

စာပေဗိမာန်စာမူဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တတိယဆုရ

အလွမ်းပင်အိုက ပန်းလက်ကျန်

နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

စောခက်

ZAWNAJNGHTUN2015

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၊ တတိယဆု

အလွမ်းပင်အိုက ပန်းလက်ကျန်
နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

စောခက်

တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်ခင်ဝါဆွေ (ဝါဝါ-အင်းစိန်)
စာတည်း (တာဝန်ခံ)

အုပ်စုပန်းချီ - ဇော်နိုင်ထွန်း

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

တန်ဖိုး (၂၃၀၀) ကျပ်

နို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး နို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး နို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နို့အရေး

ပုံနှိပ်ရေးနှင့်ထုတ်ဝေရေးဦးစီးဌာန
 စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်
 ဦးအောင်သန်း (မင်းခန့်ရွှေ) က
 မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၉၆၁ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍
 မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား	
၁။	ဘဝပင်လယ် ရေပင်လယ်	၁
၂။	ရွှံ့ပေသောလက် ရွှေခွက်ဖြစ်စေ	၂၇
၃။	မြဲလွှဲစိုရ် မြစ်	၅၅
၄။	မာယာသားကောင်များ	၇၉
၅။	ပန်းစားငါးတို့ ပြည်ပျက်ချိန်	၁၀၅
၆။	စကြာရှင် မေ့သခင်	၁၃၅
၇။	အလွမ်းပင်အိုက ပန်းလက်ကျန်	၁၆၁
၈။	မောင် ရူးပြီ မြန်းရီ	၁၈၉
၉။	မိုးရေထဲက ငိုချင်းသည်	၂၁၉
၁၀။	ဘူမိရုပ်သွင် ဩော် ကျေးဇူးရှင်	၂၄၇
၁၁။	ဘီလူးဆိုင်း ကကြိုးထဲက သမုတိ ဇာတ်ကောင်များ	၂၇၁

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

စာရေးသူသည် ဒုက္ခသစ္စာမြေတလင်းတွင် ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း တည်းဟူသော လူ့သဘာဝ ပရမတ္ထတရားကိုအခြေခံပြီး ဝတ္ထုတိုများ အဖြစ် ပုံဖော်သည်။ ဘဝစစ်သည်တော် လောကဇာတ်ရုပ်များအဖြစ် အသက်သွင်းသည်။ စာရေးသူ မွေးဖွားရာ ကြီးပြင်းရာ နေရာသည် ဘဝပြေးလမ်း ရှည်လျားခဲ့ရာနေရာဖြစ်သဖြင့် သမုတိဇာတ်ကောင် တို့၏ ဇာတ်လမ်းတည်ရာအဖြစ် အများဆုံးပါဝင်သည်။

လခြမ်းမြေ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတွင် အနောက်ရိုးမတောင်တန်း ကြီးနှင့် ဘင်္ဂလားပင်လယ်တို့ ချစ်ကြီးသွယ်မိရာမှတစ်ဆင့် မွေးဖွားပေး လိုက်ကြသော ကျွန်းကြီးကျွန်းငယ်အသွယ်သွယ်တို့မှာ ရှုလေရာရာ မြင်လေရာရာ နေရာတိုင်းတွင် လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။ ကျောက်ဖြူမြို့နယ်၊ မြေပုံမြို့နယ်၊ အမ်းမြို့နယ်တို့ပေါင်းဆုံရာ ကျွန်းစဉ်ဒေသဆိုလျှင် ကျွန်းတောင်၊ ကျွန်းတန်းများပိုများသည်။ မြေပုံမြို့နယ် တစ်ခုတည်း မှာပင်လျှင် ကျွန်းပေါင်း (၁၄၅) ကျွန်းအထိရှိကြောင်း မှတ်သားရသည်။ ဒီရေရောက် တောတန်းကြီးများနှင့် မြစ်ကြီးချောင်းငယ်အသွယ်သွယ် တို့ကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြ၏။ ဤသည်ပင်လျှင် ဒေသခံ ကျွန်းစဉ်သားတို့၏ ဘဝရပ်တည်ရာမှီခိုရာ အားကိုးရာ အခြေခံ ပရိယေသနရင်ပြင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

စောခက်

မြန်မာ့မြေ အနောက်ခြမ်း ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသနေ ပြည်သူတို့၏ ရုပ်ပြုရွာပြုနေထိုင်ကြပုံ၊ ဘဝရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန် ကြရပုံ ချစ်စရာကောင်းသော ရိုးရာဓလေ့ အမူအကျင့်တို့ကို ပြည်ထောင်စုဖွားတိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း သိစေချင်သော စေတနာ ဆန္ဒသည် စာရေးသူ၏ရင်၌ ပြည့်နေ၏။

ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် အထက်ကျွန်းစဉ်နှင့် အောက်ကျွန်းစဉ်ဟု ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားသည်။ အထက်ကျွန်းစဉ်သားတို့မှာ လယ်ယာ လုပ်ငန်းကို အမှီပြုပြီး ရေထွက်ပစ္စည်းရှာဖွေခြင်းဖြင့် မိသားစုဘဝကို အထောက်အကူပြုကြသည်။ အောက်ကျွန်းစဉ်နယ်သား ပင်လယ် ကမ်းခြေနေ ရေလုပ်သားတို့မှာ ပင်လယ်ပြင်ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကို အဓိကထား လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းနေ ကျွန်းစဉ်သားတို့၏ ရေထွက်ပစ္စည်း ရှာဖွေခြင်း တစ်နည်းအားဖြင့် လောကစစ်မြေပြင်တွင် စီးချင်းထိုးနေ ကြသော ရေတံငါ စစ်သည်တော်တို့၏ ဘဝပေးဇာတ်ရုပ် အဖုံဖုံကို- “မိုးဦးလေနဲ့ လျှောတော့သည်”၊ “ကျားပါးစပ်ထဲက အာဟာရ” မည်သော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် နှစ်အုပ်ကို ရေးသား ခဲ့ပါသည်။ ယခုတစ်ဖန် “အလွမ်းပင်အိုက ပန်းလက်ကျန်” အမည်ဖြင့် ရေလုပ်သားဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အဖြစ် ရေးသားပုံဖော် အားထုတ်လိုက်ပြန်ပြီ။

ရခိုင်ပြည်နယ်သည် အခြားသောတိုင်းဒေသကြီးများနှင့် ပြည်နယ် (၁၃) ခုနှင့် အလှမ်းဝေးနေရုံမက ရေမြေသဘာဝချင်းလည်း တူသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သဘာဝပေးအခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး ဘဝရပ်တည်မှုရှာနေကြရသော ကျွန်းစဉ်သားတို့မှာ ရေဆန်လှိုင်းကြီး

အလွမ်းပင်အိုက ပန်းလက်ကျန်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဘီလူးဆိုင်းတီးလျှင်လည်း ဝင်တိုးရသည်။ မိုးကမှောက်သွန် လေပြင်း ထန်လျှင်လည်း ရင်ဆိုင်ရဲရသည်။

စာရေးသူတင်ပြထားသော ဇာတ်လမ်းအဖုံဖုံ ဇာတ်ရုပ်အစုံစုံ တို့မှာ လုပ်ငန်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူကြသလို အသုံးပြုမှုလက်နက် ကိရိယာနှင့် ရှာဖွေကြပုံချင်းလည်း ကွဲပြားကြပေသည်။ ဤသည်တို့ကို သုတရသရောကာ ဇာတ်အိမ်တည် ပုံဖော်ကာ လူ့သဘာဝအဖွဲ့ ဘဝစာများအဖြစ် ရေးသားထားပါသည်။

စာရေးသူ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုသည် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် တစ်စုံတစ်ခုသော သုတရသကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်ဟု ဆိုပါအံ့။ ကြိုးစား အားထုတ်ရကျိုးနပ်ပါပြီ။

အစဉ်လေးစားပါသည်။
ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

စောခက်

ဘဝပင်လယ် ရေပင်လယ်

“ရေဆုတ်လာတော့ ရေခူတွေလည်း ဆုတ်လာပြီသားရေ...။
ပင်လယ်ဝဘက်ထွက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ဦးလူသန်နှင့် သား ထူးအောင်တို့မှာ စုန်လေ (နွေမနက်ခင်းတွင် ရခိုင်ရိုးမဘက်မှ ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ တိုက်ခတ်သော အရှေ့လေ) ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ရွက်တိုက်ဆင်းလာကြ၏။ တဖြည်းဖြည်း တောင်ကြီးမော်ကျွန်း အောက်ဘက်သို့ထိ ရောက်လာကြသည်။ တောင်ကြီးမော်ကျွန်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံအနောက်ခြမ်း၏ အစွန်ဆုံး ကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်သည်။

ဦးလူသန်တို့ သားအဖမှာ ကျွန်းသာယာ (ကျွန်းသရဲ) တွင် မြို့ကလူများ ရေခူဒိုင်လာဖွင့်သဖြင့် မြစ်ပြင်ပင်လယ်တွင် ရေခူကောက်ကာ ဒိုင်တွင် သွင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရေခူဆိုသည်မှာ နွေဥတုတွင်သာ ရေ၌ပေါ်လေ့ရှိသော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ သို့သော် နွေတိုင်းတွင် ပေါ်သည်မဟုတ် ပေါ်သည့်နွေတွင်သာပေါ်သည်။

ရေခဲခိုင်များသည်လည်း ရေခဲပေါ်တိုင်း ခိုင်ဖွင့်ကြသည်မဟုတ်။
ဈေးကွက်တွင် ရေခဲဈေးရှိမှသာ ခိုင်ဖွင့်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုနေ့တွင်တော့ ရေခဲလည်းပေါ် ခိုင်လည်းဖွင့်သဖြင့်
ဦးလူသန်တို့တစ်ရွာလုံးလိုလို ရေခဲကောက်ကြသည်။ မနက်လင်းတာနှင့်
လှိုင်းကလေးအပတ်မှာ လှေကလေးများ လှုပ်တုပ် လှုပ်တုပ်နှင့်
မြစ်ရေပြင်အနှံ့မြင်နေရသည်။ ရေခဲတို့၏ သဘောသဘာဝမှာ
မိုးသံကြားရုံ မိုးကလေးတစ်ပေါက်ကျရုံဖြင့် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားတတ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ရေခဲပေါ်ခိုက် ခိုင်ဖွင့်ခိုက်ခွဲ
ဒေသအလိုက် စရိုက်သဘာဝ အကြိုက်ကနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“သားရေ...ဒီနားတစ်ဝိုက်တော့ တော်တော်တွေ့တယ်...
ရွက်ချမယ်...ဒီနားကောက်ကြရအောင်”

အဖေကြီးက ပြောအပြီးတွင် သား ထူးအောင်မှာ လှေကပ်စင်
ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထပြီး ရွက်ချလိုက်၏။ ရွက်ကို
အသေအချာလိပ်ပြီး လှေခံရုံတွင် လှဲချထားလိုက်၏။

အဖေဦးလူသန်ကပဲ့ကိုင်ပြီး သား ထူးအောင်က လှေဦးက
ထိုင်ကာ ရေခဲကို လိုက်ကောက်သည်။ သားက လက်ညှိုးထိုးပြတိုင်း
အဖေကြီးက လှေဦးကိုလှည့်ပေး၏။ အဖေကြီး လှေလှော်နေတုန်း
အသွားနေးသည်ဟုထင်လျှင် သားက လှော်တက်ကလေးကို
ကောက်ကိုင်ပြီး အားရပါးရ လှော်လိုက်၏။ ရေခဲကိုတွေ့လျှင်
လှော်တက်ကို လှေပေါ်တင်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကောက်လိုက်၏။

“အဖေကြီး...ရှေ့နား နည်းနည်းလှော်ပေးပါ”

အဖေကြီးက လှေကို ရှေ့သို့ လှော်ပေးလိုက်၏။

“ရပြီ အဖေကြီး...ရပြီ”

အဖေကြီး ဦးလူသန် လှော်တက်ကို ရေအောက်သို့နှိုက်ပြီး
နောက်သို့ယက်ကာ ဘေးဘယ်ညာ တစ်ချက် နှစ်ချက် ကလော်
လိုက်ခြင်းဖြင့် လှေရပ်သွား၏။ ထူးအောင် ရေခဲကြီးကို ကောက်ရန်
ပြင်လိုက်သည်။ ရေခဲကောင်မှာ ချက်ချင်းလက်လှမ်းမမီနိုင်သည့်
ရေအောက်သို့ မြုပ်ဆင်းသွား၏။ ဤသည်မှာ ရေခဲတို့၏ပရိယာယ်ဟု
ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။ သတ္တဝါတော်တော်များများတွင် မိမိအသက်
အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် ခြေ လက်၊ အစွယ်၊ နှုတ်သီး၊ ဆူးတောင်၊
ဆူးလက်တို့ပါကြ၏။ ရေခဲကောင်မှာကား မည်သည့်လက်နက်ကိရိယာမှ
မပါ။ ချွဲကျိုကျို အသားပုံကြီးတစ်ပုံသာ ဖြစ်သည်။ လျင်လျင်မြန်မြန်
ကူးခတ်ရုန်းကန်တတ်သော အကောင်မျိုးလည်းမဟုတ်။ ဒီရေရောက်
မြစ်ချောင်းများ၌ ရေတက် ရေကျ မျောပါရင်း ရှင်သန်နေကြသည်။
ယခု လှေအနီးသို့ ရောက်လာချိန်တွင် ရေအောက်သို့ ငုပ်ဆင်းသွား
သည်ဆိုသည်မှာ ရေခဲကောင်၏ အမြင့်ဆုံးစွမ်းရည်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရေခဲကောင်ခမျာ မည်မျှပင်ကြိုးစားလှုပ်ရှားခဲ့သော်
လည်း အရာမရောက်ခဲ့။ ထူးအောင်၏ ရှည်မျောမျောသံချိတ်က
ရေအောက်ရောက်နေသော ရေခဲကောင်ကို ချိတ်ဆွဲယူငင် ဖော်တင်
ခြင်းကို ခံလိုက်ရပေပြီ။ ရေသေရက်များတွင် မြစ်ရေပြင်တို့သည်
ရေငြိမ်ပြီး လှိုင်းမထန်သောကြောင့် ရေကြည်လိုဖြစ်နေပေရာ ရေအောက်
ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရေခဲကောင်ကို ကောင်းစွာမြင်ကြရသည်။ ဤသည်
ပင်လျှင် ရေအောက်သို့ ငုပ်ဆင်းသွားသော ရေခဲကောင်ခမျာ
သတ်ကွင်းသို့ဝင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဦးလူသန် ပင်လယ်ပြင်ထဲက ကမ်းခြေဘက်သို့ လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်းတန်း ကျွန်းစု တောင်ပုလုတို့ကို နေညိုချိန်

အလင်းအား မှိန်ယုယုအောက်တွင် မှိုင်းမှိုင်းညိုညိုမြင်နေရသည်။ ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးကား ကမ်းရိုးတန်းနောက်ကျောတွင် ပြာရီမှိုင်းကာ မှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်နေရသည်။

“ဪ...ဒို့တွေရဲ့ ဘဝဟာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ငါးရှာ တတ်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး ဒီရေပင်လယ်ကြီးထဲမှာ လှုပ်ရှားရုန်းကန် ခဲ့ရတာ ခုဆို အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်ပါရောလား”

ဦးလူသန်၏ အသိအိမ်ထဲသို့ အတွေးစတစ်ခု သုတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

* * *

မိုးရာသီတို့၏ သဘာဝအတိုင်း “ရှစ်ခွင်တိုင်း မှုန်မှိုင်းတဲ့ ပတ်လည်” ဆိုသလိုဖြစ်နေ၏။ ညနေရီအမှောင်သန်းချိန်မှာတော့ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး မျက်နှာမည်းကြီးဆင်နေမှုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း ပိုပြီး မည်းမှောင်လာ၏။ ခါတိုင်းနေ့များ ဆိုလျှင် သည်ချိန်မျိုးဆို ရွာသားချင်း တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက် သွားကာ မာကြောင်းသာကြောင်း၊ ရွာအကြောင်းကအစ စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဦးစံမြကျော်တို့ ဦးထွန်းကျော်အောင်တို့ ဘုရားလှူကြီး ကျောင်းလှူကြီးများကလည်း နွေရောက်လျှင် ရွာအရှေ့ပြင် တောင်မော်ဦးတွင် ရွာဦးဆုတောင်းပြည့်စေတီတစ်ဆူ တည်ကြမည့် အကြောင်း ရွာဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဝိစိတ္တနှင့် အစီအစဉ်ချပြီး ပြောဖြစ် တတ်ကြသည်။

ကိုကျော်ထွန်းမောင်တို့ လှဘော်ဇံတို့ကလည်း ခေတ်လူငယ် များပီပီ ရွာမူလတန်းကျောင်းကို မူလတန်းလွန်ကျောင်းအဖြစ် အဆင့်

တိုးမြှင့် ဖွင့်လှစ်နိုင်ရေးအတွက် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဇံမောင်နှင့် ညနေတိုင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းကလေးချပြီး စကားစမြည်ပြော ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်းသရဲကျွန်းမှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ထဲ ပေါလော ပေါ်နေသော ကျွန်းဆိုတော့ အညာဒေသလို ပဲခြမ်း၊ ထန်းလျက်ခဲတို့ မရှိ။ ဒေသထွက် ငါးညှင်းပါးလေးကို ကြွပ်နေအောင် မီးကင်ပြီး ဆားနည်းနည်းထည့်ကာ ဆီဆမ်းမြည်းကြသည်။ ကြက်သွန်နီဖတ် ကလေးပါ ရောထည့်လိုက်လျှင် အရသာမှာ ပိုကောင်းသည်။

ရွာက ကုန်သည်ပေါက်စ ကိုဘလုတို့ သာထွန်းတို့အဖွဲ့ ကတော့ မြို့က ရေခူဒိုင် လာဖွင့်နေကြသည့် ငွေရှင်ကြေးရှင်များဆီသို့ အလည်သွားပြီး ရေထွက်ပစ္စည်းလုပ်ငန်း စီးပွားရေးအကြောင်းများ ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

“ယောက်ျားရေ...လေတိုက်နေတာကြီးက တစ်မျိုးပဲနော်...။ မုန်တိုင်းလေသွယ်နေသလိုပဲ သိလား”

“မိန်းမကလဲ မိုးဦးလေဦးမှာ ဒီလိုလေမျိုးက ဘာဆန်းတာမှတ် လို့ကွယ်...တို့ပင်လယ်ကျွန်းသမားတွေ အမြဲ ကြုံနေကြရတာပဲလေ...။ လေပြင်းတိုက်တာလေးကတော့ တို့ကမ်းရိုးတန်းသားတွေ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ်”

“သူ့ ပြောလိုက်ရင် အဲလိုချည်းပဲ”
မအိမ်ကောင်းမှာ မျက်လုံးပိုင်းလေးနှင့် လင်တော်မောင်ကို မျက်စောင်းကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုလူသန် သဘောကျပြီး ရယ်နေလိုက်၏။

“မိန်းမရေ...တို့မှာ အရေးကြီးတာက နွေရောက်ရင် သားလေးကို ရှင်ပြုမယ်...။ သားလေးလည်း ၄ တန်းအောင်တော့မှာလေ”

“ဒါပြောတာပေါ့...ပိုက်ဆံရအောင်ရှာပါ...။ စုဆောင်းပါဆို တာလေ”

“ကိုယ်လည်း ကြိုးစားပါတယ်ကွာ...။ ပိုက်ပြီးရင်များ၊ များပြီးရင်ပိုက်နဲ့ မနားတမ်းလုပ်နေတာပဲကွယ်...။ ရေနုတွေ ဘာတွေ ပေါ်ရင်တောင် လိုက်ကောက်လိုက်သေးတယ်...ပင်လယ်ကျောက်တွေမှာ ကျောက်ပုစွန်ဆိုလည်း လိုက်ငုပ်လိုက်သေးတာပဲ မိန်းမတွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“တွေ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ယောက်ျားကို အားကိုးတာပေါ့ ကိုယ့်ယောက်ျားက ရေတံငါပေမယ့် အခြားလူတွေလို အရက် မသောက်ဘူးလေ၊ အဲဒါကို ကျွန်မ အရမ်းလေးစားတယ် သိလား”

“ကိုယ်က အရက်ကော ဆေးလိပ်ကော ကွမ်းကော ဘာမှ မလုပ်ဘူးလေ”

“အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ယောက်ျားကို ပိုလေးစားတယ် ပိုအထင် ကြီးတာပေါ့ရှင်”

ကိုလူသန် ဇနီးသည် မအိမ်ကောင်းကို အကြင်နာမျက်ဝန်းလေးနှင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကိုယ်ကတော့ကွာ သားလေးက ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်။ လေးတန်းအောင်ရင် အလယ်တန်းပညာကို ဆက်သင်စေချင်တယ်။ ရွာမှာ မူလတန်းလွန်ကျောင်းရဖို့အတွက် ကျော်ထွန်းမောင်တို့ လှဘော်ဇံ တို့က ဆရာကြီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လုပ်နေကြတာ ရပါစေလို့ ဆုတောင်း ပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ် ယောက်ျားရဲ့၊ သားလေးတစ်ယောက်ရှိတာ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်နဲ့ လူလားမြောက်စေချင်တယ်၊ သားလေးကို

ရှင်ပြုမယ့်ကိစ္စ ကျောင်းဆက်ထားမယ့်ကိစ္စနဲ့ ပိုက်ဆံတွေက အတော်လိုမှာနော်”

“မိန်းမကလည်း ရည်မှန်းချက်ကောင်းတော့ လမ်းကြောင်း ကလေးကတော့ လှပလာမှာပါကွယ်”

“ကိုယ့်ယောက်ျား နေပူမိုးရွာမရှောင် ပင်လယ်ပြင်မှာ ရှာလို့ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျွန်မလည်း စုပါတယ်ယောက်ျားရယ်၊ လိုအပ်လို့ မလွဲမရှောင်သာ သုံးတာမှအပ ဖြုန်းပစ်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး”

“ကိုယ့် မိန်းမက အရမ်းလိမ္မာပါတယ်ကွယ်”

“ကဲ အိပ်ကြစို့ ညဉ့်တောင်တော်တော်နက်နေပြီ၊ သားလေးရေ... ညဉ့်နက်နေပြီ အိပ်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီ”

မအိမ်ကောင်းက သားလေးထူးအောင်ကို လှမ်းပြောအပြီးတွင် သားလေးမှာ စာဖတ်ခြင်းကိုရပ်လိုက်သည်။

လေကလည်း ဝေ့ဝေ့ပိုက်ပိုက် တိုက်ခတ်နေ၏။ မိုးကလည်း မြေမြေမြိုက်မြိုက် ရွာသွန်းနေ၏။ လေကလေးတအေးအေး မိုးကလေး တဖွေးဖွေးနှင့်ဆိုတော့ မျက်လုံးကလေး မှေးလိုက်တာနှင့် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ် ကိုလူသန်တို့မိသားစုဘဝ အချစ်အိမ်ကလေးကတော့ ချမ်းမြေ့သာယာလှပနေသလိုပါပဲ။

* * *

“ဝိုး ဝိုး ဝိုး ဝိုး ဝိုး”

“ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဝေါ”

လေကအပြင်းအထန် တိုက်နေသလို မိုးကလည်း တအုန်းအုန်း ရွာချလေပြီ။ ကိုလူသန်တို့မိသားစုကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ကြ။

အိပ်ကောင်းခြင်းအိပ်ကာ နေ့အမောကို ညတွင် ဖြေဖျောက်နေကြသည်သို့ ရှိဘိ၏။

“ဝိုး ဝိုး ဝိုး”

“ဝေါ ဝေါ ဝေါ”

“ဂလွမ်း လွမ်း ဒိုင်”

“အား”

လေသံမိုးသံများ မင်းမှုစိုးမိုးနေသော ညဉ့်ယံကို ထိုးဖောက်ကာ ပြိုလဲသံကြီးတစ်ခုက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်ထွက်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် မချိမဆုံ အော်သံကြီးတစ်ခုက ခပ်စူးစူး ထွက်ပေါ် သွား၏။

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲ သရက်ပင်ကြီး လဲသွားပြီဗျို့ တို့အိမ်ကိုဖိထားပြီ ကယ်ကြပါဦး”

“အဖေ အဖေ အမေ အမေ”

ကိုလူသန်၏ အကူအညီတောင်းသံ၊ သားလေး ထူးအောင်၏ အဖေ အမေကို အော်ခေါ်သံတို့က မိုးသံ လေသံများကြားက ပီပီသသ ထွက်ပေါ်နေသည်။ မိုးနှင့်လေတို့ကလည်း ဆက်လက်မင်းမှုနေဆဲ။

ကိုလူသန်တို့ အိမ်ကလေးမှာ သရက်ပင်ကြီး၏ ဖိရိုက်ခြင်းကို ခံနေရရာ အိမ်ခေါင်မိုးမှာ မြေပြင်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ ရှိနေပေပြီ။ ကိုလူသန်မှာ သားကလေး အသံကြားရာသို့ လှမ်းပြီး သားလက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ လမ်းပေါက်ရှာပြီး အိမ်ပြင်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲထွက်လိုက်၏။ စိုးရိမ်မှု ကြောက်ရွံ့မှုများသည် ကိုလူသန်၏ရင်၌ ပြည့်နေ၏။

“မအိမ်ကောင်း မအိမ်ကောင်းရေ မိန်းမရေ”

“အမေ အမေ အမေ”

ကိုလူသန်နှင့် သားလေး ထူးအောင်တို့ အော်ခေါ်သံများက ပိုမိုမြည်ဟီးနေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိမ်နီးနားက လူများ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့် ရောက်လာကြသည်။

“လူသန် မင်းတို့အိမ်နားက သရက်ပင်ကြီး လဲကျသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကိုအောင်ကျော်ရယ် လုပ်ပါဦး မအိမ်ကောင်း ဘယ်လိုနေလဲ မသိဘူး သရက်ပင်ကြီးအောက် ဝင်ပါသွားပြီဗျ”

“ဟင် အဲလိုဆို သစ်ပင်ကို ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး ဆွဲထုတ်ကြရမှာပေါ့ ဟေ့ မြမောင်၊ စံလှ၊ ထွန်းတင် မင်းတို့ဓားတွေ သွားယူကြဟေ့ မအိမ်ကောင်း သရက်ပင်အောက် ဝင်ပါသွားပြီတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

မြမောင်တို့အဖွဲ့ အိမ်သို့ အပြေးပြန်ပြီး ဓားသွားယူကြသည်။ အိမ်တိုင်းက ရွာသားများ ရောက်ရှိလာကြရာ ဓာတ်မီးရောင်များ တလင်းလင်းနှင့် လူသန်တို့အိမ် ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ ပြည့်သွားသည်။ မကြာမီ ဓာတ်မီးရောင်များအောက်တွင် ဓားခုတ်သံများ ဆူညံ သွားသည်။

“အမေ အမေ အမေရေ”

ထူးအောင်လေး၏ အမေ ခေါ်သံက ပီပီသသထွက်ပေါ် နေသည်။

သစ်ပင်ခုတ်သည့် မြမောင်တို့အဖွဲ့က မအိမ်ကောင်း အိပ်ရာ တည့်တည့်ကို အဓိကထားပြီး ခုတ်ကြ၏။ သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ပြီးလျှင် အိမ်ခေါင်မိုးများကို ဆွဲလှန်ကြ၏။ ညမည်းမည်းထဲတွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ခေါ်သံ

အော်သံများကလည်း ဆူညံနေသည်။ မိုးနှင့်လေကတော့ အားနည်းနည်း လျော့သွားသလိုမျိုးရှိသည်။

ဟော တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ တံတောင်ဆစ်ကောက်လို ကောက်ကွေ့ချွန်ထက်နေသည့် ကိုင်းဆုံကြီးတစ်ခုက မအိမ်ကောင်း၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး စိုက်ဝင်နေပေတော့သည်။ မအိမ်ကောင်း၏ ရုပ်အလောင်းကား မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းစွာ။

* * *

ဦးလူသန်မှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ထဲ ပေါလောပေါ်နေသော ကျွန်းသာယာ (ကျွန်းသရဲ) ကျွန်းတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့၏။ ချစ်ဖော် ငယ်ပေါင်း မအိမ်ကောင်းနှင့် အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြသည်။ မအိမ်ကောင်းမှာ သားကလေးထူးအောင် လူ့ဘောင်ရောက်ပြီး (၁၀) နှစ်အကြာမှာ လောကကို မျက်ကွယ်ပြုကာ သံသရာခရီးလမ်းကို ဆက်လျှောက်သွားခဲ့သည်။ အသက် (၃၀) ကျော်ဆိုတာ လူ့သက်တမ်း အားဖြင့် လှတုန်းပတုန်း သန်မြန်တုန်း အရွယ်ပါပဲ။ မအိမ်ကောင်းမှာ ရောဂါဘယကင်းရှင်းပြီး တင်းတင်းရင်းရင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ လင့်အလိုလိုက် လင့်အကြိုက်ဆောင်တတ်သူမို့ မိသားစုဘဝကို ချိုမြိန် စေခဲ့သည်။ ထူးအောင်လေးမှာ သားကလေးတစ်ယောက်ထဲမို့ နှစ်လွှာ ပေါင်းမှ တစ်ရွက်မည်သော မိဘတို့၏ ဘဝမျိုးထဲတွင် သားကလေးကို ချစ်သလားမမေးနှင့်၊ မျိုထားမတတ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။

လူသန်မှာ ချစ်ကြင်သူဇနီးမယားနှင့် သေကွဲကွဲကာ တစ်ဘဝစီ ခြားခဲ့သော်လည်း သစ္စာရှိ ငယ်ချစ်လင်အဖြစ် သက်သေထူပြနေသည်မှာ ယနေ့တိုင်ပါပဲ။ သားလေး ထူးအောင်ကို ဖူးဖူးမှတ်ချစ်ခဲ့သော်လည်း

ဒေသဓလေ့စရိုက်လိုပဲ ဆိုရလေမလားမသိ။ လှော်တက်ကလေးကို သယ်နိုင်သည့်အရွယ်ကတည်းက သားလိမ္မာအဖြစ် ပြောစကား တွင်ရစ်အောင် အဖေအလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ ခုဆို အရွယ်ရောက်လို့ လူပျိုပေါက်ကလေး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ မိုးဦးလေးဦး ပိုက်နားချိန်မှလွဲပြီး ရာသီတိုင်းလိုလို အဖေကို လုပ်ကျွေးသမှုပြုရင်း အဖေ့နောက်က လိုက်နေခဲ့သည်။ ဇနီးသည် မအိမ်ကောင်းရှိစဉ်တုန်းက သားပညာရေးအတွက် မက်ခဲ့သော အိမ်မက်ချိုမြာကား နှင်းခါးထိသော ဖူးငုံပွင့်သစ်တို့လို စွင့်ကားဝေဆာ လှပန်းမဖြာနိုင်တော့ရှာ။

“အဖေရယ် ဥပုသ်ရက်ရောက်ပြီ၊ အဖေ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား ဥပုသ်စောင့်လိုက်ပါနော်၊ သား အဖေကို ဆွမ်းချက်ပို့မယ်လေ”

“သားက ဆွမ်းချက်တတ်လို့လား သားရယ်”

“တတ်တာပေါ့ အဖေရဲ့၊ အရီးဒွေးလေးက ပြောပြထားတယ်၊ အာလူးရယ် ကြာဆံ ငါးခြောက်ရယ် ရောပြီး ဆီရွဲရွဲလေးနဲ့ ကြော်ချက် ချက်ရတယ်တဲ့၊ ပဲသီးကို ဓားနဲ့အပိုင်းကလေးတွေပိုင်းပြီး ဘဲဥနဲ့ ရောကြော်ရမယ်တဲ့၊ သပြေသီးကိုတော့ အတွင်းသား အလွှာလေးတွေကို ငရုတ်ဆုံမှာ ကွဲရုံလေးထည့်ထောင်းပြီး ချဉ်ရည်ကြိုရမယ်တဲ့”

“ဟာ အဖေသား ဟုတ်လှချည်လား၊ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဒါဆို အဖေဥပုသ်သွားလိုက်မယ်နော်”

သားအဖနှစ်ယောက်၏ အေးမြသည့် မေတ္တာစစ်ဇာတ်ဝင်ခန်းလေး က ဦးလူသန် နှလုံးသားထဲ ဝင်လှုပ်လာပြန်သည်။

“ဪ ငါ့သားလေး ပညာမတတ်ရှာလို့ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ငါနဲ့အတူ လှိုင်းသရမ်းတွေနဲ့ စီးချင်းထိုးနေရရှာတာကလား၊ ငါပေးနိုင်တဲ့ အမွေကလည်း ဒါပဲရှိတာကိုး”

ပင်လယ်ပြင်ထဲ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရသော သားလေး ထူးအောင်၏အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး မချီတင်ကဲဖြစ်မှုသည် သားချစ် အဖေ၏ ရင်ထဲတွင် ပြည့်ကျပ်နေ၏။

“သားရယ် လူလေး နေလည်းညိုလာပြီ လှိုင်းတွေလည်း ပေါ်လာပြီ ပြန်ကြစို့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဖေ”

သား ထူးအောင်မှာ ရွက်လိပ်ကို ကောက်ယူပြီး ရွက်ထူလိုက်၏။ ရွက်နုပျံကြီးကို ပဲ့ထုပ်တွင် ဆွဲချည်လိုက်ပြီးချိန်တွင်တော့ တံငါလှေကလေးမှာ နတ်မြင်းပျံသို့ မြူးကြွားကြွား။ ရမ်းပေါက်လေ (နွေရာသီ ညနေပိုင်းများတွင် ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ တိုက်ခတ်သောလေ) ၏ တွန်းအားကြောင့် ရွက်လှေကလေးမှာ ပြေးအားကောင်းမှကောင်း။ ဦးလူသန်မှာ ရွက်ကိုလေသွင်းခံပြီး လှေဦးကို ကမ်းခြေဘက်သို့ ဦးတည်ပေးထားသည်။ တစ်ချီတစ်ချီ လေက အားမာန်သွင်းပြီး ပြေးရိုက်လိုက်ရာ ရွက်တစ်ဖုံလုံးကို တဖြန်းဖြန်း ရုန်းခါသွားစေ၏။ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲသို့ နာနာရှိုက်ပြီး ကန့်ကြိတ်ထားသော တက်မရိုးကို မြဲမြံကိုင်ထားသော ဦးလူသန်၏ လက်ဖျံရိုးကြီးများမှာ လွန်လွန်ကဲကဲ အားစိုက်ထားရမှုတို့ကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေ၏။

ရေခူကောင်ကြီးများကို အပြည့်တင် သယ်ဆောင်လာသော လှေကလေးမှာ နေဝင်ရီတရောအချိန်မျိုးတွင် ပေါ်လာတတ်သော ဗျာပါဒ လှိုင်းလုံးကြီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖိနင်းကာ တရံရှုံ့ အသံပေးပြီး ပြေးနေ၏။

“အဖေကြီး လှိုင်းအရမ်းကြီးလာပြီနော် အဖေ ပင်ပန်းနေပြီ သားတစ်လှည့် ပဲ့ကိုင်ပေးမယ်လေ”

“သားတစ်နေကုန် ရေခူလိုက်ကောက်နေရတာ သားအရမ်း ပင်ပန်းနေတာ အဖေမြင်တယ်သား”

“ရပါတယ် သားက အားခွန်တွေ ပြည့်ဖြိုးနေတဲ့ တက်လူပါ အဖေကသာ ဇရာဘက်ရောက်နေပြီလေ”

“မဟုတ်ဘူးသား အဖေက တစ်သက်လုံး ပင်လယ်ပြင်မှာ လုပ်စားလာခဲ့တာဆိုတော့ အတွေ့အကြုံကရှိပြီးသားလေ လှိုင်းကြီးတာ လောက်တော့ အဖေဘယ်စဉ်းစားမလဲ သားရယ်”

အဖေနှင့်သား သားနှင့်အဖေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သွေးကပြောသည့် သံယောဇဉ်စကားသံများက အပြန်အလှန် ကြင်နာမှု ပြယုဂ်များအဖြစ် ဖော်ထုတ်နေကြလေသည်။

ရှင်နေမင်း၏ အလင်းအားက တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုလျော့နည်း လာသော်လည်း ဗျာပါဒလှိုင်းလုံးကြီးများကတော့ ပိုပြီး အားပြည့် အင်ပြည့် ဖြစ်လာကြသည်။ လှေကတော့ ပြေးမြဲပြေးနေ၏။ တဖြည်းဖြည်း မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင် အနောက်ခြမ်း အစွန်ဆုံးကျွန်းများ ဖြစ်သော ကျွန်းသရဲ၊ တောင်ကြီးမော်၊ နတ်စဖိုတောင်များက ပိုပြီး ကြီးမားလာကြသည်။ အကြောင်းသော်ကား ကျွန်းများနှင့် ပိုမိုနီးကပ် လာမှုကြောင့် ထင်သာမြင်သာ ဖြစ်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရေခူကောက်ခြင်းမှာ ယခင်က ရွာနီးချုပ်စပ် မြစ်ချောင်းများတွင် ရသော်လည်း ရေခူများမှာ သူတို့အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်လိုလို့ လားမသိ။ ခုဆိုလျှင် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရေသေရက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ဟုလည်း ပြောကြ၏။ သည်တော့ အညှီရှိရာ ယင်ကောင်လာဆိုသလို ရေခူရှိရာပင်လယ်ပြင်တွင်းသို့ ရေခူရှာသူ ရေတံငါ ရေမုဆိုးများ ရောက်ရှိလာကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား အဖေရယ်၊ နေလည်း ညိုလာပြီ လှိုင်းတွေကြီး လာပြီနော်”

“သားရယ်...အဖေ တစ်သက်လုံး ဒီလိုလှိုင်းဆိုးတွေနဲ့ စီးချင်းထိုးလာတာနော်”

“မဟုတ်ဘူး အဖေ အဖေက မျက်လုံးလည်း သိပ် အားကိုးမရ တော့ဘူးလေ၊ လှေဦးမငြိမ်ဘူး အဖေ၊ ဟိုယမ်းဒီယမ်းဖြစ်နေတယ်”

“ဪ သားကလည်း လှိုင်းရှိမှတော့ လှေဦးယမ်းတာ ဘာဆန်းလို့လဲကွယ်”

သားနှင့်အဖေတို့၏ မေတ္တာအားပြိုင်မှုက ပင်လယ်ပြင်လှိုင်းသံ များကြားတွင် ပီပီသသ ထွက်ပေါ်နေပေ၏။ တိုင်ကပ်ရွက်ကလေးကို ရမ်းပေါက်လေက ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝင်တိုးနေပေရာ လှေပြေးအားကလည်း အလွန်ကောင်းနေသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဗွမ်း”

လှေဦးပိုင်းတွင်ထိုင်နေသော ထူးအောင်သည် အသံကြား၍ လှေပဲ့ပိုင်းသို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပဲ့ကိုင်မဲ့သောလှေမှာ တစ်ပတ်လည်ကာ ပြေးအားရပ်သွားသည်။ ရွက်ကလည်း လေတိုးအား မရှိတော့သဖြင့် တဖြုန်းဖြုန်း ရုန်းခါနေ၏။ တံငါလှေမှာ ပြေးအား ရပ်သွားသည့်အချိန်တွင် လှိုင်းသရမ်းတို့၏ဆိုးသွမ်းမှုကို ပိုမိုခံနေရ ပေတော့သည်။ ထူးအောင်မှာ သူ့အဖေ လှေပဲ့စင်တွင် မရှိတော့မှန်း သိသည့်အချိန်တွင် ချက်ချင်းရွက်တိုင်ကို နုတ်ပြီး ရွက်ကို ချလိုက်၏။ သို့သော် သူ့အဖေ ဦးလူသန်ကိုကား လုံးဝဆို လုံးဝ မမြင်လိုက် ရတော့ပေ။ နေက ပင်လယ်ပြင် မိုးကုတ်စက်ပိုင်းအောက်သို့ ဝင်သွား ခဲ့ပြီမို့ ပိုမိုဆိုးဝါးနေပေသည်။

“အဖေ အဖေ အဖေ”

ထူးအောင်မှာ သံကုန်မြင့်ပြီး အဖေ့ကို အော်ခေါ်လိုက်၏။ ထူးအောင်၏အသံမှာ လှိုင်းသံများကြားတွင် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ လှေ အသွားနှုန်းမရှိတော့သောလှေမှာ ပွက်ပွက်ဆူနေသော လှိုင်းလုံးများကြားတွင် ရှေ့တိုး နောက်ငင် ဘယ်လူးညာလိမ့်ကာ မြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေ၏။

“အဖေ အဖေရေ အဖေ”

ထူးအောင်ကား သံကုန်ဟစ်ပြီး ခေါ်မြဲခေါ်နေသည်။ လောကကြီးအလယ်မှာ အဖေနှင့်သား နှစ်ယောက်သာရှိသည့်ဘဝတွင် ခု သားချစ်အဖေ ဘဝပင်လယ် ရေပင်လယ်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားလေပြီ။ ညအမှောင်အောက် ရေပင်လယ်ထဲမှာ ရေတံငါလှည့် ဝှားလေး ဘယ်ပုံရှေ့သို့ ဆက်ရပါ့။

“အဖေရေ အဖေ အဖေရေ”

ထူးအောင်အသံမှာ အော်ခေါ်ဖန်များ၍ တိမ်ဝင်နေခဲ့ပေပြီ။ ထူးအောင်ရင်ထဲတွင် မချီတင်ကဲဖြစ်မှုသည် ရင်နှင့်အမျှ ရှိနေ၏။ ကြေကွဲစွာ ခံစားရမှုက မင်းမူလာရာ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးဆင်းလာကြသည်။

“အဖေတော့ ဒုက္ခဖြစ်ပြီ၊ ငါ ဒီအတိုင်း ခေါ်နေလို့ ဘာမှ ထူးလာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရွာပြန်ပြီး ရွာသားတွေခေါ်ရှာမှ မျှော်လင့်ချက် ရှိမယ်”

အသိတရား၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ထူးအောင် ရွက်ထူရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟင်းဒုက္ခပါပဲ လှေနှစ်တော့မှာပါလား”

ထူးအောင်မှာ အဖေ့အပေါ် အာရုံစူးစောက်နေရာ လှေ အနေအထားကိုတောင် သတိမထားနိုင်ခဲ့။ ခုတော့ ရေများဝင်ပြီး တော်တော်ပြည့်နေပြီ။ ထူးအောင်မှာ လှေဝမ်းထဲသို့ ပြေးဆင်းပြီး တစ်နေကုန်ကောက်ထားသော ရေရှကောင်များကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်ချလိုက်၏။ ရလို့ဇော လောဘတရားနှင့် ကောက်ယူထားသော ရေရှကောင်များမှာ ငွေအသပြာဖြစ်မလာဘဲ သေရွာကို ပို့မည့်အကောင် ဖြစ်နေချေပြီကိုး။ ရေရှတစ်ဝက်ခန့်အကုန်တွင် လှေမှာ တော်တော် ကြွတက်သွားသည်။ ထူးအောင်ကား မနားပေ။ ရေပက်ခန်းသို့ ချက်ချင်းဆင်းပြီး ရေများကို ပက်ထုတ်လိုက်ပြန်၏။ အားကောင်း မောင်းသန် လှည့်ထွားလေးမှာ သန်တုန်းမြန်တုန်း လုပ်နိုင်တုန်းမို့ မောရမှန်းပင်မသိ။

ချက်ချင်း ရွက်တိုင်ကိုကောက်ထူပြီး ရွက်ကိုဖွင့်လိုက်၏။ ဦးပိုင်းမှာ ခတ်တက်ကို ပဲ့စင်သို့ယူပြီး တက်မအဖြစ် အသုံးပြုကာ ရေထဲသို့ချပြီး ကန့်ကြိတ်ထားလိုက်ရာ လှေမှာ ကမ်းခြေသို့ ဦးတည် ပြေးနေပေပြီ။ အဖေ့ချစ်သား ရင်ထဲ၌ ဖြစ်တည်နေသော သောကမီး သည် အရှိန်ပြင်းပြင်း လောင်ကျွမ်းနေပေ၏။

* * *

ဦးလူသန်မှာ လှိုင်းအခါ လှေအလူးမှာ သတိကလေးတစ်ချက် လျှော့လိုက်တာနှင့် တက်မရွက်က ရေနှင့်လွတ်သွားပြီး အားလွန်ကာ ရေထဲသို့ လွင့်စဉ်ကျသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ရေကျအားက ပြင်းနေချိန်မို့ ပင်လယ်ဝဘက်သို့ ချက်ချင်းမျောပါသွားတော့သည်။

ဦးလူသန်မှာ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲတွင် လှေကို ဖမ်းမရကိုင်မရ ဖြစ်သွားချိန်တွင် မိမိမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိတော့သောအဖြစ်ကို သိရှိသွားလေတော့သည်။ သတိတစ်ညာဏ်မြေကတုတ် ဆိုသည့် အတိုင်း သတိကို ကြီးစွာထားပြီး ကိုယ်ကို ဖော့ရှုကူး၏။ လှိုင်းလုံး များကလည်း မြင့်တင်လိုက် လျှောဆင်းစေလိုက်ဖြင့် ဦးလူသန်ကို တိုက်ပွဲဆင်၏။ ဦးလူသန်ကလည်း လှိုင်းအလိုကို လိုက်ပြီး အလိုက်သင့်ပင် လူးလိမ့်ကူးခတ်ကာ လောကဓံကို အံတု၏။ ဒုက္ခဆင်းရဲတွင်းထဲ ရောက်နေသူတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း သွားလေသူ ဇနီးမယား၏အဖြစ်က ရင်ထဲသို့ ရောက်လာ၏။ သားလေးကိုလည်း ဘေးမသိရန်မခဘဲ အသက်တစ်ချောင်း ချမ်းသာပါစေကြောင်း ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြု၏။

အဆုံးတွင်တော့ ဗုဒ္ဓမှအပ ကိုးကွယ်စရာမရှိတော့ကြောင်း အာရုံထဲရောက်လာ၏။ ဘုရားကို မပြတ်တမ်း အာရုံပြု၏။ “ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ” တည်းဟူသော ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ကို အာရုံပြုပြီး မပြတ်ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်မိ၏။ ဦးလူသန်နှလုံးသားထဲမှာ ဘုရားတည်နေခြင်းဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ညသည် ပိုမို ရင့်သီးမည်းမှောင်လာ၏။ ပက်လက်ကူးလိုက်၊ ဘေးစောင်းကူးလိုက်နှင့် ညဉ့်ဦးယံတိုင်ခဲ့ပေပြီ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး အရမ်းမောပန်းလာ၏။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုလည်း သတိမြဲနေသမျှ အာရုံပြု နေ၏။ ခြေလက်များကို မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဟု အာရုံရလိုက်ချိန်တွင် မိမိမန္တာကိုယ်သည် သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ် မ၊တင်ထားသည်ဟု

ခံစားလာရ၏။ ခြေလက်များကိုလည်း လှုပ်ရှားစရာမလိုတော့ချေ။ လှိုင်းများလည်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

ဦးလူသန်မှာ မောဟိုက်နှမ်းနယ်မှုကြားတွင် လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းကား မရှိတော့ပါချေ။ သူ့ကို သယ်ပိုးပေးနေသော သစ်တုံးကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ လေငြိမ်သွားခဲ့ပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများသာ ရွစ်ရွစ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ရာသီသဘာဝကတော့ နွေနှောင်းဂိမာန်ရာသီပီပီ မိုးသားတိမ်တိုက်ကြီးက ကောင်းကင်ပြင်ကြီးအား မိုက်မဲစွာ လွှမ်းမိုးထားရာ အရာရာသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း။

* * *

နွေမနက်ခင်း ရာသီဥတုက သာယာလွန်းနေသည်။ အရှေ့လေပြည်ကလေးအသွေးတွင် ရွက်သစ်နုကလေးများ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်သွားကြ၏။ စာငှက်ကလေးများက အမိုးဆင့်အောက်က တစ်ဆင့်အဆောက်အဦခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြ၏။ စိုးစီ စိုးစီနှင့် ငှက်သံလေးများ အော်မြည်သံကြား၍ ဦးလူသန်မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းနံရံ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးမှာ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ပိုပြီးလင်းလက်နေပေရာ မျက်လုံး ကျိန်းစပ်သွား၏။ ဦးလူသန် မျက်လုံးကို ပြန်မှိတ်ထားလိုက်၏။

“အိုး အား နာလိုက်တာ”

“ဦး နိုးလာပြီလား”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် နိုးပြီ”

နှုတ်ဆက်စကားသံကို တုံ့ပြန်ရင်း ဦးလူသန်မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ဟင် ငါ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

“ဦး ဆေးရုံရောက်နေတာလေ”

“ဟုတ်လား ဟင် အံ့ဩစရာပဲ”

ဦးလူသန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားကြည့်လိုက်ရာ ဆေးပုလင်းနှင့် ဆေးပိုက်ကြိုးမှတစ်ဆင့် မိမိလက်ဖျံကြောထဲသို့ ဆေးစက်များ တစက်စက် ချထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးလူသန်မှာ အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩနေ၏။ အိပ်မက်လေလား ဝိုးတဝါးဖြင့် ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေ၏။

“ဦးက အားအင်တွေ ကုန်ခန်းပြီး အားလျော့နေတာလေ အဲဒါ ဆရာဝန်က ဆေးသွင်းပေးဖို့ ညွှန်ကြားတာနဲ့ သမီး ဆေးသွင်းပေးထားပါတယ်”

ဦးလူသန် အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မိမိကို စကား တတွတ်တွတ်ပြောပြီး ဆေးသွင်းပေးနေသူမှာ အင်္ကျီအဖြူ လုံချည် အနီလေးနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးမှန်း သိလိုက်သည်။

“တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာနေတယ်ဗျာ”

“နာမှာပေါ့ဦးရဲ့၊ ဦးကို ငါးပူတင်းတွေ တို့ဆိတ် ကိုက်ဆွဲထားကြတဲ့ ဒဏ်ရာတွေလေ၊ ဦး ဘာမှမပူပါနဲ့ ဆေးထည့်ပြီး အသေအချာ လုပ်ပေးထားပါတယ်”

“ဟာ ငါ ဒီရောက်လာတာ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ ငါဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ မသိဘူး”

ဦးလူသန်မှာ အိပ်မက်များ ဖြစ်နေသလားဟု စဉ်းစားလိုက် ပြန်၏။ အရာရာသည် ပြတ်ပြတ်သားသား ထင်ထင်ရှားရှားပါပဲ။ အိပ်မက်မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာသည်။

“ကိုအောင်ဒေါင်းရယ် ဦးကို ခဏရှင်းပြပေးပါဦး”

သူနာပြုဆရာမလေးက အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသော လူနာရှင်ကို တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“ဦးကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်”

အနီးသို့ရောက်လာပြီး စကားပြောနေသူကို ဦးလူသန် ဝေဝေဝါးဝါး ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဒီလိုမျိုး ကျွန်တော်တို့က ကျောက်ဖြူကလေးများ အဲဒီ ဦးတို့ တောင်ကြီးမော်ခွင်မှာ ငါးသလောက်တွေတက်နေတယ်ကြားလို့ စက်လှေနဲ့ ပိုက်ထွက်လာကြတာ။ အဲဒါ မနက်မိုးလင်းစမှာ ကျွန်တော်တို့လှေ အဲဒီနေရာထဲလည်းရောက်ရော လူတစ်ယောက် ပင်လယ်ပြင်ထဲ မျောနေတာတွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အခြေအနေကြည့်ရင်းနဲ့ သွားကြတာ အနီးလည်းရောက်ရော ဦးက တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တင်နေတာ တွေ့တယ်လေ”

ရေတံငါ အောင်ဒေါင်း၏အပြောကို ဦးလူသန် အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်နေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အသေအချာကြည့်လိုက်တော့ ဦးက အသက် ရှင်လျက်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ။ အဲဒီတော့ လူအသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ တော်ရုံနဲ့ မသေကောင်းဘူးဆိုပြီး လှေပေါ်ဆွဲတင်ကြတယ်လေ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဦးဟာ သတိလစ်နေလျက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ “ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” ဆိုပြီး ပီပီသသ အသံထွက်သွား

တယ်ဗျ။ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ကျွန်တော်တို့က သစ်တုံးကြီးလို့ ထင်ခဲ့ကြတဲ့ မည်းမည်းနက်နက်အရာကြီးဟာ ဦးရဲ့ခန္ဓာကိုယ် အောက်ကနေ အသာအယာပဲ ထွက်ပြေးသွားတယ်လေ” တကယ့် ငါးသတ္တဝါကြီးဗျာ”

ဦးလူသန်ကတော့ မျက်လုံးလေးအပြူးသားနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဘာစကားမျှတော့ မပြော။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ သူ့အဖြစ်ကိုသူ တွေးပြီး အရမ်းအံ့ဩနေပုံရသည်။

“ဒီကအကိုကြီးတို့က ငါးရှာဖို့ထွက်ကြတာပဲမဟုတ်လား၊ ဘာလို့ငါးမရှာပဲ ဒီက ဦးကို ဆယ်ပြီး ပြန်လာကြတာလဲ”

“ဪ ဆရာမရယ်၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့ရေတံငါတွေရဲ့ ကျင့်သုံးရတဲ့ ကျင့်စဉ်တရားလေ။ ပင်လယ်ပြင်မြစ်ချောင်းထဲမှာ တစ်စုံ တစ်ဦး ဒုက္ခရောက်နေတာတွေ့ရင် ကူညီရမယ့်အလုပ်ကို ရေတံငါတိုင်း သိကြပါတယ်။ စောင့်လည်း စောင့်သိကြပါတယ်”

သူနာပြုဆရာမလေး၏ အမေးကို ကိုအောင်ဒေါင်း အသေအချာ ရှင်းပြလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူမြို့နယ်နှင့် မြေပုံမြို့နယ်အစပ် ပင်လယ်ပြင်သည် ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းအလယ်ပိုင်း၏ အဓိကငါးဖမ်းကွက်ဖြစ်သည်။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ ကမ်းနီးပိုင်းဒေသလည်းဖြစ်၏။ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားလျှင် ကမ်းမမြင်တော့သော ကမ်းဝေး ရပ်ဝန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤကမ်းနီးငါးဖမ်းလုပ်ငန်းမှာ ကျောက်ဖြူမြို့နယ် နှင့် မြေပုံမြို့နယ်သား ရေတံငါတို့၏ ဘဝဝမ်းမီးကို ငြိမ်းစေသော ပရိယေသန လုပ်ကွက်လည်း မည်ပေ၏။ ကျောက်ဖြူက ငါးဖမ်း လှေမှာ ဦးလူသန်ကို တွေ့သည့်အချိန်တွင် ချက်ချင်း ကျောက်ဖြူ

ဆေးရုံသို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ “မေတ္တာ သတ္တော အနန္တော” ဟု မြတ်ရှင်စော ဟောကြားခဲ့သော တရားတော်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တို့၏ ရင်တိုင်းတွင် ခိုဝင်လျက် ရှိတတ်ကြပေသည်တကား။

လူလူချင်း မေတ္တာစိတ်ထားတတ်ကြသော ရေတံငါတို့၏ လူသားဆန်သောလုပ်ရပ်ကြောင့် ဦးလူသန်တစ်ယောက် လူ့လောကထဲ ပြန်လည်ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့လေပြီ။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ငါ့သား ငါ့သားလေး ထူးအောင်ကော ဟင် ငါ့သားလေး ထူးအောင် ဘယ်မှာလဲ သားလေးအတွက် ငါရင်ပူ လိုက်တာကွာ သားလေးဘယ်မှာလဲ ဟင်”

ဦးလူသန်မှာ သားကို သတိရသွားပြီး ရင်သည်းလှိုက်ဖို အော်လိုက်သည်။ ဦးလူသန်မှာ ပင်လယ်ပြင်ထဲ လှေကလေးတစ်စီးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော သားလေး၏အဖြစ်ကို သတိရပြီး နှလုံးသည်းပွတ် ကျွတ်ထွက်လှမတတ် ခံစားသွားရပေပြီ။ ချက်ချင်း ထထိုင်ပြီး သား ထူးအောင်၏အဖြစ်ကို ကမန်းကတန်း မေးနေမိသည်။ သားသမီးအပေါ်တွင် ထားရှိသော မိဘတို့ မေတ္တာတရားမှာ အတိုင်း အဆမရှိ မြင့်မားလှချေသည် မဟုတ်ပေလော။

“ဦးကလည်း ပင်လယ်ထဲ ကျခဲ့တဲ့ ဦးတောင် မသေမပျောက် ဘူးဆိုမှတော့ လှေပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ဦးသားက ဘာဖြစ်မှာလဲ ဦးရယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ ညမှောင်မှောင် ပင်လယ်ပြင် လှိုင်းတော ထဲမှာ လှေကလေးတစ်စီးနဲ့ ငါ့သားတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့တာ”

“မပူပါနဲ့ ဦးရယ် ဦးသားက အားကောင်းမောင်းသန် လူငယ် တစ်ယောက်ပါ သူ လှေတစ်စီး ရွက်တစ်ဖုံနဲ့ ရွာကို ကောင်းကောင်း ရောက်ပါတယ်”

ရေတံငါ အောင်ဒေါင်းက ဦးလူသန်ကို ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။ ဦးလူသန်ကလည်း သူ့သတိမေ့သွားသည့်အထိ ကြီးစားကူးခတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုလည်း အာရုံထဲမှာ မပြတ်ပင့်ထားကြောင်း၊ နှလုံးသား ထဲမှာ ဘုရားတည်နေကြောင်း ခြေလက်တို့ လှုပ်မရ သယ်မရ ဖြစ်လာ သည့်အချိန်တွင် တုံးကြီး တစ်တုံးမျောပါလာပြီး သူ့ရင်ဘတ်အောက် ရောက်လာမှုကြောင့် သက်သာရာရခဲ့ကြောင်းတို့ကို ပြောပြ၏။

“ဪ ဦးခံယူချက် အရမ်းမှန်တာပေါ့၊ ကိုယ်ကိုးကွယ်တဲ့ ဗုဒ္ဓကို အာရုံထဲမှာ မပြတ်ကိုးကွယ်နေတာရယ်၊ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို မပြတ်အာရုံပြုနေတာတွေကြောင့် ဦးကို ကယ်ဆယ်မည့်သတ္တဝါဝေနေယျတို့ လာရောက်ကယ်တင်ကြတာပေါ့ ဦးရယ်”

သူနာပြု ဆရာမလေးက ဘာသာတရား၏ အဆုံးအမ စကား ဖြင့် ဦးလူသန်ကို ကရုဏာသက်စွာ ပြောပြလိုက်၏။

“ဦးသား ဘယ်လိုနေလဲ မသိဘူးကွာ”

“ဦးကလည်း ဦးသားအတွက်ကို မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ပြောပြ မယ် ဦးတို့ ကျွန်းသာယာရွာမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဇံမောင်ဟာ ဒီကျောက်ဖြူမြို့မှာနေတာ ကျွန်တော်နဲ့ ခြံချင်းကပ် လေဗျာ။ ဦးအဖြစ်ကို ကျွန်တော်က ပြောပြလို့ သူ့ဦးကို လာကြည့် သွားပြီးပြီ ဦးကိုလည်း သူတာဝန်ကျတဲ့ရွာကဆိုတာ သူပြောပြတယ် လေ။ ခု သူ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အရေးကြီးလို့ မြို့ထဲ ခဏပြန်သွားတယ်။ တော်ကြာ ပြန်လာဦးမှာပါ။ ဦး သားဆီကိုလည်း ဦးတို့ ရွာက ဆရာတော်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း သူလျှောက်ထားပြီးပြီ။ ခုဆို ဦး သားနဲ့ ရွာကလူတွေဟာ ဆရာတော် စက်လှေနဲ့ ဦးဆီလာနေ

ကြပြီတဲ့။ ကျန်းကျန်းမာမာဆို နေ့လယ်လောက် ရောက်လာကြမှာ သိလား။”

“ဪ ဟုတ်လား ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ကိုအောင်ဒေါင်း စကားကြောင့် ဦးလူသန် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာ ကျေနပ်မှုများ ပြည့်သွားသည်။

“သားတို့ ကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံး မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ဦးမှာ သားတို့ထားတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ် သားလေးရယ်”

ဦးလူသန်၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းနေ၏။ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်ချိန်တွင် မျက်ဝန်းအိမ်မှတစ်ဆင့် နှာတံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးများ လိမ့်ဆင်းသွားကြ သည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် လူဖြစ်လာရ တစ်ခဏတွင် ဘဝတစ်ခု ရှင်သန်နိုင်ရေးအတွက် ဘဝပေးအခြေအနေ သဘာဝပေးအကြောင်း တရားတို့ကို အမှီပြုပြီး လှုပ်ရှားကြရ၏ ရုန်းကန်ကြရ၏။ ဤအထဲ တွင် ရေပင်လယ်ကို အမှီပြုပြီး ရပ်တည်ကြရသူများအတွက် အသက် အန္တရာယ်သည် မိမိအနီးမှာ အမြဲတမ်း လက်ကမ်းကြိုဆိုလျက် ရှိနေ တတ်ကြပေသည်လေ။

ပင်လယ်ပြင် ရေလှုပ်သားတို့အနေဖြင့် ချီးကျူးဖွယ်ရာ ကောင်းသည်မှာ ပင်လယ်ပြင်၌ တစ်စုံတစ်ဦးသောသူသည် ဒုက္ခတွင်း သို့ သက်ဆင်းပြီး ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို ခံစားနေချိန်မျိုးတွင် မိမိ စီးပွားကို ဘေးဖယ်ထားပြီး ဒုက္ခရောက်နေသူအား ကယ်ဆယ်စောင်မ တတ်ကြသည်မှာ လူစိတ်ရှိသော လူသားများဖြစ်ကြောင်း ပြသလိုက်

ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ “အတ္တသမာ ပဏီမိစ” ဆိုသော ဗုဒ္ဓဟောကြား ခဲ့သော မင်္ဂလာတရားတော်နှင့်အညီ စိတ်ကောင်းထားခြင်းသည် မင်္ဂလာတရားဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြဆိုရာရောက်ပေသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်ထဲ မျောပြီး အသက်တစ်ချောင်း ရှင်သန်ရေး အတွက် ကြီးစွာသောဒုက္ခကို ခံစားနေရသော ဦးလူသန်အား လူလူချင်း စာနာသောအသိဖြင့် ရေလှုပ်သား အောင်ဒေါင်းတို့၏ ကုသိုလ်အလုပ် သည် လူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်ရုံမက လောကသံသရာ အကျိုး ကျေးဇူးများမှာကား ပြောမပြတ်တတ်အောင် များလှပေသည်တကား။

ရွှေပသောလက် ရွှေစွက်ဖြစ်စေ

စိမ်းညိုနေသော ရွှေတောင်တန်းကြီး၏ ခြေရင်းတွင် သွယ်တန်း
ဝပ်စင်းနေသော သရက်တောင်ရွာသည် သဘာဝကျကျ လှပနေ၏။
ရွာ၏ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာတွင် ညင်ညင်သာသာ စီးဆင်းနေသော
ရွာချောင်းကလေးကြောင့် ရွာအလှက ပိုပြီး သဘာဝကျကာ အလှ
တရား ပီပြင်နေ၏။ ချောင်းကလေး၏ သဘာဝပေးအကြောင်းတရား
ကို အမှီပြုပြီး လယ်ဆင်းကြ၏။ ထင်းခုတ်ကြ၏။ ငါးရှာဟင်းခူးသွား
ကြ၏။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ သွားကြလာကြ၏။ သည်ချောင်းကလေးကား
သရက်တောင်ရွာ၏ ကျေးဇူးရှင်၊ စေတနာရှင်၊ မေတ္တာရှင်ပါပဲ။

ချောင်းရေစပ် ကမ်းနဖူးတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ဘုံဇရပ်
သို့ ရွာသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ကြ၏။
ရွာသားများသာမက ရွာသူများလည်း ပါလာကြသည်။ သူတို့၏
မျက်နှာပြင်အသီးသီးတွင် လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် မျှော်လင့်နေကြဟန်
တို့ ပေါ်လွင်နေ၏။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ စကား
တပြောပြောနှင့် ရောက်လာကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဘုံဇရပ်တွင်

လူများ ပြည့်လာကြပေပြီ။ ကိုယ့်အစုလေးနှင့်ကိုယ် နေရာယူပြီး ထိုင်နေကြ၏။ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားစမြည် ပြောသူလည်း ပြောနေကြ၏။ တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် နားလေးဖက် အရေးအခင်း သဘောမျိုး ဆွေးနွေးနေကြ၏။ မျှော်လင့်သည်တို့ ဖြစ်လာကြတော့မှာမို့ ပျော်မော်မှုများလည်း ပါနေပုံရသည်။

ရာသီသဘာဝကလည်း ပွင့်လင်းရာသီ၏ မနက်ခင်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ နေခြည်ကလေးတဝင်းဝင်း လေပြည်ကလေး တသင်းသင်း ဖြစ်နေ၏။ စာငှက်ကလေးများက ဇရပ်ခေါင်မိုးအောက်တွင် သူတို့ ဖွဲ့ရက်ထားသည့် မိသားစု သိုက်မြုံကလေးများကို နှောင့်ယှက်ကြမည်ဟုများ အာရုံရနေကြသလား မသိ။ သိုက်မြုံထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြန်ထွက်လိုက် ပျံသွားလိုက်နှင့် စိုးစီ စိုးစီ မြည်ကာ အသံပေးနေကြ၏။ အချို့လူများမှာ စာကလေးများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေကြ၏။ ချောင်းနံဘေးက ဓနိတန်းကလေးကတော့ လေအသုတ်တွင် ကသုတ်ကယက် လှုပ်ရှားသွားကြပြီး ဓနိလက်ချင်း တစ်လက်နှင့်တစ်လက် တို့ခတ်ကျီစယ်နေကြ၏။

“ကဲ လူစုံကြပြီလားဟေ့”

လုပ်ငန်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ကျော်ရွှီက ရေနွေးကြမ်းသောက်နေရာမှ ရေနွေးခွက်ကိုချပြီး အသံပေးလိုက်၏။

“စုံပြီလေဗျာ”

ခိုင်ဇံမောင်က သတင်းပို့လိုက်၏။

“ကဲ လူစုံပြီဆိုတော့ လုပ်ငန်းသဘော စ၊ပြောလိုက်ကြရအောင်ဗျာ”

အကုန်လုံး ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြ၏။

“ခု တို့က နတ်ကျွန်းမြစ်နဲ့ ကပိုင်ကျွန်းမြစ်ဆုံ ဘယ်ခြမ်းက တောကြီးကို ဗဟိုထားပြီး ယူကြမှာနော်”

“ဟုတ်တယ် ဦးကြီး၊ အဲဒီကျွန်းက လယ်ကွင်းရော ပုစွန်ကွင်းရော တစ်ခါမျှ မလုပ်ခဲ့ကြဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကောင်းတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ အဲဒီတောက တောရိုင်းကြီး”

ဦးစံသာကပါ ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အဲဒီတောကြီးထဲဝင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဒရယ်လိုက်ဖူးတယ်၊ ပျားဖွပ်ဖူးတယ် ချောင်းတွေ ယင်းတွေလည်း အများကြီးပဲ”

“ဟာ ဒါဆို အိုကေပဲပေါ့၊ ပုစွန်တာဆည်လို့ရှိရင် ချိုင့်ဝှမ်းတွေ ချောင်းတွေ များများပါဖို့ လိုတာလေ”

တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်းစီ အသိချင်းဖလှယ် အတွေ့အကြုံချင်း ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခု အကောင်အထည်ဖော်ရေးအတွက် တစ်စိတ်လက်တစ်ဝမ်းညီ ညှိနှိုင်းနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ခု လူ ဘယ်နှစ်ယောက်ဖြစ်လဲ၊ တာဆည်တာမှာ ပါမယ့်လူကို ပြောတာနော်”

“၂၂ ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ အဲသလိုဆို ရွှေဇံ မင်းပဲ အကုန်လုံးစာရင်းကောက်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး”

“ဟိုဘက်က ဒေါ်မြတင်ကြည်တို့ ခင်နှင်းဇံတို့လည်း သဘောတူကြတယ် မဟုတ်လား”

“တူပါတယ်ရှင်၊ တူပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က အိမ်ထောင်ဦးစီး မရှိတော့ ဒီက အကုန်လုံးက ကောင်းတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ကျွန်မမှာလည်း မောင်လေးနှစ်ယောက်နဲ့ လုပ်စားရမှာဆို တော့ အကုန်လုံး ကလေးတွေချည်းပဲ၊ ဒီက အစ်ကိုကြီး ဦးကြီးတို့က ကောင်းတယ်ဆိုရင် ပြီးပါတယ်”

ဒေါ်မြတင်ကြည်နှင့် ခင်နှင်းဇံတို့ကပါ သူတို့ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ် လိုက်ကြ၏။

“ရော့ ဦးကြီး အကုန်လုံး (၂၂) ယောက် စာရင်းရရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

ရွှေဇံက စာရင်းကောက်အပြီးတွင် ဦးအောင်ကျော်ရွှီကို အပ်လိုက် ၏။

“ဒီမှာ တာဆည်ဖို့ ဆန္ဒရှိတဲ့ လူက (၂၂) ယောက်ဆိုတော့ တာဘောင်ပတ်လည်ကွင်းကို လက်လံ (၂၂၀၀) ယူမယ်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ စကားအဆုံးတွင် တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်သွား သည်။

“နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက ဒါကတော့ ဒေသမှာဖြစ်ပေါ် နေတဲ့ ဈေးပါ။ ခု တာဆည်တာမှာ ပါမယ့်လူတွေက လောလော ဆယ် လက်လံတစ်လံကို ၂၀၀၀/- ပေးသွင်းရမယ်။ တစ်ယောက် ကို လက်လံ (၁၀၀) စီဆိုတော့ နှစ်သိန်း အနည်းဆုံးပေးရလိမ့်မယ်။ ချောင်းတွေပါမှာမို့ ချောင်းဆို့ခက (၁၅) သိန်းနဲ့ (၂၀) ကြားမှာ ရှိလိမ့်မယ်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့က ဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံကို မထည့်နိုင်ပါ ဘူး။ ဒီလိုပဲ လက်ပြင် ရှာစားတော့မယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလည်း စာရင်းဖျက်ပေးပါ။ ကျွန်တော် လည်း အဲဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံကို မတတ်နိုင်ပါဘူး”

ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့က ချက်ချင်းထပြီး ပုစွန်တာတွင် မပါဝင် နိုင်ကြောင်း ငြင်းဆိုလိုက်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကုန်လုံး အံ့ဩစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မိမိတို့ဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက် အပြုသဘောဆောင်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို စုပေါင်းလုပ်ဆောင်နေ ကြချိန်မျိုးမှာ အကောင်းမြင်စိတ်မရှိကြသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို မနှစ်မြို့စွာ လှမ်းကြည့်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အများကောင်းကျိုး အတွက် ဆောင်ရွက်ကြရာတွင် ဖြစ်ရမည်ဆိုသော အကောင်းမြင်ခံယူ ချက်ကို ဘေးဖယ်ပြီး ဆန့်ကျင်သွေဖီခြင်းမှာ အဖျက်သမားတို့၏ လုပ်ရပ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ဒါကတော့ မင်းတို့သဘောပဲလေ တို့ကတော့ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ရှင်းပြတာပဲ။ ဆန္ဒရှိမှ ပါဝင်ကြပါ”

ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့မှာ အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်ကြ၏။ သားသမီးနှစ်ယောက်စီလည်း ရှိထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်ကြောတင်းအောင်ကား လုပ်မစားချင်ကြ။ သူတို့မိန်းမများကသာ သားငါးဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ရောင်းကြ၏။ ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့ မှာ လင့်ဝတ္ထုရား မကျေပွန်သည့်အပြင် သူတို့မိန်းမများ ဈေးရောင်း ရငွေလေးထဲက ယမကာဖိုးလေးတောင် နှိုက်လိုက်ကြသေးသည်။

ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေး ရောတတ်ကြသည်မှာ လူမှုဘဝ ဝန်းကျင်၏ သဘာဝများပေလော့ မသိ။

ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် မြေပြန့်လွင်ပြင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသဖြင့် တာတစ်ဘောင် လယ်တစ်ကွင်းရရေးမှာ မလွယ်။ ဒီရေရောက် တောရိုင်းကြီးများကို ဝိုင်းပတ်ဆယ်ဖို့ကြရသည်။ သိပ်လွယ်ကူသည့် အလုပ်တော့ မဟုတ်ပေ။ ဒီရေရောက် တောရိုင်းကြီးဖြစ်၍ တမံဆယ်ရန် မြေရဖို့အတွက် မြေကျင်းတူးရန် မြေနေရာကိုပင် သစ်မြစ်ဆုံများ၊ သစ်ငှတ်များကို ခက်ခဲစွာ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီးမှ မြေစိုင်းခဲများကို တူးယူ၍ရသည်။ တမံရှည်လျှင် ရှည်သလောက် မြေကျင်းကို ကြံဖန် ရှာယူပြီး တူးယူကြရသည်။ မြေကျင်းတူးမည့်နေရာတွင် ကနစိုပင်၊ သမဲ့ပင်စသော ပင်စည်ကြီးမားသော အပင်များရှိက ပိုဆိုးသည်။ ကနစိုမြစ်များမှာ မာကျောလွန်းပြီး တစ်ပေတစ်တောင်ရှည်သော ဆူးများဖြစ်ကာ မြေပြင်ပေါ်တွင် အံ့ဖွဲ့ကာ တောင်တက်နေကြသည်။ ကနစိုပင်ခြေအောက်တွင် ကနစိုမြစ်ချွန်များကြောင့် ခြေလှမ်းသွား၍ တောင် မလွယ်ကူပေ။

တမံဆယ်ရာတွင် မြေတူးသူက တူးပေးပြီး မြေစိုင်းခဲကောက်သူ က ကောက်ယူကာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကမ်းပြီး မြန်မြန် သွက်သွက် ဆယ်ဖို့ကြရသည်။ ရေစစ်ချိန်မှသာ လုပ်ရသော အလုပ် ဖြစ်၍ နှေးနှေးကွေးကွေး လုပ်နေ၍ မရပေ။ ဒီရေပြည့်လာလျှင်ကား မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို ဒီရေ ဖုံးလွှမ်းသွား၍ ဘာမျှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်၍ မရတော့ချေ။

“တို့က ကိုယ့်တာသူတာ တမံဝိုင်းပြီးပြီဆိုတော့ ချောင်းဆိုဖို့ ပဲ ကျန်တော့တယ်”

လုပ်ငန်းခေါင်းဆောင် ဦးအောင်ကျော်ရွှီက စကားခင်းလိုက်၏။

“ကျွန်မ တစ်ခုမေးကြည့်မယ်။ ချောင်းတစ်ချောင်းကို အပြီးဆို ပေးရင် ခု ဘယ်ဈေးဖြစ်နေပါလဲ ရှင့်”

“ဒါကတော့ ချောင်းအနေအထား အကျယ်အဝန်းအလိုက် ဈေးနှုန်းက ရှစ်သိန်းကနေ သိန်း ၂၀ အထိ အစားစားရှိတာပေါ့”

“ဒါဆို တို့ကွင်းမှာ အကုန်လုံး ငါးချောင်းပါတယ်လေ၊ ဘယ်လောက်ကုန်သွားမလဲ မသိဘူးနော်”

“ဒါကတော့ ဒေါ်မြတင်ကြည်ရယ် မကုန်ချင်လို့ မလွတ်ဘူး၊ ကုန်ကို ကုန်ရမယ် ပုစွန်တာဆယ်တယ်ဆိုရင် ဒီလိုချောင်းဆိုတာမှာပဲ အဓိက ကုန်ကြတာလေ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီက အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒိုင်ရှင်ဆီက ယူရမှာပဲ”

ကိုဘလှကျော်ကလည်း ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ပုစွန်တာ တစ်တာမှာ ပါမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်ကို အနည်းဆုံး ၁၀ သိန်း၊ ၁၅ သိန်း လောက်တော့ ကုန်ကြတာလေ၊ စွန့်စားလို့ လုပ်လိုက်တော့ တာပိုင်ရှင် ဖြစ်သွားပြီး ဒိုင်က ကြိုယူတယ်ဆိုတဲ့ပိုက်ဆံလည်း ပုစွန်ရဖို့ပဲလိုတယ်၊ တဖြည်းဖြည်း ကျောသွားတာပါပဲ တို့ ကမ်းရိုးတန်းဒေသက ရေလုပ်ငန်းနဲ့ အကျိုးပေးပါတယ်၊ မကြာမီ လာမည် မျှော်ပေါ့ကွာ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ စကားအဆုံးတွင် အကုန်လုံး မျက်နှာပြင်တွင် အပြုံးရိပ်များ ပေါ်လွင်သွားကြသည်။

ပုစွန်တာတမံ ဆယ်ရာတွင် ဒီရေရောက်ချောင်း များများပါလေ ပုစွန်အရများလေပင်ဖြစ်သည်။ ဆည်တာတမံအတွင်း ရေငြိမ်စေရန် ဒီရေအတက်အကျရှိသော ရေစီးချောင်းများကို အသေပိတ်ဆိုရသည်။

ချောင်းဆိုရာတွင် ပထမဦးဆုံး သစ်လုံးများရှာဖွေရသည်။ ဒီရေရောက်တောထဲတွင် လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်၍ သစ်လုံးကတော့ လွယ်သည်။ ချောင်းအနက်ကို ချိန်ဆပြီး သစ်လုံးအရှည်ကို မှန်းဆ ခုတ်ယူရသည်။ သစ်လုံးပတ်လည်ကတော့ နှစ်ထွာပတ်လည်ရှိရန် လိုပေသည်။ သစ်လုံးများရပြီးလျှင် ချောင်းကမ်းစပ်တစ်ဘက်မှ စ,ကာ လေးတောင်စီ အကွာအဝေးထားပြီး ဟိုဘက်သည်ဘက် မှီအောင်ထိ လှေပေါ်ကနေ တန်းစီပြီး တိုင်များကို ထိုးစိုက်ရသည်။ တိုင်စိုက် ပြီးလျှင် သစ်သားတန်းများ ခိုင်ခန့်အောင် နွယ်ကြိုးဖြင့် ချည်ရသည်။ နွယ်ကြိုးများမှာလည်း ဒီရေရောက်တောထွက်ဖြစ်၍ ရှာရလွယ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ချောင်းကိုဖြတ်သန်း၍ သစ်သားတန်း နှစ်တန်းကို မျဉ်းပြိုင်စိုက်ထူချည်နှောင်ရသည်။ ချည်ပြီးထားသော သစ်သားတန်း များကို နောက်သို့ လန်မထွက်ရေးအတွက် နောက်ဘက်က သစ်လုံး များဖြင့် ထောက်ကန်ပေးထားရ၏။

သစ်သားတန်း နှစ်သွယ် အခိုင်အမာရပြီးချိန်တွင် ရိုင်ပတ်ချ ရသည်။ ရိုင်ပတ်မှာ ဝါးကို လေးခြမ်းခွဲပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း အရေးပေါ် ရက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရိုင်ပတ်လိပ်များကို ဒီရေစစ်ချိန်တွင် သစ်သားတန်း နှစ်သွယ်ကြားသို့ တန်းစီပြီး ထည့်ရ၏။ ရိုင်ပတ်များ ပြည့်သွားချိန်တွင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ မြေများကိုတူးယူပြီး မြေစိုင့်ခဲ များကို လူတန်းစီကာ လက်ဆင့်ကမ်းစနစ်ဖြင့် ရိုင်ပတ်ထဲသို့ ပစ်ထည့် ကြရသည်။

ရိုင်ပတ်များတွင် ရွံ့ခဲမြေများ ပြည့်သွားချိန်တွင် ချောင်း၏ ဟိုဘက်ကမ်း သည်ဘက်ကမ်းကို လမ်းလျှောက်၍ရနိုင်သည့် မြေပြင် အနေအထား တစ်ရိုးကို ရရှိသွားပေသည်။ တစ်ရိုးခိုင်ခန့်သည့် အနေအထားမျိုးသို့ ရောက်ရှိသည့်အချိန်တွင် တမံတာရိုး၏အပြင်ဘက်မှ ပြည့်တက်လာသော ဒီရေများလည်း တမံတွင်းသို့ ဝင်တိုး၍ မရတော့ပေ။ တမံတွင်းတွင် ဝင်ပါနေသော ရေများလည်း အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရတော့ချေ။

* * *

“ကဲ တို့လူတွေ လူပန်း ငွေပန်း ဖြစ်နေကြပြီနော်”

“ဦးအောင်ကျော်ရွှီရေ...လူပန်းတာကတော့ အမောဖြေလို့ ရတယ်၊ ငွေပန်းတာကတော့ မလွယ်ဘူးဗျာ၊ ရွှေတိုရွှေစလေးတွေလည်း ကုန်ပြီ၊ ဆွေမျိုးတွေဆီကလည်း ရသမျှ ဆွဲရတာပဲဗျ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီနှင့် ဦးထွန်းလှခိုင်တို့မှာ တမံတာရိုးအနီး သမဲ့ပင်ကြီးအောက်တွင်ထိုင်ရင်း ရင်တွင်းအမော စကားများ ပြောဖြစ် နေကြသည်။

“ဦးကြီးတို့ရယ် အရမ်းလည်း စိတ်ပူမနေကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကွင်းက ခုချောင်း ငါးချောင်းစလုံး ဆိုပြီးသွားပြီဆိုတော့ လုပ်ငန်း ၇၅ ရာခိုင်နှုန်း ပြီးသွားပြီလေ။ ရေတံခါးတပ်ဖို့ဟာပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့အနီးတွင် ထိုင်နေသော စံရွှေမောင်က အားမာန်ပါပါ ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီ ရေတံခါးကိစ္စကိုတော့ တို့လူတွေမှာလည်း ပိုက်ဆံက ခန်းနေကြပြီဆိုတော့ ဒိုင်ကပဲ စုပေါင်းယူကြရမှာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ် ဦးကြီးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ကွင်းကို ပုစွန်ရမယ်ဆိုတာ ဒိုင်တွေက သိနေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် လိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ဘယ်ဒိုင်က ယူယူ လွယ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ ဒီလူတွေကမှ တို့လုပ်ငန်းရဲ့ တကယ့်အဆီအနှစ်တွေကို ရကြတာလေ၊ တို့ဆီက ပုစွန်ဆိုက်မှာ အမြတ်ယူ အလေးမှာ အမြတ်ယူ ငွေတိုးယူနဲ့ ရသမျှ ညှစ်ထုတ်ယူနေကြတာပဲနော်”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ဦးရာ၊ သူတို့ရန်ကုန်ဈေးကွက်မှာ တစ်ခါ မြတ်သေးတာလေ”

“အေးကွာ တို့မှာသာ အသက်က (၆၀) တင်းတင်းပြည့်နေပြီ ဘုရားကျောင်းကန်နားမှာ အေးရိပ်ခိုလို့ ဘာဝနာအလုပ်လုပ်သင့်ပြီ သားသမီးတွေမှာလဲ ဝင်ငွေရတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရယ်လို့ မယ်မယ်ရရ မရှိတော့ ဒီမှာဝင်ပါနေရတာပေါ့ကွာ”

“ဒီလိုအချိန်မှာ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ အကုသိုလ် အလုပ်လုပ်နေရတာ တွေးရင် ရင်ထဲမကောင်းဘူးဗျာ”

“ဦးအောင်ကျော်ရွှီကလည်း ဒါက ပရိယောသနဲ့ပဲလေ အုမတောင့်ဖို့ လိုတာကိုးဗျ၊ စိတ်သာအဓိကပါ စိတ်ကို ဖြူအောင်ထား စိတ်ကောင်း ရှိဖို့ လိုတယ်”

“ဦးတို့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအောင်မြင်လို့ ငွေရှင်ကြေးရှင်ဖြစ်လာတဲ့ အခါ ရန်ကုန်-စစ်တွေကားလမ်းကနေ မြောက်ဦးတစ်ခွင်က အဖ ရှစ်သောင်း သားကိုးသောင်းဘုရားကိုဖူး မာန်ငါးပါးဘုရားတွေကိုဖူး ရန်ကုန်လိုက်ပြီးတော့လည်း ရွှေတိဂုံကို ဖူးလိုက်ကြပေါ့ရှင်”

ခင်နှင်းဇံမှာ ခေါင်းမှာပေါင်းထားသည့် ပုဆိုးအနှမ်းကလေးဖြင့် မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေကိုသုတ်ရင်း ပြောလိုက်ရာ အားလုံး သဘောကျပြီး ပြုံးနေကြ၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့ အောင်မယ်လေး ခင်နှင်းဇံ တို့ဒေါ်မြတင်ကြည်ကြီးကို ဘယ်နားထားခဲ့မှာလည်း ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ ဦးထွန်းလှခိုင်တို့ သွားရင် သူလည်းပါမှာလေ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဖြစ်တာပေါ့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဒေါ်မြတင်ကြည်”

ကိုဘလှကျော်က ဝင်ပြောလိုက်ရာ အမောကြားက ပြုံးကြ ရပြန်သည်။

“လိုက်မယ် လိုက်မယ် တို့လည်း လိုက်မယ် ရွှေတိဂုံကိုဖူးမယ်”

ဒေါ်မြတင်ကြည်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောလိုက်ရာ အားလုံး သဘောတွေ့ပြီး ရယ်လိုက်ကြရပြန်၏။

“အဲဗျာ တစ်ခါမှ မစီးဘူးတဲ့ မော်တော်ကားကြီးကို စီးရမှာ ဆိုတော့ ပျော်စရာကြီးဗျာ”

“အေးနော် ကားလည်းစီးရမှာဆိုတော့ ပျော်စရာကြီး တို့လည်း လိုက်မယ် ချန်မထားနဲ့လေ”

ဒေါ်ပိန်မကပါ လက်ညှိုးလေးထောင်ပြီး ခပ်နွဲ့နွဲ့ ပြောလိုက်ရာ ပိုပြီး ပွဲကျသွားကြပြန်သည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကားဆို၍ ကျွန်းစဉ်လို ကျွန်းစုကျွန်းတန်းဒေသကို မဆိုထားနှင့် မြေပုံမြို့လို မြို့နယ်အဆင့်မြို့ မှာတောင် တစ်စီးတစ်လေမျှမရှိ။ မှတ်မိပါသေးသည် ၂၀၀၄ ခုနှစ်က မြေပုံမြို့နှင့် ကျွန်းစဉ်ဒေသကို မှန်တိုင်းကြီးတိုက်ခတ်စဉ်က ကယ်ဆယ် ရေးလုပ်ငန်း ခရီးစဉ်အတွက် နိုင်ငံတော်ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ လူကြီးများ မြေပုံမြို့ကို လျှောက်လည်ကြည့်ကြစဉ်တုန်းက ဘောင်းဘီကို ဒူးခေါင်းထိ ခေါက်တင်ပြီး ရွံ့ဗွတ်ထဲတွင် ခြေကျင် လျှောက်နေပုံကို တီဗီဖန်သားပြင်မှာ မြင်လိုက်ရသေးသည်။

ထူးထူးခြားခြား သတိရနေပါသေးသည်။ အဆိုပါခရီးစဉ်မှာပင် နိုင်ငံတော်၏ အထင်ကရခေါင်းဆောင်ပိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဒီရေရောက် တောကြီးများ မြစ်ချောင်းများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီး ပြည်မနှင့် အလှမ်းဝေးလှသော ကျွန်းစဉ်ဒေသရွာများသို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းပင်။ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းဟူသည် လုံးဝဥသည့် အစရှာမရ ဖြစ်နေ ကြသော ကျွန်းစဉ်ရွာများမှ ဘွဲ့ရလူငယ်များကို ဌာနဆိုင်ရာအချို့တွင် နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းများအဖြစ် ခန့်ထားတာဝန်ပေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကြားရသူတို့၏ရင်ထဲတွင် သာဓုအလီလီခေါ်မိရက်သား ဖြစ်နေကြပါ တော့သည်။ ကျွန်းစဉ်နယ်သားတို့ ရဲရဲလှစွာသော အခွင့်အရေးပါပဲလေ။

ကျွန်းစဉ်ဒေသမှာကား မော်တော်ကားကို မဆိုထားဘိ၊ နွားလှည်းတောင် တစ်စီးတစ်လေမျှ မရှိပါ။ အကြောင်းသော်ကား နွားလှည်းမောင်းနှင့် သွားရလောက်အောင် မြေပြန့်လွင်ပြင် မရှိ၍ဖြစ်သည်။ ကျွန်းလယ်များမှ စပါးများကို သယ်လျှင် လှေသမ္ဗန် များဖြင့်သာ သယ်ကြရသည်။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ လှေကလေးများဖြင့်သာ လှော်ခတ်သွားလာကြရသည်။ အိမ်တိုင်းလိုလို လှေရှိကြသည်။ မြစ်ချောင်းများ အလွန်ပေါသည်။ အိမ်ပေါ်က အိမ်အောက်သို့ရောက်လျှင် ချောင်းကိုတွေ့သည်။ မြစ်ကိုတွေ့သည်။

ချောင်းဆုံမြစ်ဆုံ အလှစုံလွမ်း ကျွန်းစဉ်ကမ်းဟု ဆိုစမှတ် ပြုကြလေကုန်၏။

* * *

ပုစွန်တာတွင် ချောင်းဆုံအပြီးတွင်တော့ ရေတံခါးတပ်ခြင်း လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ကြရတော့သည်။ ရေတံခါးတစ်ခုလျှင် (၁၀) လက်မ

မြက်ရှိ အလျား (၁၅) ပေ ပျဉ် (၁၆) ချပ်လိုသည်။ ဆည်ဖို့ပြီးသော တာတမံအောက်တွင် ရေမြောင်းတူးပြီး ပျဉ်ချပ်များကို ရေမြောင်းထဲသို့ ချကာ အနားတစ်ဖက်လျှင် လေးချပ်စီဖြင့် ပျဉ် (၁၆) ချပ်ကို စတုရန်းပုံ ရအောင် အခိုင်အမာစပ်ရသည်။ လက်လံ (၁၀၀၀) ရှိသော ကျွန်း ဆိုလျှင် ရေတံခါး (၂၀) ထိ တပ်ဆင်ကြသည်။

ရေတံခါး တပ်ဆင်ပြီးလျှင်တော့ ရေငန်ပုစွန် မွေးမြူခြင်းလုပ်ငန်း စတင်လုပ်ကိုင်ကြတော့သည်။ ကျွန်းစဉ်ဒေသ၏ ရေငန်ပုစွန်မွေးမြူခြင်း လုပ်ငန်းမှာ သားပေါက်ထည့်ပြီး မွေးစရာမလိုဘဲ ပင်လယ်ဒီရေများကို သွင်းခြင်းဖြင့် သဘာဝပုစွန်သားပေါက်များကို ဆည်အတွင်း ဝင်ရောက် စေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အနောက်တောင်ရာသီလေသည် ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်မှတစ်ဆင့် ရခိုင်ကမ်းခြေဒေသဘက်သို့ သဘာဝအရ ဦးတည်တိုက်ခတ်လေ့ ရှိသည်။ ဤလေသည်ပင် ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသ ရေငန်ပုစွန်မွေးမြူရေး ကို အထောက်အကူပြုသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပင်လယ်ပြင်အတွင်း ဥချပေါက်ပွားထားသည့် ပုစွန်သားပေါက်များသည် လှိုင်းလေတို့နှင့် အတူ ကမ်းခြေသို့ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ်းရိုးတန်း ဒီရေတောများ၊ မြစ်ချောင်းများတွင် ပုစွန်သားပေါက်များ မြောက်မြားစွာ ကျင်လည်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတွင် ကျွန်းစဉ်ဒေသသည် လမ်းပန်းဆက်သွယ် ရေး အခက်ခဲဆုံးဒေသဖြစ်သော်လည်း ဒေသ၏အလယ်ဗဟိုတွင် တည်ရှိသည်။ ကမ်းခြေဒေသလခြမ်းကွေ့၏ အလယ်တွင်ရှိသဖြင့် ပင်လယ်မြစ်ချောင်းတို့၏ ရင်ခွင်လိုဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သဘာဝ သားပေါက် ရေငန်ပုစွန်မွေးမြူရေးတွင် အခြေခံအကျဆုံးသော ပထဝီ

အနေအထားရှိသည်။ ပုစွန်လုပ်ငန်း လုပ်သူတို့ကိုလည်း အောင်မြင်စေသည်။ ကျွန်းစဉ်ဒေသသည် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရေထွက်ပစ္စည်းအများဆုံးထွက်ရှိရာဒေသဟု ဆိုရပေမည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်သမ္မတက မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်း ကုန်ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းရည် အမြင့်မားဆုံး ဆောင်ရွက်နိုင်သူများကို ဆုချီးမြှင့်ရန် စစ်တမ်းကောက်ယူရာ ရခိုင်ပြည်နယ်အတွက် မြေပုံမြို့နယ် ကျွန်းစဉ်ဒေသ သရက်တောင်ရွာမှ ဦးခင်မြင့်မှာ ရခိုင်ဒေသ၏ ရေထွက်ပစ္စည်းမွေးမြူထုတ်လုပ်မှု အကောင်းဆုံးအဖြစ် စာရင်းဝင်ခဲ့ပေသည်။

သဘာဝ ရေငန်ပုစွန်သားပေါက်များကို ရေတံခါးများမှတစ်ဆင့် ရေသွင်းခြင်းဖြင့် ဝိုင်းပတ်ဆည်ဖို့ထားသော ဆည်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိစေသည်။ ပုစွန်ကန်အတွင်းတွင် ကျယ်ဝန်းသော ရေပြင်ကြီးနှင့် ချုံနွယ် ချုံပုတ်အစပ်များ ယင်းချောင်းကလေးများ ပါဝင်သဖြင့် သားပေါက်များ ပျော်မြူးကျက်စားပြီး အကြီးမြန်ကြသည်။ ပုစွန်ဆည်များ ဒီရေတိုးပြီး မပေါက်မပြုရန် ပိုင်ရှင်များက နေ့ရောညပါ အမြဲတမ်း အာရုံစိုက်နေကြရသည်။ ကိုယ်တိုင်လိုက်မမီလျှင် လူငှား အမြဲတမ်း ခေါ်ထားရသည်။ ငွေရလွယ်သလို ငွေကုန်လည်းများသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

လူဆိုသည်မှာ သဘာဝကပေးသော အခွင့်အရေးပေါ် အခြေခံပြီး ပရိယေသနအတွက် အခြေပြုကြရသည် မဟုတ်ပေလော။

တန်ခူးလပြည့်နေ့သည် ရာသီသဘာဝနှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ လမင်းငွေစန္ဒာက လောကကြီးအား အစွမ်းကုန် အလင်းဆောင်လျက် ရှိချေ၏။ ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ ပုစွန်တာ ရေတံခါးဝ (၁၅) ခုတွင်လည်း ပုစွန်ကန်ပိုင်ရှင်များ နေ့စားအလုပ်သမားများဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ။

“ဒီရေမှာ သူများကွင်းတွေ လဆန်း (၁၃) ရက်နေ့ကတည်းက ဖမ်းကြတာလေ ဦးက ဘာလို့ ခုမှဖမ်းရတာလဲဗျာ”

ခိုင်စံမောင်က လူငယ်ပီပီ လောဘစွန်းပြီး စောဒကဖြစ်လိုက်၏။

“ဪ...အဲဒါက ဒီလိုပါကွဲ့ တို့ကွင်းက ခုမှ စဖမ်းရမယ့် ကွင်းသစ်လေ၊ သူများကွင်းတွေလို ကွင်းဟောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မို့လို့ လပြည့်နေ့ထိ စောင့်ပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဒီနေ့ကို ရွေးလိုက်တာပဲကွဲ့”

“နောက်ကျလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ရမယ့်ဟာက ရမှာပဲ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီနှင့် ခိုင်စံမောင်တို့ ပြောစကားကြားတွင် ဒေါ်မြတင်ကြည်က ဝင်ထောက်လိုက်၏။

ပုစွန်ထောင်ဖမ်းရာတွင် ပိုက်ကွက်စိပ်စိပ်ဖြင့် ဖမ်းရသည်။ ပိုက်မျက်နှာဝကို စတုရန်းပုံတပ်ဆင်ထားသော ရေတံခါးဝနှင့် တိုင်းပြီး နှစ်လကွပ်လည် သစ်သားဖြင့် လေးထောင့်ကွက်ရအောင် မျက်နှာဝကို ကွပ်ရသည်။ ပိုက်ကို သစ်သားဖြင့် ကွပ်ပြီးပါက ရေတံခါးဝတွင် ကွက်တိကျအောင် တပ်ရသည်။ ပိုက်အလျားမှာ (၁၅) ကိုက်ရှိသည်။ ပိုက်အမြီးဘက်တွင် ဝါးချွန်တံစို့ဖြင့် အရှင်ဖောက်ပြီး သီထားရ၏။ ပိုက်ထဲသို့ ရောက်လာသော ပုစွန်များကို ဖွင့်ထုတ်ယူ၍ လွယ်ကူအောင် စီစဉ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် (မင်္ဂလာအကြိမ်) အတွက် ရေတံခါး (၁၅) ပေါက်ဖွင့်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။ ရေတံခါး တစ်ပေါက်လျှင် လူနှစ်ယောက်စီ အဆင်သင့်စောင့်နေရသည်။ ရေတံခါးတိုင်း၏အနီးတွင် ကင်းတံတစ်ခုစီ ဆောက်လုပ်ထားကြ၏။ ပုစွန်ဖမ်းချိန်များတွင် ပိုက်မဖော်မီ ကင်းတံတွင်ထိုင်ပြီး စောင့်နေကြရ၏။

စကားစမြည် ပြောသူပြော လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်သူသောက် ရပ်အကြောင်း၊ ရွာအကြောင်း ပြောသူပြောနှင့် ပုစွန်အကျကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေကြ၏။

“စံရွှေမောင်ရေ ရေကျပြီးလားဟေ့”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီက ကင်းတဲထဲမှ လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ကျပြီ ဦးရေ၊ တစ်ထွာလောက်တောင် လျော့နေပြီ၊ တံခါးဖွင့် ချိန်ပဲ”

“ဒါဆို ရေတံခါးဖွင့်လိုက်တော့လေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး”

စံရွှေမောင်၊ ကျော်ထွန်းဇံတို့နှစ်ယောက် ရေတံခါးကို ဖွင့်လိုက် ကြ၏။ ရေဝင်ရေထွက်တံခါးမှာ တမံရိုးအလယ်တည့်တည့်တွင် တပ်ဆင်ထားသည်။ တမံ၏ အတွင်းအပြင်တွင် ရေတံခါးတစ်ဝက်စီ ရှည်ထွက်နေကြ၏။ ရေတံခါးကို ဖွင့် လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် တမံတွင်းက ရေမှာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းတော့သည်။ စံရွှေမောင်၊ ကျော်ထွန်းဇံတို့က လရောင်အားကိုးဖြင့် ဒီရေအကျကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေကြ၏။

“ဦးရေ အခြေအနေ ကောင်းတယ်ဗျ”

“ပုစွန်အဆင်း အခြေအနေကောင်းတယ်ဗျ”

ပုစွန်အဆင်းအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး စံရွှေမောင်က ဦးအောင်ကျော်ရွှီကို သတင်းပို့လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ရေအလုပ်နော် မင်းပါးစပ် ပိတ်ထား”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ ခပ်တည်တည်နှင့် အော်လိုက်ရာ စံရွှေမောင် ပုသွား၏။

ပုစွန်ဆည်တွင် ရေသွင်းရေထုတ်ရန် ရေတံခါးပေါက် (၂၀) ကျော် ရှိသော်လည်း (၁၅) ပေါက်သာ ဖောက်ခြင်းမှာ ရေဆင်း ကောင်းသောနေရာများကို ရွေးဖောက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကဲကွာ ပိုက်တစ်ချီလောက် ဖော်လိုက်ကြရအောင်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီမှာ ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ငါးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကြီးကို ထိုးပြီး ကင်းတဲထဲမှ ထွက်လာ၏။ ကျော်ထွန်းဇံနှင့် စံရွှေမောင်တို့က ရေတံခါးကို ချက်ချင်းပိတ်လိုက် ကြသည်။ တာအပြင်ဘက် ရေတံခါးပေါက်မှ ရှည်မျောမျော သွယ်ဆင်းနေသောပိုက်ကို ရေထဲမှ ဖော်တင်လိုက်ကြသည်။ ပိုက်ဖင် အိတ်တွင် ငါးပုစွန်များဖြင့် ပြည့်နေရာ အားကောင်းမောင်းသန် ယောကျ်ားနှစ်ယောက် တော်တော်အားစိုက်တင် လိုက်ရသည်။ ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ တာပိုင်ရှင်သုံးဦး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြိုင်တူပြုံးလိုက်ကြ၏။

ဖင်ပိတ်ဝါးချွန်စို့ကို ဆွဲနှုတ်ပြီး ငါးသယ်ခြင်းကြီးထဲ ဖွင့်ချ လိုက်ရာ ချက်ချင်းပြည့်သွားသည်။ နောက်ခြင်းတစ်ခြင်းကိုပါ ဆွဲယူပြီး ပိုက်ဖင်ဝအောက်တွင် ခံပေးထားလိုက်ရာ ပြည့်သွားပြန်သည်။

“ကဲ တစ်ချီ ပြန်ချမယ်ဟေ့”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ စကားဆုံးသည်နှင့် ပိုက်သမားနှစ်ယောက်မှာ ပိုက်ဖင်ပိတ်ဝကို ချက်ချင်းသီတံဖြင့် ပြန်ပိတ်ရင်း ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ရေတံခါးပေါက်သို့ ပြေးလာကြပြီး ခဏ ပိတ်ထားသောရေတံခါးကို နှစ်ယောက်ကိုင်ကာ ဆွဲတင်လိုက်ကြ ပြန်သည်။ တာတွင်းမှ ရေမှာကား ငါးပုစွန်များကို သယ်ဆောင်ပြီး အချိန်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းနေချေပြီ။

“ကဲလာ ခြင်းတောင်းကြီး ဘုံတဲ သွားပို့ရအောင်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီမှာ ပြောပြောဆိုဆို ငါးပုစွန်ခြင်းကြီးကို ကောက် ထမ်းလိုက်၏။

“ဟာ မဟုတ်တာ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရှိလျက်နဲ့ ဦးသယ်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ကျွန်တော်တို့ ပို့မှာပေါ့ဗျာ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီမှာ အားရဝမ်းသာဖြင့် ငါးခြင်းကြီးကို မနိင့်တနိုင် ကောက်မလိုက်ရာ စံရွှေမောင် ပြေးတားလိုက်ရသည်။

“ငါလည်းကွာ ပုစွန်တွေ ငါးတွေကြည့်ပြီး အားအင်တွေ ပြည့်ဖြိုးသွားတာနဲ့ ချက်ချင်း ကောက်မ၊ ဖြစ်သွားတာလေ”

“ဦးအရမ်းပျော်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ပျော်တာပေါ့ကွာ၊ သားတို့ကော မပျော်ကြဘူးလား”

“ဦးကလည်း ပျော်တာပေါ့”

“ဦး...ဟိုဘက် တံခါးပေါက်တွေလည်း ဒီလိုနေမှာပေါ့နော်”

“သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ဟိုမှာတွေ့လား ဒေါ်မြတင်ကြည်တို့ ခင်နှင်းဇံတို့ ပိုက်ကရော ဟိုးဘက်ကျော်ခိုင်တို့ စံထွန်းလှတို့ဘက်ကရော ဘုံတဲသို့ ခြင်းကြီးတွေနဲ့ ပို့နေကြတာတွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်နော် ဒီတာတမံကြီးကတော့ တို့ကို ဧကန် အကျိုးပေးနေပြီဗျ”

“ဒါကြောင့်လည်း ဒိုင်ရှင်တွေက တို့တမံရှင်တွေကို ဟိုကလာပါ ဒီကလာပါနဲ့ တကြော်ကြော် ခေါ်နေကြတာလေ”

စံရွှေမောင်နှင့် ကျော်ထွန်းဇံတို့မှာ ငါးပုစွန်ခြင်းကြီးကို ကိုယ်စီ ထမ်းပြီး ဘုံတဲသို့ သွားနေကြလေပြီ။

ပုစွန်တာ ဆည်ဖို့လျှင် ရေသွင်းရေနုတ်ပေါက်နှင့် မနီးမဝေးတွင် တစ်ကွင်းလုံး ဘုံပိုင်ခပ်ကြီးကြီး ဘုံတဲတစ်တဲကို ဆောက်လုပ်ထား ရသည်။ ဘုံတဲမှာ ပုစွန်ဖမ်းချိန်များတွင် ရေတံခါးပေါက်အသီးသီးမှ ဖမ်းဆီးရမိသော ငါးပုစွန်များကို ယာယီ စုပုံထားရာ နေရာဖြစ်သည်။ ဘုံတဲတွင် ဘုံပိုင် မီးထွန်းစက်ကလေးဖြင့် လျှပ်စစ်မီး ထိန်ထိန်လင်း အောင် ထွန်းထားရ၏။ ငါးပုစွန်များကို ငါးရွေးသမားများက အမျိုးအစားခွဲခြားပြီး ရွေးကြရ၏။ ငါးရွေးရာတွင် တာတစ်တာမှ နှစ်ယောက်စီ ပုံမှန်ပါဝင်ရ၏။ မိမိအိမ်မှ လူမပါဝင်နိုင်လျှင် လူငှား ထည့်ပေးရသည်။

ပုစွန်ကျား (TIGER)၊ ပုစွန်ဖြူ (WHITE)၊ အခွံမာပုစွန်သေး (PINK) တို့အပြင် ကကတစ်၊ ကဘီလူး၊ ငါးစင်ရိုင်း၊ ငါးယက်ရှည် (ငါးပြက်) နှင့် ကဏန်းတို့ပါ ပါလာကြသည်။ ငါးရွေးသားများက အမျိုးအစား ရွေးပြီး သီးသန့်စီခွဲထုတ်ကြရ၏။

ရေကျစမှ ရေစစ်ချိန်ထိကို တစ်ရေဟုခေါ်သည်။ တစ်ရေတွင် ပိုက်ကို လေးကြိမ် ငါးကြိမ်ခန့် ပုံမှန်ဖော်ကြသည်။ ဤသို့ ကြိမ်ရေ ခွဲပြီး မဖော်လျှင် ပိုက်မှာ ငါးပုစွန်များ ဖြည့်သိပ်ပြီး ပုစွန်ကောင်များ ကြေညက်သွားတတ်ပေသည်။ ခဏခဏ ဖော်ခြင်းမှာ အကောင်လှလှ ဖြိုးဖြိုးသန့်သန့် ရစေလို၍ ဖြစ်သည်။ ငါးပုစွန်တို့ လှလျှင် ဒိုင်မှာ သွင်းရာတွင်လည်း မျက်နှာပန်းလှပေသည်။

ဒိုင်မှာသွင်း၍ စံမီသော ကဏန်း၊ ငါးသေးငါးနုတ် ပုစွန်သေး များကို ငါးရွေးသမားများအား မေတ္တာရှိ သီးသန့်ပေးပစ်သည်။ ငါးရွေးသမားတို့မှာ လုပ်အားခ ပိုက်ဆံလည်းရသည်။ ငါးပုစွန် ကဏန်းများလည်း ဘောက်ဆူးရသည်။ ပျော်စရာ ပျော်စရာပါပေ။

ရေလုပ်သား ပိုက်သမားတို့မှာ ငါးပုစွန်တို့ တွက်ခြေကိုက်အောင် ရကြသည့်အခါ ပင်ပန်းပေမယ့် ရွှင်လန်းခဲ့ကြသည်။ အမေရွှေရင်အုံ လည်း ရင်ခုန်နှုန်းညင်သာပေသည်။

* * *

“ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့က တစ်ရေတည်းနဲ့ကို တော်တော်ပွသွား တာပဲ ကွင်းနေရာရွေးတာ အရမ်းတော်တာပဲ”

“ဪ ကိုထွန်းမောင်ကလည်း ကွင်းကောက်ရုံနဲ့ လူမကောင်းရင် မရဘူးလေ”

“တို့ကွင်းသားတွေက အလုပ်လုပ်တာ သိပ်ညီညွတ်တာ၊ စည်းလုံးတယ် ကြိုးစားတယ်ဗျာ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့အဖွဲ့ ဒိုင်မှာ ပုစွန်သွင်းရင်း ဒိုင်ရှင် ဦးထွန်းမောင်နှင့် စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဒီမှာ ပုစွန်လက်ခံတဲ့ ကောင်လေးတွေဆီက စာရင်းအရ ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ကို ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့မှာ တိုက်ဂါးက (ပိဿာ-၂၀၀) ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီရေမှာ တိုက်ဂါးကို နှစ်သောင်းထိ ဈေးမြင့်ပေးထားပါတယ်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့အဖွဲ့ အသေအချာ နားထောင်နေကြ၏။

“အဲဒီတော့ ရငွေက သိန်း (၄၀) ရမယ်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ ဘဝမှာ တစ်ခါတစ်ရံမှ မမြင်ဘူးသော ပိုက်ဆံဖြစ်၍ ဝမ်းသာလုံးများမြင့်တက်သွားကြသည်။ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြပြန်၏။

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ဆီက ယူထားတာက သိန်း (၁၅၀) နော်၊ (၁၀) ကျပ်သားက ကျွန်တော့်ကိုပေးရမှာ၊ ဒီတော့ ဦးအောင်ကျော်ရွှီ တို့က တစ်ပိဿာမှာ (၉၀) ကျပ်သားပဲ အတင်ထားပေးမှာနော်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါ အကြည့်တွေက အပြုံးမဲ့သော အကြည့်များသာ။

“ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့က ခုမှ စသွင်းတဲ့ လူတွေဆိုတော့ အစရှင်းမှ နောက်ရှင်းတယ်ဆိုသလို ပြောပြတာပါ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဝိုက်ကတော့ ပိဿာ (၉၀) ပါတယ်။ ဝိုက်ကိုလည်း တစ်ပိဿာကို (၉၀) ကျပ်သား ကိုင်မယ်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

“နောက်တစ်ခါ တိုက်ဂါးမှာ ပိဿာချိန် တက်သလောက် တစ်ပိဿာကို ၁၀၀ဝိ/-စီက ကျွန်တော့်ကို ပေးရမှာနော်၊ ဝိုက်ကတော့ ၅၀၀ဝိ/- ဈေးရှိတယ်။ တစ်ပိဿာကို ၅၀ဝိ/- ဖြတ်မယ်”

“ဦးထွန်းမောင်ရယ်... ပုစွန်ပိဿာလည်း ဖြတ်၊ အတိုးက လည်း ဖြတ်ဆိုတော့ မများလွန်းဘူးလား”

“ဪ...ဒေါ်မြတင်ကြည်ရယ်...ဒါက ဒီကျွန်းစဉ် တစ်နယ် လုံးမှာ လုပ်ငန်းသဘောအရ ပုံမှန်ဖြစ်နေကြပြီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့မှာလည်း ကိုယ့်မှာရှိတာတင် မကဘူး တစ်မျိုးတစ်ဆွေလုံးမှာ ရှိတာတွေပါ အဲဒီတောထဲမှာ ပါနေ တာဆိုတော့ စဉ်းစားရတာပေါ့ရှင်”

“ဟုတ်ပြီ ခု ဒီမှာ အကုန်လုံးသိအောင် ထပ်ပြောလိုက်မယ်။
ဒိုင်က ဒီလိုဖြတ်တာ ချေးငွေကျေသွားပြီးရင်လည်း နှစ်နှစ်တိတိ
ဖြတ်ဦးမှာနော်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့အဖွဲ့ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

“တာသမားတွေကို အခွင့်အရေးပေးထားတာလည်း ရှိပါတယ်။
ပိန့်ကို ဘာမှ မဖြတ်ဘူး၊ ငါးကို ဘာမှ မဖြတ်ဘူး၊ ငါးပြက်ကိုလည်း
ဘာမှ မဖြတ်ဘူး”

“ဦးထွန်းမောင်ရယ် အဲဒါတွေပါ (၁၀) သားစီ ဖြတ်ငွေတိုးပါ
ဖြတ်မယ်ဆိုရင်တော့ တို့ကုန်းရန်းလုပ်နေတဲ့လူတွေ ကျောကော့ရုံပဲ
ရှိတော့တယ်ဗျာ”

စံရွှေမောင်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဒိုင်ပိုင်ရှင်ဦးထွန်းမောင်
မျက်နှာမဲ့သွားသည်။ ဒိုင်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းမောင် ဘောက်ချာစာရင်းကို
ရေးပေးလိုက်၏။

၁။ တိုက်ဂါး	၁၉၀၀၀	×	၁၈၀	ပိဿာ	=	၃၄၂၀၀၀၀/-
၂။ ဝှိုက်	၄၅၀၀၀	×	၈၁	ပိဿာ	=	၃၆၄၅၀၀/-
၃။ ကကတစ်	၅၀၀၀၀	×	၁၀၀	ပိဿာ	=	၅၀၀၀၀၀/-
၄။ ပိန့်	၁၀၀၀၀၀	×	၁၀၀	ဗန်း	=	၁၀၀၀၀၀၀/-
၅။ ငါးပြက်	၇၀၀	×	၂၀၀	ဗန်း	=	၁၄၀၀၀၀/-
					<hr/>	
စုစုပေါင်း					=	၅၄၂၄၅၀၀/-

“ဦးထွန်းမောင် ဒီဘောက်ချာမှာ ပုစွန် (၁၀) သားလျော့တွက်
ကော ငွေတိုးကော ဖြတ်ပြီးသားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘလုကျော် အကုန်လုံး ဖြတ်ပြီးသားပါ။ ဒီရေ
မှာ တာသမားတွေအတွက် အသားတင်ကျန်ငွေ တစ်ရေမှာ သိန်း
(၅၀) ကျော် ရတာလွယ်သလားဗျာ”

“ဦးထွန်းမောင်ကလည်း ဒါက အကုန်လုံး မရဘူးနော်။
တာစောင့်တွေ ပုစွန်ရွေးသမားတွေလည်း ပေးရဦးမယ် ဘုံလုပ်ငန်း
စရိတ်တွေလည်း နုတ်ရဦးမှာဗျာ”

“ကိုဘလုကျော်တို့မှာ ဒိုင်မဝင်တဲ့ ငါးတွေကိုလည်း စားငါး
အဖြစ် ရောင်းရသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ဆေးသောက်ကွမ်းစားရုံလေးပါဗျာ”

ပိုက်တစ်ရေဖော်လျှင် ဒိုင်မဝင်သော ကဘီလူး ငါးစင်ရိုင်း
စသော ငါးများကို စားငါးအဖြစ် ရောင်းရသည်။ ကကတစ်တွင်လည်း
(၈၀) သားအောက်ဆိုလျှင် စားငါးထဲပါသည်။ ဒိုင်သွင်း၍ မရ။
ကဏန်းလို၊ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးလို ငါးသေးသေးများလို ငါးမျိုးကျတော့
ငါးရွေးသမားများကို အလကားပေးရသည်။

လောဘနှင့် စပြီးရခဲ့သော ရုပ်နှင့်နာမ် အစုအဝေး ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏
လောဘတရားသည် လူတိုင်းတွင် အစဉ်အမြဲယူလျက် ရှိတတ်
ကြချေသည်တကား။

ရယူပိုင်ဆိုင်လိုမှု ဆန္ဒတရားကြီးပြီး အလုပ်ကြီးလုပ်လေ
လောဘပိုကြီးကြလေပင် မဟုတ်ပါလား။

* * *

ဦးအောင်ကျော်ရွှီမှာ လုပ်ငန်းခေါင်းဆောင်မို့ ငွေရေးကြေးရေး
ကအစ သူကိုင်ရသည်။ ငွေကြေးမလုံလောက်လျှင်လည်း သူပဲ ရှာရ

သည်။ ယခုလည်း ပုစ္ဆန်သွင်းငွေ ရှင်းတမ်းအတွက် ဦးအောင်ကျော်ရွှီ တို့ အိမ်မှာပဲ စုရုံးကြသည်။

“အားလုံး မြင်ကြ ကြားကြတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဦးထွန်းမောင်က သူ့ရစရာရှိတာတွေ အကုန်လုံး ဖြတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒီမှာ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံက ၅၄ သိန်းနဲ့ နှစ်သောင်းလေးထောင့်ငါးရာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ခု ဒီမှာ လိုအပ်တဲ့စရိတ်တွေ ထပ်နုတ်မယ်။ တာတမံစောင့် က နှစ်သောင်းနှုန်းနဲ့ ခြောက်ယောက်ဆိုတော့ ၁ သိန်းနဲ့ ၂ သောင်း ပေးရတယ်။ တစ်ရေအတွက် အထွေထွေစရိတ်လိုအပ်ငွေက ၁၀ သိန်းဆိုတော့ ပေါင်းလိုက်ရင် ၁၁ သိန်းနဲ့ ၂ သောင်းလိုမယ်။ ဒါကို ထပ်နုတ်မယ်။ ကဲ တူမလေး ခင်နှင်းဇံ လုပ်ပါဦးဟ”

ခင်နှင်းဇံမှာ ဘောပင်နှင့်စာရွက်ကို အဆင်သင့်ကိုင်ထားတာမို့ ချက်ချင်းတွက်ပေးလိုက်သည်။

“ဟိုလောက် ကျန်ဦးမယ် ၄၃ သိန်း လေးထောင့်ငါးရာ”

“ကဲ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဟာ အသားတင်အကျန်ပဲ၊ ဒါကို တို့ တာပိုင်ရှင် (၂၀) က အညီအမျှဝေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ သမီးတွက်ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

ရေဒီယိုမှ ကြေညာနေသော စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကို နားထောင်နေကြသူများနယ် တာပိုင်ရှင်များမှာ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှု ကိုမျှ မပြုကြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

“တစ်ယောက်ကို နှစ်သိန်းတစ်သောင်းငါးထောင့်နှစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်စီ ရပါမယ်။

“ပုစ္ဆန်က နာမည်သာရတာပါကွာ၊ ပိုက်ဆံက မှန်းသလောက် မကျန်ပါဘူး”

စံထွန်းသာက ခေါင်းကလေးကုတ်ပြီး ငြီးလိုက်၏။

“တို့အလုပ်က ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ ဒိုင်ပိုင်ရှင်တွေကို လုပ်ကျွေး နေသလိုပါပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ် သမီးတွက်ကြည့်တယ်၊ ဒီတစ်ရေမှာတင် ဒိုင် ရှင်းရတာ ငွေတိုးနဲ့ ပုစ္ဆန်တစ်ဆယ်သားစီ ဖြတ်ယူတာနဲ့ဆို သူ အသားလွတ်ကြီးရသွားတာ ခြောက်သိန်းကျော်တယ်လေ”

ခင်နှင်းဇံမှာ ဆယ်တန်းပညာသင်ဖူးသူမို့ လုပ်ငန်းစာရင်း တွက်ချက်မည်ဟုဆိုလျှင် သူပဲ တွက်ရသည်။

“ဒါဟာ သူတစ်ရေမှာ အသားလွတ်ကြီးရသွားတာနော်၊ ဒီလို ချည်းပဲ နှစ်နှစ်ကြီးများတောင်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်များ ရလိုက် လေမလဲနော်”

“နှစ်နှစ်ဆိုတော့ တစ်လမှာ နှစ်ရေဆို နှစ်နှစ်မှာ ရေကြိုမိရေ (၄၈) ရေလေကွာ။

“အောင်မယ်လေး သေပါပြီဗျာ”

စံရွှေဖြူမှာ သူ့နဖူးကို ဖြန်းခနဲရိုက်မိရက်သားဖြစ်နေပါတော့ သည်။

“ဒါကတော့ဗျာ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းနဲ့ကိုယ် သွားနေကြတာလေ။ သူသာမဟုတ်ဘူးလေ၊ တို့မှာလည်း ခုတစ်ရေပဲရှိသေးတာလေ။ နောက်ရေတွေအများကြီးလာဦးမှာပါ။ တို့ လဝက်မှာ နှစ်သိန်းကျော် ရတာ နည်းသလားဗျာ။ တစ်လဆို ငါးသိန်းလောက် ပိုင်မှာလေ၊ တို့တွေရဲ့ ဘဝတွေနဲ့ သူတို့နဲ့က အလျားအနံ့ချင်း မတူကြဘူးလေ”

စံရွှေမောင်က နှစ်သိမ့်စကား ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဦးတစ်ခုပြောပြမယ်...အကုန်လုံးပဲ နားထောင်ပေးကြပါ။ ဒီမှာ အကုန်လုံးလည်း ကိုယ့်မိသားစုတွေပါပဲ။ တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်ပြီး တို့ဘဝတွေကို အတူတည်ထောင်နေကြ တာပါ”

“အမှန်ကတော့ဗျာ၊ တို့တွေရဲ့ လက်ရှိဘဝမှာ ရပ်တည်မှုမှန် ဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဒါမှ တို့အစာအိမ်ကို ပုံမှန် ဖြည့်ပေးနိုင်မယ်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ စကားကို အကုန်လုံး ဝိုင်းနားထောင်နေကြ၏။

“ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ပြောရရင်တော့ တို့တာဘောင်က ပုစွန်တွေ၊ ငါးတွေ များများရဖို့ လိုတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ဒီ တာတမံကြီးကို ဆက်လက်ပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ကြဖို့၊ စည်းလုံး ကြဖို့၊ ညီညွတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ စည်းလုံးညီညွတ်မှုမရှိရင်တော့ တာဘောင်ကြီးကျိုးပြီး တို့ဘဝလည်း ရေစုန်မျောကြမှာပဲ”

တာသမားများ အကုန်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြ၏။

“တို့တွေမှာ ခု လုပ်ငန်းအောင်မြင် နေတာပေါ့ နော်။ ပြောရရင်တော့...တို့ရဲ့ ရွံ့ပေနေတဲ့လက်တွေက ငွေဖြစ်နေတယ်၊ ရွှေဖြစ်နေတယ်ပေါ့ဗျာ”

ရိုးသားလှသည့် မျက်နှာပြင်များတွင် အပြုံးရိပ်များထင်ဟပ် နေကြ၏။

“သတိထားရမှာတစ်ခုက လုပ်ငန်းအောင်မြင်တယ်၊ ငွေကြေးရ နေတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်လေခိုက်ပြီး ရူးစိတ်မဝင်ဖို့ လိုတယ်”

“လူဆိုတာ ဥစ္စာမြှောက်ရင် မြှောက်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရလာတဲ့ပိုက်ဆံကို ဖြစ်သလို သုံးဖြုန်းမပစ်ဖို့လိုတယ်။ တို့တွေဟာ

ဒီပိုက်ဆံတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရလာခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ပုစွန်တာ တစ်တာဖြစ်ဖို့အတွက် ဘယ်လောက်လုပ်ခဲ့ကြရသလဲ၊ ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ကြရသလဲ ဖင်ကြားထဲဝင်နေတဲ့ ရွံ့တွေ ခုတောင် ဆေးရင် မစင်သေးဘူး”

အားလုံးပြုံးနေလိုက်ကြ၏။

“ဦးက ဒီနေရာမှာ မိဘဆိုရင်လည်း မမှားဘူး၊ ဒါကြောင့် မို့လို့ ကိုယ့်တာသမားတွေကို မှာလိုက်ပါရစေ။ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပြီးမှ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုလည်း ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲဆိုသလိုပဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ အသုံးချပြီး အောင်မြင်တဲ့မိသားစုဘဝကို ထူထောင်ကြ ပါစေလို့ပဲ ပြောကြားလိုက်ပါရစေဗျာ”

တာသမားတို့ ကျေနပ်မျက်ဝန်းချင်း ထိတွေ့သွားကြ၏။

မြေစွဲရိမြစ်

ရာသီသဘာဝက သံစုံဟိန်းဟိန်း မိုးသံခြိမ်းပြီး မိုးဦးတံခါး
ခေါက်လေပြီ။ ရပ်ရှစ်ခွင်တိုင်းတွင် တိမ်မင်းရိုင်းတို့မှာ လှိုင်းအိမ်ကြီး
သဏ္ဍာန် မူဟန်လွမ်းခြုံ ကကြိုးစုံလို့။ ဝသန္တဇာတ်အခင်းအကျင်း၏
ရှေ့ထွက်အပျိုတော် မိုးစက်ပွင့်ကလေးများကလည်း ကမ္ဘာမြေပြင်အား
ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့။

နိုင်ငံတော်၏ အစာအိမ်ကို ပုံမှန်ဖြည့်ဆည်းပေးနေကြသော
ပြည့်လယ်သမားတို့ကလည်း လယ်တောတစ်ခွင် ထွန်ရေးငင်ဖို့
ပြင်ကြပြီ။ ရာစုသစ်နှင့်အတူ မြန်မာ့ကမ်းရိုးတန်း ရင်ခွင်ထဲသို့
ရဲရဲတင်းတင်း ခိုဝင်လာခဲ့သော ရေငန်ပုစွန်မွေးမြူရေး ကုန်ထုတ်
လုပ်သားတို့မှာလည်း မျှော်လင့်ချက်အလင်းရောင် ထွန်းပြောင်ဝင်းပချိန်၊
အထူးသဖြင့် ကဆုန်လကုန် နယုန်လဆန်းသည့် လကူးကာလ
ရေကြီးချိန်မို့ ပုစွန်တာပိုင်ရှင်တို့ ရင်ခုန်နှုန်း ပိုမိုမြင့်တက်နေကြသည်။
လကွယ်လမိုက်ကာလမို့ ရေတံခါးဖွင့်လျှင် ပုစွန်များ ပိုမိုဆင်းတတ်
ကြသည်။ ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ ပုစွန်တာသမားများမှာ တာကောင်း

တစ်တာကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ပြီမို့ တစ်လဝင်ငွေက ငါးသိန်းကနေ သိန်း ၁၀ ဝန်းကျင်က ပုံမှန်ရှိသည်။

ကျွန်းစဉ်ဒေသ ရေငန်ပုစွန်မွေးမြူသူတို့၏ အထူးအခွင့်အရေး တစ်ခုမှာ ပုစွန်တာတွင် မည်သည့်သားပေါက်ကိုမှ ဝယ်ယူထည့်သွင်း စရာမလိုဘဲ မြစ်များ၊ ချောင်းများတွင် သဘာဝအလျောက် ပေါက်ပွား နေကြသော သားပေါက်များကို တစ်တွင်းသို့ ရေတံခါးဝမှတစ်ဆင့် သွင်းယူခြင်းဖြင့် အမြောက်အမြား ရရှိကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့အဖွဲ့ တစ်ဆည် ပုစွန်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင် လာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်နှစ်တင်းတင်းရှိခဲ့ကြပါပြီ။ အကြွေးတွေလည်း ကျေခဲ့ကြလေပြီ။ အစားကောင်းကောင်း စားနိုင်ရုံမက အဝတ် ကောင်းကောင်းလည်း ဝတ်နိုင်ကြလေပြီ။ အိမ်ကိုလည်း အဆင့်မီ ဆောက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ အိမ်တိုင်းလိုလို တီဗီ စလောင်းများနှင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ စံရွှေမောင်၊ သာထွန်းဇံတို့လို လူငယ်တွေဆို ပရီးမီးယား ဘောလုံးပွဲ တွေကြည့်မလို့တဲ့။ စကိုင်းနက်တွေတောင် တပ်ဆင်ထားကြပြီ။

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့၊ ဒေါ်မြတင်ကြည်တို့၊ ဒေါ်ပိန်မတို့တောင် မြောက်ဦးတစ်ခွင် ခရီးနှင့်လို့ အဖရုစ်သောင်း သားကိုးသောင်း၊ ထုက္ကန်သိမ်၊ လင်ဗွန်းပြောက်စသော ဘုရားများကိုလည်း ဖူးပြီးပြီ။ မြောက်ဦးကိုရောက်လျှင် မာန်ငါးပါးကို မဖူးဖြစ်လျှင် ရောက်ရာမမည်ဟု အဆိုရှိသဖြင့် ဇိနမာန်အောင်၊ သကျမာန်အောင်၊ ရတနာမာန်အောင်၊ မင်္ဂလမာန်အောင်၊ လောကမာန်အောင် ဘုရားများကိုလည်း မဖြစ်မနေ ဖူးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်-စစ်တွေကားလမ်းဖြင့် မြန်မာတို့၏ စီးပွားရေးမြို့တော် ရွှေရန်ကုန်သို့ သွားပြီး လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံဘုရားကိုလည်း

အောင်မြေခင်း၍ ဖူးခဲ့လေပြီ။ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲတာတစ်ခုက ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ သက်ကြီးပိုင်းသမားများ ဝါတွင်းကာလပတ်လုံး ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်နိုင်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အူမတောင့်၍ သီလစောင့်နိုင်ကြလေပြီပေ။ ထူးခြားလာတာ တစ်ခုကတော့ အသားအရေ ညိုညစ်ညစ်ကလေးနှင့် မောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ဘဝကို ခက်ခဲစွာ ရုန်းကန်နေရသော ခင်နှင်းဇံတစ်ယောက် အသားအရေပြည့်ဖြိုး အလှတိုးကာ လုံးကြီး ပေါက်လှ ခင်ညိုချောကြီး ဖြစ်နေခြင်းပင်။ စိတ်ပျိုလို့ ကိုယ်နုနေခြင်း လို့ပဲ ဆိုရပေလေမလား။

“ကဲ ထွန်းသာဖြူရေ ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ လူကြီးပိုင်းတွေက အသက်အရွယ်လည်းရလာတော့ လုပ်ငန်းထဲ အလျင်လို သိပ်မလာချင် ကြတော့ဘူး သိလား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဒါက သဘာဝကျပါတယ်။ လုပ်ငန်း အောင်မြင်သွားပြီဆိုတော့ သားသမီးတွေနဲ့ လွှဲထားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ခု ဒီရေက လကွယ်လမိုက်ဆိုတော့ ပုစွန်တွေ လှိမ့်ဆင်း ကြမှာသိလား”

“အေးလေ ဒီကဆုန်အကုန် နယုန်အကူး ရေက တိုက်ဂါး စံချိန်တင်တဲ့ရေပဲကွ”

“ဒါကြောင့် ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့က သဘာဝကို နောကျေ နေတဲ့ လူကြီးတွေဆိုတော့ ရေတံခါး (၁၈) ပေါက်ထိ ဖွင့်ပြီး ဖမ်းဖို့ မှာလိုက်ကြတာလေ”

စံရွှေမောင်နှင့် ထွန်းသာဖြူတို့မှာ ရေစောင့်ရင်း ကန်ထဲတွင် လုပ်ငန်းသဘော စကားစမြည် ပြောဖြစ်နေကြခြင်းပင်။

“နေပါဦးဟ...တို့တာတမံက နှစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတော့...နောက် တစ်နှစ်ထက်မခံတော့ဘူးနော်”

“ဟေ့ကောင် စံရွှေမောင် မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ပြောနေပြန်ပြီ ဘာလို့ တစ်နှစ်ထက်မခံတော့တာလဲ”

“ဒီမှာ ပြောပြမယ် နားထောင်၊ တို့ထက်စောတဲ့ ကွင်းတွေလည်း အဲလိုပဲလေ စပါးထားကွင်းတို့၊ ဖောင်ပြေကွင်းတို့ ကြည့်ပါလား၊ သုံးနှစ်နောက်ပိုင်းဆို လုံးလုံးမရတော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်နော်...အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကာလကြာလာရင် ကမ္ဘာပိုးလို့ခေါ်ကြတဲ့ ဘက်တီးရီးယားပိုးတစ်မျိုး ဝင်လာလို့တဲ့ကွ၊ အဲဒီပိုးတွေက ပုစွန်တွေကို နှောင့်ယှက်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီးတစ်ခါ ဟိုဥစ္စာလေကွာ မရွတ်သေးလေး (စေတီခရသေး) တွေ ပေါက်ပွားလာရင်လည်း ပုစွန်တွေ မဝပ်တော့ဘူးတဲ့ကွာ”

“ဒါကတော့ သဘာဝကဖြစ်လာရင် တားဆီးမရဘူးကွာ၊ ဟိုကမ္ဘာပိုးဆိုတဲ့ အကောင်တွေကို နေရောင်ခြည်ကတော့ နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဪ ဒါကြောင့် တို့တမံ စ,ဆယ်ကြတုန်းက အရိပ်ကြီးကြီး ပေးနိုင်တဲ့ အပင်ကြီးတွေပါရင် ခုတ်လှဲပစ်ရတာလေ”

“ဟုတ်ပါ”

“ဟေ့ကောင် စံရွှေမောင် မင်းနဲ့ ခင်နှင်းဇံ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲကွ”

“ငါစိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ”

“ဟာ ဟေ့ကောင် ခင်နှင်းဇံက သားကောင်းမိခင်ရုပ်ကွ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း လှတယ်ကွာ၊ အရမ်းကြည့်ကောင်းတယ်”

“ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင် မင်းမှာ မိန်းမရှိတယ်၊ ကလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းဒီလောက်ထိ ထုဆစ်နေတာ ငါမကြိုက်ဘူးနော်”

“ဟာ စံရွှေမောင် မင်းဒီလိုဖြစ်နေတာ မင်းရဲ့နှလုံးသား ဗဟိုချက်မှာ ခင်နှင်းဇံဟာ နေရာယူနေပြီဆိုတာ ငါသိတယ်နော် သူငယ်ချင်း”

“မင်းကလည်း ယောက်ျားပီသတယ်၊ ခင်နှင်းဇံကလည်း ညိုချောကြီးဆိုတော့ လိုက်ဖက်ပါပေ့ကွာ၊ ငါအားပေးတယ်သူငယ်ချင်း ဆက်ကြိုးစားပါ”

ထွန်းသာဖြူက သူငယ်ချင်းအတွက် တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“ငါကတော့ကွာ သူ့ရဲ့ခံယူချက်နဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှု တွေကို သဘောကျတယ်ကွာ။ သူ့ခမျာ အဖေရော အမေရော လှေနှစ်ပြီးဆုံးသွားတော့ အဖေနေရာကိုရော အမေနေရာကိုပါယူပြီး မောင်လေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဘဝကို ခက်ခဲစွာ ရုန်းကန်ခဲ့တယ်ကွာ။ ခုဆို တို့နဲ့အတူ ပုစွန်တာမှာ ဝင်ပါလာတော့ သူ လူရာဝင်နေပြီလေ”

စံရွှေမောင်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြနေသည်။

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲကွာ၊ တို့တွေက ရွာမှာ လေးတန်းအထိပဲ သင်ဖူးကြတာလေ၊ သူက မြို့တက်ပြီး ဆယ်တန်းလောက်ထိ သင်ဖူးခဲ့

တာဆိုတော့...စာရင်းဇယားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တို့လုပ်ငန်းထဲမှာ သူ့ကိုပဲ အားကိုးနေကြရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါစိတ်ဝင်စားနေတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါ မပြောရဲဘူး၊ ရှက်သလိုလို ကြောက်သလိုလို ဖြစ်နေတယ်”

“အေးပါ မင်းက အရှက်အကြောက်လည်းကြီးတယ်၊ အတွေ့အကြုံလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ဒီလိုဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မင်း ဟိုလိုလုပ်ပါလား။ တို့တွေတုန်းကလိုပေါ့ကွ”

“ပြောမှာသာပြောစမ်းပါကွာ မင်းနည်းလေးကို”

ထွန်းသာဖြူစကားအဆုံးတွင် စံရွှေမောင်မှာ ဆန္ဒထွန်းအား မြင့်မားနေသူမို့ လောလိုက်၏။

“ဟိုဥစ္စာလေကွာ လူပျိုလှည့်တာလေ”

စံရွှေမောင် ခပ်အေးအေးပဲရယ်နေလိုက်သည်။

ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် ညအချိန် လူပျိုလှည့်ခြင်းခလေ့သည် ရှိ၏။ လူပျိုကာလသားများသည် လူကြီးမိဘများ ခေါင်းချချိန်တွင် မိမိမေတ္တာရှိရာ မိန်းမပျိုများဆီသို့ သွားရသည်။ မိမိနှစ်သက်သော အပျိုမသည် ခြေတံရှည်အိမ်တွင် အိပ်သည်ဟုဆိုလျှင် လှေကားရှည်ရှည် ရှာပြီး မိန်းမပျို၏ အိပ်ရာခေါင်းရင်း ထရံအပြင်ဘက်က ထောင်ရသည်။ လှေကားပေါ်တက်ပြီး အသင့်လုပ်လာခဲ့သော ဝါးခြမ်းလုံးသေးသေးလေးဖြင့် ဝါးထရံပေါက်သို့ ထိုးသွင်းပြီး လှုပ်နှိုးရ၏။ မိန်းကလေး နိုးလာလျှင် ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်းကို ပြောပြပြီး ချစ်ခွင့်ပန်ရသည်။ မိန်းမပျို၏ အိပ်ခန်းသည် နိမ့်နိမ့်လေးဆိုပါက လက်ဖွတ် ဆန်ဆုံလေးများရှာပြီး ထိုင်ရသည်။

လူပျိုကောင်လေး၏ မေတ္တာစကားကို ကောင်မလေးက လက်ခံလျှင် သမီးရည်းစား ဖြစ်သွားကြသည်။ အချစ်တို့ဖြင့် ပျော်ဝင်စီးဆင်းနေသော သမုဒယမြစ်ထဲတွင် ညစဉ်ညတိုင်း လှော်ခတ်ရင်း ချစ်စကားလှလှလေးများကို ပြောဖြစ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မိဘကို နားဖောက်ပြီး အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းကြသည်။ အကယ်၍ ယောက်ျားလေးကသာကြိုက်ပြီး မိန်းကလေးက သဘောမမျှလျှင် ကန်တော့ဆွမ်းဖြင့် ကျေနပ်ရသည်။ မိန်းကလေး၌ ချစ်သူရည်းစားရှိနေလျှင် နောက်ယောက်ျားလေးများက ဖျက်မြင်းလုပ်ပြီး ကြားဝင်လေ့မရှိကြ။ ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသ၏ ချစ်စရာခလေ့ သဘာဝမှာ မြတ်နိုးဖွယ်ရာလည်း ကောင်းလှပါသည်။

“ကဲ လာကွာ၊ ရေကျစ၊ ပြုပြီ ရေတံခါးဖွင့်လိုက်ကြရအောင်”

စံရွှေမောင်နှင့် ထွန်းသာဖြူတို့မှာ ရေတံခါးကို သွက်သွက် လက်လက် ဆွဲဖွင့်လိုက်ကြသည်။ တမံတွင်းမှ ရေလုံးကြီး ဝေါခနဲ စီးဆင်းလာသည်။

ရေအက်အလဲ ပုစွန်အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ လက်မကလေးများ ကိုယ်စီထောင်ပြလိုက်ကြ၏။ ပုစွန်များ၊ ငါးများ အထွေးလိုက်ကျလာရာ စံရွှေမောင်တို့ ပိုက်ကို ခဏခဏဖော်ရသည်။ ဘုံတဲရီရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားပို့နေကြရသည်။ ရေတံခါး (၁၈) ခုမှ လာလာပို့နေကြရာ ဘုံတဲအောက်တွင် ငါးပုစွန်တို့မှာ တောင်ပုံယာပုံ။ ဘုံတဲတွင် ငါးရွေးသမားများကလည်း မနားတမ်း ရွေးကြ အမျိုးအစားခွဲကြနှင့် တော်တော်အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

မနက်လင်းအရုဏ်အလာတွင်တော့ ရေကျလည်း နည်းသွား သလို ငါးပုစွန်တို့လည်း အကျနည်းလာသည်။

“ဖတ် ဖတ် ဖတ် ဖတ် ဖတ်”

ညအမှောင်ထဲတွင် ပြေးလွှားလာနေသော ခြေသံတစ်ခုကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အနားသို့ရောက်လာသူမှာ ငါးရွေးသမား ခိုင်ဇာဖြူ ဖြစ်နေ၏။

“ပြောပါဦးဟ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဒီလို ဒီလို ဟိုမှာ ဘုံတဲက တိုက်ဂါးတွေကို အကုန်လုံး ဓားပြတိုက်ယူသွားပြီ မရှိတော့ဘူး”

“ဟင် ဘယ်မှာလဲ”

“မရှိတော့ဘူး ထွက်သွားကြပြီ”

“နောက် ပုစွန်ရွေးတဲ့ လူတွေကော”

“အကုန်လုံးကို ကြီးချည်ပြီး ထားခဲ့ကြတယ်၊ ငါတစ်ယောက်ပဲ ထွက်ပြေးလို့လွတ်လာခဲ့တာ”

“ဟာ ဒီလိုဆိုမဖြစ်ဘူး လိုက်ရမယ်”

“ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

“ပုစွန်ခိုင်ရှိတဲ့နေရာ လိုက်ရမှာပေါ့”

“ကဲကဲ လာလာ ရေတံခါးတွေမှာရောက်နေတဲ့ လူတွေ စုရမယ်”

စံရွှေမောင်နှင့် ထွန်းသာဖြူတို့ ဘုံတဲသို့ ပြေးလာကြသည်။ တန်းစီချည်ထားသော ငါးရွေးသမားတို့ကို ကြီးဖြုတ်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်သူတွေလည်း ခင်ဗျားတို့ မမှတ်မိလိုက်ဘူးလား”

“လူကတော့ငါးယောက်ပဲ မျက်နှာကို ပဝါစည်းထား ကြတယ်”

“တို့ကို ကြီးတုတ်ပြီး တဲတိုင်တစ်လုံး လူတစ်ယောက်စီ ချည်ကြတာလေ။ နှစ်ယောက်က တို့ကိုစောင့်ကြည့်ပြီး သုံးယောက်က တိုက်ဂါးတွေ အကုန်ချတာပဲ”

“ဒီနေ့က တိုက်ဂါးချည်းပဲ ပိဿာချိန် (၃၀၀) လောက် ရှိတာလေ”

“ခေါင်းချိုးရေခဲရိုက်ပြီးသားဆိုတော့ သူတို့ သယ်ရတာ လွယ်တာပေါ့”

စံရွှေမောင်တို့ ဘုံတဲအောက်မှာ ပြောနေကြတုန်းမှာပင် ရေတံခါး များမှလူများ အုတ်အော်သောင်းနင်း ရောက်လာကြသည်။

“ကုန်ပါပြီကွာ”

“ဘယ်က ကောင်တွေလည်း မသိဘူး”

“ဒီကောင်တွေကို ရအောင်ရှာရမယ်ကွာ”

“ဒီကောင်တွေ ဒီနားတစ်ဝိုက် ခိုင်တွေပဲ သွင်းမှာပေါ့”

“ပြောလို့တော့မရဘူးနော်...ကျောက်ဖြူမြို့နယ် မစရိုင်း ကျွန်းဘက်က ကောင်တွေလည်းဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟာ အဲသလောက်ထိ အဆင့်မရှိဘူးကွ...။ ဒီလောက် ဝေးဝေးလံလံက မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့လှေက ဟွန်ဒါစက်တပ်ကလေးပဲ၊ ပါလာတဲ့လက်နက်ကလည်း ဓားအပြင် သေနတ်ဆိုလို့ ဆေးတံနဲ့ တူတာတောင် မပါဘူး”

“လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်မစားချင်တဲ့ကောင်တွေ လူတကာအပေါ် ဗိုလ်ကျ အနိုင်ယူချင်တဲ့ကောင်တွေ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်ကနေ ဗိုလ်ကျရမှာလဲကွာ၊ သူ့ခိုးတွေ အလကား ကောင်တွေပါ”

“ဒီလိုကောင်တွေကို ငါးပိတောင်းတဲ့ ဓားပြလို့ခေါ်တယ်ကွ”

ငါးပိတောင်းသည့် ဓားပြဆိုသည်မှာ ဓားပြတိုက်ထွက်ခါနီးတွင် ဇနီးမယားများက အိမ်မှာ ငါးပိလည်းကုန်နေပြီဟု မှာလိုက်သဖြင့် ငါးပိအိုးကိုပါ ချယူတတ်သော ဓားပြမျိုးဖြစ်သည်။

“ကြာတယ်ကွာ လာကြလာကြ ပြောနေလို့ ခရီးမရောက်ဘူး”

“သာထွန်းအောင်ရယ်၊ လှထွန်းဖြူရယ်၊ ထွန်းဇံအောင်ရယ် မင်းတို့သုံးယောက်က ရဲစခန်းသွားကြနော်”

“ငါရယ်၊ ထွန်းအောင်သာရယ်၊ ဘလှကျော်ရယ်၊ ထွန်းမြအောင်၊ အောင်ဇံဝေရယ် ဒိုင်တွေကို လိုက်မယ်၊ အဲဒီက သတင်းတွေရရင် ခြေရာခံလိုက်မယ်”

“ကျန်တဲ့လူတွေက ကျန်တဲ့ငါးတွေ ပုစွန်တွေကို ဒိုင်မှာ သွားသွင်းဖို့လုပ်ကြပါ”

“ကဲ လာသွားကြစို့”

“ဟေ့...ရဲစခန်းသွားတဲ့လူကော ကျန်တဲ့လူကော တို့တွေ အခြေအနေထူးခြားရင် ထူးခြားသလို ဖုန်းဆက်ကြနော်၊ ဒီကောင်တွေ ဘယ်မှ ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွာ”

“စံရွှေမောင်ရေ...ငါပါလိုက်မယ်၊ တို့ဘဝတွေ ရွံ့ပြင်ထဲနှစ်ပြီး လုပ်ထားလို့ရတဲ့ဥစ္စာ အနိုင်ကျင့်လုသွားတာ ငါမကျေနပ်နိုင်ဘူး”

“ခင်နှင်းဇံရယ် နင်လိုက်လို့ မသင့်တော်ဘူး နေခဲ့ပါ၊ လာကြဟေ့ လာကြ”

စံရွှေမောင်မှာ အစစ စီစဉ်ပြီးသည်နှင့် လှေဆိပ်သို့ ဆင်းသွား ခဲ့သည်။ တာဝန်ကျသူအားလုံး လှေများပေါ် တက်လိုက်ကြ၏။

“ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ်”

“ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ်”

စက်လှေနှစ်စီးမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဟွန်ဒါစက်သံများမှာ ဒီရောက်တောတန်းတစ်ခုလုံးအား လှုပ်ခါအသံမြည်စေ၏။

ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် ရေငန်ပုစွန်မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း တွင်ကျယ် လာသည့်အချိန်တွင် ဓနိမိုး ဝါးထရုံကာ အိမ်ကလေးများမှ အုတ်ညှပ် တိုက်ကလေးများဖြစ်လာကြသည်။ စလောင်းခွက်ကြီးများ ခေါင်မိုး များပေါ်မှာ အစီအရီ ပေါ်ထွက်လာကြသည်။ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ သွားလာမှုမှာ လက်ဖြင့် မလှော်ကြတော့ပဲ တရုတ်နီစက်များ၊ ဟွန်ဒါ ကလေးများက လှေကလေးများပေါ်ရောက်လာကြသည်။ ချောင်းများ မြစ်များမှာ စက်လှေသံကလေးများ ဆူညံနေခဲ့ကြလေပြီ။ အထူးသဖြင့် (၁၅၀၀) တန် ဆင်းကတ်များ ပေါ်လာချိန်တွင်တော့ ရေငန်ပုစွန် မွေးမြူရေးသမားများ၏ ခါးတိုင်းတွင် ဟန်းဖုန်းလေးများက လှုပ်လှဲ လှုပ်လီ။

* * *

“ကျွန်တော့်ဒိုင်ကို ဟွန်ဒါလှေလေးနဲ့ လှေသုံးယောက်တော့ ရောက်လာတယ်ဗျ၊ ဒီနယ်ကလူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကို ပုစွန်တွေ ဘယ်ကွင်းကလဲလို့မေးလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲသလိုမေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူတို့တွေ ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနဲ့ ရေရေရာရာ မပြောဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း ငွေပြတ်နေလို့ပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ဧည့်သည်ဆိုတော့ အကြွေးလည်း ဘယ်ထားခဲ့လို့ရမှာလဲပြောတော့ သူတို့ပြန်ထွက်သွား ကြတယ်ဗျာ”

“ကိုရွှေအောင်ကြီးရေ သူတို့မှာ ပုစွန်ဘယ်လောက်ပါတယ်လို့ ပြောသလဲဗျာ”

“ပိဿာ (၃၀၀) လောက်ပါတယ်လို့ပြောတယ်။ ခု ဈေးက တစ်ပိဿာကို နှစ်သောင်းဆိုတော့ သိန်း (၆၀) ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီကောင်တွေက ဧည့်သည်တွေလည်းဖြစ်နေတယ်။ သံသယ ဖြစ်နိုင်တဲ့ သဘောတွေလည်းတွေ့နေရတော့ ဒီနယ်မှာ ဘယ်ဒိုင်ကမှ လက်ခံရဲကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြစ်နိုင်တယ်။ သူတို့ ဒီပစ္စည်းကို သူတို့လက်ထဲက လွတ်ဖို့ ကြိုးစားကြတော့မှာလေ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ဟုတ်တယ်။ ဒါ အဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲ”

ပြောနေကြရင်းမှာပဲ သာထွန်းအောင်တို့သုံးယောက် ကမ်းထောင်ကြီးရဲစခန်းက ရဲသားများနှင့်အတူ စက်လှေကလေးနှင့် ရောက်လာ ကြသည်။

“ကဲ အတော်ပဲဟေ့။ တို့လှေ နှစ်စီးခွဲပြီး ထွက်မယ်။ ကျောက်ဖြူကိုလိုက်ကြမယ်။ ကျောက်ဖြူမှာ ပုစွန်အဝယ်ဒိုင်တွေက အကုန်လုံး မြစ်ကမ်းခြေမှာချည်းပဲ ရှာရလွယ်ပါတယ်”

“ကဲ လာသွားကြစို့”

ရဲများကို စက်လှေ နှစ်စီးတွင် မျှတင်လိုက်ကြသည်။ စက်လှေ နှစ်စီးမှာ ဖောင်ပြေမြစ်မှတစ်ဆင့် ဘဲစင်ခိုစင်မြစ်ဘက်သို့ စုန်ဆင်း လိုက်ကြသည်။ စက်လှေ နှစ်စီးကတော့ ရေပြင် ငွေသားကို ထိုးဖောက်ပြီး လှိုင်းကလေးများကို ဖိနှင်းကာ ပြေးမြဲပြေးနေ၏။ တဖြည်းဖြည်း နောင်တော်ကြီးပင်လယ်ပြင်ထဲ တိုးဝင်လာကြသည်။ ကျောက်ဖြူမြို့သို့ သွားလျှင် သည်ပင်လယ်ပြင်ကို မဖြတ်၍ မရပေ။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတွင် “ငှက်မကျော်တဲ့မြစ်နောင်တော်” ဟု ထင်ရှား၏။

“ဟိုမှာဟေ့ ဟိုမှာ တွေ့ပြီတွေ့ပြီ”

ဒုရဲအုပ်ကျော်ဇံသာက အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်နေရာမှ ပင်လယ်ပြင်ထဲ လှိုင်းများကြားတွင် လှုပ်တုပ် လှုပ်တုပ် သွားနေသော စက်လှေကလေးတစ်စီးကိုတွေ့၍ အသံထွက်သွားသည်။

“လူက ငါးယောက်ကြီးများတောင်ပါလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ တို့ကွင်းကို ပုစွန်လာယူတုန်းကလည်း ငါးယောက်တဲ့ ပုစွန်ဒိုင်မှာသွင်းတဲ့အခါမှ သုံးယောက်ထဲဖြစ်နေတာ”

“အဲဒီစက်လှေဖြစ်ဖို့များပါတယ် ဗိုလ်လေး၊ ဒီကောင်တွေကို ဆက်လိုက်ကြရအောင်”

စံရွှေမောင်က အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ မကျေနပ်မှု ဒေါသတရားသည် ရင်နှင့်အမျှ ပြည့်သိပ်နေ၏။

“အဲသလိုဆိုရင် တို့ ဒီနေရာကို နှစ်ဘက်ညှပ်ပြီး လိုက်ရမယ်”

ဒုရဲအုပ်၏စကားအဆုံးတွင် စံရွှေမောင်တို့ စက်လှေနှစ်စီးကို ဘယ်ညာခွဲကာ ဟိုဝေးဝေးကမြင်နေရသော စက်လှေကို နှစ်ဘက် ညှပ်လိုက်ကြ၏။ စက်အားတင်ပြီးမောင်းနေရာ တဖြည်းဖြည်း စက်လှေ

သုံးစီး ပိုမိုနီးကပ်လာသည်။ ရှေ့ကစက်လှေမှာ နောက်ကစက်လှေ နှစ်စီးလိုက်လာသည်ကို တွေ့လို့လားမသိ စက်ကုန်မြင့်ပြီး မောင်းသလို တွေ့နေရသည်။

“ဒီကောင်တွေ စက်ကုန်မြင့်နေပြီကွ၊ တို့လည်း စက်အားမြင့်ပြီး လိုက်ရမယ်”

“အဲဒါသာကြည့်တော့ဆရာလေး၊ ဒီကောင်တွေ စက်ကုန်မြင့် တင်ပြီး ပြေးတာ သူတို့ မရိုးသားကြလို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

စံရွှေမောင်တို့စက်လှေရော ထွန်းသာဖြူတို့စက်လှေပါ စက်ကုန်မြင့်ပြီးလိုက်နေကြရာ ပင်လယ်ပြင်လှိုင်းတောထဲတွင် စက်လှေ သုံးစီးမှာ ရေပန်းများ တဖွားဖွားနှင့် အပြေးပြိုင်နေကြသလိုပါပဲ။ စက်လှေပေါ်က လူသားများ၏ နှလုံးသားတိုင်းတွင် ရင်ခုန်နှုန်း မြင့်တက်နေကြ၏။ စံရွှေမောင်တို့ စက်လှေ နှစ်စီးမှာ ဘယ်ညာ အနေအထားဖြင့် ရှေ့ စက်လှေကို အလယ်ကထားပြီး ဝိုင်းညှပ်လိုက် ကြ၏။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

“ရပ်လိုက်ကြဟေ့”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စံသာသည် သေနတ်ကို မိုးပေါ်သို့ ထောင်ကာ ပစ်ဖောက်လိုက်ပြီး ရှေ့က စက်လှေကို ရပ်တန့်ရန် အမိန့်ပေးလိုက် သည်။ သေနတ်သံကြားရုံမျှမက ရဲဝတ်စုံဖြင့် တွေ့လိုက်ရလို့ပဲ ထင်သည်။ စက်လှေကလေးမှာ ဝေါခနဲ ထိုးရပ်သွားသည်။ စံရွှေမောင် တို့ စက်လှေ နှစ်စီးသည် ချက်ချင်းရောက်လာကြသည်။ တစ်ဖက် စက်လှေပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင် ဖြူမောင် မဲထွန်း၊ မင်းတို့ ယုတ်မာလှချည်လားကွာ”
လူအချို့တွင် ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုသော ဣဿာမစ္ဆီရိယ သည် စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုနည်းသော စိတ်နှင့်ယှဉ်ပြီး ဖြစ်ပေါ် တတ်ကြသည်။ ဤလိုလူမျိုးသည် သူတစ်ပါးပိုင်ပစ္စည်းကို မတော်မတရားလည်း ရယူလိုတတ်ကြသည်။ အသိဉာဏ်လည်း နည်းတတ်ကြသည်။ ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့မှာ အမှန်တရားကို တွေးခေါ်မှုအားနည်းသော သက်ရှိများဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူတို့မိန်းမတွေမှာ ငါးပုစွန်များကို ပုစွန်ဆည်မှာ ဈေးပေါပေါနှင့် လာကောက်ကြသည်။ စံရွှေမောင်တို့ ရေငန်ပုစွန်တာတွင် ပုစွန်ကျား (တိုက်ဂါး) အရမ်းရကြောင်း သိရှိသွားကြသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် သူတို့အတွက် လောဘဇောဝင်ပြီး မတော်မတရား ရယူရန် ဝိုင်းပြင်းခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လူမိုက်တို့၏ အောက်တန်းကျ ယုတ်ညံ့သော လုပ်ရပ်များပင်ဖြစ်သည်။

ကျောက်ဖြူနယ်က လူစိမ်းသုံးယောက်ကို အဆက်အသွယ် ရယူပြီး ဓားပြကာ ပုစွန်လာလုကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူတို့၏ မူမမှန်သောလုပ်ရပ်ကို တရားဥပဒေက ခွင့်လွှတ်မတဲ့လား။ သူတို့ လက်ကောက်ဝတ် အစုံစုံမှာတော့ လက်ထိပ်ကြီးများက တုတ်နှောင် ဖိညှပ်ထားကြလေပြီလေ။

* * *

ပွင့်လင်းရာသီ၏ မနက်ခင်းလေးသည် သဘာဝကျစွာ လှပနေ၏။ နေရောင်ခြည်ကလေးဝင်းနေသလို လေပြည်ကလေးကလည်း သင်းနေ၏။ ခေတ်မီလှပနေသော သရက်တောင်ရွာကို ပိုပြီး ကျက်သရေဆောင်နေသလိုဖြစ်နေ၏။

ရွာသားများ အရေးရယ်၊ အကြောင်းရယ် ရှိနေကြလေရော သလားမသိ။ ရွာဘုံ ဇရပ်ကြီးမှာ လူများ စုရုံးရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့၏မျက်နှာပြင်မှာ အပြုံးလေးများနှင့်ဆိုတော့ မင်္ဂလာရှိသော ကောင်းမှုအလုပ်ပဲဖြစ်တန်ရာသည်။ ရွာသားများ အခြေမြင့်တော့ ကျေးရွာကြီးလည်း အသရေတင့်ခဲ့သည်ပေါ့။ ခုဆို အထက်တန်း ကျောင်းခွဲရလို့ ဆယ်တန်းပညာကိုတောင် ရွာမှာ သင်နေကြပေပြီ။ အထူးခြားဆုံးတစ်ခုက ခင်နှင်းဇံတောင် (အပြင်ဖြေ) နှင့် ဖြေ၍ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ရုံသာမက ဘွဲ့ရဆိုတာတောင် ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ အဲဒီထက် အားရဖို့ကောင်းတာက သည်နှစ်ဘွဲ့ရများကို အသက် (၄၀) ထိ သတ်မှတ်လိုက်ပြီး ပညာရေးဌာနက ကျောင်းဆရာခေါ် လိုက်တော့ ခင်နှင်းဇံလို အသက် (၂၅) နှစ်ပြည့်က ကျောင်းဆရာမ ဆိုတာ နေ့ချင်းကြီးဖြစ်သွားပါရောလား။ မုဒိတာပွားစရာ ကောင်းလိုက် ပါဘိ။

“ကဲ လာလာ ဖြူမောင်နဲ့မဲထွန်း ရှေ့တိုးကြ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီက နောက်နားတွင်ထိုင်နေသော ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့ကို ခေါ်လိုက်၏။ ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့ မဝံ့မရဲ ရှေ့တိုး လာကြသည်။

“ထောင်ကတော့ ခုနစ်နှစ် ကျပါတယ်၊ အဲဒါ သမ္မတကြီးရဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ ငါးနှစ်ပဲ ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့ရပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းတို့မိသားစုနဲ့ကော ရွာနဲ့ကော ဝေးနေတာ ငါးနှစ်ကြီးများတောင် ရှိပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ထောင်က တကယ့်ငရဲခန်းပဲဗျာ၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးပြီး နောင်တရမဆုံးပါဘူး”

ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့မှာ မိမိတို့မှားမိသည့်ဝန်အတွက် ယူကျုံး မရ ဖြစ်နေကြ၏။

“ခု ထောင်က လွတ်ပြီဆိုတော့ ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားကြလဲ”

“ဘာအစီအစဉ်မှတော့မရှိသေးပါဘူး”

“အားလုံးပဲ နားထောင်ကြပါ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ၏စကားကြောင့် ရွာလယ်ဇရပ်ပေါ်တွင် စုရုံး ရောက်ရှိနေကြသူများအားလုံး အာရုံစူးစိုက်နေကြ၏။

“ခု ပုစွန်ကွင်းက ငါးနှစ်ကြီးများတောင် ကြာနေပြီဆိုတော့ ပုစွန်ကလည်း မရသလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ကွင်းထဲမှာလည်း ကမ္ဘာပိုးဝင် နေပြီ မရွတ်သေးလေးတွေလည်း အများကြီးပဲ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ၏စကားကို အားလုံးနားထောင်နေကြ၏။

“ဒီတော့ တို့က လုပ်ငန်းသဘောအရ ဒီပုစွန်တာကို လယ်ကွင်း အဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး စပါးစိုက်မယ်လေ။ ဒီကွင်းမှာက လှောင်ထားတဲ့ ရေတွေနဲ့အတူ နွံနစ်တွေအများကြီးရှိတာမို့ စပါးစိုက်ပျိုးလိုက်လို့ရှိရင် အရမ်းအောင်မြင်မှာလေ”

ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့၏ မျက်နှာပြင်များ ပြုံးယောင် သန်းနေကြ၏။

“တစ်ခုရှိတာကတော့ မိုးဦးကျအစီ ကွင်းထဲက တောတွေ ချုံနွယ်တွေကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရမယ်၊ စုပုံပြီး မီးရှို့ရမယ်၊ ပြီးတာနဲ့ တန်းတင်ကြ စပါးကြဲလို့ရပြီ”

“အဲဒါက ဒီတာတမံကြီးကို ခေါင်းစီးပြောင်းပြီး နောက်တစ်မျိုးနဲ့ ကုန်ထုတ်လုပ်တာပေါ့ကွာ”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ နားခိုက်တွင် ဦးဘကျော်ဇောက ဆက်ပြော လိုက်သည်။

ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် လယ်တစ်ကွင်းရဖို့အတွက် ဒီရောက်တော မြေရိုင်းများကို ဝိုင်းပတ်ပြီး တာတမံဆည်ဖို့ကြရသည်။ ဆည်ဖို့ပြီးလျှင် ဒီရောက်သစ်တောများကို ကိုယ့်တာကိုယ့်ငန်း ခုတ်ထွင်ပြီး စုပုံကာ မိုးမတိုင်မီ အပြီး မီးရှို့ကြရသည်။ မိုးကျသည်နှင့် မီးလောင်ပြင်ပေါ် တွင် စပါးကြဲပက်ရတော့သည်။ ဤသည်ကို တန်းတင်ကြသည်ဟု ခေါ်စမှတ်ပြုကြသည်။ ပေါ်ပေါက်လာသော စပါးပင်များမှာ သဘာဝ မြေဆီရိုင်းများ၏ အာနိသင်ကြောင့် အရမ်းသန်သည်။ ဤသို့ သုံးနှစ် တိတိ တန်းတင်ကြပြီးမှ သစ်ငုတ်သစ်မြစ်များကို တူးဖော်ပြီး လယ်ကန်သင်းများ ဆည်ဖို့ကာ လယ်တည်ကြရသည်။

“ဦးတို့က ခုလို ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေကို အစည်းအဝေး ခေါ်ယူရတာက လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ရည်ရွယ်ချက်အပြင် ဖြူမောင်နဲ့ မဲထွန်း ကိစ္စလည်းပါပါတယ်။ သူတို့တွေဟာ လွဲမှားတဲ့ခံယူချက် အောက်တန်း ကျတဲ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် တို့ရွာရဲ့ လူမှုရေးအပြင်ဘက် ရောက်နေ ကြတယ်”

အစည်းအဝေးတက်ရောက်လာကြသူများ ဦးအောင်ကျော်ရွှီ၏ စကားကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြ၏။

“သူတို့ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားရင် ပိုပြီးရိုင်းသွားကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် တို့တွေနဲ့အတူ ပါဝင်ပြီး လူရာသွင်းဖို့ စီစဉ်ကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ တို့တွေ လယ်တည်တဲ့အချိန်မှာ

သူတို့ကိုလည်း တစ်ယောက် တစ်ရယ်ယာစီ ဝေစုပေးဖို့ အစီအစဉ် ပါပဲ”

သည်တစ်ချို့တွင်တော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလိုစီစဉ်တာက ဦးသဘောသက်သက်နဲ့ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး နော်...။ ဒီတာတမံထဲမှာ တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်နေကြတဲ့ မောင်စံရွှေမောင်၊ မောင်ရွှေ၊ မောင်ထွန်းသာဖြူတို့လို လူငယ်တွေနဲ့ပါ ညှိပြီး သဘောတူဆန္ဒရယူပြီးမှသာ အခုလို လူစုံတုန်း ချပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူတို့မိုက်ပြစ်အတွက် ထောင်ဒဏ်တွေလည်း ကျခံခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ တို့တွေကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် တို့လုပ်ငန်းထဲမှာ ပါဝင်ခွင့်ရဖို့ ကူညီပေးဖို့အတွက်လည်း အလီလီ တင်ပြတောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်တင်မကဘူး သူတို့ တွေရဲ့ မိန်းမတွေလည်း မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ကြပါတယ်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ပွင့်လင်းမြင်သာမှု ရှိစေရန် အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြလိုက်၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တို့တွေအပေါ်မှာ မိုက်မဲခဲ့ကြတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရွာသားချင်းတွေလေ၊ ပျက်အစဉ်ပြင်ခဏ ဆိုသလိုပဲ သူတို့ကို လူရာသွင်းပြီး လယ်တစ်ကွက်လောက် ဖြည့်စွက် ပေးလိုက်ရင်တော့ သူတို့ဘဝလည်း တို့လိုပဲဖြစ်လာမှာလေ”

“အမှားကိုသိလို့ ဝန်ခံထားခဲ့ပြီပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တို့ရွာသားတွေလည်းဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို ကူညီခြင်းဟာ အမျိုးကို စောင့်ရှောက်ရာလည်းရောက်တယ်။ အချင်းချင်းတွေမို့ ငြိမ်းချမ်းခြင်း ကိုလည်း ဖြစ်စေတာပေါ့ဗျာ”

ဦးဘကျော်ဇောက အပြုသဘောဆောင်သော စကားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးပန်းခင်းကို လမ်းညွှန်ပြောကြားလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ ခင်ဗျာ”

“ပြောပါ မောင်စံသာကျော် ပြောပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီတာတမံက ငွေလုံးငွေရင်းတွေ အကုန်အကျ ခံပြီးတော့မှ ရထားတာပါ။ သူတို့ကိုပေးမယ့်လယ်ကွက်ရဲ့ ကုန်ကျငွေကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဪ...ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်စံသာကျော်ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါကတော့ ဒီလိုဆိုပါတယ်၊ သူတို့မှာလည်း မရှိကြဘူးလေ၊ စပါးတွေထွက်မှ သူတို့ဆီက အရစ်ကျ ဖြတ်ယူရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဦးတို့အနေနဲ့ရည်ရွယ်တာက သူတို့တွေဆိုတာထက် သူတို့တွေရဲ့မိသားစုဘဝဆိုတာကို အဓိကစဉ်းစားတာပဲ၊ ကိုယ့်ရွာသားချင်း မိသားစုဘဝ ရှင်သန်ဖို့အတွက် အချင်းချင်းရိုင်းပင်းဖို့လိုတာပေါ့နော်”

ဦးအောင်ကျော်ရွှီက ဆက်လက်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်နော်...ဆူအောင်တောင် စောင့်နိုင်မှတော့...နပ်အောင်လည်း စောင့်ရမှာပေါ့...ကိုယ့်ရွာသားချင်းတွေပဲ သူတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲပြုတ်ကျန်ခဲ့တာကို တွဲခေါ်တဲ့သဘောပေါ့ကွယ်၊ သူတို့ဘဝကို အမှောင်ကွယ်ပျောက်လို့ အလင်းရောက်စေတာပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်မြတင်ကြည်က ဦးအောင်ကျော်ရွှီစကားကို ထောက်ခံဝင်ပြောလိုက်ရာ အကုန်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပုစွန်တာ စ,ဆယ်ဖို့ စီစဉ်ကတည်းက အတူပါဝင်ဖို့ လက်တွဲခေါ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့မှာ အတွေးအခေါ်တွေ

မူမမှန်မှုကြောင့် လက်တွဲပြုတ်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် သူတို့အား လမ်းမှားသို့ရောက်ရှိစေခြင်း၏ ပဓာနကျသော အကြောင်းတရားတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မှားခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ...ထောင်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရတာ တကယ့်ငရဲခန်းပါဗျာ...ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရပ်အတွက် အရမ်းနောင်တရနေကြပါပြီဗျာ...အားလုံးကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဖြူမောင်နှင့်မဲထွန်းတို့ မတ်တပ်ရပ်ပြီး လက်ဝါးချင်းပူးကာ တောင်းပန်လိုက်ကြသည်။ အကုန်လုံးတိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းသည် လက်ခံခြင်း၏ ပြယုဂ်များပင် မဟုတ်ပေတုံလော။

ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင့်ဘဲ ခွင့်လွှတ်ခြင်းသည် ငြိမ်းချမ်းရေး၏ မြတ်မင်္ဂလာပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

* * *

တူနှစ်ဖြာ ရွှေဂဟေဆက်လို့ သွေမပျက်တဲ့မေတ္တာ ×
× × ရေစက်ရဲ့ ရှေ့အလာ × × × မနှေးခါခါချင့်တွေး ×
× × ချစ်ရေးခု သမုဒယန္တယ်လာ × × × ခုဘဝတကယ်
ဘယ်မမှန်းတော့လေး × × ×

အသံချဲ့စက်မှ မင်္ဂလာတေးသီချင်းသံမှာ သရက်တောင် တစ်ရွာလုံးကို လွှမ်းခြုံနေပါသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားသို့ ရွာလုံးကျွတ် လာရောက်ကြသည်။ ဝင်ကြ ထွက်ကြ စားကြ သောက်ကြနှင့် ခြိမ့်ခြိမ့်သံပါပဲ။

“ဟဲ့ ဖြူမောင်နဲ့ မဲထွန်း မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာလုပ်ကြတာတုန်း ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ပါလား”

“ဪ အဘကျော်ကလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က မနေ့ကတည်းက ချက်ရေးပြုတ်ရေး စီမံနေကြတာလေ တစ်ညလုံး လည်း ဒီမှာပဲဗျာ”

ဖြူမောင်နှင့်မဲထွန်းတို့ အဘ ဦးအောင်ကျော်ရွှီနှင့် အတွေ့တွင် အကျိုးရယ် အကြောင်းရယ် ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့ မျက်နှာပြင်များမှာတော့ ချွေးလုံးများကြားက အားရကျေနပ်ပုံများ ဝေဆာ၍သာ။

“ခု မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မင်္ဂလာစုံတွဲကို လက်ဖွဲ့ရဦးမယ် လေဗျာ”

“မင်းတို့ဘဝတွေ အခုလို အမြင်မှန်ရပြီး ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်ကြလို့ တိုးတက်လာတာတွေရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

“အဆင်ပြေတာပေါ့ အဘကျော်ရာ လယ် သုံးနှစ်လုပ် လိုက်တာ လယ်အတွက် အကြွေးကျေရုံမကဘူး လယ်ပိုင်ယာပိုင်နဲ့ စပါးတောင် ကျီတည်နိုင်ပြီဗျ”

“မင်းတို့ စပါးတွေပိုရလာတာ အထွက်တိုးတဲ့ မျိုးကောင်း စပါးတွေကြောင့် ပိုအောင်မြင်တာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ် အဘ တစ်ဧက တင်း (၁၀၀) ကျော်ထိ ထွက်တာလေ”

“အေး ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ သွားလိုက်ကြ သွားလိုက်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...အဘကျော်နဲ့တကွ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အားလုံးရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေဗျာ...အကုန်လုံး နတ်ကျွန်းတစ်ကျွန်း လုံးက လူတွေရဲ့ကျေးဇူးတရားတွေကို ခုဘဝမကဘူး နောက်ဘဝတွေ ထိတိုင် မေ့နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဖြူမောင်နှင့်မဲထွန်းတို့ သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့၏ နောက်ခံ ပိတ်ကားပေါ်တွင် ရွှေမင်စာလုံးဖြင့် ရေးထိုးထားသော စာတန်းကို ပြိုင်တူဖတ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မောင်စံရွှေမောင် + မခင်နှင်းစံ
တို့၏
မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲ။

မာယာသားစကောဏ်များ

ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းအလယ်ပိုင်းတွင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ကြီးမှ ထိုးတက်နေကြသော နောင်တော်ပင်လယ် (ကောင်ဘာမီယာပင်လယ်) နှင့် သံသမပင်လယ် (ဟံတာပင်လယ်) တို့ရှိကြ၏။ သို့သော် အဆိုပါ ရေပင်လယ်နှစ်ခုကြားတွင် (ကွမ်းချောင်းတောင်ကြီးအပါအဝင် ကျွန်းတောင်၊ ကျွန်းတန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဆီးတားကာ တည်ရှိ နေမှုတို့ကြောင့် ပင်လယ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နီးကြသည်တော့ မဟုတ်ပေ။

ဤပင်လယ်နှစ်သွယ်၏ ထူးခြားမှုက နောင်တော်ပင်လယ်တွင် မိုးနှောင်းနှင့်နှွေဦးရာသီများဆိုလျှင် ကကူရုံများ အုပ်လိုက် သင်းလိုက် ရှိနေတတ်ကြသည်။ သံသမပင်လယ်တွင် ငါးသလောက်များ ပင်လယ်ပြင်အနှံ့ တပ်ချီကာ ပျော်မြူးနေတတ်ခြင်းပင်။ သို့ဖြစ်၍ နောင်တော်ပင်လယ်နှင့် ဟံတာပင်လယ်တို့မှာ ရေလုပ်သား ကိုတံငါတို့ မိသားစုများကို ထမင်းကျွေးနေကြသော ရေပင်လယ်များဟု ကျွန်းစဉ်သားတို့ တင်စားကြသည်။

နောင်တော်ပင်လယ်ပြင်တွင် နွေရာသီ ရေကြီးရေထရက်များဆို ကျွန်းစဉ်ဒေသ ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့်နီးသော တံငါသည်များသာမက အလှမ်းဝေးလှသော ကျောက်ဖြူမြို့နယ် စနဲဒေသဘက်မှ ပညာပေး ပိုက်သမားများပါ လှေတပ်ဖွဲ့ပြီး လာရောက်ငါးဖမ်းကြသည်။ နွေရာသီ ရေကြီးရေထရက်များဆို နောင်တော်ပင်ပြင်အနံ့ ပညာပေးလှေများဖြင့် တင်းကျပ် ပြည့်နေတတ်၏။ ကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘောများတောင် နောင်တော်ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကျော်ချိန်များတွင် ပညာပေးပိုက်လှေများ ကြောင့် အခက်တွေ့ကြရသည်။ ပညာပေးပိုက်များမှာ မျှောပိုက်ဖြစ်၍ ပိုဆိုးသည်။ မျှောပိုက်တို့၏ သဘာဝမှာ ဒီရေ အတက်အကျ မျှောရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကကူရံငါးတွေ ကျပလားဟေ့ဆိုလျှင် ပိုက်ဆွဲနှစ်ယောက်မှာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဖြုတ်ပေတော့။ ပိုက်တစ်ဖောင်လုံး ဖွေးဖွေး ဖြူအောင် ငါးများကျလွန်းသဖြင့် မုန့်ကျဲပဲဟု ပိုက်သမားများ ပြောဖြစ်ကြ၏။ မုန့်ကျဲဆိုသည်မှာ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော မုန့်မှုန့်များကို ပိုက်တွင် လိမ်းကျံထားဘိသကဲ့သို့ ငါးများ ပိုက်တွင် ငြိတွယ်ကျ ရောက်နေကြသည်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ကကူရံ အများအပြားကျသော ရေများကို အမေသေ ဖျာဆိုးဖုံးသောရေဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်လည်းရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကကူရံများကျလွန်း၍ ပိုက်ထွက်နေရရာ အမေအိုကြီးဆုံးသွားတာတောင် သင်္ဂြိုဟ်မည့် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ အမေအလောင်းကို ဖျာဆိုးလေးနှင့်အုပ်ပြီး သည်အတိုင်းပစ်ထားခဲ့ရသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးအနေနှင့်ပဲကြည့်ကြည့် လူမှုရေးရှုထောင့်ကပဲ သုံးသပ်သုံးသပ် လုံးဝဥသံပြုမှုသင့်သော သုံးနှုန်းသင့်သော အလုပ်

မဟုတ်ပေ။ တကယ်လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမည်။ ရေတံငါတို့ အနေနှင့် ငါးကျလွန်းသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး သက်သက် တင်စား သုံးနှုန်းကြသော ဝေါဟာရဆိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကကူရံငါးများမှာ သာမန်အားဖြင့် တစ်ဆယ်ပိဿာပတ်ဝန်းကျင် အလေးချိန်စီးကြသည်။ ငါးမ,ဟု ပိုက်သမားများတင်စားကြသော ငါးမှာ နှစ်ကောင်တွက် အလေးချိန်စီးကြသည်။ ရေလုပ်သားတို့ ရောင်းလျှင်လည်း နှစ်ကောင်တွက်တန်ဖိုးရရှိကြသည်။ ရှေးယခင်က ကကူရံများကို ညှင်းပါး တစ်မျိုးတည်းသာ လုပ်ကြသည်။ ညှင်းပါး ဆိုသည်မှာ ခေါင်းဖြတ်အူသည်းနုတ်၊ စီပေါင်းနုတ်ကာ ငါးကိုယ်ထည် ပိုင်းကို ပါးပါးလွှာလွှာဖြစ်အောင် ညှင်းယူရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းနှင့်အူသည်းကို ဟင်းစားအဖြစ် ချက်စားကြပြီး ငါးစီပေါင်းကို သီးသန့်ရောင်းရသည်။

ညှင်းပါးလုပ်ရန်အတွက် ခေါင်းဖြတ် အူသည်း နုတ်ပြီးချိန်တွင် ငါးညှင်းကျွမ်းကျင်သော ရွာသားများကို ခေါ်ရသည်။ ဦးစွာပထမ လူတစ်ဦးလျှင် ငါးကောင်ရေ ငါးကောင် သို့မဟုတ် တစ်ဆယ်ကောင် စသည်ဖြင့် ကိုယ်နိုင်သလောက် တာဝန်ယူကြရသည်။ ငါးညှင်းသမား တို့မှာ မိမိတို့တာဝန်ယူထားကြသော ငါးများကို ကောင်ရေအလိုက် ကျောရိုးကို အစွဲခွဲရင်းထိယူပြီး ဖြတ်နုတ်ရသည်။ ကျောရိုးနုတ်ရာတွင် အသားဖတ်များ၊ အသားအုံများ ကျောရိုးတွင် ကပ်ကျန်မနေရစ်စေရန် လည်း လုပ်တတ်ရ၏။

ကျောရိုးနုတ်ချိန်တွင် ကျောရိုးမှာ အပြားလိုက် ပျဉ်ချပ်လွှာ လေးသဖွယ် ထွက်ကျလာသည်။ ကျောရိုးကို ကြိုးဖြင့် တွဲလောင်း ချည်ပြီး နေလှန်းကြရသည်။ အရိုးကိုသီးသန့် ဟင်းစားအဖြစ်

ရောင်းရသည်။ အရိုးတွင် အနည်းအကျဉ်း ကပ်ကျန်နေသော အသားကို ချက်စားကြခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့လည်း မန်ကျည်းသီး စိမ်းလေးနှင့် ချည်ရည် ကျိုသောက်ကြသည်။ ချည်ရည်ကျိုရာတွင်လည်း အရသာ မြက်မြက်ကလေးရစေရန် ငရုတ်သီး၊ နန္ဒင်းတို့ကိုပါ ထည့်ချက်ကြသည်။

ကျောရိုးနုတ်ပြီး မြီးရင်းခွကို ဝါးလုံးတန်းပေါ် ဇောက်ထိုးတင် လိုက်ခြင်းဖြင့် ငါးညှင်းရန် အဆင်သင့်ဖြစ်စေသော အသားတွဲအလွှာ ကြီးနှစ်ခုကို ရရှိစေ၏။ ဝမ်းဗိုက်အသားတွင်ကပ်နေသော နံရိုးသေး များကိုလည်း သင်တုန်းဓားဖြင့် နှင်ပြီး နုတ်တတ်ရသည်။ သို့မှသာ အသားတွဲကို ညှင်းပါးညှင်းရာတွင် အဖုအထစ်မဖြစ်စေဘဲ ချောမွေ့စွာ ညှင်းယူနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ပသျှူးပိုက်သမားများမှာ မနက်အစောပိုင်းက ပင်လယ်ပြင်သို့ ငါးဖမ်းထွက်လျှင် ညနေရီ မှောင်ချိန်ပျိုးမှ ရွာသို့ ပြန်ဝင်ကြသည်။ ငါးညှင်းချိန်တွင်ကား မိုးလုံးလုံးချုပ်ခဲ့လေပြီ။ ညအချိန်မို့ မီးခွက် ကလေးများ ကိုယ်စီထွန်းကာ တန်းစီပြီး ခွဲညှင်းကြရ၏။ ငါးညှင်းခြင်း မှာ အသားလွှာများကို သင်တုန်းဓားဖြင့် နှီးဖြာသလို ဖြာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ငါးအသားညှင်းများ ထူလျှင် ဓားဖြင့် လွှာပြီး အသားနုတ် ရသည်။ အထူအပါးမညီလျှင် အခြောက်လှန်းရာတွင်လည်း သွေခြောက်မှု မညီဖြစ်တတ်သည်။ ထူသော ငါးညှင်းများမှာ အပြည့်အဝခြောက်သွေမှု မရှိသဖြင့် အနံ့အသက်မကောင်း ဖြစ်လေ့ ရှိ၏။ ငါးညှင်းထူ၍ အသားနုတ်ပစ်ခြင်းကို ညှင်းတောင်နုတ်သည်ဟု ခေါ်သည်။

ဤသို့ နုတ်ပစ်သော ညှင်းတောင်များကို ငါးညှင်းသူတို့မှာ လုပ်အားခအတွက် ရကြသည်။ အခြားပိုက်ဆံ ပေးစရာ ဘာမျှမလို။ ငါးများကိုလည်း ညှင်းပြီးလျှင် မြီးရင်းခွကိုဗဟိုပြု၍ အသားညှင်းတွဲ နှစ်တွဲရရှိပေသည်။ ငါးညှင်းတွဲများကို ဝါးလုံးတန်းမှာပဲ ဇောက်ထိုး တွဲလောင်းဆွဲကာ မိုးလင်းအောင်ထိ ထားရသည်။

မနက်လင်းသည်နှင့် ရွာပြင် မြစ်ကမ်းခြေ သဲဖြူတန်းသို့ ထုတ်ယူပြီး ဝါးလုံးတန်းနှင့်ပင် တန်းစီပြီး နေလှန်းရသည်။ ခြောက်သွေ့ လွယ်စေရန်အတွက် ငါးတစ်ကောင်၏ အသားညှင်းတွဲကြီး နှစ်တွဲကို နှီးကြမ်းခွေကြီးများ သွင်းပြီး ပြန့်ကားအောင် လုပ်ပေးရသည်။ နှီးခွေ သွင်းပြီးချိန်တွင် ထီးကြီးတစ်ချောင်းကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖွင့်ပြီး ဇောက်ထိုးကြီး တွဲလောင်းဆွဲထားသည်နှင့်တူပေ၏။

အတန်အသင့် ခြောက်သည့်အချိန်တွင် ငါးအသားညှင်းတွဲများကို ဝါးလုံးတန်းမှ ဖြုတ်ယူပြီး ပျဉ်ပြားပေါ်ချရသည်။ ပျဉ်ပြားပေါ်တွင် အသေအချာချပြီး အသားလွှာများကို တစ်ညှင်းပေါ်တစ်ညှင်း ထပ်ကာ ဂုန်နီအိတ်ဖြင့် ဖုံးပြီး ကောင်းကောင်းလျှောက်နင်းပေးရသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ကို သုံးကြိမ်အထိ လုပ်ပေးရသည်။ အကြောင်းမှာ ငါးညှင်းများ ပြားချပ်ချပ်ဖြစ်သွားပြီး ခြောက်သွေ့လွယ်စေရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ သုံးရက်တိတိ အဆင့်ဆင့်လုပ်ပြီးချိန်တွင်တော့ ငါးညှင်းပါး အသားတွဲ များကို ရရှိစေပါသည်။ ကကူရုံ ညှင်းပါးလွှာကလေးများကို နေလှန်း ပြီးချိန်တွင် သစ်သားပေတံပြားကလေးလို ဖြစ်သွား၏။

ညှင်းပါးကို ပိုက်သမားများ လုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရေဆယ်ယူသော ကုန်သည်များကသာ လုပ်ကြသည်။ ရေဆယ်ဆိုသည်မှာ ကြိုတင်ငွေ

ပေးထားပြီး ပင်လယ်ပြင်မှ ပိုက်လှေဝင်လာလျှင် ကကူရုံများကို လက်ခံယူသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ဤငါးညှင်းပါးများကို ကုန်သည်များက စစ်တွေ၊ ကျောက်ဖြူ မြို့ကြီးများသို့ သွားရောင်းကြသည်။ ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် အလှူများ၌ အထူးသဖြင့် ရှင်ပြုပွဲများ၌ ငါးညှင်းဟင်းကို အသုံးပြုကြသည်။ ငါးညှင်းဟင်းပြုလုပ်ပုံမှာ ဦးစွာ လက်ညှိုးတစ်ရင်းခန့် ငါးညှင်းပိုင်းကလေးများရအောင် တုံးရသည်။ တုံးပြီး အသားပါးကလေးများကို အိုးကြီးများဖြင့် ထည့်ပြီး ပြုတ်ရသည်။ နူးညံ့သွားပြီးဆိုပါက အရည်ငှဲပစ်ရသည်။

နောက် ငါးအသားတုံးလေးများကို ဆန်ဖွတ်လက်ဆုံများထဲ ထည့်ပြီး ကျည်ပွေ့ဖြင့် စပါးထောင်းသလို ထည့်ထောင်းရသည်။ ကကူရုံငါးများမှာ အသားစင်းသဖြင့် ဆုံတွင် ထည့်ထောင်းသော်လည်း အရမ်းကြီး မှုန့်မသွားပေ။ ညက်သွားပြီးလျှင် ငါးဖတ်များကို ဇလုံများမှာ ထည့်ပုံထားရသည်။ ဒယ်အိုးကြီးများဖြင့် ဆီချက်ပြီး ကြက်သွန်၊ ငရုတ်သီးထောင်းတို့ကို ထည့်ကြော်ထားရသည်။ ဆီ ငရုတ်တို့ ကျက်လောက်ပြီဆိုမှ ထောင်းပြီးသား ငါးမှုန့်များကို ဒယ်အိုးထဲထည့်ပြီး ရောကြော်ရသည်။ ကျက်ပြီးသွားပါက “ငါးမှုန့်ကြော်ဟင်း” တစ်မည် ရရှိပေသည်။ ထမင်းနှင့်လိုက်ဖက်ပြီး ဟင်းစားအလွန် ကောင်းသည်။ ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် ငါးမှုန့်ကြော်မပါလျှင် ပွဲမစည်ပေ။ အလှူသွားမည်ဟုဆိုလျှင် ငါးမှုန့်ကြော်ပါရဲ့လားဟု မေးလေ့မေးထ ရှိကြသည်။

အချို့ ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်လေ့ရှိကြသော လူကြီးပိုင်းအရွယ် များမှာ ငါးညှင်းကို မီးကင်ကြသည်။ ကျက်လျှင် ရှောက်သီးမွှာ ကလေးများသဖွယ် ဖြစ်သွားစေရန် လက်သည်းဖြင့် နွှာယူရသည်။

အညှင်းကလေးများဖြစ်သွားချိန်တွင် ပန်းကန်ပေါ် ဆီစိမ်း (ပဲဆီ၊ နှမ်းဆီ) ဆမ်းကာ ဆားကလေးနည်းနည်းဖြူးပြီး ကြက်သွန်နီ လှီးထည့်၍ သုပ်စားကြသည်။ ရေခဲခွေးကြမ်းပိုင်းတွင် ငါးညှင်းသုပ် ကလေးနှင့် မြည်းပြီး စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းပိုင်း တည်ဖြစ်ကြသည်။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် ဝန်းကျင်လောက်ကစပြီး မော်လမြိုင်ဘက်က လူများရောက်လာကာ “ငါးပုပ်ပြား” ဆိုသည် လုပ်လာကြ၏။ ငါးပုပ်ပြားမှာ ကကူရုံကို ခေါင်းအဖိုးပိုင်းကာ အူ၊ အသည်း၊ စီပေါင်း စသည်တို့ကို နုတ်ရသည်။ ကျန်သောအသားတုံးကြီးကို နှစ်ပိုင်း အညီအမျှပိုင်းကာ အပုပ်ခံထားရသည်။ ပုပ်လာလျှင် အပိုင်းလိုက် နှစ်ခြမ်းခွဲပြီး ဆားကိုနာနာထည့်ကာ စင်ပေါ်တင်၍ လှမ်းရသည်။ တစ်နေ့တွင် သုံးကြိမ်ခန့် နင်းပေးရသည်။ ကုန်ချောရပြီးလျှင် ရန်ကုန်၊ ပြည် စသော မြို့များသို့ တင်ပို့ရောင်းချကြရသည်။ ငါးပုပ်ပြားမှာကား ရေလုပ်သား ထုတ်လုပ်သူတို့အတွက် လုံးဝဟင်းစားအသုံးမတည့် တော့ချေ။ ဈေးကကြီးလွန်းသဖြင့် စားနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ဒေသခံ တို့မှာ ကုန်ထုတ်လုပ်သူ သက်သက်သာဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခု (၂၁) ရာစုတွင်ကား ငါးပုပ်ပြားဆိုသည်မှာလည်း ပုံပြင် သဖွယ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။ စိန်ခေါ်လာခဲ့သော ခေတ်ကြီးနှင့်အတူ ရေခဲကို လူတို့ တွင်ကျယ်စွာ အသုံးချနေကြပြီမို့ စီးပွားရေး မျက်နှာစာ တွင်လည်း ရေခဲမပါ ပွဲမစည်။ ငါးရှာသူတို့မှာ ပင်လယ်ပြင်မှ ဖမ်းလာသောငါးကို ယခင်လို အူသည်း၊ စီပေါင်းနုတ်စရာလည်း မလိုတော့ချေ။ ခေါင်းဖြတ် အဖိုးဖြတ်လည်း လုပ်စရာမလို။ အကောင်လိုက် ရေခဲသေတ္တာထဲပို့ကြရသည်။ ကျေးလက်ငါးအဝယ်ခိုင်

များကလည်း မြို့ခိုင်များသို့သွားကာ အကောင်လိုက်ပဲ သွားရောင်း ရသည်။ လှိုင်းဒဏ်၊ လေဒဏ်နှင့် သဘာဝအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကို တွန်းလှန်ပြီး ငါးဖမ်းကြရသော ရေတံငါတို့အစာအိမ်မှာ ကကူရံငါး ဟင်းဆိုသည် အရပ်ရေး၍ မျိုချမှသာ ရှိပေတော့မည်။ ငါးတစ်ကောင် ကို သိန်းဂဏန်းက ခပ်ပေါပေါဈေးဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။

“ကသမြင်ကြီးတစ်ကောင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပိုက်သမားတွေ စစ်တွေ လေရှင်းတောင်ဘက်က ဖမ်းလာကြတာလေ ဘယ်လောက်တောင် ကြီးသလဲဆို လှေပေါ်တင်မရလို့ ဒီအတိုင်း ကြိုးနဲ့တွဲပြီး ရေထဲကနေ ယူလာခဲ့ရတာ”

“ကျွန်တော့ဆီရောက်တော့ ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ၃၅ သိန်း ပေးပစ်တာဗျ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ...အဲဒီငါးကို ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း ကျောက်ဖြူမှာသွားရောင်းတာ ဆယ်သိန်းမြတ်သေးတယ်ဗျ”

ကျွန်းစဉ်နယ် ငပသုန်ရွာမှ ငါးအဝယ်ခိုင်ပိုင်ရှင် ကိုလှရွှေ၏ ပြောစကားပင်ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ငါးပဲရဖို့လိုသည်။ ပိုက်ဆံကတော့ ရသလားမမေးနှင့်။ ပိုက်သမားများ တော်တော်များများမှာ အိမ်ကြီး ရခိုင်များဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ တီဗီစလောင်းများ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ရောက်ကုန် ကြပြီ။ ခါးကလေးက ဖုန်များကလည်း ပင်လယ်ပြင်ထွက်ရင်း အိမ်သူဆွေ ချစ်သက်ထားများကို ဘဝစကား အမှာပါး၍ ရနေကြ ချေပြီ။

ခေတ်စနစ်၏ စိန်ခေါ်မှုကြီးက ရေတံငါတို့ဘဝကို အရောင် ပြောင်းခဲ့လေပြီတကား။

* * *

“ကဲ ဒီမှာ...ဖိုးခေါင်နဲ့ အောင်ကျား...မင်းတို့နားထောင်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦးလေး”

ပိုက်နာယာ ဦးရွှေခိုင်၏ အပြောကို ပိုက်သမားဖိုးခေါင်က ထောက်ပေးလိုက်သည်။

“တို့ ဒီရေမှာ တစ်ရေလုံးပသျှူးပိုက်ချတာ ကကူရံလေး တစ်ကောင်ပဲရတယ်၊ ပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်တင်တယ်”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ ငါက ဘဝကို ဒီလိုနှစ်သိမ့်တာ မကြိုက်ဘူး၊ မဖြစ်ရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ချင်တာ”

ပိုက်နာယာကြီး၏ စကားကြောင့် ပိုက်ဆွဲသမား ဖိုးခေါင် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ချေ။

“ပြောပြမယ် နားထောင်၊ ဒီနေ့ တို့ပိုက်သမားတွေဟာ ငါးမရရင် ရေချိုးပြန်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကိုထားလို့ မရတော့ဘူးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး”

ပိုက်သမား အောင်ကျားကပါ ထောက်ခံပေးလိုက်၏။

“မနက်ဖြန်ဆို လပြည့်ကျော်ရှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ရေသေရက် ရောက်လာပြီ”

“အဲဒါ ငါက အိုင်မြှုပ်ချင်တယ်၊ ကျောက်ကပ်ချင်တယ်ကွာ”

“ဦးသဘောပဲလေ...၊ ကျွန်တော်တို့က ဦးရဲ့ စီမံရာနောက် လိုက်ဖို့အသင့်ပဲ...၊ ပိုက်သမားတွေပဲလေ...ရမယ်ဆို ဘယ်လိုလုပ် မလုပ်ဘဲနေမှာတုန်း”

“ဒါဆို ဒီညနေ ရိက္ခာလေးပြင်ပြီး ပိုက်ထွက်မယ်ကွာ”

“ရတယ်...ဦးရတယ်...ကြိုက်တယ်”

ဖိုးခေါင်နှင့်အောင်ကျား ပိုက်သမားနှစ်ယောက် လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ကြ၏။

“ဒါဆို ရိက္ခာပြင်၊ ဝန်စည်စလွယ်သွားလုပ်ကြတော့...၊ တော်ကြာ ပင်လယ်ဘက်က ရမ်းပေါက်လေ လာတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး ရွက်ဖွင့်လိုက်ရင်အတော်ပဲ”

လူမှုဘဝနယ်ပယ်ထဲတွင် ဘဝပြေးလမ်းတစ်လျှောက် အဆင်ပြေ ချောမွေ့ရေးအတွက် တိုးတက်သော တွေးခေါ်မှု၊ မှန်ကန်သောအသိနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်မှုတို့သည် တိုးတက်ခြင်း၏ အဓိကလိုအပ်ချက် များပဲ မဟုတ်ပါလော။

* * *

နွေမနက်ခင်းပေမယ့် သိပ်ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိလှ။ ဂိမ္မာန် နွေနှောင်း ဝသန္တရာသီ၏ ရှေ့ပြေး မိုးရိပ်တိမ်တောင်များက လောက ကြီးအား အုံ့ဆိုင် မှုန်မှိုင်းနေစေ၏။

“ခု ဒီနားတစ်ပိုက်မှာ ဘုန်းကြီးတင်ပါးအိုင်ပဲရှိတာနော်”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ အဲဒီဘုန်းကြီးတင်ပါးအိုင်ပဲ မြှုပ်မှာပေါ့”

ဘုန်းကြီးတင်ပါးအိုင်မှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ စီးဆင်း နေကြသော မြစ်ကြီးချောင်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် မြစ်များထဲက ကွမ်းချောင်းမြစ်အတွင်းက ရေနက်အိုင်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကွမ်းချောင်း မြစ်ညှာပိုင်းတွင် ဘုန်းကြီးတင်ပါးတောင်တည်ရှိ၏။ အဆိုပါတောင်၏ အောက်ဘက်မြစ်လယ်ပိုင်းတွင်ရှိသော အိုင်ကိုလည်း “ဘုန်းကြီးတင်ပါးအိုင်” ဟု ဒေသဝန်းကျင်တွင် ခေါ်စမှတ် ပြုကြသည်။

“ကဲ ကဲ...ကမ်းကွာမယ် ခတ်စမ်းကွာ”

ဖိုးခေါင် လှေကြိုးကို ဖြေပြီး လှေဦးမှနေ၍ ကမ်းကို ခတ်တက်ဖြင့် ထိုးကန်လိုက်သည်။ လှေတစ်ပတ်လည်ပြီး ဦးပိုင်းမှာ မြစ်လယ်ဘက်သို့ လည်သွားသည်။ ဖိုးခေါင် ခတ်တက်ကို ခတ်တက် စင်တွင် ထိုးသွင်းပြီး ဆွဲခတ်လိုက်၏။

“အောင်ကျားရေ မင်းပိုက်ဖြောင့်ပြီးရင် ခတ်တက်ဆွဲခတ် စမ်းကွာ”

အောင်ကျားနှင့်ဖိုးခေါင်တို့ ခတ်တက်နှစ်ချောင်း တစ်ပြိုင်တည်း ဆွဲခတ်လိုက်ရာ ပိုက်လှေမှာ မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ခပ်သွက်သွက် ပြေးနေပေတော့သည်။ ဦးရွှေခိုင်တို့ပိုက်လှေမှာ မနေညနေကတည်းက ရွာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ညသန်းခေါင်ကျော်လောက် ဘုန်းကြီး တင်ပါးအိုင်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိကြသည်။ ဒေသသစ်လည်း ဖြစ်ပြန် ညအချိန်လည်းဖြစ်နေ၍ ပိုက်ချခြင်းအလုပ်ကို မလုပ်ဖြစ်။ မနက်ခင်းအချိန်ရောက်အောင်ထိ မြစ်ကမ်းခြေ ဒီရောက်တော့တန်း လေးနားတွင် လှေကြိုးချည်ပြီး အချိန်ကို စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေ ကမ်းနီးငါးဖမ်းလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ကြသူများ မှာ မိရိုးဖလာ ရွက်၊ တက်တို့ဖြင့်သာ ရေကြောင်းသွားလာမှုဖြင့် ငါးရှာ ငါးဖမ်းပြုကြသည်။ လေသင့်လျှင် ရွက်လွင့်ပြီး လေမလာလျှင် ခတ်တက်ကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှေ့တိုးနောက်လန် ဆွဲခတ်ကြရသည်။

အောင်ကျားနှင့်ဖိုးခေါင်တို့မှာ လှေဒဂူကို ခြေကန်ပြီး ရှေ့တိုး နောက်လန်ပြုကာ ခတ်တက်ကို တက်ချက်ညီအောင် ပြိုင်တူ ဆွဲခတ် နေကြရာ ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် ကကွက်တစ်ခုကို တင်ဆက်နေကြသလို ကြည့်၍လည်းကောင်းသည်။ ပိုက်နာယာမှာ ပဲ့စင်ပေါ်က မတ်တပ် ရပ်ပြီး မြီးတန်းရှည်တက်မကြီးဖြင့် ရေအောက်သို့ နှိုက်ပြီး ယက်ကော် ပေးနေရာ လှေပြေးအားကို ပိုပြီး အထောက်အကူပြုစေသည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်တွင် ဘုန်းကြီး တင်ပါးအိုင် ရေနက်ရာ အပိုက်အဝန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

ရေသေရက်ဖြစ်၍ မြစ်ရေပြင်သည် လှိုင်းဘောင်ပြင်ဆင်မှု သိပ်မရှိဘဲ ရေမှာ စိမ်းလဲ့ပြီး ကြည်လင်နေ၏။ ဤသို့ ရေသေရက်၊ ရေငြိမ်ရက်များဆိုလျှင် ရေကြီးရေထရက်များက မြစ်ရေပြင်အနံ့ ကူးခတ်သွားလာ ရှာဖွေစားသောက် ကျက်စားနေခဲ့ ကြသော ငါးအကောင်ကြီးမျိုးတို့ အနားယူချိန်၊ အိုင်ဝပ်ချိန်၊ ကျောက်ရိပ်ခိုချိန်ဟု ရေတံငါတို့ အတွေ့အကြုံပေးသော အသိကြောင့် နားလည်နေကြသည်။

“ကွို ကွို ကွို ကွို ကွို ကွို ကွို ကွို”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ တက်ခတ်တာ ရပ်လိုက်ကြပါဦး”

အောင်ကျားနှင့်ဖိုးခေါင်တို့ လှုပ်ရှားမှုကို ရပ်တန့်လိုက်ချိန်တွင် တက်ခတ်သံများ တိတ်သွားသည်။

“ကွို ကွို ကွို ကွို ကွို ကွို ကွို ကွို”

မြစ်ရေပြင်အောက်ထဲမှ တိုးတက်ထားသော အသံလှိုင်းများမှာ ပိုက်လှေ၏ ကျောပြင်ကို လာခေါက်နေသလိုမျိုး ကြားနေရသည်။ ပိုက်သမား သုံးဦးစလုံး အထူးအာရုံစိုက်ပြီး နားစွင့်လိုက်ကြ၏။ နို့စို့အရွယ် ခွေးငယ်လေးများ အော်မြည်ကြသံလို ကြားနေရသည်။ ပိုက်နာယာ ဦးရွှေခိုင် တစ်ချက်ပြုံးပစ်လိုက်သည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ ဦးလေး”

ဖိုးခေါင်က စပ်စုလိုက်သည်။

“ဘာပြုံးရမလဲကွ အဲဒါ ဆတ်ဖာရီးရှည်တွေ အသံလေး၊ ဒီကောင်တွေ ရေအောက်မှာ ကျောက်ရိပ်ခိုပြီး အိုင်ဝပ်နေကြတာကွ၊ အုပ်လိုက်ရှိမှာပဲ”

ပိုက်နာယာ စကားကြောင့် ဆန္ဒချင်းထပ်တူ ဖြစ်သွားကြရာ ပြိုင်တူပြုံးလိုက်ကြ၏။

“ကဲ ခု ရေ ကျစ၊ပြုပြီ အကျရေ တစ်ချီချမယ်ဟေ့”

“အောင်ကျား ပိုက်ချမယ်...၊ ဖိုးခေါင် တက်ကို ဆွဲခတ် ပေးကွာ”

ပိုက်နာယာဦးရွှေခိုင်သည် ရေနက်ပိုင်းထဲရှိ ကျောက်တန်း၏ အစကို ချိန်ဆပြီး လှေဦးကို တည့်ပေးလိုက်၏။ ဖိုးခေါင်က ခတ်တက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲခတ်နေသလို ပိုက်နာယာကလည်း တက်မကို ကိုယ်လိုရာဘက်သို့ ဘယ်ညာလှည့်ကာ လမ်းကြောင်း ရအောင် ရှာဖွေနေ၏။ အောင်ကျားကတော့ ပိုက်လက်ဖျား ဖော့ကြီးကို ကိုင်ကာ ပိုက်ချရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် ရှိနေ၏။

“ပစ်”

စစ်မြေပြင်တွင် ရန်သူနှင့်တွေ့သော တပ်မှူးလို ပိုက်နာယာကြီး ဦးရွှေခိုင်အသံကို မြင့်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဖန်း”

လက်ဖျားဖော့ကြီးကို အသင့်ကိုင်ထားသော အောင်ကျားမှာ လည်း ကျည်ထိုးပြီး အသင့်ဖြစ်နေသော စစ်သည်တော်နယ် သေနတ် ခလုတ်ဖြုတ်လိုက်ချိန်တွင် သေနတ်မှကျည်ထွက်သွားသလိုမျိုး အောင်ကျား၏ လက်ထဲမှ လက်ဖျားဖော့ကြီးမှာလည်း မြစ်ရေပြင် ထဲသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းအသံမြည်ကာ ကျသွားခဲ့လေပြီ။ ဖော့ကြီးများကို ပစ်၊ ပိုက်ကိုချ၊ ငါးခြောက်ဖော့လေးများကိုပစ်ချ စသည်ဖြင့် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ပဲ့ကိုင် နာယာကလည်း

ပိုက်လမ်းဖြောင့်စေရေးအတွက် မြီးတန်ရှည် တက်မကြီးကို လှည့်ပေးလိုက်သည်။

လှေဦးပိုင်းက ဖိုးခေါင်မှာ လှေကိုရွှေ့လျားစေခြင်းဖြင့် ပိုက်တစ်ဖောင်လုံး အစအဆုံးရှည်ထွက်နေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ ပိုက်တန်းဆုံးသည့်အချိန်တွင် တက်ခတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပိုက်လှေအသွားနှုန်းကို ရပ်တန့်စေသည်။ အားကုန်ထုတ်ကာ လုပ်လိုက်ရသော အလုပ်မို့ ပိုက်သမားများ အာခေါင်အာရင်း ခြောက်သွေ့သွားကြသည်။ ပဲ့ချောင်တွင် အအေးခံပြီး ထည့်ယူလာခဲ့သော မြေရေအိုးလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသေအချာ ထိန်းကိုင်ပြီး မော့သောက်ချလိုက်ကြ၏။

“ပိုက် အသွားတော့ လှတယ်ဟေ့”

ပဲ့စင်ပေါ်ကနေ မတ်တပ်ရပ်ကာ ပိုက်တန်းကို လှမ်းကြည့်နေသော ပိုက်နာယာထံမှ လုပ်ငန်းအပေါ် အားရသံလေးတစ်ချက် ထွက်သွားသည်။ ပိုက်နာယာသည် ပိုက်အသွား ပိုက်တန်းအခြေအနေကို အမြဲတမ်း ကြည့်နေရ၏။ ပိုက်ချသူနှင့် တက်ခတ်သူတို့မှာ မောပန်းညောင်းညာလျှင် လှေထုပ်ပေါ်တွင် အလျားလိုက်ကျောချပြီး နားနေကြရသည်။ ကပ်စင်ပေါ်တွင် ယာယီရွက်ဖျင်တဲထိုးပြီး နား၍လည်း အဆင်ပြေသည်။ သို့သော် ပိုက်နာယာမှာကား လုံးဝနား၍မရ။ မျက်လုံး ဒေါက်ထောက် ပိုက်ကို ကြည့်နေရ၏။ ပိုက်အသွားအလာကို အကဲခတ်နေရသည်။

“ဖိုးခေါင်ရေ...ခတ်တက်ဝင်ပေးစမ်းပါဦးဟ...ပိုက်ဖျားမတန်းဘူး...၊ ခေါက်ဝင်နေတယ်...ဖြောင့်ပေးရမယ်”

နာယာဦးရွှေခိုင်မှာ ပိုက်လက်ရင်းကို ဖော့ကြီးဖြင့် လွှတ်ထားခဲ့ပြီး လှေကို ပိုက်လက်ဖျားပိုင်းသို့ လှည့်ပေးလိုက်၏။ လက်ဖျားပိုင်းသို့ရောက်လျှင် လက်ဖျားဖော့ကို ကောက်ဆွဲကာ လှေပေါ်တင်လိုက်၏။ ခေါက်ဝင်နေသော ပိုက်လက်ဖျားကို ပြန်လည် ဆန့်ထုတ်ရန်အတွက် ခတ်တက်ဖြင့် ခတ်ကာ ဆွဲထုတ်ရ၏။ လှေနှင့်အတူ ပိုက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ဖြောင့်တန်းလာ၏။ အားရလောက်မှ လက်ဖျားဖော့ကြီးကို ပြန်လွှတ်ချကာ ထားခဲ့သည်။ လှေကို လက်ရင်းသို့ တစ်ခါပြန်ယူပြီး လက်ရင်းဖော့ကို ကောက်ကိုင်ထားလိုက်ပြန်၏။

ပိုက်တန်းကတော့ ဒီရေအကျနှင့်အတူ စီးဆင်းမျောပါနေ၏။ နှစ်နာရီခန့် စုန်ဆင်းပြီးချိန်တွင်တော့ လက်ဖျားနှင့်လက်ရင်းက ပိုက်ပြီး ဂယ်သဏ္ဍာန်ဖြစ်သွား၏။ သို့ဆိုလျှင် ပိုက်သမားတို့ သဘောပေါက်သွားကြပေပြီ။ ပိုက်ကြီးမှာ ရေအောက်ကြမ်းခင်းပြင်တွင် တည်ရှိနေသော ကျောက်ပုံကြီးကို ပတ်ဝိုင်းမိသွားပေပြီ။

“ကဲ အောင်ကျားရေ...ပိုက်ကြီးတော့ ကျောက်ကိုပတ်မိသွားပြီ၊ ဆွဲလိုက်ကြစို့ကွာ”

နာယာဦးရွှေခိုင်၏ အပြောတွင် အားမာန်ပြည့်သော ယုံကြည်မှု အပြည့်ပါနေပေသည်။ အောင်ကျားနှင့် ဖိုးခေါင်တို့ ပိုက်ကို စ၊ဖော်လိုက်ကြပေပြီ။

“ဟာ ပါလာပြီဗျ”

ရွှေရောင်အဆင်းဖြင့် ဝင်းဝင်းဝါနေသော ဆတ်ဖာရိုးရှည်ကြီး (နတ်ကတော်) ပါလာ၏။

“နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး...တစ်လံလောက်တောင် ရှိမလား မသိဘူး”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးခေါင်...မင်းပါးစပ်ငြိမ်ငြိမ်လေးနေစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

အောင်ကျားနှင့်ဖိုးခေါင်တို့ ငါးကြီးကိုဖြုတ်ပြီး ရေပက်ခန်းထဲ ထိုးထည့်ထားလိုက်ကြ၏။

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ နှစ်ကောင်ပူးကြီးများတောင်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်...မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားပါဆို”

“ဪ...ကိုကြီးကလည်း အားရလို့ပါဗျ”

နတ်ကတော်ကြီးနှစ်ကောင်ကို ခပ်သွက်သွက်ဖြုတ်ပြီး ပိုက်ကို ဆက်ဆွဲလိုက်ကြပြန်သည်။ ပိုက်တန်းဆုံးသွားချိန်တွင်တော့ ဆတ်ဖာရိုးရှည် (နတ်ကတော်) ကြီးကိုးကောင်ထိ ရရှိသွားကြသည်။

“ဒီကောင်တွေ ကျောက်ရိပ်ခိုပြီး အိုင်ဝပ်နေကြတာ...ခု ရေလည်းစစ်ပြီဆိုတော့ ရေတက်နဲ့ တစ်ချိန်ပြန်ချဦးမယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ဟုတ်ကဲ့.....”

ပိုက်သမားတို့မျက်နှာများ ရွှင်လန်းနေကြ၏။ လုပ်တိုင်းအောင်လို့ ဆောင်တိုင်းမြောက်ကြတော့ ဘဝအမောများလည်း ပြေပျောက်တတ် ကြသည်မှာ လူ့ဓမ္မတာပဲလေ။

* * *

သည်ကနေ့တွင်တော့ ပင်လယ်ပြင်ကမ်းနံဘေးက ငပသုန်ရွာ ကလေးမှာ နွေမနက်ခင်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ လှချင်တိုင်းလှပြီး သာယာချင်တိုင်း သာယာနေ၏။ မြစ်ပြင်ထဲတွင် ရွက်ကလေး တယမ်းယမ်းနှင့် ပရိယေသနအတွက် ရှာဖွေသွားလာနေကြသော

နာဝါလှေကလေးများက မြစ်ပြင်အနှံ့ ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်။ အရှေ့လေပြည့် ကလေး အလှုပ်တွင် လှိုင်းကလေးများက ကမ်းစပ်ကို တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်ရင်း ကျီစယ်နေကြ၏။ အုန်းပင်တန်းလေးကလည်း လက်တံ ကလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် မင်္ဂလာနံနက်ခင်းကို ကြိုဆိုနေသယောင်။ ပင်လယ်ပြာနှင့် တံငါရွာတို့၏မိတ်ဆွေ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံပိုင်ရှင် ကိုရွှေကျီးတို့ကလည်း တအအတအအာနှင့် မာဂဓတေးကို သီဆိုရင်း ဟိုပင်သည်ပင် ခုန်ပျံမြူးနေကြ၏။

“ဟာ...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ...နတ်ကတော်တွေ အထွေးလိုက် သီပြီး တက်ရိုးကြီးနဲ့ စွပ်ထမ်းလာကြတာ အောင်ကျားနဲ့ဖိုးခေါင်တို့ မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...နည်းတဲ့ငါးတွဲကြီးမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ ဦးရွှေခိုင်တို့ လှေပဲ”

ငါးအဝယ်ဒိုင်က ဒိုင်လုပ်သားများမှာ မြစ်ရေစပ်မှ ငါးအထွေး လိုက် ထမ်းသယ်လာကြသော အောင်ကျားနှင့် ဖိုးခေါင်ကိုကြည့်ပြီး အားရဝမ်းသာပြောနေကြ၏။ နတ်ကတော် ငါးကြီးများမှာ လူအရပ် နီးနီး ရှည်နေပေရာ အောင်ကျားနှင့် ဖိုးခေါင်တို့ ပခုံးတင်ထမ်းထားလျက် နှင့်ပင် ငါးကြီးများမှာ သံပြင်တွင် ထိလျက်ပါလာ၏။ အောင်ကျားနှင့် ဖိုးခေါင်တို့ ငါးတွဲကို ဒိုင်ရှေ့တွင်ချပြီး တက်ရိုးကို နုတ်လိုက်ကြ၏။

ယခင်က ပိုက်လှေမှ ငါးကို ကုန်းပေါ်သို့တင်လျှင် ပါးဟက်နှင့် ပါးစပ်ပေါက်များကို ကြိုးလျှိုသွင်းကာ ခတ်တက်ရိုးကို ကြိုးကွင်းထဲ ထိုးသွင်းပြီး အထွေးလိုက် ထမ်းတင်ကြရသည်။ ယခု ရေခဲရိုက်သော ခေတ်တွင်မူ ငါးအကောင်ပျက်မှာစိုး၍ ပါးစပ်ပေါက်ထဲက ကြိုးမလျှို

ကြတော့ဘဲ မြီးရင်းခွကသာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် စုချည်ပြီး အပူးလိုက် ထမ်းတင်ကြရသည်။

“ဖိုးခေါင်ရေ မင်းတို့တော့ သိန်းထီကြီး ပေါက်လာတာပဲဟေ့ အကုန်လုံး ဘယ်လောက်ဖြစ်လဲ”

“နှစ်ရေခွဲလာတာ၊ (၁၅) ကောင် အတိပဲ၊ နတ်ကတော် ကတော့ ဆယ်ကောင်၊ ကသမြင်က ငါးကောင် ရှယ်ငါးတွေချည်းပဲ”

“အဲဒါပေါ့ကွာ ပိုက်ကွက်ကျယ်လေ ငါးသန်ရလေ ဆိုတာလေ”

“ကဲ ကဲ ချိန်မယ်ဟေ့ မောင်တူးရေ...ဒီမှာ ဦးရွှေခိုင်တို့ ငါးတွေချိန်မယ်”

ဒိုင်ရှင်က ပြောအပြီးတွင် ငါးချိန်အလုပ်သမား မောင်တူး ရောက်လာပြီး ချက်ချင်းကောက်ချိန်လိုက်၏။

“ဆရာရေ...နတ်ကတော် ရိုးရှည်က ဆယ်ပိဿာစီးတာ အမ ငါးကောင်၊ အဖိုက ငါးကောင်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီ”

“ကသမြင်က (၁၂) ပိဿာ စီးတာ အမ နှစ်ကောင်၊ အဖိုက ဆယ်ပိဿာ စီးတာ သုံးကောင်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငါးတွင် အဖိုအမကို ခွဲခြားရာ၌ ငါးဝမ်းမှိုက်ရုံ စအိုဝအပေါ်က အရေးအကြောင်းများကို ကြည့်ရသည်။ အဆိုပါ အရေးအကြောင်းကို လက်ဖြင့် နာနာညှစ်ထုတ်ပါက စအိုဝမှ နို့နှစ်ရည်လို ထွက်လာလျှင် အဖို၊ အရည်ကြည်များထွက်လာလျှင် အမဖြစ်သည်ဟု ငါးအဝယ် ဒိုင်များက လက်ခံထားကြသည်။ ငါးအမကောင်များမှာ အဖိုကောင် ထက် ဈေးပိုရလေ့ရှိသည်။

သည်တစ်ချို့တွင် မင်းကျပိုက်သမား အောင်ကျားနှင့် ဖိုးခေါင် တို့မှာ ငါးသိန်းပြည့်လှနီးနီး ရရှိကြ၏။ ပိုက်နာယာ ဦးရွှေခိုင်ကမူ ဆယ်သိန်းခွဲနီးနီး ရရှိပေသည်။ အကယ်၍သာ ဦးရွှေခိုင်တို့မှာ အပျင်းထူပြီး အိုင်မြှုပ်မထွက်လျှင် ဤအကျိုးတရားကို ခံစားရမည် မဟုတ်ပေ။ ပဿျူးပိုက်ချစဉ် ရခဲ့သည့် ကကူရံလေးတစ်ကောင်နှင့်သာ တစ်ရေကုန် (လဝက်) နေရမည် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ရေပိုက်ထွက်မှ တစ်ရေစားရသောဘဝမို့ ဒိုင်ရှင်ဆီက ကြီးငွေယူပြီး အကြွေးတင်ရမည် သာ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ကြိုးစားခြင်း၏ရလဒ် ငွေထုပ်ကြီးကိုင်ပြီး မိသားစုဘဝကို အရောင်တင်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ဦးရွှေခိုင်တို့ ငါးရလာကြောင်းကို ပိုက်သမားများနားသို့ ချက်ချင်းပေါက်သွားရာ ဟိုက သည်က လာမေးကြသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်အိုင်မှာ မြှုပ်လာတာလဲ၊ တို့လည်း ပြောစမ်းပါကွာ ပိုက်သမားချင်းတွေပဲ”

“ဟာ...ခင်ဗျားတို့ကလည်း ဘယ်အိုင်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ကွာ...၊ ဒီလိုပဲ ဟိုနား တစ်တန်း၊ ဒီနားတစ်တန်း မျှောလာကြ တာလေ၊ နေရာက သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိပါဘူး”

လောဘနှင့် ထုဆစ်ထားသည့် လူသားများဖြစ်သည်နှင့်အညီ တစ်ယောက်ကောင်းစားသည်ကို မြင်လျှင် အကုန်လုံးရယူချင်ကြသည်၊ လိုချင်တတ်ကြသည်မှာ မေ့တာပဲလေ။

“ဒေါင်းကြီး မင်း...အောင်ကျားပြောသလို ဟိုနား၊ ဒီနား လျှောက်မျှောလာတယ်ဆိုတာ ယုံသလား...၊ အဲဒါ သက်သက် လျှိုထားတာ...၊ သူတို့ငါးတွေကြည့်ပါလား...ဒီရက်တွေမှာ အိုင်ဝပ်တဲ့ငါးတွေလေ...”

ကျားမောင်နှင့် ဒေါင်းကြီးတို့ ပိုက်သမားအချင်းချင်း ညှိနှိုင်းနေကြ၏။

“ဟိုမှာ...မြစ်စပ်က ငါးနဲ့ တက်လာကြတာ ဖြူလှတို့ပဲနော်”
ဒိုင်ရှင် လှရွှေက သူ့အလုပ်သမားများကို ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ...၊ ဟုတ်တယ်...”

သိပ်မကြာ ဖြူလှတို့ ငါးတွဲနှင့် ဒိုင်သို့ရောက်လာကြ၏။
ငါးများကို ငါးချိန် ရာဇုခွက်ကြီးနား ချထားလိုက်ကြ၏။

“ဖြူလှတို့မှာက ကသမြင် ငါးပိဿာ စီးတာ...အမတစ်ကောင်”

“နတ်ကတော်ရိုးရှည်က ခြောက်ပိဿာ စီးတာ...အဖိုနှစ်ကောင်”

“ပြီးပြီ ဒါပဲ”

ငါးချိန်အပြီးတွင် မောင်ထူး အော်ပြီး သတင်းပေးလိုက်၏။

“ဖြူလှတို့ နည်းလှချည်လား”

“တို့တောင်မှ ဒိုင်ကို ရောက်နိုင်သေးတာ...ကျော်အေးတို့ဆို တစ်ကောင်မှတောင် မရလို့...ဒီအတိုင်း အိမ်ပြန်လာကြတာ ဟေ့”

“မင်းတို့တွေ...ဘယ်အိုင်ရောက်ခဲ့လဲ”

“တို့က များပစ်မော်အိုင်ပဲ”

“ဦးလေး ဦးရွှေခိုင်တို့...ဒီနေ့ ရလာသလား မမေးနဲ့ကွာ...
သိန်း (၂၀) ဖိုးနီးနီးလောက်ရလာတာလေ”

“ဟုတ်လား အားကျစရာပဲနော်”

“ဒီလူတွေက အကုသိုလ်နံ ထွန်းကိုထွန်းတာ...ပင်လယ်ပြင်မှာလည်း ရေတိုင်းရတယ်၊ ဒီရေမှာ ပသျှူးမရတော့ အိုင်မြှုပ်ကျောက်ကပ်တာမှာ ရနေပြန်ပြီလေ”

“က”

ရေလုပ်ငန်းဟူသည် ပုံသေသတ်မှတ်၍ကား မရပေ။
မထင်မှတ်ဘဲလည်း ရချင်ရသွားတတ်သည်။ သေချာပေါက်ဟု သွားလျှင်လည်း လွဲချင်လွဲနေတတ်သည်။ သဘာဝ အပြောင်းအလဲ၊ ရေအခြေအနေတို့အပြင် ကံတရားကလည်း ကိုယ့်ဘက်ပါရန် လိုအပ်လှပေသည်။

မှတ်မိနေသေးသည်။ ယခု ဒဂုံ (တောင်) အ-မ-က (၂၃) မူလွန် (အလယ်တန်းကျောင်းခွဲ) တွင် ကျောင်းအုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘညွန့်၊ သူ ဆယ်တန်းမအောင်သေးမီကာလကဖြစ်သည်။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတွင် ဘဝပေးအခြေအနေကြောင့် ငါးရှာပိုက်ချလုပ်ခဲ့ရသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူ့ခမျာ ငါးရှာတတ်လို့ ငါးရှာနေရခြင်းမဟုတ်။ သူ့ဘဝ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သည်အလုပ်မျှ မလုပ်လျှင် အခြားအလုပ်ရွေးစရာမရှိ။

တစ်ယောက်ကတော့ ရေလုပ်သားကြီး ဦးသံခဲ။ သူကတော့ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ တစ်ပျိုက တစ်အိုထိ လုပ်စားလာပြီး ရေတံငါပါ ရှာဘွဲ့တောင် ပေးထိုက်သည့် ငါးဖမ်းလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူ။

သည်လူနှစ်ယောက် ကွမ်းချောင်းတောင်ကြီးကို ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသော လောင်းဒရိတ်မြစ်ဝ ကညင်ပင်ကြီးအိုင်မှာ အိုင်မြှုပ်ကျောက်ကပ်အတူလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ပိုက်လှေ နှစ်စီး ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး အိုင်မြှုပ်ကြ၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မြေစမ်း ခရမ်းပျိုးအခြေအနေမျိုးဖြင့် ငါးရှာနေသော ဦးဘညွန့်မှာ လူအရပ်နီးနီးကြီးသည့် ဆတ်ဖာရိုးရှည် (နတ်ကတော်) ငါးကြီး (၁၁၈) ကောင်တိတိရခဲ့သည်။

ရေတံငါအလုပ်တွင် အင်မတန်ကျွမ်းပါသည်ဆိုသော ဦးသံခဲမှာ ဆယ်ဂဏန်းပင်မပြည့်ဘဲ ခြောက်ကောင်တိတိသာ ရရှိခဲ့ပေသည်။

(အဖြစ်အပျက်က ယုံချင်စရာ မကောင်းလှအောင်ထိ ဆန်းပြားလှပေသည်။ ဤဖြစ်ရပ်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်က ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် လှိုင်းသရမ်းများနှင့် စီးချင်းထိုးပြီး ရေတံငါဘဝဖြင့် ရုန်းကန်ခဲ့ရသော ဦးဘညွန့်ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်မှာ ယခု စာရေးသူပင် ဖြစ်ပေသည်။)

ဤသည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကံတရားဆိုသည်ကိုလည်း လုံးဝဥသံ့ ပယ်ဖျက်၍ မရပါချေတကား။

* * *

တန်ခူးလပြည့်ကျော် ဆယ်ရက်နေ့ ညသန်းခေါင်သည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေ၏။ ကြည့်လေရာရာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း။

အောင်ကျားတို့ ပိုက်လှေသမား သုံးဦးမှာ ခတ်တက်ကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး အားကုန်ညစ်ကာ လှော်ခတ်နေကြ၏။ ဦးရွှေခိုင်က ပဲ့စင်ပေါ်က မတ်တပ်ရပ်ရင်း မြီးတံရှည်တက်မကို အားရပါးရ ကန့်ကျိတ်ပေးနေ၏။ လှေမှာ ညဉ့်လွှာရုံကို ထိုးဖောက်ကာ မြစ်ရေပြင် ထဲတွင် ခပ်သွက်သွက်ပြေးနေ၏။ ပိုက်လှေသမားတို့မှာ လေက အရေးမပေးလျှင် ရွက်တိုက်မရဘဲ တက်ရေးသာပြုကြရပေသည်။

“တို့ မိုးလင်းတာနဲ့...ဘုန်းကြီးတင်ပါးအိုင် ရောက်ဖို့လိုတာကွ”

“ဒီနေ့ လပြည့်ကျော် ဆယ်ရက်ဆိုတော့...ရေအသေဆုံး ရက်ပဲနော်”

“အိုင်ဝပ်ငါးတွေ...အကြိုက်ဆုံးရက်ပေါ့ကွာ”

ဖိုးခေါင်တို့ နေလောင်မျက်နှာပြင်များပေါ်တွင် ရသပြည့်အပြုံး ရိပ်များ ထင်ဟပ်နေကြ၏။ သူတို့၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများဖြင့် ရွှံ့နှစ်နေကြပေပြီ။ စစ်အင်္ကျီနွမ်းဖတ်ဖတ်များမှာလည်း စိုရွဲနေကြပေပြီ။ သို့သော် လောဘတရား၏ ဆန္ဒတွန်းအားကြောင့် သူတို့မှာ မောရမှန်းပင် သတိမထားမိကြ။ သူတို့ ညတစ်ဝက်နီးနီးခန့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလိုက် ကြချိန်တွင် အရှေ့ဘက် ရခိုင်ရိုးမတောင်ဦးမှ ရှင်နေမင်း၏ ရှေ့ပြေး လင်းရောင်ခြည်လေး သန်းလာခဲ့ပေပြီ။

“ဆင်နာမောင်းကျ ကျွန်းဖျားရောက်နေပြီ...အဲဒီတောတန်း လွန်တာနဲ့...ဘုန်းကြီးတင်ပါးအိုင်ပဲကွ၊ ကဲ...အားတင်းလိုက်ကြ ပါဦး”

ပိုက်နာယာကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် အောင်ကျားနှင့် ဖိုးခေါင် တို့မှာ လှေပြေးအား ပိုကောင်းသွားအောင် အတွင်းအားပိုထည့်ကာ ဆွဲခတ်လိုက်ကြပြန်၏။ လှေမှာ ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်နယ် ပြေးနေ၏။ ဆင်နာမောင်းကျ ကျွန်းမော်ကြီး အစွန်ဖျားထိ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ မော်ဖျား လွန်လျှင် အောင်ကျားတို့ကို ဘဝင်ခိုက်အောင် အပျော်လေးပေးလိုက် သည့် ငါးသတ္တဝါတို့ နားခိုရာ ဘုန်းကြီးတင်ပါးအိုင်သို့ ရောက်ပေ တော့သည်။ ဟော ဒီရောက်တော မော်ကြီးကို လှည့်လိုက်ပေပြီ။ ပိုက်သမား သုံးဦးစလုံးမှာ မည်သူမျှ တိုက်တွန်းစရာမလိုဘဲ သူတို့အား ကျေးဇူးပြုခဲ့သော ရေအိုင်ကြီးကို အားရဝမ်းသာ ပြိုင်တူကြည့်မိရက်သား ဖြစ်နေကြပေတော့သည်။

“ဟင်...ဟာ...ဟင်”

သုံးယောက်စလုံး၏ နှုတ်ဖျားမှ အာမေဋီတ်သံများ အံ့ဩခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ပြိုင်တူထွက်သွားကြပေတော့သည်။ အကြောင်းသော်ကား

ဖိုးခေါင်တို့နှင့် တစ်ရွာတည်းသား ပိုက်လှေ (၂၀) ကျော်ခန့်မှာ ဘုန်းကြီးတင်ပါးအိုင် မြစ်ရေပြင်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်ကာ ပြည့်နေပေပြီ။

“အဲဒါပေါ့ကွာ လူတွေဟာ အကုန်လုံး စီးပွားရှာနေကြတာလေ၊ ပိုက်သမားတွေလည်း တစ်ယောက်ခြေတစ်ယောက် အမြဲတမ်းကြည့်နေကြတာ၊ တစ်ယောက်ငါးရလာပြီဆို ဘယ်လမ်းကြောင်းက ရလာတယ်ဆိုတာ အခြေအနေ သုံးသပ်လိုက်တာနဲ့ သူတို့သိကြတာပေါ့ကွာ”

အောင်ကျားနှင့် ဖိုးခေါင်တို့သည် နာယာကြီး၏ စကားကို နားထောင်ရုံမှအပ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှကို မပြောနိုင်ကြတော့ချေ။

* * *

လဆုတ် (၁၁) ရက်နေ့ မနက်ခင်းကလေးသည် မနေ့ကလိုပဲ သဘာဝအရည်အသွေးပြည့် လေညှင်းကလေး တအေးအေးနှင့် သာယာလွန်းနေသည်။

ငပသုန်ရွာ မြစ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာတော့ ကျောက်ကပ် ပိုက်လှေများ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ဝင်ရောက်လာကြ၏။ ငါးအဝယ်ခိုင် ပိုင်ရှင် လှရွှေကလည်း လည်ပင်းကလေးရှည်ထွက်အောင်ထိ အားစိုက်ပြီး မြစ်ပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။ သို့သော် ဆိုက်ကပ် လာသမျှသော ပိုက်လှေများ၏ ပိုက်သမားများမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် သောသူမျှ ငါးခိုင်သို့ရောက်မလာကြ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မိမိ၏ အိမ်များသို့ သွားနေကြသည်ကိုသာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ဦးသော ပိုက်သမားတစ်ယောက်ကတော့ ခိုင်ဆီသို့ ရွှေလျား လာနေ၏။

“ဟာ...ဦးလေးကြီး ဦးရွှေခိုင်...ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာကြ တာလဲဗျာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ...ကိုလှရွှေရေ...မနေ့က ဦးတို့က အိုင်ကို မွေ့လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာလေ...၊ အဲဒါ...ဒီနေ့ဆို အိုင်ထဲမှာ ငါးတစ်ကောင်တစ်လေမျှ မရှိကြတော့ဘူး...ပိုက်သမားတွေလည်း ...အကုန်လုံး လက်ဗလာချည်းပဲ...”

ဦးရွှေခိုင် ရေနွေးခွက်ကို ကောက်သောက်ရင်း ခပ်အေးအေးပဲ ပြောလိုက်သည်။

ပိုက်သမားတို့အတွက် ပိုက်ချိန်း ပိုက်ချက်တိုင်း၌ ငါးရမှု မရမှုဆိုသည်မှာ အားကစားပွဲတစ်ခု၏ ရလဒ်လိုပဲ။ အောင်နိုင်ခြင်း သို့မဟုတ် ဆုံးရှုံးခြင်းဆိုသော အဖြေမှာ သဘာဝတစ်ခုဟုသာ မှတ်ယူ ရမည်ဖြစ်ပေတော့သည်။

မန်းစားငါးတို့ ပြည်ပျက်ချိန်

ဆီးနှင်းတစ်လိုက် မိုးတစ်ပြိုက်ကာလဖြစ်သည့် တန်ဆောင်မုန်းလ ဆိုလျှင် စပါးနှံများ အဆန်ပြည့်ပြီး ဖုံးဖုံးလုံးလုံး ဖြစ်လာကြသော အချိန်မို့ ဖုံးတုန်းလုံးတုန်း တန်ဆောင်မုန်းဟုဆိုကြ၏။ နတ်တော်လ ဆိုလျှင်ကား စပါးများ မောင်ညိုမှည့်ဝင်း၍ ရိတ်သိမ်းကြပေပြီ။

“စပါးတွေ အနှံ့ငိုက်ပြီဆိုတော့...ရေဖောက်ရတော့မယ်ကွာ”

“ဇီးတောမော်ဘက်က ဦးမောင်ညှာတို့ဆို မနေ့ကတည်းက ဖောက်ကြပြီလေ”

“အေးပေါ့ကွာ...ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ကိုယ်...အဆင်ပြေသလို လုပ်ကြတာပေါ့”

“ဒါဆို...အဖေ သားတို့ ဒီညနေ ရေဖောက်ကြမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်သား...အဖေလည်း ဒီညနေ ရေဖောက်မယ်လို့... လုပ်နေတာ”

“သားလေး...ဒီနေ့ ကျွဲတွေ စောစောစီးစီး ခေါင်းခေါက်ထိုး လာတာနဲ့...အတော်ပဲ”

“သားလေးပါ...ခေါ်မလို့လား”

“ခေါ်ရမှာလေ ချောင်းကူး၊ မြစ်ကူးမှမဟုတ်တာ ကိုယ့်တာ ကိုယ်ဖောက်မယ့်ဟာကို”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ကိုစံကျော်တို့မိသားစု ပွင့်လင်းရာသီကာလ လယ်ရေဖောက်ရေး အတွက် စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြခြင်းပင်။

ကိုစံကျော် တဲထပ်ခိုးလေးမှာ တင်ထားသော နိုင်လွန်ပိုက်ကွက် စိပ်လေးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် တဲအဖီလေးအောက်က မြေတူး တူးရွင်းပြားကိုပါ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“လာကြ...လာကြ...အမေကြီးရော သားလေးရော နှစ်ယောက်စလုံးလာကြ...၊ သမီးလေးကတော့ တဲစောင့်ကျန်ခဲ့နော်”

“သမီးလေး မကြောက်နဲ့နော်...အမေတို့ အရမ်းကြီးမမှောင်ခင် အရောက်ပြန်လာကြမှာပါ...၊ ဘာမှမကြာဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ ရပါတယ်”

“ကဲ အမေကြီးက ရော ဒီပိုက်ကိုယူ”

“သားလေးက တူရယ်၊ ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးနဲ့ထုတ်ထားတဲ့ သံထုပ်ကလေးကိုယူ...၊ အဲဒါ ပေါ့ပေါ့လေးပဲ”

“အဖေကြီးက တူးရွင်းကို ထမ်းမယ်...လာ သွားကြစို့”

ကိုစံကျော်က ဦးဆောင်ပြီး တဲထဲက ထွက်လိုက်၏။ သားလေး ဘိုဘိုကျော်က အဖေ့နောက်က လိုက်၏။ အမေကြီး မခင်နုက နောက်ဆုံးကလိုက်သည်။ လယ်ကန်သင်းရိုးကလေးအတိုင်း ရေလွှတ် ပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြ၏။

လယ်ရေလွှတ်ပေါက် ရေတံခါးကို ကျွန်းစဉ်သားတို့မှာ သဘာဝအလျောက် ဟောင်းလောင်းပေါက်နေသော ဖြားဇီးသားဖြင့် ပြုလုပ်ကြ၏။ လူနှစ်ယောက်ဖက် သုံးယောက်ဖက်လောက် ဖြားဇီးပင် ကြီးများမှာ ကာလကြာရှည်လာသည်နှင့်အမျှ သူတို့သဘာဝအလိုအလျောက် အူဆွေးလာကြသည်။ ဤအချိန်တွင် အူအပြင်ဘက် အကာပတ်ပတ် လည်ဖြင့် တောင့်ခံပြီး ဖြားဇီးပင်ကြီးများ ရှင်သန်နေကြသည်။ အူဆွေး နေသော အပင်ကြီးများမှာ အနှစ်ဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ပေ။ ဖြားဇီးပင် များမှာ ဒီရေရောက်တော သစ်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ကြက်တူရွေးလိုငှက်မျိုးမှာ ဤလိုသစ်ဆွေးများကိုတွေ့လျှင် ကိုင်းဆုံကိုင်းခွများ၌ အသေအချာ ထွင်းဖောက်ပြီး သိုက်မြုံ့ကာ ဥကြ ပေါက်ကြသည်။ မိုးဦးရာသီသည် ကြက်တူရွေးပေါက်သော ရာသီဖြစ်သည်။ ကျွန်းစဉ်သားအချို့မှာ ကြက်တူရွေးသိုက်များကို ကြံဖန်ရှာယူပြီး ကြက်တူရွေးငယ်လေးများကို နှိုက်ယူတတ်ကြသည်။ အိမ်တွင် အသေအချာ လှောင်ချိုင့်ဖြင့် မွေးကြ၏။ ကြက်တူရွေးငှက် များမှာ အသက်အရွယ် နည်းနည်းရလာလျှင် လူတို့ပြောသောစကား များကို အနည်းအပါး ပြောတတ် ဆိုတတ်ကြသည်။ လူစကား သူစကား တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ ပြောတတ်ခြင်းသည်ပင်လျှင် သူတို့အတွက် လှောင်အိမ်ထဲသို့ရောက်ရှိစေသော အဓိကအကြောင်းတရားပင် ဖြစ်ပေ တော့သည်။

လယ်သမားတို့မှာ ရေတံခါးတပ်ရန်အတွက် ဒီရေရောက်တော များထဲသို့ ဖောက်ဝင်ပြီး အူဆွေးနေသော ဖြားဇီးပင်ကို ရှာကြသည်။ အချို့ကလည်း ကြက်တူရွေးတို့ ပျံသန်းရာ နားနေရာ ဖြားဇီးပင်ကြီး များကို လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ကြက်တူရွေးများ နားရာ စခန်းချရာ

နေရာသည် အူဆွေးဖြစ်နေကြသည်က များတတ်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အူဆွေးဖြစ်နေသော အပင်ကိုတွေ့ပါက အရင်းကပင်ခုတ် လှဲကြသည်။ ခုတ်လှဲသည့်အချိန်သည်လည်း ရေသေရက်တွင် ဖြစ်ရသည်။ ရေသေရက်များတွင် ဒီရေသည် ဒီရေတောကို ဖုံးလွှမ်းမှု မရှိသဖြင့် တောအတွင်းမြေပြင်သည် စိုစိုစွတ်စွတ်မရှိသဖြင့် လုပ်ရ ကိုင်ရအဆင်ပြေသည်။

မြေပြင်သို့ လဲကျပြီးချိန်တွင် ရေတံခါးအတွက် လိုအပ်သလောက် သတ်မှတ်ပြီး ပင်စည်အဖျားပိုင်းကို ပိုင်းဖြတ်ပစ်ရသည်။ နှစ်ဘက် ပိုင်းပြီးချိန်တွင် ဟိုဘက် သည်ဘက် အဝမှနေ၍ သံစူးရှည်ရှည်ဖြင့် ထိုးကာ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းကို ချောမွေ့အောင်လုပ်ရသည်။ အရမ်းခက်ခဲ နေလျှင် မီးသွင်းပြီး မီးမွှေးပေးရသည်။

ချောမွေ့သွားပြီး ဝါးလုံးခေါင်းကြီးလို ဖြစ်သွားချိန်တွင် ပင်စည် အခေါင်းတစ်လျှောက် ဓနိပေါင်များကို သွတ်ထည့်ရသည်။ ရေကြီး ရေထရက်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ပင်စည်ကြီးမှာ ဓနိပေါင်များ၏ ဆွဲတင်အားကြောင့် ရေပေါ်သို့ ကြွတက်လာသည်။ ပေါလောပေါ် နေသော သစ်တုံးခေါင်းကြီးကို ရေတံခါးတပ်ဆင်မည့်နေရာသို့ လှေဖြင့် တွဲယှဉ်ပြီး လှော်ယူရသည်။ ဖြားဇီးသားသစ်ခေါင်းကြီးကို ရေလွှတ် ပေါက် တစ်ခန်းအတွင်းသို့ သွင်းပြီးချိန်တွင် သဘာဝရေတံခါးကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွား၏။ သစ်သားရေခေါင်းကြီး၏ နှစ်ဘက်အဝများကို တံခါးပျဉ်ချပ်လေးများ စပ်ပြီး တပ်ဆင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ရေသွင်း ရေနုတ် တံခါးကြီးတစ်ခု ဝီဝီပြင်ပြင် ရသွားပေတော့သည်။

စံကျော်သည် ပိုက်ကို ရေတံခါးဝတွင် အသေအချာသံရိုက်ပြီး အဆင်သင့် တပ်ဆင်ထားလိုက်ကြ၏။ သို့သော် ရေက တက်တုန်း ရှိသေးသဖြင့် ပိုက်ကို ရေတံခါးပေါ်တွင် ပုံထားလိုက်သေးသည်။

စံကျော်တို့သားအမိ သားအဖသုံးယောက်မှာ စပါးခင်းကြီး ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားကြပြီး လယ်ကန်သင်းဘောင်များကို ရေဆင်းလွယ်အောင် ဖောက်တူးလိုက်ကြသည်။ ကိုစံကျော်က တူးရွင်းပြားဖြင့် တူးပေးပြီး မခင်နုက မြေစိုင်းခဲများကို ကန်သင်းရိုးပေါ် ကောက်တင်သည်။ လယ်ကန်သင်းတွင်းမှ လယ်ငါး ဆည်ငါးများ ရေနုနှင့်အတူ ဆင်းလာကြပြီး ရေထိန်းဆည်မှတစ်ဆင့် ရေနုတ်မြောင်းသို့ ရောက်ရှိစေရန်ဖြစ်သည်။ စံကျော်တို့မှာ ရေဆင်းကောင်းမကောင်းကို အသေအချာ စောင့်ကြည့်ပြီး အားရလောက်မှ ရေတံခါးဝဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ရေက ကျစပြုနေပေပြီ။ စံကျော်ကလည်း လျင်သည်။ ပိုက်ချေးအိတ်ကို ရေတံခါးမြောင်း အပြင်ဘက်သို့ ချက်ချင်းပစ်ချ လိုက်၏။ ရေတံခါးဝတွင် သံဖြင့်ရိုက်ထားမှုကြောင့် ပိုက်ချေးအိတ်မှာ ရေစီးနှင့်အတူ ရှည်ရှည်မျောမျောကြီး သွယ်ဆင်းနေ၏။ အချိန်ရှိသေး သဖြင့် စံကျော်တို့မိသားစု တဲသို့ပြန်လာပြီး တစ်ရေးအိပ်လိုက်ကြ၏။ အိပ်သည်ဟုဆိုသော်လည်း လုံးလုံးအိပ်ပျော်သွားသည်ကား မဟုတ်။ ပိုက်ခံထားသည့်နေရာသို့သာ စိတ်က ရောက်ရောက်နေရာ နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် ဖြစ်နေ၏။

ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် စံကျော် မြန်းခနဲထထိုင်လိုက် သည်။

“မိန်းမရေ...ခင်နုရေ”
“ရှင့်”
“ထတော့ကွာ...ထတော့...ရေစစ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ဟုတ်ကဲ့”

ခင်နု မြန်းခနဲထထိုင်ပြီး မီးဖိုချောင်သို့သွားကာ ရေအင်တုံက ရေခပ်ပြီး မျက်နှာကပျာကယာ ပွတ်သစ်ချလိုက်၏။

“လာ...လာ...လာ နောက်တောင်ကျနေပြီ”

“ယောက်ျားကလည်း...လောလှချည်လား”

“ပြောမနေနဲ့...နောက်ကျနေပြီ...၊ ခွဲတောင်းကြီးတွေယူလာ ခဲ့နော်”

“ယောက်ျားကလည်း...ပြောပြန်ပြီ...ခွဲတောင်းကြီးတွေက ဘာလုပ်မှာမို့လဲ”

“မိန်းမကလည်း...အရမ်းရှည်တာပဲ...ငါ ညနေ ရေကျစ၊ ကတည်းက အခြေအနေတွေမြင်ခဲ့ပြီကွ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ သားလေးရေ ထတော့”

ခင်နုမှာ သားလေး ဘိုဘိုကျော်ကိုပါ နှိုးလိုက်သည်။

စံကျော် မီးရှူးစည်းကို ပခုံးပေါ် ဖျတ်ခနဲ ကောက်တင်လိုက်၏။ ပခုံးပေါ်က မီးရှူးစည်းကို ဓားမတိုလေးကိုငံထားသောလက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်၏။ စံကျော်မှာ ညာလက်ဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးပြီး ရှေ့က လျှောက်လာ၏။ နောက်သို့လည်း ခဏခဏ နောက်ပြန်ထိုး ပြပြီး ဇနီးသည်နှင့် သားကိုလည်း လမ်းပြပေး၏။

မိုးနှောင်းဆောင်းကြီးနှင့်များကြောင့် ခြေဖျားကနေ ခြေသလုံးထိကို လယ်ကန်သင်းပေါ် တွယ်ချိတ်ပေါက်နေကြသော မြက်များမှတစ်ဆင့် နှင်းရည်တို့၏ ပွတ်သပ်နှုတ်ဆက်ခြင်းကို ခံနေကြရ၏။ ခြေအောက်ပိုင်း များ အေးစိမ့်စိမ့်နှင့် ရွဲရွဲစိုနေခဲ့ပေပြီ။ ပိုက်ခံထားသော ရေတံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာကြပြီ။ စံကျော်ကား မနားပေ။ မီးရှူးစည်းအဖျားတွင်

ရေနံဆွတ်ပြီး အဆင်သင့် ညှပ်ထည့်လာခဲ့သော အဝတ်စအနွမ်း ကလေးကို ဓာတ်မီးခြစ်ဖြင့် ချက်ချင်း ရှို့လိုက်၏။ မီးရှူးထုပ်ကြီး အဖျားမှ မီးစွယ် မီးညွန့်များ ဝန်းခနဲ ထတောက်သွားသည်။

စံကျော် မီးရှူးကြီးကိုမ,ပြီး ရေတံခါးမြောင်းထဲက ပိုက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ...ပိုက်ကြီးတင်းပြီး ဝပ်နေတာပဲ...အပြည့်ပဲကွ”

“ရော့ရော့ သားလေး...မီးရှူးကြီးကိုအပေါ်ကို မြှောက်ပြီး ပြထား...မိန်းမရေ...လာလာ...ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲ နိုင်မယ် မထင်ဘူး...”

သားလေး ဘိုဘိုကျော်က အဖေကြီးလက်က မီးရှူးစည်းကို လှမ်းယူ၏။ ကိုစံကျော်နှင့် မခင်နုတို့က ရေမြောင်းထဲသို့ ဆင်းပြီး ပိုက်နှင့်ထွေးနေသော ငါးထုပ်ကြီးကို ကမ်းသို့လိုမ့်တင်၏။

“မိန်းမရေ...သတိထားကိုင်နော်...ငါးစင်ရိုင်းတွေပါလာရင် စူးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ဟုတ်ကဲ့...”

ငါးထုပ်ကြီးကို လင်မယားနှစ်ယောက်မ,ပြီး လှိမ့်တင်လိုက်ရာ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ကိုစံကျော် ပိုက်ဖင်ပိတ်က သီတံ တံစို့များကို ချက်ချင်း ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။ ပိုက်ထဲတွင် လှောင်ပိတ်ခံ နေရသော ငါးများ ဝေါခနဲထွက်ကျလာ၏။

“ဟ...ငါးပြက်တွေချည်းပါလား...ယောက်ျားရေ”

“သိတယ်...သိနေတယ်...မနေ့က ညနေကတည်းက အခြေအနေတွေကိုမြင်ခဲ့လို့ မိန်းမကို ခွဲတောင်းကြီးတွေ ယူပါလို့ ပြောတာပေါ့”

“ငါးပြက်လည်း...ဒိုင်က လက်ခံတယ်လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမရေ...ဒီခေတ်မှာက ငါးဆို ပိုက်ဆံ ရတာပဲ...”

“ဟုတ်တယ်နော်...”

“မိန်းမ...သတိထားမိလား...ခု ငါးပြက်တွေချည်း ဆင်းလာတာ၊ အဲဒါ ရှေ့ပြေးနော် ကကတစ်တွေ...ငါးစင်ရိုင်းတွေ တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စပဲပါလာတာ...တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့တယ်လေ...”

“အဲဒါ...နောက်တစ်ရေဆို...ဒီကောင်မျိုးတွေ...ဆင်းတော့ မှာလေ”

“ဟုတ်လား...”

ကိုစံကျော် ရေတံခါးပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်၏။
နောက်တစ်ချီ ရေကျမှ ပိုက်ခံပြီး ပြန်ဖွင့်ရန် ဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကဲ...ဒီငါးပြက်တွေ ခွဲတောင်းထဲ ကောက်ထည့်လိုက် ကြရအောင်”

လင်မယားနှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် ကောက်ထည့်လိုက်ရာ ခွဲတောင်းနှစ်လုံး ပြည့်သွား၏။

“ကဲ...သားလေးက ရှေ့က မီးရှူးကြီး ပြပြီး လျှောက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...”

“ကဲလာ မိန်းမ”

မခင်နုမှာ ကိုစံကျော်အနီးသို့ရောက်လာပြီး ခြေထောက်ကို ခပ်ကားကားလုပ်ပြီး ဆောင့်ကြောင့် ကလေးထိုင်ပေးလိုက်၏။
ကိုစံကျော်မှာ ဇနီးသည်၏ ခေါင်းခု တင်ထားသော ခေါင်းပေါ်သို့

ငါးပြက်တောင်းကြီးကို တင်ပေးလိုက်၏။ ခင်နုမှာ အားကောင်း မောင်းသန် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ကလေးမို့ ငါးတောင်းခေါင်းပေါ် ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဇာတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်ပစ်လိုက်၏။ သားလေး နောက်သို့ လိုက်ရန် သူ့ယောက်ျားကို ကျောပေးလိုက်သည်။
ကိုစံကျော်မှာ ငါးပြက်ခွဲတောင်းကြီးကို မ,ပြီး မခင်နု နောက်က လိုက်၏။

ငါးပြက်ကို ဒိုင်တွင်သွင်းလျှင် ဗန်းလိုက်သွင်းရသည်။ အချို့ ဆိုလျှင် ဒိုင်တွင်မသွင်းဘဲ အရှင်စာရောင်းသည်။ အောက်ကျွန်းစဉ် ဒေသ ပင်လယ်ပြင်ကမ်းနံဘေးက ရေတံငါများသည် များတန်းတွင် အရှင်စာတပ်ရန်အတွက် အထက်ကျွန်းစဉ်ဒေသရှိ ကိုစံကျော်တို့လို လယ်သမားများဆီက ငါးပြက်အရှင်များကို ရေအလိုက်လာဝယ်ကြ သည်။ အရှင်စာရောင်းလိုလျှင် ငါးမသေအောင် ထားတတ်ရသည်။

ကိုစံကျော်သည် တဲသို့ရောက်လျှင် ငါးပြက်များကို မြေပြင်တွင် သွန်ချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် မျိုးစပါးထည့်ရန် ရက်လုပ်ထားသော ဝါးနှီးပုတ်ကြီးကို တဲအောက်မှ ထုတ်ယူပြီး ဆည်ကမ်းပါးရွံ့ဗွက်ထဲ တွင် တစ်ဝက်ခန့် နှစ်မြုပ်သွားအောင် မြှုပ်လိုက်၏။

“ကဲ...လာကြ...လာကြ သမီးလေးပါ...လာ၊ ဒီက... ငါးလတ်လတ်တွေ ရွေးကြ...၊ ပုတ်ထဲထည့်ကြ အရှင်မွေးထားမယ် ...၊ သေနေတာတွေ...နာနေတာတွေ...ရွာဒိုင်သွင်းမယ်”

ကိုစံကျော်တို့ မိသားစုလေးယောက်စလုံး ငါးပြက်အရှင် လတ်လတ်များကို လိုက်ကောက်ကြပြီး ရွံ့ဗွက်ထဲတွင် မြှုပ်ထားသော ပုတ်ကြီးထဲသို့ သွားထည့်ကြ၏။

“အဖေကြီးကလည်း...တစ်ခါထဲ ဒိုင်သွင်းရင်ပြီးတဲ့ကိစ္စ... အရှင်တစ်ခါမွေးနေရသေးတယ်”

“ဪ...သမီးရယ်...နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆို...ရေသေမယ်...၊ ရေသေရင် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်က များသမားတွေ အရှင်စာလာဝယ်ကြရင် ဈေးပိုရတယ်လေ...၊ ဒီလူတွေက အရှင်စာတစ်ကောင်ကို ၃၀၀/ ထိ ပေးတာလေ”

“ကဲ...ကဲ...မြန်မြန်လေးပြီးတာနဲ့ မနက်စာချက်မယ်စားမယ်ကွာ”

“အစောကြီးရှိပါသေးတယ်...အဖေကြီးကလည်း”

“ဪ မိန်းမရယ်...ခုပြီးလို့ မအေးသေးဘူးလေ...နောက်တစ်ရေအတွက် ပိုက်သွားထောင်ရဦးမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်...အမေကြီးကလည်း...သားလည်း...ထမင်းဆာတယ်”

အပြုံးမျက်နှာလေးများက မိသားစုဘဝထဲတွင် အလှပန်းဆင်လို့၊ မခင်နု ငါးပြက်ပုံထဲက ကကတစ်တစ်ကောင် ရွေးထုတ်လိုက်၏။ တဲအောက်သို့ဝင်လာပြီး မီးဖိုတွင် မီးကျည်ခဲများ ရစေရန် ထင်းစတစ်စဖြင့် မီးခံတုံးအဖျားကို ခြွေချလိုက်၏။ မီးကျည်ခဲများ စုပုံသွားချိန်တွင် ကကတစ်ကို မီးကျည်ခဲများဖြင့် အုံ့ပြီး အကြေးခွံများပင် မခွာဘဲ အကောင်လိုက် ဖုတ်ထားလိုက်၏။

မီးခံတုံးဆိုသည်မှာ တဲတွင် အမြဲတမ်းမီးရှိစေရန် အလိုရှိတိုင်း မီးအဆင်သင့် ဖြစ်စေရန်အတွက် တဲအောက်မြေသားကြမ်းပြင်တွင် မွှေးထားသော သစ်ခြောက်တုံးဖြစ်သည်။ မီးခံတုံးကို မီးတာရှည်ခံပြီး အလွယ်တကူ မကျွမ်းလွယ်သော သမု၊ ကနစိုးတို့လိုမျိုး ဒီရောက်တောသစ်သုံးထွာ ပတ်လည်ခန့် သစ်ခြောက်တုံးများဖြစ်သည်။

“သမီးလေး...ငါးပြက် တစ်နပ်စာလောက် သင်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...အမေ”

သမီးလေးနုနုကျော်သည် စဉ်းတီတုံးပေါ်တင်ပြီး ငါးပြက်များကို တစ်ကောင်ချင်း ခေါင်းဖြတ်လိုက်၏။ ခေါင်းပိုင်းကို စွန့်ပစ္စည်းအဖြစ်လွှင့်ပစ်ရန် စဉ်းတီတုံးအနားတွင် စုပုံထား၏။ ငါးပြက်ဝမ်းမိုက်ထဲကို လက်ဖြင့် ညှစ်ထုတ်လိုက်လျှင် အဆီလွှာများ အတောင့်လိုက် ထွက်ကျလာသည်။ အဆီလွှာများကို ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ဟင်းစားပန်းကန်ထဲသို့ ချလိုက်ချိန်တွင် အလွှာလိုက်ပေါလောပေါ်နေ၏။ နုနုကျော်မှာ ငါးပြက်များကို တစ်နပ်စာ ခန့်မှန်းပြီး သင်လိုက်၏။

“ပြီးပြီ...အမေ”

ငါးပြက်တစ်နပ်စာ သင်အပြီးတွင် နုနုကျော် သူ့အမေကို ပြောလိုက်၏။

“အေး...အေး”

မခင်နုမှာ သမီးဆီက ငါးပြက် ကိုယ်ပိုင်းများကိုယူပြီး ဆားဖြင့် နယ်ကာ အသေအချာဆေးကြောလိုက်၏။ ငါးပြက်ကိုယ်လုံးများတွင် အကျိအရွဲများ စင်ကြယ်သွားချိန်တွင် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနွေးအိုးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပိုပြီး ကျက်သွားအောင် ငါးပြက်အိုးကို ခွက်ဖုံးထားလိုက်သည်။ ကျက်လောက်ပြီဟု ထင်သည့်အချိန်တွင် ဖိုခနောက်ပေါ်မှ ငါးပြက်အိုးကို ချယူပြီး အရည်စင်သွားအောင် ခွက်ဖုံးပြီး ငှဲ့ချလိုက်၏။

“သမီး...ဒီငါးတွေကို အရိုးနှင်လိုက်နော်”

“အမေ ကကတစ် သုပ်ဖို့ လုပ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

သမီး နုနုကျော်က ပြုတ်ပြီးသား ငါးပြက်များကို တစ်ကောင်ချင်းကောက်ယူပြီး လက်တစ်ဖက်က အမြီးခွကိုကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ငါးအသားကို ပွတ်သပ်ချလိုက်ရာ ငါးအသားဖွဲများ ဇလုံထဲသို့ စုပြုံကျရောက်ကြ၏။ အကုန်လုံး အသားခွေပြီးချိန်တွင် ဇလုံထဲတွင် ငါးပြက်အသားပုံ တစ်ပုံ ရရှိသွား၏။

“ပြီးသွားပြီ...အမေ”

“အေး...အေး...သမီး ထားခဲ့...ထားခဲ့”

မခင်နု ဒယ်အိုးကို ဖိုခနောက်ပေါ် တင်လိုက်၏။ မီးဟုန်မများစေရန် ထင်းစများကို နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်ထားလိုက်သည်။ ဒယ်အိုးခြောက်သွားချိန်တွင် သမီးနုနုကျော် ရေခွက်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ငါးပြက်ဆီများကို ဆယ်ယူပြီး ဒယ်အိုးထဲထည့်လိုက်၏။ အနည်းငယ်ကြာလျှင် အဆီဖတ်များ အရည်ပျော်သွားကာ ဆားနှင့် နုနွင်းအနည်းငယ် ထည့်ထားသော ငရုတ်သီးထောင်းကို ကော်စွန်းဖြင့် ကော်ပြီး ဒယ်အိုးထဲထည့်ချလိုက်၏။ ဒယ်အိုးထဲတွင် ငါးပြက်ဆီနှင့် ငရုတ်သီးထောင်း ပေါင်းဆုံသွားကာ ပွက်ပွက်ဆူနေ၏။ ငရုတ်သီးထောင်းကျက်လောက်ပြီဟု ထင်သည့်အချိန်တွင် ငါးပြက်အသားတုံးများကို ရောထည့်လိုက်ပြန်၏။ ယောက်မဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှိမ့်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ငါးဟင်းရည်ရရှိစေရန် ရေနည်းနည်းလောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

ခဏနေလျှင် အဆင်သင့်ခူးထားသော ရှမ်းနံနံကို အုပ်ပေးလိုက်၏။ အမွှေးအကြိုင်များ အိုးအတွင်း လွှမ်းခြုံသွားစေရန် ခွက်အုပ်ပေးလိုက်သည်။ မကြာခင်ပင် အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံပြီး စားချင်

စရာကောင်းသော ငါးပြက်ကြော်ချက် ငါးဟင်းတစ်မည် ရသွား၏။ ငါးပြက်ဆီနှင့် ငါးပြက်ကြော်ခြင်းဟု ဆိုရပေမည်။

“ကဲ...သမီးက...တဲဘေးအခင်းထဲက လယ်ကန်စွန်းတစ်နပ်စာ သွားခူးလိုက်နော်...၊ သားလေးက ဆည်နားသွားပြီးတော့ မန်ကျည်းသီးခူးခဲ့နော်...၊ အဲဒီမန်းကျည်းပင်နား ဟင်းခင်းထဲမှာ ပဲသီးတောင့်တွေရှိတယ်...၊ အဲဒါပါ တစ်နပ်စာလောက် တစ်ခါတည်း ခူးလာခဲ့...လက်နှိပ်ဓာတ်မီးပါ ယူသွားလိုက်နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့...အမေ”

ကိုစံကျော်မှာ မိန်းမနှင့်သားသမီးများ မနက်စာအတွက် စီစဉ်ချက်ပြုတ်နေကြတာကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေ၏။

မခင်နု မျှင်ငါးပိကို ဆားနယ်ပြီး ထု ထူထူလေးနှင့် ထွာပိုင်းခန့် ပြားပြားလေးလုပ်ကာ မီးဖုတ်လိုက်၏။ ငရုတ်သီးစိမ်းကိုလည်း သီတဲလေးနှင့် လုံးရေ (၁၅) လုံးခန့် သီပြီး မီးဖုတ်လိုက်ပြန်၏။ ငါးပိနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ဖုတ်ပြီး ကျက်သည့် အချိန်တွင် ငရုတ်ဆုံခွဲထဲထည့်ကာ ကျောက်သားလုံးဖြင့် ထည့်ကြိတ်လိုက်သည်။

ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် ငရုတ်ကြိတ်ခွက်ကို မြေအိုးဖုတ်သမားတို့ ဆီက ဝယ်ရ၏။ အိုးခတ်စဉ်ကတည်းကပင် မြေအသားပြင်ကို ခပ်ထူထူထားပြီး ဒယ်အိုးပုံသဏ္ဍာန်ခွက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရသည်။ ခွက်ဝမ်းတွင်းပိုင်းနေရာသည် ချောမွေ့နေရန်လိုအပ်သည်။ ဒယ်အိုးကျောလို ခုံးခုံးလေးဖြစ်နေသော ငရုတ်ကြိတ်ခွက်ကျောပြင်၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် တည်ထား၍ လွယ်ကူစေရန် အောက်ခံပြင်ညီခွက်လေး ထည့်ပေးရသည်။ ငရုတ်ကြိတ်ခွက်

ကို မြေအိုးဖုတ်ရာတွင် ရောထည့်ပြီး ဖုတ်ရသည်။ ငရုတ်သီးကြိတ်ရန် ကျောက်သားလုံးကိုမူ တောင်ကျ ရေစီးချောင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရယူကြသည်။

ခင်နုမှာ ငရုတ်ကြိတ်ပြီးလျှင် ရပ်ထားလိုက်၏။ မီးဖိုသို့သွားပြီး ကကတစ်မီးဖုတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အခွံများ မဲတူးနေသော ကကတစ်မှာ မီးဖိုထဲမှ ထွက်ကျလာ၏။ အချို့နေရာတွင် ငါးကြီး၏ အကြေးခွံအချို့ မီးလောင်ကျွမ်းပြီး ငါးအသားထိ မီးစွဲစပြုနေပေပြီ။ ဤသို့ ဖြစ်နေမှသာ ပိုပြီး ငါးအသားကျက်သည်။ ပိုပြီးစားကောင်း သည်။ ပိုပြီးမွှေးသည်။

ခင်နု ငါးကို ထုတ်ယူပြီး ရေဇလုံထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ မီးလောင်ဒဏ်ရာများဖြင့် မဲတူးနေသော ငါးကို ရေဖြင့် အသေအချာ ဆေးကြောလိုက်၏။ ဖုတ်ပြီးသား ငါးကြီးမှာ စားချင်စဖွယ်ဖြစ်သွား၏။ ခင်နု မီးဖုတ်ငါးကို အမြီးခွက ကိုင်ပြီး ဇောက်ထိုးလုပ်ကာ ဇွန်းဖြင့် အသားထုများကို ခြစ်ချလိုက်၏။ မီးဖုတ်ထား၍ နူးနပ်နေသော ငါးအသားလှလှလေးများ ငရုတ်ကြိတ်ခွက်ထဲ ကျသွား၏။ ခင်နုမှာ ငါးမီးဖုတ်အသားကို ငရုတ်သီးကြိတ်နှင့် ရောမွှေလိုက်၏။ ငရုတ်သီး ကြိတ်နှင့် ငါးမီးဖုတ် ရောသမမွှေပြီးသွားချိန်တွင် ကြက်သွန်နီကို အရစ်လိုက်လှီးပြီး ရေဆေးကာ ငါးငရုတ်သုပ်ပေါ်က ဖြန့်ခင်းပေး လိုက်၏။ ကြက်သွန်နီကို လှီးပြီး ရေမဆေးပစ်လျှင် အနံ့စူးစူးကြောင့် စားသူကို ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ မျက်ရည်များထွက်ကျသည်အထိ အနှောင့်အယှက်ပေးတတ်၏။

“ဒီမှာ...ကန်စွန်းညွန့်ကလေးတွေရလာပြီအမေ”

“သားမှာလည်း...မန်ကျည်းသီးကော...ပဲသီးကော... ခူးလာပြီ အမေ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် သူတို့အမေကို ပြောလိုက်ကြ၏။

“အေး...ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ သမီးက ကန်စွန်းညွန့်ကိုသင်၊ သားလေးက ပဲသီးကို အတောင့်ကလေးတွေရအောင်ချိုး ဟုတ်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...အမေ”

ခင်နု ဟင်းချက်ဒန်အိုးကလေးကို ရေတစ်ဝက်ခန့်ထည့်ပြီး ဖိုခနောက်ပေါ်တင်လိုက်၏။ မျှင်ငါးပိကို အနေတော်လေးခတ်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် မန်ကျည်းသီးစိမ်းတောင့်များကို ထည့်လိုက်သည်။ ဟင်းရည်အိုး ဆူပွက်လာချိန်တွင် မန်ကျည်းသီးများ ပွနေပြီဖြစ်၍ ခင်နု ယောက်မဖြင့် ထိုးချေကာ အချဉ်ဖောက်လိုက်၏။ ငါးမီးဖုတ် သုပ်ရာမှ ကျန်နေသော ကကတစ်ခေါင်းကို အသေအချာဆေးကြော လိုက်သည်။ ကန်စွန်းဟင်းရည် ချိုချဉ်လေးဖြစ်စေရန် မီးမြှိုက်ထားသော ကကတစ်ခေါင်းကို ချေပြီး ချဉ်ဟင်းရည်အိုးထဲ ထည့်လိုက်၏။ ရိုးနီလယ်ကန်စွန်းညွန့်ကလေးများကို ဟင်းရည်အိုးထဲထည့်လိုက်ပြီးချိန် တွင် နွမ်းဖတ်သွားပြီး ကန်စွန်းရွက် ချိုချဉ်ဟင်းတစ်ခွက် ရသွားပြန်၏။

“ကဲ...သားလေး...ပဲသီးချက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ ပြီးပါပြီ”

ခင်နု ဟင်းချက်ဒန်အိုးကို ရေအနည်းငယ်ထည့်ပြီး မျှင်ငါးပိ ခတ်လိုက်၏။ ဖိုခနောက်ပေါ်ရောက်၍ သိပ်မကြာ ငါးပိရည်အိုး ဆူပွက်လာ၏။ ငါးပိရည်ကျက်သွားအောင် အတော်ကြာသည်အထိ ကျိုလိုက်၏။ ငါးပိကျက်လောက်ပြီဟု ထင်သည့်အချိန်တွင် ပဲသီး

တောင့်များကို ထည့်လိုက်၏။ ငရုတ်သီးစိမ်းများကိုလည်း ဓားဖြင့် နှစ်ခြမ်းခွဲပြီး ထည့်လိုက်သည်။ ခွက်ကလေးအုပ်ပြီး ချက်ထားလိုက်သည်။ ညကတည်းက ငါးပြက်များနှင့်ရောပါလာသော ပုစွန်ဖြူ ဆယ်ကောင်လောက်ကို အခွံနွှာပြီး ပဲသီးဟင်းအိုးထဲ ရောထည့်ထားလိုက်သည်။ မကြာမီ အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသည့် ဟင်းရည် တစ်ခွက် ရသွားပြန်သည်။ ခင်နုနှင့် သမီးကလေး နုနုကျော်တို့မှာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်ဆေးပြီး ခူးခပ်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ...အဖေကြီးရေ...လာတော့ မနက်စာလေး စားကြရအောင်”

ကိုစံကျော် ထမင်းပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ရော့ အဖေကြီး ငါးပြက်ဆီနဲ့ ငါးပြက်ကျော်”

“ရော့ အဖေကြီး သမီးခူးလာတဲ့လယ်ကန်စွန်းချည်ရည်ဟင်း”

“ရော့ အဖေကြီး သားခူးလာတဲ့ပဲသီးဟင်း”

“ဒါက အမေကြီးကိုယ်တိုင် သုပ်ထားတဲ့ ကကတစ်သုပ် သံပုရာရည်လေး ညှစ်ထည့်ထားတယ်၊ အရသာအရမ်းရှိတယ်”

သားအမိ သားအဖလေးဦးမှာ ကိုယ့်ဟင်းသူဟင်း ထည့်ပေးလိုက်ကြရာ ထမင်းပန်းကန်ပြားများမှာ ဟင်းများနှင့် ပြည့်သွားကြ၏။ လယ်ကွင်းထဲက လယ်သမားမိသားစု၏ ထမင်းဝိုင်းကလေးမှာ ထမင်းစားရင်း တပြုံးပြုံး။

“ငါးသုပ်ကလေးက ကောင်းတယ်ကွာ၊ စပ်ရှိန်းရှိန်းလေးနဲ့ ခံတွင်းတွေ့တယ်”

“ပဲသီးတောင့်တွေက အိတ်ဆံပြည့်ပြည့်နဲ့ဆိုတော့ ခုခူး ခုချက် လိုက်တာ လက်တယ် ချိုတယ်ဗျ”

“ချိုမှာပေါ့အဖေကြီးရဲ့ ငါးပိရည်မှာ ပုစွန်ဖြူအခွံနွှာပြီး ဟင်းချို ခပ်လိုက်တယ်...၊ ပဲသီးကိုတော့ တစ်ဖြိုးဆူလေးနဲ့ နူးနပ်ရုံကလေး ချက်ထားတာလေ”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ ချိုအေးနေတာပဲ”

“ငါးပြက်ကလည်း အရိုးဆို လုံးဝမပါရအောင် အသားနွှာပြီး သူ့အဆီနဲ့သူ ကြော်ထားတာလေ”

“ထမင်းပူပူလေးနဲ့...နယ်ပြီးစားလေ...ဖေကြီးရဲ့ ကောင်းမှ ကောင်း”

ခင်နု သူ့ယောက်ျားကို မေတ္တာရည်ပြည့် ရင်တွင်းစကားလေးနှင့် စေတနာထား ပြောကြားလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ...ဟုတ်ပါ့”

“ဖေကြီး ရိုးနီကန်စွန်းညွန့်ကလေး မန်ကျည်းစိမ်းလေးနဲ့ ချဉ်ရည်ကျိုထားတာလေ သောက်ကြည့်ပါဦး”

ကိုစံကျော် ကန်စွန်းဟင်းချဉ်ရည် တစ်ဇွန်း ခပ်သောက်ကြည့် လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ...ပုစွန်ဖြူ ဟင်းခတ်ထည့်ထားလို့ ထင်ပါတယ်...စူးနေအောင် မချဉ်ဘူး...ချိုချဉ်လေးဖြစ်နေတယ်...ကောင်းတယ်ဗျာ”

လယ်သမားမိသားစုတို့ ငါးဟင်းများမှာ ခုရု၊ ခုခူး၊ ခုချက် ဆိုတော့ လတ်ဆတ်သည် အာဟာရပြည့်ဖြိုးသည်။ လယ်သူမကြီး ခင်နုက ငါးများ ဟင်းများကို သဘာဝအရသာလေးများပေါ်အောင် မိရိုးဖလာချက်နည်းများနှင့် ချက်ပြုတ်ထားရာ မိသားစုဘဝ ထမင်းဝိုင်းလေး၏ ဟင်းလျာများမှာ ခံတွင်းတွေ့လှသည်။ သည်ထမင်းဝိုင်းတွင် ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးသော ထမင်း၊ ကန်စွန်းညွန့်၊ မန်ကျည်းသီး၊ ပဲသီး၊

ကိုယ်တိုင်ဖမ်းယူလာသော ကကတစ်၊ ငါးပြက်စသည်များ။ ပိုက်ဆံ ပေးပြီးဝယ်ရသော ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာမပါ။ ထမင်းပိုင်းအတော်များများ တွင် ပါနေကျဖြစ်သော ဆီ၊ အချိုမှုန့်ဆိုသည်တို့မှာလည်း ဝေလာဝေး။ အားကျအတုယူစရာကောင်းလိုက်ပါဘိ။ တိုးတက်ပါသည် ခေတ်မီ ပါသည်ဆိုသော မြို့ကြီးပြကြီးများမှာ သည်လို သဘာဝအရသာနှင့် ပြည့်စုံသည့် ဟင်းလျာတစ်ခွက်ရဖို့ အရေးလွယ်ပါ့မလား။

ကျွန်းစဉ်နယ် လယ်သမားတို့၏ ဘဝရသာများရယ်လေ။

* * *

ပွင့်လင်းရာသီပီပီ ရာသီသဘာဝက နှစ်သက်စရာကောင်း လှသည်။ နေပူသည်ဟုဆိုသော်လည်း တိမ်မည်းညိုကလေးများက ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ လွင့်မျောနေကြသမို့ အေးရိပ်သို့ ဆောင်နေသည်။ မုတ်သုံလေကလေး အငွေ့တွင် တောရိပ်ဝန်းကျင်ကလေးများ ကသုတ် ကရက် လှုပ်ခပ်သွားကြသည်။

“သားလေးက ကျွဲလွှတ်ကျောင်းမယ်...၊ သမီးလေးက တဲမှာ နေရင်း စာအုပ်ကလေးဖတ်နေပေါ့...၊ ဟိုတစ်နေ့က အဖေ ရွာက လူလာတာမှာ မဂ္ဂဇင်းတွေရော၊ ဂျာနယ်တွေရောပါတယ်လေ...၊ ဒို့ကျေးရွာဂျာနယ်က တို့တွေအတွက် ဦးစားပေးရေးသားထားကြတာ ပေါ့ကွယ်...၊ ဖတ်သင့်ပါတယ်...သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဖေ...၊ ဟုတ်ကဲ့...”

“ကဲ မိန်းမရေ...တို့ မိဘတွေကတော့ ရေတံခါးဝဘက် သွားရအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုလေးတွေ လုပ်တန်တာလုပ်မယ် ရေကျရင် ပိုက်ချမယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ နေ့လယ်ရေတံခါးဝမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း စားရအောင်လို့...လင်မနီးမှန် လုပ်ထားတာလေ”

“ဟုတ်လား...ဘယ်အချိန်က လုပ်ထားတာလဲကွာ”

“ယောက်ျား မသိလိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ခဏကလေး မှေးနေတာ...၊ အိပ်ပျော်သွားလို့...မသိ လိုက်ဘူး”

“ဒါပဲလေ...ဒါကြောင့်လဲ...လင်မနီးမှန်လို့ခေါ်တာပေါ့ရှင့်”

လင်မနီးမှန်လုပ်ခြင်းမှာ ကောက်ညှင်းဆန်ကို နူးညံ့သွားအောင်ထိ ရေစိမ်ရသည်။ နူးညံ့သွားသည့်အခါ ငှက်ပျောသီးမှည့်ဖြင့် ရောနယ် ရသည်။ ကောက်ညှင်းဆန်နှင့် ငှက်ပျောသီးမှည့်တို့ ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်သွားချိန်တွင် လက်မထောက်ဖက်၊ ငှက်ပျောဖက်၊ မြရာဖက် တစ်ခုခုဖြင့် တစ်ထုပ်ချင်း ထုပ်ရသည်။ ထုပ်ပြီးမှန်ထုပ်များကို ပေါင်းအိုးထဲထည့်ပေါင်းရသည်။ မှန်ပေါင်းအိုးသည် မြေအိုးဖြစ်သည်။ မြေပေါင်းအိုးတွင် ဖင်အောက်ဘက်က လက်သန်းပြုအပေါက်ကလေး များ အစီအရီဖောက်ထားရသည်။ မြေပေါင်းအိုးရေစေရန် အိုးလုပ်စဉ် ကပင် ပြုလုပ်ပြီး အိုးဖုတ်ရာတွင် ရောဖုတ်ရသည်။

ပေါင်းအိုးထဲထည့်ထားသော မှန်ထုပ်များကို ရေတစ်ဝက်ထည့် ထားသော ဒန်အိုးပေါ်တွင် ဆင့်ပြီးတင်ရသည်။ အိုးနှစ်လုံးကြားမှ အငွေ့များထွက်နိုင်အောင် အဝတ်စဖြင့် ရစ်ပတ်စည်းနှောင်ထားရသည်။ အရပ်အခေါ် “ပေါင်းအိုးခါးပတ်” ဟုခေါ်ကြ၏။ ပေါင်းအိုးခါးပတ်ကို စည်းရာတွင် အိုးနှစ်လုံးစလုံး မီးဖိုဖိုခနောက်ပေါ်ရောက်ပြီးမှ စည်းရသည်။ ပေါင်းအိုးထဲမှ အခိုးအငွေ့များ လုံးဝထွက်စေရန်

ပေါင်းအိုး၏အပေါ်က မြေခွက်ဖြင့် အသေအချာ ကျကျနန ဖုံးထား ဖိထားရ၏။ အများအားဖြင့် “ငရုတ်ကြိတ်ခွက်” များဖြင့် ဖုံးအုပ် ကြ၏။

အောက်ခံဒန်အိုးဖင်ကို မီးဖြင့်အပူပေးလိုက်ချိန်တွင် အိုးထဲမှ ရေများ ဆူပွက်လာသည်။ အခိုးအငွေ့များမှာ မုန့်ပေါင်းအိုးဖင်ပေါက် လေးများမှတစ်ဆင့် ဝင်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ ရေနှေးငွေ့များမှာ ပေါင်းအိုးထဲရှိ မုန့်များနှင့်အတူ လှောင်ပိတ်ခံနေခြင်းဖြင့် မုန့်များကို နူးစေနပ်စေခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ မုန့်တစ်ပေါင်းကျက်ပြီးသွားချိန်အထိ မုန့်ထောင်းသံ၊ အုန်းသီးခွဲသံ၊ အုန်းသီးခြစ်သံတို့ တစ်စုံတစ်ရာ မကြားစေရဘဲ တိတ်တိတ်ကလေးဖြင့် မုန့်တစ်ပေါင်းရရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ လင်ကို ချစ်လွန်း၍ လင်အိပ်နေသည်ကို နိုးသွားမှာစိုး၍ အသံဗလံမကြား ရအောင် စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် “လင်မနိုးမုန့်” ဟု ခေါ်ကြ၏။ လင်အိပ်ရာမှ နိုးထလျှင် အဆင်သင့်စားရအောင် စီမံလုပ်ဆောင်ထား သဖြင့် “လင်ချစ်မ၊မုန့်” ဟုလည်း ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် ခေါ်စမှတ် ပြုကြသည်။

အချို့ကတော့ မုန့်ထောင်းရမှာ ပျင်းလွန်း၍ မုန့်မထောင်းဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မုန့်ဆိုပြီးရောလုပ်သည်။ အုန်းသီးလည်းမရှာချင်၊ မခွဲချင်၊ မခြစ်ချင် ပျင်းလွန်းလှသည်။ မိန်းမပျင်းလုပ်သော မုန့်မျိုးသာ ဖြစ်သဖြင့် “ပျင်းမမုန့်” ဟူ၍လည်းခေါ်သူရှိကြပါ၏။

ခင်နု လင်မနိုးမုန့်ထုပ်များကို သမီးနှင့်သားတို့အား ခွဲဝေ ပေးလိုက်၏။ သားလေးဘိုဘိုကျော်မှာ လေးခွနှင့်အတူ ဝေစုရမုန့်ထုပ်

များကို ဘေးလွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ သမီးလေး နုနုကျော် ကတော့ ခွက်ကလေးနှင့် အသာအယာထည့်ထားလိုက်၏။ ခင်နုမှာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် မုန့်ထုပ်များကို နှီးတောင်းကလေးတွင် ထည့်လိုက်သည်။

ကိုစံကျော်နှင့် မခင်နုတို့ ရေတံခါးဝနားသို့ရောက်သည့်အချိန်တွင် ရေကမကျသေးပေ။ ရေတံခါးဝအနီး မင်းကိုင်းပင်အောက်တွင် ရေစောင့်ရင်း ထိုင်နေလိုက်ကြ၏။

“ရော့ ယောက်ျား...လင်မနိုးမုန့်စားလိုက်ဦး”

“မိန်းမကတော့လေ တကယ်တော်တယ်ကွာ...ကိုယ်တကယ် ကို မနိုးတာနော်”

“ဟုတ်ပဲ၊ ယောက်ျားရေ...ယောက်ျား မောမောပန်းပန်း ခဏလေးမှေးနေတာ နိုးသွားမှာကြောက်လို့ မုန့်တဒေါင်းဒေါင်း ထောင်းဖို့နေနေသာသာ ခြေလှမ်းတောင် ခြေသံမမြည်အောင် လှမ်းတာလေ”

“ဘာလို့ အဲလိုလုပ်တာလဲဟင်”

“ယောက်ျားကလည်း...ယောက်ျားကို ချစ်လို့ကြင်နာလို့ပေါ့ရှင်” ကိုစံကျော် သဘောတွေ့သွားပြီး မင်းကိုင်းပင်ကိုမှီပြီး ရယ်နေ လိုက်၏။

“ရော့ မုန့်စား”

ခင်နု မုန့်တစ်ထုပ် အခွံခွာပြီး သူ့ယောက်ျားကို ပေးလိုက်၏။ ခင်နုတို့မှာ မင်းကိုင်းပင်အောက်ရောက်နေကြ၍ နေပြောက် တောင်မထိုးကြ။ မင်းကိုင်းပင်မှာ အရွက်စိပ်ပြီး ကိုင်းဖျားပြန့်ပြန့်

ကားကား ဖြာထွက်နေမှုကြောင့် အရိပ်ကောင်းကောင်းရသည်။ နွေရာသီ ကွဲရှာ နွားရှာသွားသူ၊ ငါးရှာ ဟင်းခူးသွားသူတို့ မင်းကိုင်းပင် အောက်ရောက်လျှင် အရိပ်ခို အပန်းဖြေလေ့ရှိကြသည်။ မင်းကိုင်းပင် များမှာ လယ်ကွင်းအတွင်းပိုင်း တမံရိုးအနီးတွင် ပေါက်ရောက်လေ့ ရှိကြသည်။

“ကဲ မိန်းမရေ ရေကျစ၊ ပြုပြီ ပိုက်ချရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ဟုတ်ကဲ့...”

ကိုစံကျော် ပိုက်ကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ရေမြောင်း ထဲသို့ အသာအယာချလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် ရှေ့နောက်နှစ်ဖက်စလုံး ပိတ်ထားသော ရေတံခါးများကိုလည်း ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ရေလုံးက ဒလဟောလာနေချေလေပြီ။

မိုးနှောင်းရာသီ ရေထုတ်ရခြင်းမှာ စပါးများအလွယ်တကူ မှည့်ဝင်းနိုင်စေရန် ရေများကို ဖောက်ထုတ်ပစ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လယ်ထုတ်ရေနှင့်အတူ လယ်ကွင်းထဲရှိ စပါးပင်များကြားတွင် မြူးထူး ပျော်ပါးကျက်စားနေကြသော လယ်ငါးတို့ ချောင်းမြစ်များသို့ ထွက်ကြ ချိန်ဖြစ်သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် လယ်သမားတို့အတွက် မိုးနှောင်း ရာသီ လယ်နားချိန် သီးသန့်ဝင်ငွေတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

လူမှုဘဝနယ်ပယ်ထဲတွင် မျှော်လင့်သည်တို့ဖြစ်လာကြလျှင် ပျော်ကြရသည်မှာ သက်ရှိတို့၏ သဘာဝတရားပေးပါပဲ။

* * *

မီးရှူးကြီး၏ အလင်းရောင်သည် စပါးခင်းကြီးကို ဖြတ်ပြီး ရေငန်တားတမံရိုးဘက်ဆီသို့ ရွေ့လျားနေ၏။ မီးရှူးကြီးရွေ့လျားမှုနှင့်

အတူ ကိုစံကျော်၊ မခင်နုနှင့် သားလေး ဘိုဘိုကျော်တို့လိုက်ပါလာကြ သည်။ ရေတံခါးမြောင်းဘောင်ပေါ်အရောက်တွင် ပိုက်အိတ်ကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ ရှေ့ သားလေး မီးရှူးကိုင်ပြပေးနော်”

သားလေးဘိုဘိုကျော် အဖေဆီက မီးရှူးစည်းကို လှမ်းယူပြီး ကိုင်မြှောက်ပြထားလိုက်၏။ မီးရှူးမီးညွှန်ကြီးက လေအတိုးတွင် တယမ်းယမ်း လှုပ်ခါနေ၏။

“လာ မိန်းမ တို့ မြောင်းပေါင်အောက်ဆင်းပြီး ငါးထုပ်ကြီးကို လှိုမ့်တင်ရအောင်”

“မဟုတ်ဘူး ယောက်ျားရေ...ကျွန်မအပေါ်ကနေ ဆွဲပေးမယ်၊ ယောက်ျားပဲ အောက်ကနေ မ,တင်ပေးပါ”

မောင်တစ်ထမ်းမယ်တစ်ရွက် ကြိုးပမ်းလိုက်ကြမှုကြောင့် ငါးထုပ်ကြီး ရေမြောင်းဘောင်ပေါ် ရောက်လာ၏။ ဆန္ဒစောတရားက မင်းမူနေလေရာ မခင်နု ဖင်ပိတ်တံစို့ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ယောက်ျားရေ ကကတစ်နဲ့ ငါးစင်ရိုင်းတွေချည်းပါလား”

“မိန်းမကို ညနေကတည်းက ပြောခဲ့တယ်လေ...၊ ငါးပြက်တွေချည်းပါလာတာ ရှေ့ပြေးပါလာတာလို့...ဒီကောင်တွေက ပေကျန်ခဲ့တာ၊ ခု လယ်ကွင်းထဲမှာ ခိုကပ်နေစရာ ရေမကျန်တော့လို့ ...မဖြစ်မနေ ဆင်းလာရတာလေ”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဖေကြီးရယ်...အများကြီးပဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့မိန်းမရယ်...ပန်းစားငါးတွေဆင်းရင် ပြည်ပျက်သလိုပဲဆိုတာလေ”

“ဟုတ်ပဲ၊ ယောက်ျားရယ်...အားရစရာကောင်းလိုက်တာ”

အဖမ်းဆီးခံ ငါးကောင်များမှာ ရေမြောင်းဘေး မြေသားတံစံ ပေါ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရုန်းကန်ကာ လွတ်လမ်းကို ရှာကြံနေကြ၏။ ငါးစင်ရိုင်းများက ပိုပြီးသန်မာပုံရသည်။ ဘေးသို့ လွင့်စဉ်ကျလာသော အကောင်များက လမ်းကြောင်းရှာပြီး ထွက်ပြေးကြ၏။ သို့သော် လယ်သမားမိသားစုလက်ထဲက တစ်ကောင်တစ်လေမှ မလွတ်ရှာကြ။ အကုန်လုံးကို ပြန်ကောက်ပြီး ငါးပုံကြီးမှာ ရောထည့်ခြင်းခံလိုက် ရရှာကြသည်။

သားအဖ သုံးယောက်စလုံး ငါးများကို တဲသို့သယ်ကြ၏။ ပိုကြ၏။ နှစ်ခေါက်တိတိ သယ်ကြရသည်။ ပျော်လိုက်ကြသည်မှာ ပြောစရာမရှိ။

“ကကတစ်တွေကတော့ ဒိုင်ဝင်ငါးတွေများတယ်...၊ ခု တစ်ပိဿာကို ငါးထောင်ထိ ဈေးမြင့်ပေးနေတာလေ”

“ဒိုင်မဝင်တဲ့ စားငါးလည်း ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ယောက်ျားရဲ့... တစ်သိုက်ဆို တစ်ထောင်ရတယ်လေ”

“ဒီရာသီ လယ်ငါးတွေကို စားငါးရောင်းလို့...လူကြိုက်တယ် မိန်းမရဲ့”

“ဒီကောင်တွေက ဘာများထူးလို့လဲ...ယောက်ျားရဲ့”

“ဘာထူးရမလဲကွာ...ဒီမိုးနှောင်းရာသီမှာ လယ်ငါး ဆည်ငါး တွေဟာ အရမ်းအဆီရှိတာလေ...၊ ဒီကောင်တွေ ဝမ်းဗိုက်ခွဲကြည့် လိုက်ရင် ဗိုက်ထဲမှာ အဆီပြင်တွေ ဝါဂွမ်းတောင့်လို ဖြူဖွေးနေတာပဲ”

“အဲဒါဘာလို့...ဒီရာသီမှာ အဆီရှိတာလဲအဖေ”

“ဒီလိုကွဲသားရဲ့ စပါးပန်းပွင့်တဲ့အခါ အသီးကပ်လာလို့ရှိရင် စပါးပွင့်လွှာလေးတွေဟာ ကြောဆင်းသွားကြတယ်လေ...၊ အဲဒါကို စပါးခင်းထဲရှိတဲ့ ကကတစ်တို့ ငါးစင်ရိုင်းတို့လို အစားကြူးတဲ့ ငါးတွေက အစားများကြတာလေ...၊ အဲဒီလိုစပါးပန်းလေးတွေကို စားရတာကြောင့် သူတို့တွေ အဆီရှိကြတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ...၊ ခုလို လယ်ရေဖောက်ချိန်ဆို သူတို့အဆီတွေ အရမ်းပြည့်ချိန်လေ”

“အဲဒီ ငါးတွေဟာ စပါးပန်းပွင့်လေးတွေကို စားတာမို့လို့... “ပန်းစားငါး” တွေလို့ လယ်သမားတွေ ခေါ်ကြတာပေါ့သားရယ် ...၊ အဆီရှိပြီး စားလို့အရမ်းကောင်းတာမို့ လူကြိုက်များတယ်”

ကိုစံကျော်မှာ ပန်းစားငါးတွေ၏ သဘာဝကို ရှင်းပြလိုက်၏။

“အဖေကြီး...ဆည်မှာ သား ငါးများတော့ ကကတစ်ရယ် ...ငါးစင်ရိုင်းရယ်...ငါးပြေမရယ် အရများတယ်လေ၊ လယ်ရေတွေ ဖောက်တော့ ငါးပြေမက နည်းနည်းလေးပဲပါတယ်...၊ ဒီကောင်တွေ ဘယ်မှာကျန်ခဲ့တာလဲ အဖေ”

“အဲဒါ ဒီလိုရှိတယ်သား...ငါးပြေမဆိုတဲ့ ငါးမျိုးက လယ်ကွင်းထဲ လယ်တွေ၊ ဆည်တွေထဲမှာပဲ အနေများတယ်။ ရေချို ငါးတွေပေါ့သားရယ်...၊ ဒီကောင်တွေက ရေငန်ထဲမှာ အသက်ရှင်လို့ မရဘူးလေ”

“ခု ရေတွေဖောက်ချလိုက်တော့...ရေတွေလည်း...မရှိတော့ ဘူးလေအဖေ”

“အဖေကြီးပြောမယ် နားထောင်...ငါးပြေမတွေဟာ ရေမရှိလည်း နေလို့ရတယ်သား...၊ ဒီကောင်တွေက လယ်မြေတွေပျောနေတုန်း

ဝပ်ကျင်းချပြီး ရွံ့အိုးထဲမှာနေကြတယ်။ နွေပိုင်း အရမ်းခြောက်သွေ့ ရင်တောင် သူတို့ ခိုအောင်းနေတဲ့ မြေကျင်းတွေဟာ စိုစိုစွပ်စွပ်ရှိတာမို့ နေလို့ရကြတယ်”

“လယ်တွေမှာဆို စပါးရိတ်ရင်း လယ်ကန်သင်းတွေမှာ ခဏခဏကျင်းလိုက်တွေ့တာလေ...၊ ငါးပြေမတစ်ကျင်းဆို တစ်နပ်စာနှစ်နပ်စာထိ ရှိကြတာလေ”

“ဟုတ်လား...သူတို့သဘာဝက အံ့သြဖို့လည်းကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါ”

ကျွန်းစဉ်နယ်သား လယ်သမားတို့မှာ လယ်လုပ်ရင်း ငါးရှာ၊ ငါးရှာရင်းလယ်လုပ်နှင့် ကုန်းနှင့်ရေ မသွေတမ်း ရွှေလမ်းဖြစ်ခဲ့ကြချေ သည်တကား။

* * *

“မိန်းမရေ...ပန်းစားငါးချက်စမ်းပါ။ အဆီတဝင်းဝင်းနဲ့ အရမ်းကောင်းမှာပဲ။ မန်ကျည်းစိမ်းလေးပါ ထည့်ချက်နော်... သောက်စမ်းကွာ သောက်စမ်း”

ရခိုင် ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် ငါးဟင်းချက်လျှင် ချဉ်ထည့်ချက်လေ့ ရှိကြသည်။

“ဒီအချိန် ပန်းစားငါးတွေကတော့ကွာ...အဆီရှိသလား မေးမနေနဲ့ အိုးလုံးမှိုင်းပဲ”

“အဖေကြီးပြောတာနဲ့...သားလည်း စားချင်လာပြီဗျာ”

မိုးနှောင်းညဦးယံ လယ်တောထဲရှိ လယ်စောင့်တဲကလေးမှာ တော့ ငါးခုတ်သံ၊ ငရုတ်သီးကြိတ်သံများမှာ လမင်းအလင်းရောင် အောက်တွင် အသက်ဝင်နေသော ညပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ဖြစ်နေ ပေ၏။

“ဖေကြီးရယ်...ငါးပုံကြီးက ဘယ်လောက်ဖိုးများရှိမလဲဟင်”
“သမီးကလည်း ခုခေတ်ဈေးနဲ့ဆိုရင်တော့ သုံးသိန်းကျော်ဖိုး လောက်ရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်...သမီးတို့ အရမ်းအဆင်ပြေတာ”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့...ခု ဖေကြီးတို့မှာ ဒီလိုငါးဖမ်းဖို့အတွက် ဘာမှ အထွေအထူး စရိတ်ကုန်ကျစရာ မလိုဘူးလေ...ရေတံခါးမှာ စွပ်ဖမ်းဖို့ ပိုက်လေးတစ်လက်ပဲ လိုတာလေ”

“ဟုတ်တယ်နော်...ဘယ်သူမှ မလိုဘူး၊ သားတို့အိမ်သားတွေ နဲ့ပဲ ကိစ္စပြီးသွားတာနော်”

“တို့မှာ စပါးသိမ်းစရိတ်အတွက် ပိုက်ဆံတွေ အလွယ်တကူ ရသွားတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

“မိန်းမကလည်း စပါးသိမ်းစရိတ်တင်ဘယ်ကမလဲ ပိုလှုံ့မှာဗျာ။ ဒီနှစ်က မိုးကလည်း...မိုးနှောင်းပိုင်းပိုကောင်းတော့ ကောက်ကြီး စပါးတွေ အောင်သလားမမေးနဲ့...စပါးနံ့တွေကြည့်ပါလား နံ့လုံး ညွတ်အိနေတာပဲ”

“စပါးလည်း...အထွက်တိုးမှာပေါ့နော်”

“လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးက အထွက်တိုးမျိုးတွေလေ၊ မိုးကလည်း ကောင်းတော့ အထွက်တိုးမှာကတော့ ကျိန်းသေပဲ”

“သမီးနဲ့သားကို အဖေကြီးပြောပြမယ်၊ ဒီလယ်ကို ဆည်စတုန်းက လယ်တစ်ကွင်းဖြစ်ဖို့အတွက် အဖေကြီးတို့မှာ ရှိစုမဲ့စု တွေ အကုန်လုံး ထုခွဲလိုက်ရတယ်၊ သမီးနဲ့သားကိုလည်း...ကျောင်း ထုတ်လိုက်ရတယ်၊ အဖေနဲ့အမေစိတ်မကောင်းခဲ့ကြဘူးလေ”

“ခုတော့...သားကို ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းဖို့ အဖေကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဟာ ယောက်ျား...သားကို ကျောင်းပြန်ထားမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

မခင်နုက ထမင်းချက်ခန်းက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“တို့ရွာမှာ အထက်တန်းကျောင်းခွဲလည်းရပြီဆိုတော့... သားလေးကို ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းမယ်လေ”

“ကြိုးစားရင်အောင်မြင်ပါတယ် သားရယ်”

“သားကြိုးစားမယ် အဖေ”

“သမီးအတွက်ရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ယောက်ျားရေ”

“သမီးကတော့ အသက်လည်း နည်းနည်းရနေပြီဆိုတော့ အတန်းနဲ့သိပ်မလိုက်ဖက်တော့ဘူး”

နုနုကျော်လေး မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် အဖေ့ကိုကြည့်နေ၏။

“သမီးကိုတော့...တစ်ခါ သမီး ဆန္ဒပြုထားတဲ့အတိုင်း စက်ချုပ် သင်ပေးမယ်...။ တို့ရွာက စန်းစန်းတို့ရန်ကုန်မှာ ဆိုင်ကြီးဖွင့်ဖို့ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ရှိတယ်၊ အရမ်းတွင်ကျယ်တာတဲ့...အပ်ထည် တွေ တော်တော်ချုပ်ရတယ်ဆိုပဲ”

“မိန်းကလေးဝတ်အပ်ထည်ဆိုရင်...တစ်ထည်ကို ငါးထောင် တောင်ရတာတဲ့သိလား”

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ...သမီးကို အဲဒီ စန်းစန်းတို့ဆီပို့ပေးမယ်၊ စက်ချုပ်တာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အတတ်ပညာပဲသမီး”

“အဖေကြီးတို့လည်း ဒီလယ် ဒီတာနဲ့ ဘဝရပ်တည်လို့ရပြီ...။ ခုလို မိသားစု ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းက ရတာလေးနဲ့တင် သားနဲ့သမီးကို ပညာသင်ပေးနိုင်မှာလေ”

“အောင်မယ်လေး ယောက်ျားရယ်...တို့ဘဝအိမ်ကလေးရဲ့... အနာဂတ်ကို အဖေကြီး ပုံဖော်ထုဆစ်နေတာ ကြားရတာ နားအရသာ ရှိလိုက်တာ...။ ဆန္ဒနဲ့ဘဝ တစ်ထပ်တည်း ကျနိုင်ပါစေရင်”

မိသားစုများ ရယ်လိုက်ကြသံမှာ ညဉ့်ဦးယံ လေပြည်လေးနှင့် အတူ သင်းပျံ့နေပေတော့သည်။

“ကဲ တို့မိသားစုတွေ အဆီတွေအိုးလုံးမှိုင်းအောင် ချက်ထားတဲ့ ပန်းစားငါးတွေကျက်ပြီ စားလိုက်ကြစို့”

“စားကြမယ်ဟေ့”

“စားမယ်ဟေ့”

ကိုစံကျော်နှင့် သားလေး ဘိုဘိုကျော်တို့၏ ရသာပြည့်နှိုးဆော် သံက မိသားစု တစ်ခုလုံးကို နဝင်ပီယံ ရှိစေလေတော့သည်။

စကြာရှင် ဓမ္မသင်္ဃေ

“မိုးက ဒီနေ့မှ ကောက်ကာငင်ကာ ရွာလိုက်တာကွာ
လေးဘက် မှောင်နေတော့တာပဲ”

စက်လှေ ပဲ့ကိုင် ထွန်းစံခိုင်သည် စက်လှေရေလမ်းကြောင်း
လွဲမသွားစေရေးအတွက် တည့်မတ်ပေးနေရာမှ အမှတ်မထင်
ငြီးလိုက်သည်။

“ကိုကြီးစံ ဘယ်လိုလဲ...ပြန်လှည့်မှာလား...ကျောက်ချမှာ
လား...ရှေ့ဆက်သွားလို့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ရပါတယ်ကွာ...မိုးကြီးတော့ လှိုင်းပိတာပေါ့၊ မိုးနှောင်းမိုးပဲ
တစ်နေ့ကုန် မရွာနိုင်ပါဘူး...၊ တော်ကြာ လင်းသွားမှာပဲ”

မြစ်၊ ပင်လယ်တို့၏ သဘောမှာ လေမပါဘဲ မိုးရွာရုံသက်သက်
ဆိုလျှင် လှိုင်းမပေါ်ဘဲ မိုးလုံးမိုးပေါက်များ ဖိအားကြောင့် လှိုင်းပိ
ဆင်းသွားသည်ဟု ပင်လယ်ပြင် ရေလုပ်သားတို့ နားလည်ထားကြ
သည်။

ထွန်းစံခိုင်တို့မှာ မြို့ပြ၏ ဆင်ခြေဖုံးအစွန်များတွင် နေထိုင်ပြီး မြို့ရိပ်ခိုလှုံနေကြ၏။ သို့သော် ထွန်းစံခိုင်တို့မှာ မြို့နှင့်နီးသော်လည်း မြို့နဲ့မနံ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထွန်းစံခိုင်တို့ မြို့ကလည်း တစ်မျိုးတော့ ဆန်းနေသည်။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် မြို့နယ်ပေါင်း (၁၇) မြို့နယ်ရှိသည်။ သူတို့ မြေပုံမြို့မှာ ကမ်းရိုးတန်း၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ရှိပါ၏။ သို့သော် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အခက်ခဲဆုံးသော မြို့ဖြစ်သည်။ ရေလမ်းတစ်ခုမှအပ အခြားသွားလာစရာ နတ္ထိ။ ကားဆိုတာ သည်လိုပါဟု လက်ညှိုးထိုးပြစရာ တစ်စီးတစ်လေမျှ မရှိ။ မြေပုံမြို့တွင် ကားမစီးဖူးဘဲ သေဆုံးသွားကြသူများမှာ ဒုနှင့်ဒေး။

မြို့သေးလို့ မတိုးတက်ခြင်းကား မဟုတ်ပါ။ သဘာဝတရား ပထဝီအနေအထားအရ မဖွံ့ဖြိုးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဆုံးမှာ တီဗွီ ဖန်သားပြင်မှာ မိုးလေဝသ ကြော်ငြာလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြသော မှတ်သားဖွယ်ရာ မိုးရေချိန်များ စာရင်းတွင်သော်လည်းကောင်း မြေပုံမြို့ဆိုသည် တစ်ခါတလေမျှ မမြင်ဘူး မကြားဘူးပါ။ သို့သော် ဖွံ့ဖြိုးမှုအပိုင်းတော့ရှိသည်။ ရခိုင် ကမ်းရိုးတန်းတွင် မြေပုံမြို့နယ်သည် မုန်တိုင်းတိုက်ခတ် အခံရဆုံး မြို့နယ်ဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်းများ ဝပ်ကျင်းချ၍များနေကြသလားဟု ထင်ရလောက်ပေသည်။ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်မှု အရမ်းဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သောမြို့ဟု ဆိုရပေမည်။

၁၉၆၇၊ ၁၉၆၈၊ ၂၀၀၄၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်များတွင် တိုက်ခတ်သော မုန်တိုင်းများဆိုလျှင် အသက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် လူမှုဘဝ ဝန်းကျင်များ ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြသည်မှာ တွေးမိတိုင်း ယနေ့ထိ ရင်ထဲ မကောင်းရှာ။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် မုန်တိုင်းဆိုလျှင် မြေပုံမြို့နယ်အတွင်းက

ငမန်းရဲဆိုသော ကျွန်းကြီးကို မုန်တိုင်းနှင့်အတူ ပင်လယ်ဒီလှိုင်းများ နှစ်မြှုပ်လိုက်ရာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး ပင်လယ်ရေပြင်ကြီး ဖြစ်သွား လေသည်။

ကျွန်းအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသော ရွာကြီး (၁၀) ရွာမှာလည်း အသက်တစ်ချောင်းမှ မကြွင်းကျန်ဘဲ မျိုးပြုတ်ခဲ့ရပေသည်။ ငမန်းရဲကျွန်း တွင် တောင်စဉ်တောင်တန်းဟူသည် လုံးဝမရှိဘဲ ဒီရေရောက်တော ကြီးကို တမံ ဝိုင်းပတ်ဆည်ဖို့ပြီး ရပ်စုရွာစု တည်ထောင်နေထိုင်ခဲ့ကြ ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့မှာ တမံအတွင်းတွင် လယ်တည်ကာ ဘဝရပ်တည်ကြသည်။ အဓိကအားဖြင့်တော့ ပင်လယ်ပြင် ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကို အားကိုးပြီး ရပ်တည်နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မြေပုံမြို့နယ်သည် ပင်လယ်မြစ်ချောင်း အလွန်ပေါများပြီး ဒီရေရောက် ကျွန်းသောင်များလည်း ပင်လယ်ရေပြင်ထဲတွင် မြောက်မြားစွာ တည်ရှိကြသည်။ ကျွန်းပေါင်း (၁၄၅) ကျွန်းအထိ ရှိကြောင်း သိရှိရသည်။ ကမ်းရိုးတန်း၏ အကြီးဆုံးသော ကျွန်းတောင် ကြီးအဖြစ် ကွမ်းချောင်းတောင်ကြီးရှိသလို အကျယ်ပြန့်ဆုံး ပင်လယ် ရေပြင်ကြီးအဖြစ် နောင်တော်ပင်လယ်နှင့် ဟံတာပင်လယ်တို့ ရှိကြ ပေသည်။

ကမ်းရိုးတန်းတစ်ခုလုံးမှာ လခြမ်းသဏ္ဍာန် ကွေ့ဝိုက်တည် ရှိနေသည်။ မြေပုံမြို့နယ်တည်ရှိရာ ပထဝီအနေအထားမှာ ကမ်းရိုးတန်း၏ ဗဟိုချက် လခြမ်းသဏ္ဍာန် အဝိုက်ခုံးကြီးထဲ ရောက်နေပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မုတ်သုံလေများ တိုက်ခတ်ချိန်တွင် ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ပေါက်ပွားနေကြသော ငါးသားပေါက်၊ ပုစွန်သားပေါက်များ မြေပုံ

မြို့နယ်ရှိ ကျွန်းစဉ်ကျွန်းတန်း ရင်ခွင်ထဲသို့ ပိုမိုရောက်ကြသည်။ ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် မြေပုံမြို့နယ်သည် ကမ်းရိုးတန်းတစ်ခုလုံး၏ ရေထွက်ပစ္စည်း ထုတ်ကုန်ထုတ်လုပ်မှု အများဆုံးဒေသဖြစ်ပေသည်။ ဤသဘာဝ ဤပထဝီ အခြေအနေတို့ကြောင့်ပင် မှန်တိုင်းအန္တရာယ် ကိုလည်း ပိုမိုခံကြရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထွန်းစံခိုင်တို့မှာ မြို့နှင့်နီးသော်လည်း မြို့နဲ့ မနဲခြင်းမှာ သူတို့ အငူရွာသည် မြေပုံမြို့တည်ရာ ကြက်စင်ကျွန်း၏တောင်ဘက် အစွန်ဆုံး အငူမော်ဖျားတွင် တည်ရှိပေသည်။ မြို့ပေါ်ရပ်ကွက် တစ်ခုအနေဖြင့် သတ်မှတ်ခံရသည်။ သို့သော် မြို့သားများလုပ်စားသည့် အလုပ်မျိုး ကိုကား သူတို့ မလုပ်စားနိုင်ကြ။ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲ ထိုးထွက်နေသော ကျွန်းဖျားသားတို့ပီပီ ရေလုပ်ငန်းဖြင့်သာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ဘဝကို ရုန်းကန်ပုံဖော်ကြရသည်။

ခုလည်း ထွန်းစံခိုင်တို့မှာ များစကြာချရန်အတွက် များလှေ ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ များစကြာမှာ ထူးခြားမှုသဘော ရှိပေသည်။ ငါးမျှားချိတ်တွင် များစာမတပ်ဘဲ များတန်းချခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ များစကြာသမားတို့ အဓိကရည်ရွယ်ရာ ငါးမှာ ငါးလိပ် ကျောက်ပင် ဖြစ်သည်။

- “ကိုကြီးစံ...သံသမကျောက်ပုံ အောက်ဘက် ရောက်နေပြီနော်”
- “ဟေ့ကောင် ကျော်ညွန့် မင်း အေးအေးနေစမ်းပါ...၊ ငါသိလို့ တမင် ပင်လယ်ထဲထိုးဆင်းနေတာကွ”
- “မိုးကြီးနေတယ်လေ ကိုကြီးစံ”
- “ခက်ပါရောလားကွာ...မင်းက မုတ်ဆိတ်ထက် သွား၊ရှည် ချင်တဲ့ အကောင်ပဲ”

“မိုးက လေမပါဘဲ ရွာနေတာ...၊ အာဂန္တုမိုးပါကွာ၊ တော်ကြာ စဲသွားမှာပဲ”

“တို့ ကွမ်းချောင်း၊ မင်းချောင်း၊ ရှင်တောင် ကမ်းနီးဝန်းကျင် တွေမှာ များတန်းချတာ ရက်တွေ စိပ်နေပြီလေ...၊ ငါးတွေတောင် သိပ်မတွေ့တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါ”

ပဲကိုင် ထွန်းစံခိုင်၏ အပြောကို များချသား မောင်ပွားက ထောက်ခံလိုက်၏။ များစကြာ လှေတစ်စီးတွင် ပဲကိုင် တစ်ယောက်၊ စက်ဆရာတစ်ယောက် များချသားနှစ်ယောက် ပေါင်းလေးယောက်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းရသည်။ စက်ဆရာကတော့ စက်ခန်းထဲကနေ ပဲကိုင်၏ အချက်ပေးသံကို စောင့်ရင်း စက်အနီးမှာ အသင့်ရှိနေရ၏။ မိုးကြီး လေကြမ်း လှိုင်းထန်ချိန်များဆို ပိုပြီး သတိရှိရသည်။

မိုးက နေ့လယ်ပိုင်းလောက်တွင် မနက်ပိုင်းလောက် မသဲတော့ပေ။ တဖြည်းဖြည်း အားလျော့လာသည်။ ကမ်းများ ကျွန်းများကိုလည်း မြင်လာရသည်။ ထွန်းစံခိုင်တို့ များစကြာလှေမှာ ဟံတာပင်လယ် ဗဟိုရေကြောင်းထဲကနေ ပင်လယ်ဝသို့ ထိုးဆင်း နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထွန်းစံခိုင် ဟိုးဝေးဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လက်ယာဘက်က ပေါက်တောမြို့နယ်ထဲက ဖရုံကာကျွန်းများ၊ လက်ဝဲဘက်ကတော့ မြေပုံမြို့နယ်၏ ကွမ်းချောင်းတောင်ကြီးနှင့် ကျွန်းသရဲကျွန်းတို့မှာ လှေနောက်တွင် ကျန်ရစ်နေခဲ့ကြပေပြီ။ ရှေ့တွင်တော့ ဘင်္ဂလားပင်လယ် ရေပြင်ကြီး အလယ်တွင် ရှားပါးပစ္စည်းအသွင် ငှက်ကျွန်းနှင့် ကျွန်းနံ့သာ ပန်းနံ့သာကျွန်း တို့ရှိကြ၏။ ကျွန်းသေးသေးလေးများပင် ဖြစ်ကြသည်။

ထွန်းစံခိုင်တို့မှာ မိုးရွာသည်မှအပ ရာသီဥတု မဆိုးဝါးနိုင်ဟု အတွေ့အကြုံအရ သိထား၍သာ ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သီတင်းကျွတ်ပြီးလျှင် ရာသီဥတု ခြေခင်းလက်ခင်းသာတတ်သည်မို့ ပရိယေသနအတွက် များထွက်လာကြခြင်းပင်။ ထွန်းစံခိုင်တို့မှာ တစ်မိုးတွင်းလုံး ကွမ်းချောင်း၊ မင်းချောင်း၊ ရှင်တောင်၊ ပုဆိန်ကျ စသော ကမ်းနီးငါးဖမ်းကွက်များတွင် ထောင်ဖမ်းခဲ့ပေါင်းများပြီ။ များသမားတိုင်းလိုလို ကမ်းနီးခွင်များတွင်သာ ခြေရာထပ်အောင် များစကြာ ဖြန့်နေကြသဖြင့် ငါးလည်း သိပ်မတွေ့တော့ပေ။

မိုးအဖွဲ့တွင် နေကပြင်းလာရာ ငါးလိပ်ကျောက်အသားတွဲများ နေလှန်း၍ရလာသည်။ ဈေးကလည်း မြောက်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထွန်းစံခိုင်တို့မှာ ပင်လယ်ခရီးကို ဖြတ်ပြီး ခွင်သစ်သို့ ထွက်လာခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဟံတာပင်လယ်ကို ဗဟိုစီး၍ ဖြတ်လျှင် သံသမကျောက်ပုံနှင့် သောင်ကို လွန်စွာသတိထားရသည်။ ကျောက်ပုံက ပင်လယ်ရေပြင်ထဲတွင် မပေါ်တပေါ် မြင်နေရသော်လည်း ကျောက်ပုံမှ တစ်ဆင့် သွယ်တန်းဆင်းနေသော ရေအောက်သောင်ပြင်ကြီးမှာ ကျယ်လွန်းသဖြင့် ရေလမ်းကြောင်းကို မရှာတတ်လျှင် လှေမှာ လှိုင်းအတိုးတွင် သောင်နှင့်ရိုက်ပြီး ကွဲတတ်ပေသည်။

“ငါးလိပ်ကျောက်တွေလည်း...သနားပါတယ်ကွာ၊ သူများ ငါးတွေလို...အစာရမ္မက် တပ်မက်မောပြီး လောဘဇောကြောင့် သေရတာလည်း မဟုတ်ဘူး...၊ သက်သက်မဲ့ သူတို့ဘာသာ သွားနေကြတာ...၊ များတွေရဲ့ နိုင်ထက်ကလူ နှိပ်စက်တာခံနေရတယ်”

“ဟေ့ကောင်...ကျော်ညွန့် မင်း အဲသလောက် တရားဟော ချင်ရင် သင်္ကန်းစည်းလိုက်ပါလား...၊ ဒါ ငါးဖမ်းနေတာက... တရားတယ် မတရားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး...၊ ငါးရဖို့က အဓိကပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ...ကိုကျော်ညွန့်ရာ...မိန်းမ ဝမ်းဆက်လှလှဝတ်ဖို့ ...သမီးကို မြို့ပို့ပြီး ကျောင်းထားနိုင်ဖို့အတွက် ကိုကျော်ညွန့်လည်း လုပ်နေတာမဟုတ်လား”

ပဲကိုင် ထွန်းစံခိုင်နှင့် များသမားမောင်ပွားတို့အပြောမှာ ဘဝနှင့် ကွက်တိကျနေပြီမို့ များဆွဲသမား ကျော်ညွန့် ငြိမ်သွားတော့သည်။ စက်ဆရာ ကျော်မောင်သာကတော့ သူ့စက်သံနှင့် ငြိမ်နေပေသည်။

မိုးကတော့ လုံးလုံး ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပေပြီ။ နေရောင်လေး ဝင်းခနဲ ပေါ်ထွက်သွားချိန်တွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး လင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ခုရောက်သည့်နေရာမှ ကမ်းရိုးတန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့် လိုက်လျှင် ကမ်းရိပ်ကို ပြာမှိုင်းမှိုင်းလေးသာ မြင်နေရတော့သည်။ ပင်လယ်ရေပိုင်နက်ထဲ ရောက်လို့လားမသိ လှိုင်းအိကြီးများ လှိုမ့်ကာ လှိုမ့်ကာ ဝင်လာကြသည်။ အချိန်လုပြီး ရွေ့လျားနေသော နေဝန်းနီကြီး သည်ကား ပင်လယ်ရေပြင်အောက်သို့ ၎င်းပျိုးပုန်းကွယ်ရန် အားယူ နေလေပြီ။ ထွန်းစံခိုင်တို့ စက်လှေမှာလည်း ဦးတည်ရာ ၎င်းကျွန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ ၎င်းကျွန်းမှာ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲတွင် သီးခြား ပေါ်ထွက်နေပြီး ကျောက်လုံးကျောက်တုံးများဖြင့် ပြည့်နေသော ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်းသာဖြစ်သည်။

မြေဆီ မြေဩဇာများကို စုပ်ယူဝါးမျှခြင့် မရကြရှာသော သစ်ပင် ကလေး အနည်းအပါးသာ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားတွေမှာ ကတ်သီး ကတ်သတ် ခြေကုပ်ယူပြီး ကသီလင်တ ဘဝဖြင့် မလှမပ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် ၎င်းလိုတွေ့ရတတ်ကြ သည်မို့ ၎င်းကျွန်းဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ကလည်း ကျောက်များဖြင့် ပြည့်နေသဖြင့် ကျောက်ကျွန်းဟုလည်း ခေါ်စမှတ် ပြုကြပါပေ၏။

“ကဲ တို့ရောက်တာနဲ့...ချိန်ကိုက်ပဲဟေ့ နေဝင်စနဲ့ အနေတော်ပဲ”
“ကလင်”

ပဲကိုင်က စကားပြောအပြီးတွင် စက်ရိန်လျှော့ရန် သတိပေးလိုက်သည်။ စက်ရိန်လျှော့အပြီးတွင် စက်လှေအသွားနှုန်း ရပ်သွားသည်။ များချသမား ကျော်ညွန့်နှင့် မောင်ပွားတို့ များချရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပေပြီ။

ထွန်းစံခိုင်တို့မှာ ကျွန်းကို အနိပြုပြီး များချရန် စီစဉ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လက်ဖျားဖော့ပစ်ရန်အတွက် ကျောက်ဆူးကို ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ကျောက်ဆူး ကျောက်ကိုက်လောက်ပြီဟု သိလိုက်ပြီးချိန်တွင် လက်ဖျားဖော့ကြီးကို ပစ်ချလိုက်ကြပြန်၏။ ဖော့ကြီးကား ပင်လယ် ရေပြင်ပေါ်တွင် လှိုင်းကစားရင်း ကခုန်မြူးနေလေပြီ။

များချသမား ကျော်ညွန့်နှင့် မောင်ပွားတို့မှာ တစ်ယောက်က ငါးများတန်းဖြောင့်ပေး၊ တစ်ယောက်က ငါးများတန်းချဖြင့် ဇယ်စက် သလို လုပ်နေကြပေသည်။ များတန်းချပြီးချိန်တွင် များများသည် ရေအောက်မြေပြင်နှင့် ကပ်ပြီး တွဲလောင်းအနေအထားဖြင့် အနေတော် ဖြစ်နေစေရန် ဖော့ကြီးတစ်လုံး၊ ဖော့သေးတစ်လုံးစီ များတန်းတွင် အစီအရီ တပ်ထားရသည်။ ဖော့ကြီးမှာ ရေအောက်က များတန်းကို မြေပြင်တွင် ဝပ်မနေစေရန်အတွက် မ,တင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖော့သေးလေးမှာ များများ မြေနှင့် မထိတထိအနေအထားဖြင့် လှုပ်ကာ ကစားနေအောင် များမှတ်ဆိတ်ကြီးလေးများကို ဆောင်ပေးထားရသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

များစကြာတွင် သုံးရန် များကို ခြောက်လောင်ပေါ် များများကို သုံးရသည်။ များများကို တစ်တောင်မှာ သုံးချောင်းစီ တပ်ရသည်။

တစ်လံဆိုလျှင် (၁၂) ချောင်း။ များစကြာ တစ်ပေါ်လျှင် များတန်း ကြိုးက အနည်းဆုံး (၂၅) လံထိ အရှည်ရှိကြသည်။ (၂၅) လံဆိုလျှင် များအရေအတွက် (၃၀၀) တိတိ ပါရှိကြသည်။

များစကြာတို့၏သဘောမှာ များများကို ငါးများတန်းတွင် တစ်တောင်လျှင် သုံးချောင်းကျ နီးနီးကပ်ကပ် တပ်ထားသဖြင့် များများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် အနေအထားတွင် ရှိနေပေသည်။ လှိုင်းတို့ လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် ရှုပ်ထွေးနေကြသော များတို့မှာလည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လှုပ်ခါနေကြသည်။ လှိုင်းများရိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း တွဲလောင်းဆွဲကာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြင့် ချာလပတ်လည်နေကြပေ၏။ ဤသည်ကိုပင် များစကြာလည်သလို လည်နေကြသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပြီး များစကြာဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ငါးလိပ်ကျောက်တို့၏ သဘာဝမှာ သဲနန်းများတွင် ဝပ်ကျင်း ချပြီး နေလေ့ရှိကြသည်။ များစကြာများကလည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် ချာလပတ်လည်ကာ ရောက်လာကြပြီ။ ငါးလိပ်ကျောက်များကလည်း နွံသဲများ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဟိုမှသည်မှ ကူးလူးနေကြပြီ။ သည်လို အချိန်မျိုးတွင် ရွှေထနေသော ငါးလိပ်ကျောက်တို့မှာ လှုပ်လှုပ်ယမ်းယမ်း တုန်ခါနေသော ငါးများချိတ်တို့၏ ကုတ်ဆွဲခြင်းကို ခံကြရပေတော့သည်။

ငါးလိပ်ကျောက်တို့၏ ခန္ဓာဗေဒဆိုင်ရာ ဖွဲ့စည်းပုံမှာ ကိုယ်ထည်ကြီးတစ်ခုလုံး၌ အကြေးခွံဟူ၍ လုံးဝမပါရှိပေ။ ကိုယ်ရေပြားသည်လည်း အခြားငါးများကဲ့သို့ တင်းတင်းရင်းရင်းမရှိဘဲ လျော့ရိလျော့ရဲသာရှိသည်။ ဤအခြေအနေသည်ပင် ချွန်ထက်လှသော များစကြာတို့၏ အကြိုက်ဖြစ်ပေသည်။ များစကြာတစ်ချောင်း ထိလိုက် သည်ဆိုလျှင်ပဲ ငါးလိပ်ကျောက်မှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် အတင်းရုန်းခါ

လိုက်ရာ များမှာ ရုန်းခါလေ ပိုစူးလေပင်ဖြစ်သည်။ ပိုစူးလေ ပိုရုန်းလေနှင့် ပိုပြီးစူးဝင်ကာ မြောင်းဆန်နေလေတော့သည်။ များတစ်ချောင်းနှင့် တစ်ချောင်း နီးနီးကပ်ကပ် တွဲချည်ထားရာ ငါးလိပ်ကျောက်ကြီး၏ ရုန်းအားကြောင့် များစကြာတို့၏ အပြုလိုက် ကုတ်ချိတ်ခြင်းကို မရှုမလှ ခံကြရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ငါးလိပ်ကျောက်တို့ ကိုယ်ထည်မှာ အပိုက်အဝန်း အပြန်ကျယ်သဖြင့် များတွင် ချိတ်လွယ်သည်။ ထိလွယ်သည်၊ ငြိလွယ်သည်၊ မိလွယ်သည်။ ပိုက်တစ်တန်းချလျှင် ငါးလိပ်ကျောက် ကောင်ရေ တစ်ဆယ်မှ ငါးဆယ်အထိ ရတတ်ကြသည်။

များစကြာ များတန်းချသည်ဆိုရာတွင် များတစ်တန်း၏ ဖော်ချိန် ကြာမြင့်မှုမှာ ညနေဆည်းဆာချိန်တွင် စ,ချပြီး မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်ဖော်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ညလုံးတွင် တစ်ချိသာ ဖော်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ နေဝင်စနှင့်များစကြာချပြီးချိန်တွင် ကမ်းနှင့်နီးလျှင် ကမ်းသို့ဝင်ပြီး ညအိပ်ကြသည်။ ကမ်းနှင့်ဝေးလျှင် ရေလယ်မှာ ကျောက်ဆူးချပြီး ငါးများတန်းရှိရာတွင် ညအိပ်ကြသည်။

ထွန်းစံခိုင်တို့ များစကြာလှမှာ များတန်းချပြီးပြီးပို ၄က်ကျွန်းတွင် နားခိုရန်ဝင်လာကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကမ်းအနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။

“ကဲ တို့ ကမ်းသိပ်ကပ်လို့မရဘူး...၊ ကမ်းနဲ့ ထိမိရင် လှေကွဲ သွားလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့်...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုကြီးစံ”

“ဦးတိုင် ပဲ့တိုင်စိုက်ပြီး...ကမ်းနဲ့ခပ်ကွာကွာမှာ နေရမှာပေါ့ကွာ”

ကျောက်ကမ်း ကျွန်းသောင်တို့၏ သဘောမှာ မည်မျှပင် ရေပြင်ကျယ် အလယ်တွင် ရောက်နေပါစေ အောက်ခြေတွင် ဆင်ခြေလျှော သဲနန်းမြေသားများက ရှိတတ်စမြဲပင်။

ထွန်းစံခိုင်တို့ များလှမှာ ကမ်းခြေနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် လှိုင်းကို လည်ကျော်ခံကာ ဦးတိုင်ပဲ့တိုင်စိုက်ပြီး ချည်ထားလိုက်ကြ၏။ အကယ်၍ လည်ကျော်လှိုင်းမဟုတ်ဘဲ ဘေးလှိုင်းခံပြီး တိုင်စိုက်မိပါက လှေအတွက် စိုးရိမ်ရသည့် ပြင် လူများလည်း တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ်ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးကို အမှီပြုပြီး တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရသော ရေတံငါတို့မှာ အန္တရာယ်သည် နေရာမရွေး အချိန်အခါမရွေး ရှိတတ်စမြဲပင်။ သို့ဖြစ်၍ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ညအိပ်သည်ဆိုရာ၌ အကုန်လုံး တစ်ယောက်မကျန် ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်နေကြ၍ကား မဖြစ်ပေ။ ဘဝတူ ရေလုပ်သားချင်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အလှည့်ကျ တာဝန်ယူကင်းစောင့်ခြင်းဖြင့် ဘဝအသိဖြင့် လုပ်ငန်းတာဝန်ကျေပွန်ကြစမြဲ။

ရေတံငါတို့မှာ ဆုံးစမမြင်သော ရေပင်လယ်ထဲသို့ ငါးဖမ်းထွက်လာကြခြင်းမှာ စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသော စစ်ထွက်ယောက်ျားများနှင့် ဘာမျှမခြား။ ဇွဲရှိမှု၊ ခံနိုင်ရည်ရှိမှု၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုနှင့် သစ္စာရှိမှုတို့သည် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော အရည်အချင်းများပင် ဖြစ်ပေသည်တကား။

* * *

သည်နေ့တွင်တော့ ရာသီသဘာဝက ကောင်းမှကောင်း။ နေခြည်ကလေးက တဝင်းဝင်း၊ လေပြည်ကလေး တသင်းသင်းနှင့်။ ပင်လယ်ရေပြင်ကြီး၏ ဖွားဖက်တော် လှိုင်းယက်ကလေးများကလည်း မထင့်တထင်။ ဗျိုင်းငှက်တစ်အုပ်က ပရိယေသနအတွက် အစာရှာထွက်ကြလေသလားမသိ။ တစ်ကောင်နောက် တစ်ကောင်လိုက်ကာ

မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ပျံသန်းနေကြလေရဲ့။ ညီညာမှု စနစ်ကျမှုတို့ကို စိတ်ကူးဖြန့်ကြက်ကြည့်လိုက်လျှင် ကျန်းမာရေးအတွက် မနက်ခင်း ကာယလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေကြသည်ဟုပင် တင်စားနိုင်ပါပေ၏။

“ကိုကြီးစံ...တို့ တစ်ရေမှ...ဒီလိုမရဘူးနော်”

“ကျော်ညွန့်ရေ...ခုမှ မင်းတို့ ငါ့ကို...ကြိတ်ချီးမွမ်းနေကြပြီ မဟုတ်လား”

“ကိုကြီးစံ အရမ်းတော်တာပဲ...ဘယ်လိုလုပ် အဲဒီနေရာ သိတာလဲဗျာ”

“တို့က ကမ်းနီးတွေမှာချည်းပဲ...အထပ်ထပ်အခါခါ များတန်း ချဖန်များတော့...ငါးတွေလည်း ဘယ်ရနိုင်တော့မှာလဲကွာ”

“လုပ်စားတာက တို့ များလှတစ်စီးတည်း မဟုတ်ဘူးလေ...၊ ငပသုန်၊ ကျွန်းသာယာ၊ ကုက္ကိုတို့ဘက်က များသမားတွေပါ တို့ဘက်မှာ ခြေချလာတော့...လုပ်စားရေးနယ် ကျဉ်းလာတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်နော်...ကိုကြီးစံ ဒီရှင်တောင်၊ ပြက်မကျွန်း၊ ပုဆိန်ကျ၊ တောင်ညို ဆိုတာတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေပြီနော်”

ပဲ့ကိုင် ထွန်းစံခိုင်နှင့် ကျော်ညွန့်တို့ ပြောနေကြတုန်း မောင်ပွားကပါ စိတ်ဝင်တစား ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေနဲ့လိုက်ပြီး အဲဒီငှက်ကျွန်း ဘက်မှာ ငါးရွှေများတန်း ချဖူးတာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါးရွှေများတန်းချတာက တို့ ခု များစကြာ ချတာနဲ့မတူဘူး သူက များစာတပ်ရတယ် များစာကလည်း အထက်ကျွန်းစဉ်ဘက် တက်ပြီး လယ်တဲတွေမှာ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ရှာထားကြတဲ့ လယ်သမား တွေဆီမှာ ငါးပြက်တွေ သွားဝယ်ရတာလေ”

“မိုးနှောင်းပိုင်း စပါးတွေ မှည့်ဝင်းဖို့ လယ်ရေဖောက်ချိန်မှာ ရတတ်ကြတာလေ...၊ အဲဒီအချိန်တွေမှာဆို...လယ်ကွင်းတွေမှာ ကကတစ်၊ ပုစွန်၊ ငါးပြက်တို့က လယ်ရေဖောက်တာနဲ့ သွန်ချပစ် သလို ဆင်းကြတာ...ကလားဗျာ၊ အဲဒီဘက်မှာ စပါးပန်းပွင့်လေးတွေ စားတဲ့ ကကတစ်လို လယ်ငါးမျိုးတွေကိုဆို ပန်းစားငါးလို့ ခေါ်ကြတယ်။

“ဒါဆို...ကိုကြီးစံ အဲဒီလယ်သမားတွေအတွက်...စပါးအပြင် ငါးက အပိုဝင်ငွေတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...ဒါကြောင့် ကျွန်းစဉ်နယ်သား လယ်သမားတွေဟာ ဝမ်းခါးလည်းလှကြတယ်...၊ လူမွေးလူရောင်လည်း ပြောင်ကြတယ်၊ အဲ နွေရာသီ စပါးပေါ်ချိန်ရောက်ပလားဆို ဘုရားပွဲတော်တွေက စည်ကားသလားမမေးနဲ့ ဒြိမ့်ဒြိမ့်သဲပဲ”

“ခုလို မိုးနှောင်းရာသီကတည်းက ကောင်းပေ၊ နာမည်ကြီး ပေဆိုတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့တွေကို စရန်ပေးပြီး ချိတ်ထားကြပြီလေ”

မျှားချသမား ကျော်ညွန့်နှင့် မောင်ပွားတို့မှာ ငါးမျှားတန်း ဦးစီး ထွန်းစံခိုင်၏ ဗဟုသုတဖွင့်အံ့ပွဲတွင် အနီးကပ်ထိုင်ပြီး နားထောင် နေကြ၏။ စက်ဆရာ ကျော်သာမောင်ကတော့ သူ့တာဝန်နှင့် သူ့အလုပ်မို့ စက်ခန်းအနီးမှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေ၏။

“ကိုကြီးစံ ပြောပါဦးဗျာ...ငှက်ကျွန်းခွင် တို့တွေရောက်သွားပုံ လေးကို”

ကျော်ညွန့်က ကိုယ့်ခရီးစဉ်အတွက် အရမ်းအားရခဲ့ပြီး ကျေနပ် မဆုံးဖြစ်ကာ ခေါင်းဆောင် ထွန်းစံခိုင်ကို ထောက်ပေးလိုက်ပြန်၏။

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်...ညီလေး ငါးလိပ်ကျောက်တို့ရဲ့ သဘောက သဲနန်းမြေတွေမှာ...အံ့ဖွဲ့ပြီး အုပ်လိုက် ကျက်စားပြီး မြူးတူးတတ်ကြတယ်ဆိုတာ...သိထားတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခုက ဒီဘက်မှာ သူတို့ခွင်တွေကို လူတွေက အမွေများတော့ ...သူတို့ သိပ်မနေကြတော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါနဲ့ စဉ်းစားလိုက်တယ်...၊ ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက ငါးရွှေများတန်းချဖူးတဲ့ ငှက်ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း သဲနန်းတွေ ရှိတယ်...၊ တစ်မိုးတွင်းလုံးလည်း လှိုင်းကြီးလို့...များသမားတွေ ဘယ်သူမှ မသွားကြသေးဘူးဆိုတော့...ခွင်ရိုင်းလို ဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ ခု မိုးလည်းပွဲ၊ လေလည်းစ ဆိုတော့...လှိုင်းလည်းမကြီး နိုင်တော့ဘူး...၊ ငါးအုပ်သာတွေရင်တော့...တို့လှေဟာ ပထမဆုံး မြေစမ်းခရမ်းပျိုးတာပဲဆိုပြီး အရဲစွန့်ထွက်လိုက်တာလေ”

“ဟာ...ကိုကြီးစံ တို့ စွန့်စားရကျိုးနပ်လိုက်တာဗျာ”

ကျော်ညွန့်မှာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ပီတိတဝေဝေ ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်တော်တစ်ခု...စဉ်းစားမိတယ်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်...မောင်ပွား မင်းက...ဘာအတွေးအခေါ်ကြီး ဝင်လာတာတုန်း ပြောပါဦး”

မောင်ပွားစကားကို ကျော်ညွန့်က ပြုံးပြုံးလေး ရယ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုဗျာ...ငါးများတန်းချတဲ့ လူတွေဟာ ငါးတွေကို များချင်ရင် ငါးများချိတ်မှာ အစာတပ်ပြီး များတန်းချရတယ်လေ...၊ အဲဒါ ငါးတွေက အစာကို တွေ့တယ်ဆိုပြီး ကောက်ဝါးမျိုလိုက်ရာ အာခံတွင်းမှာ များချိတ်ထိပြီး သေပွဲဝင်ကြရတာနော်...”

“ဟုတ်တယ်လေ...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာလေ...ငါးများတန်းချတဲ့ လူတွေက လူညာတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ...မင်းကလည်း မဟုတ်တာ...ငါးများတန်းချတဲ့ လူတွေဟာ လူညာတွေမဟုတ်ဘူးဟေ့...ငါးဖမ်းတဲ့ အတတ်ပညာရှင် တွေက နော်”

ပဲ့ကိုင် ထွန်းစံခိုင်က ရယ်ကြဲကြဲနှင့်ပြောလိုက်ရာ အကုန်လုံး ပြုံးနေလိုက်ကြသည်။

“မင်း အဲဒါထားဦး...အခြားငါးတွေက အစာရမ္မက်ကြောင့် သေပွဲဝင်ကြရတာ...၊ တို့ဖမ်းတဲ့ ငါးလိပ်ကျောက်တွေကမှ တကယ် သနားဖို့ကောင်းတာ...၊ တို့က ဘာအစာမှမကျွေးဘဲ သူတို့မှာ ဘာသာဘာဝ သွားလာနေကြတာတွေကို အသားလွတ်ကြီး များတွေနဲ့ ကုတ်ဆွဲဖမ်းယူနေကြတာလေ”

“အောင်မယ်လေး အတွေးအခေါ်ပညာရှင်ကြီးတွေရယ်... တော်ကြပါတော့...၊ ကိုယ်ဘာအလုပ် လုပ်နေတယ်ဆိုတာလဲ သတိ ထားကြပါဦး...၊ မင်းတို့တွေဟာ တံငါသည်တွေနော် တံငါသည်တွေ”

“အေး...မင်းတို့ သိထားရမှာက တံခါးမှူးနဲ့...ကြိမ်ဒဏ် အချက် (၅၀) စီ မျှဝေအရိုက်ခံရတဲ့ တံငါသည် နလပိန်းတုံးမျိုးပဲ မဖြစ်ဖို့ လိုတာနော်”

“အို ကိုကြီးစံကလည်း...တံငါသည်က နလပိန်းတုံးကြီး မဟုတ်ဘူးဗျ လူလိမ္မာပါ။ ကိုယ့်ကို တံခါးမှူးက သက်သက် တစ်ပတ်ရစ်နေတာသိလို့ ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ ငါးဖိုးအဖြစ် ကြိမ်ဒဏ်ကို တောင်းခံလိုက်တာလေ”

“ဟုတ်ပါဗျာ...တံငါသည်ရဲ့ လိမ္မာပါးနပ်မှုကြောင့်...စိတ်ထား မမှန်တဲ့ တံခါးမှူးလည်း ကြိမ်ဒဏ်အရိုက်ခံရတဲ့အပြင် ရာထူးပါ ပြုတ်ကရောလားဗျာ”

“နောက်တော့...တံငါသည်ကြီးဟာ အချောင်လိုက်သူကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရုံမက ကိုယ်တိုင်လည်း တံခါးမှူးကြီး ရာထူးကိုပါ ရလိုက်တာလေ”

“အဲဒီ အကြောင်းအရာလေး...အရမ်းလေးနက်တယ်ဗျာ... ခုခေတ်မှာလည်း...စိတ်ထားမမှန်တဲ့လူတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ပါးနပ်လိမ္မာ တဲ့...တံငါသည်လို လူတွေအများကြီး...လိုနေတာဗျ”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့ ငါးပိထမ်းတဲ့ပခုံးနဲ့ ရုံးစကားမပြောကြ ပါနဲ့ကွာ...၊ တို့က ငါးလေးဘာလေး ဖမ်းပြီး ထမင်းတစ်လုတ် စားရရေးအတွက် ပင်လယ်ပြင်မှာ ဒုက္ခခံပြီး လုပ်နေကြတာနော်... ကဲ ကိုယ့်လူတို့ တံငါသည်ဟာ တံငါသည်စကားပဲပြော နိုင်ငံရေး မပါနဲ့နော်”

များတန်းလှေခေါင်းဆောင် ထွန်းစံခိုင် စကားပိသသာလေးနှင့် နာနာနှပ်လိုက်မှ ကျော်ညွန့်နှင့် မောင်ပွားတို့ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ရယ်ရင်း ငြိမ်သွားကြသည်။

များတန်းစက်လှေကတော့ ဖရုံကာကျွန်းများကို လက်ဝဲထားပြီး ရှောက်ဖွေတောင်မော်များသို့ ဦးတည်မောင်းဝင်လာခဲ့ပေပြီ။ ပြာမှိုင်းမှိုင်း

သာ လှမ်းမြင်ခဲ့သော ကျွန်းတန်းကျွန်းတောင်များသည်လည်း စိမ်းမြ ရောင်ခြယ် လှသွေးကြွယ် မြင်နေရပေပြီ။

ကြက်စင်ကျွန်း၏ တောင်ဘက်စွန်း ဟံတာပင်လယ်ရေပြင် ထဲသို့ ထိုးဆင်းနေသော ရှောက်ဖွေတောင်ခြေမှာတော့ ကျော်ညွန့်တို့၏ “အင်္ဂ” မည်သော တံငါရွာကလေး။

* * *

“ကလင်”

ပဲ့ကိုင် ထွန်းစံခိုင်က စက်ရိုက်လျှော့ရန် သတိပေးလိုက်၏။ စက်ဆရာ ကျော်သာမောင် စက်အား လျှော့ပေးလိုက်သည်။

“ကလင်...ကလင်”

ထပ်လျှော့ရန် သတိပေးလိုက်ပြန်၏။ စက်လှေမှာ ဖြည်းဖြည်း လေး သွားရင်း လှေဆိပ်သို့ဝင်လာသည်။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

စက် လုံးဝရပ်ပစ်ရန် အချက်ပေးလိုက်ပေပြီ။ စက်လှေကလေး ဆီမှ ဘာစက်သံမျှ မကြားရတော့ချေ။ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်နေသော လှိုင်းရေစပ်ကလေးတွင် စက်လှေထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ လှေဦးနှင့် လှေပဲ့တွင် ကျော်ညွန့်တို့စိုက်ထားသော လှေတိုင်နှစ်လုံးက အဆင်သင့် ရှိနေ၏။ ပိုက်သမား၊ များသမားတို့မှာ ကိုယ့်နေရာနှင့်ကိုယ် နေရာယူပြီး လှေတိုင်များကို အသေစိုက်ထားကြရသည်။ ဦးတိုင်ပဲ့တိုင်ချည်ထားမှ လှိုင်းလေတို့ကြောင့် ရွေ့လျားမှု မရှိနိုင်တော့ပေ။ တိုင်တစ်လုံး တည်းသာ စိုက်ပြီး၊ လှေကို ချည်ထားပါက လှိုင်းရိုက်လိုက်ချိန်တွင် လှေမှာ ကမ်းနဲ့ရိုက်ပြီး ထေးလုံးကျွတ်တာ ကွဲသွားတတ်ပေသည်။ ပင်လယ်ရေလှုပ်သားတို့မှာ အတွေ့အကြုံမှပေးသော အသိတရားများကို သူတို့ လုပ်ရပ်များဖြင့် ဖော်ပြနေကြသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့မှာ ရှေ့ဆုံးက ပြေးဆင်းလာတာ ကျော်ညွန့်မိန်းမ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ”

“မင်း မိန်းမကတော့ကွာ တံငါမိန်းမ ဖြစ်ဖို့မသင့်ဘူး၊ သူဌေးကတော် ဖြစ်သင့်တယ်”

“ဟာ ကိုကြီးစံကလည်း...ကျွန်တော့် မိန်းမက ခုလို ကျွန်တော် ငါးဖမ်းနေတာကို အရမ်းသဘောကျတာဗျာ...သမ္မာအာဇီဝလည်း ဖြစ်တယ်...ခွန်အားနဲ့ ရင်းပြီးလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မို့လို့ ယောက်ျားပီသကြောင်းလည်း ပြတယ်တဲ့ဗျာ”

“နောက်ပြီး...ကိုကြီးစံသိအောင် ပြောပြမယ်...ကျွန်တော့် မိန်းမကို ကျွန်တော် မဲပေါက်လို့ ရထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ သုံးနှစ်သုံးမိုး မေတ္တာမျှပြီးမှ ညားခဲ့ကြတာ...၊ ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာဗျာ”

ကျော်ညွန့်က သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို ရှင်းပြလိုက်၏။

“ကိုကြီးစံ...ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပြောနေတယ်...၊ ဟိုမှာ အုန်းပင်တန်းနားက လှုပ်လဲ့လှုပ်လီထွက်လာတာ ကိုကြီးစံမိန်းမ အစ်မ စိန်လှ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျော်ညွန့်စကားကြောင့် ကိုကြီးစံ ပြုံးနေလိုက်၏။

“အစ်မ စိန်လှလည်း သနားပါတယ်ဗျာ...ပေါက်တောက ကဏန်းလိုပဲ ဥနဲ့ကင်းတယ်ကို မရှိဘူး”

“ဟေ့ကောင် ကျော်ညွန့်နော်...မင်း ငါ့ အရည်အချင်းတွေ ထုတ်ဖော်တာ များပြီနော်”

ပဲ့ကိုင်ကြီးစကားကြောင့် အားလုံးပွဲကျသွားကြ၏။

ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် ကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘောများသည် တစ်မြို့ဝင် တစ်မြို့ထွက် ကမ်းရိုးတန်းခရီးစဉ်များကို ပြေးဆွဲနေကြ၏။ မြို့တစ်မြို့စီရောက်တိုင်း ခရီးသည်များမှာ သင်္ဘောဆိပ်များတွင် ရောင်းချနေကြသော ဒေသထွက်ကုန်များကို ဝယ်ခြမ်းကြခြင်း၊ အစားအစာများ စားသောက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိကြ၏။ မှတ်မှတ်ရရ ပြောရလျှင် သံတွဲဆို ငပလီကောက်ညှင်းထုပ်၊ ငါးနီတူခြောက်၊ အမ်းဆို ဝါးတုတ် (မျှစ်)၊ မြေပုံဆို ငါးသလောက်၊ ရမ်းဗြဲဆို ကယု(ကမာ)၊ မင်းပြားဆို ဝက်အူချောင်း၊ ပေါက်တောဆို ကဏန်း စသည်ဖြင့် အထင်ကရ ထွက်ကုန်များအတွက် နာမည်ကြီးကြ၏။

ပေါက်တောမြို့ သင်္ဘောဆိပ်တွင် အစားအစာရောင်းသူများမှာ ကဏန်းကောင်ကို ကောင်လုံးကင်၍ တစ်မျိုး၊ ကြော်၍ တစ်နည်း၊ ပြုတ်၍ တစ်ဖုံ အဓိကဟင်းအဖြစ် ရောင်းလေ့ရှိကြသည်။ ကဏန်းကောင်တို့၏သဘာဝမှာ ရာသီအလိုက်၊ လအလိုက်၊ ရေအလိုက်သာ ဥတတ်ကြသည်။ သို့သော် ပေါက်တောသား ကဏန်းဟင်း ရောင်းကြသူများမှာ မည်သည့်အတတ်ပညာဖြင့် မည်သို့စီရင်ထားကြသည်မသိ။ ကဏန်းမများမှာ (၃၆၅) ရက် တစ်နှစ်လုံးလုံး ဥများနှင့် ပြည့်နေတတ်ကြသည်။ သူတို့ မြို့ကို ဘယ်ရာသီ၊ ဘယ်လ၊ ဘယ်အချိန်ပဲ သင်္ဘောဆိုက်ဆိုက် ဆိပ်ကမ်းတွင် ကဏန်း မ,များ ဥပြည့်နေကြ၏။ ဥရှိကြောင်း ပေါ်လွင်စေရန် ကဏန်းကောင်၏ ဥတည်သည့်နေရာ ကိုယ်ထည်ပိုင်းဘေးစောင်းကလေးကို ဖွင့်ထုပြီး အဝါရင့်ရောင် ဥအိမ်များကို ပြထားကြ၏။ ဥပါကဏန်းမ,များမှာ အသားလည်းပြည့်ပြီး ဟင်းစားချိုလှသောကြောင့် လူကြိုက်များသည်။ ဈေးရောင်းသူတို့ တွက်ခြေကိုက်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကလေး

တပြတ်ပြတ် တစ်စီ မွေးတတ်ကြသော မိန်းမများကိုလည်း ဥမပြတ်သော ပေါက်တောကဏန်းလိုပဲဟု ဒေသီယလေ့ဘာသာဖြင့် နောက်နောက် ပြောင်ပြောင် ပြောလေ့ရှိကြခြင်းပင်။

“ဟေ့...ဟိုမှာ ပေါက်တောကဏန်း နောက်က ကလေး လက်ဆွဲပြီး ဆင်းလာတာက...ကျော်သာမောင်မဟေသီ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ...။ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးကတော့... ပေါက်တောကဏန်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မြေပုံ ငါးသလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...။ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ထဲ အိမ်မှာ လူခွဲမရှိလို့ သားလေးကို ခေါ်လာရတာနော်”

စက်ဆရာ ကျော်သာမောင်မှာ အနောက်ခံရမှာစိုး၍ သူ့အဖြစ်ကို ဆီးကာ၍ တားလိုက်၏။

“ဟာ အမေကလည်း...အိုကြီးအိုမ,နဲ့ ဆင်းလာရသေးတယ် ဗျာ၊ ဘာလို့ ပင်ပန်းခံပြီး ဆင်းလာတာလဲဗျာ”

မောင်ပွားမှာ မျှားလှေ့နားသို့ ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နှင့် တောင်ငှေး လေးထောက်ပြီး ရောက်လာသော အမေအိုကို နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားရယ်...သားတို့က ပင်လယ် ရေပြင်ကြီးထဲမှာ လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ်တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတာလေ သားရဲ့။ သားငါး မျှားထွက်လို့ရှိရင် ရွာကို ပြန်မရောက်မချင်း အမေ ညအိပ်လို့တောင် မရပါဘူးသားရယ်...အမေ သားတို့ကို အမြဲ မေတ္တာပို့နေတာပဲ”

“ဪ...အမေရယ်”

မောင်ပွားမှာ အမေအိုကို လှမ်းဖက်ထားလိုက်၏။ မောင်ပွား မှာက အိမ်ထောင်မရှိ လူပျိုလူလွတ်။ အမေအိုကို ဒေသ ဓလေ့စရိုက် ငါးရှာငါးဖမ်းခြင်းဖြင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေသူဖြစ်သည်။

“အဘွားရယ်...မောင်ပွားက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ငါးဖမ်းလိုက် နေတာပါ...။ မောင်ပွားက လိမ္မာပါတယ်”

“အေး သားတို့ကိုပဲ အားကိုးပါတယ်...။ အဘွားသားလေးကို ကိုယ့်ညီကိုယ့်သားလေးလို သဘောထားပြီး ကူညီကြပါကွယ်”

“စိတ်ချပါ အဘွားရယ်...ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူလုပ်နေသမျှ သူများတွေထက် အောက်မကျစေရဘူးနော် အဘွား”

“အေးကွယ် သာဓု သာဓု သာဓု”

“ကဲ အမေရယ် ပင်ပန်းတယ် အိမ်ပြန်လိုက်ပါတော့နော်... သားတို့ ဒီနေ့ငါးလိပ်ကျောက်တွေ အများကြီးဖမ်းမိလာတယ် အမေရဲ့ (၆၁) ကောင်ကြီးများတောင် သိလား”

မောင်ပွား အမေအိုကြီးကို ပါးချင်းပွတ်ပေးပြီး မေတ္တာရနံ့လေးကို ဆွတ်ဖျန်းပေးလိုက်၏။

မောင်ပွားစကားကိုကြားလိုက်ရာ ရေလုပ်သား ဇနီးမယားတို့ မျက်နှာပြင်မှာ အပြုံးပန်းများ ဖြာဝေသွားကြသည်။

“ရော ဒီမှာ...ထည့်ပေးစမ်းပါ”

ကျော်ညွန့် ဇနီးသည်က ငါးသယ်ခြင်းကြီးကို ထိုးပေး၏။

“ကိုကျော်သာမောင်...ရေ ဒီမှာလည်း...ထည့်ပေးဦး”

ကျော်သာမောင်ဇနီး ကလေးအမေကပါ ငါးသယ်ခြင်းကြားကို ထိုးပေး၏။ ကျော်ညွန့်နှင့် ကျော်သာမောင်က ခပ်သွက်သွက်ပဲ ထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။ ပင်လယ်ပျော် ရေလုပ်သားမိန်းမနှစ်ယောက် ငါးခြင်းကလေးကိုယ်စီဖြင့် ဒိုင်သို့ သွားနေကြပေပြီ။ ပဲ့ကိုင်ကြီး၏ ဇနီးမစိန်လှကပါ ခြင်းကြားကြီးကို ထိုးပေးလာ၏။

“အစ်မ စိန်လှရေ...သည်းခံပါဗျာ၊ အစ်မက မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ မသင့်တော်ပါဘူးဗျာ”

“ကျော်ညွန့်ရေ...ဒါမျိုး အဆန်းလုပ်လို့ ငါ့မှာ ဒီဥစ္စာက ခြောက်ယောက်မြောက်နော်...ဒီလို လုပ်စားလာတာ အန်တိုနေပြီ ရော့ထည့် ဂျည်မနေနဲ့”

“ထည့်ပေးလိုက်ပါကွာ...သူ့စံချိန် ငါအသိဆုံးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ဟုတ်ကဲ့...”

ပဲ့ကိုင်ကြီးက ထောက်ပေးလိုက်ရာ ကျော်ညွန့်မှာ အဆင်ပြေ သလို ထည့်ပေးလိုက်၏။

“အောင်မယ်လေး နင်က ငါ့ကို လျှော့တွက်တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား...မရဘူး ထပ်ထည့်ဦး”

မစိန်လှအပြောတွင် ကျော်ညွန့်က ငါးလိပ်ကျောက်ကောင်များကို သူ့မိန်းမအတိုင်း အပြည့်ထည့်ပေးလိုက်၏။ ကျော်ညွန့်နှင့် မောင်ပွားက ငါးခြင်းကြီးကို ပင့်အပေးတွင် မစိန်လှမှာ ကားကား ကားကားနှင့် သံသောင်ပေါ်တွင် သွားနေပေပြီ။ ဗိုက်ကြီး တကားကားနှင့် ငါးခြင်းကြီးကို သယ်မ,ပြီး သွားနေသည်မှာ ဝမ်းဘဲမ,ကြီး ရေကစားပြီး ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်နေသည်နှင့် တူလှပေ၏။

အငူရွာတွင် ပိုက်လှေ၊ များလှေတို့ ငါးဖမ်းထွက်၍ ပြန်ရောက် ချိန်နီးပလားဆို အိမ်သူဆွေဇနီးမယားများက လင်လာလမ်းကို မျှော်မှန်းကာ လှေဆိပ်က မျှော်နေတတ်ကြသည်။ သမုဒယတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားကြသော သံယောဇဉ် အိမ်ထောင်ရေးမို့ အဆန်းဟူ၍တော့ မဆိုသာပေ။ ရလာသည့် ငါးများကိုလည်း ဇနီးမယား၊ သမီးသားများကပင် သယ်ကြ မ,ကြ ရွှေ့ပြောင်းကြနှင့် ကူညီကြသည်။ လင်ယောက်ျားများမှာ ရေပင်လယ်ထဲတွင် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားရင်း ပင်ပန်းလာခဲ့ကြပြီမို့ ဇနီးမယားများက မောင်တစ်ထမ်း

မယ်တစ်ရွက် ကူညီကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဝပေးအသိမို့ မှန်ကန်သော လုပ်ရပ်အတွက် အားရကျေနပ်စရာ ကောင်းလှပါဘိတောင်း။

* * *

“ကိုကြီးစံတို့မှာ ရှစ်ပေပတ်လည်ထိ အကောင်ကြီးတွေ ပါတာနော်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ...ဒီတစ်ခေါက်က ခွင်ရိုင်းကို ရောက်ခဲ့တာလေ အကောင်ကြီးတွေ များပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ...အလုံးအကြီးအသေး (၆၁) ကောင် ထိတောင် ရလာတယ်ဆိုတော့...ပိဿာ (၄၀၀) နဲ့ (၅၀၀) ကြား လောက်ရှိမှာပဲ”

ငါးမျှားတန်းခေါင်းဆောင် ထွန်းစံခိုင်နှင့် ဒိုင်ရှင် ကိုသာဇံမောင် တို့ လုပ်ငန်းသဘော စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဆရာရေ...ဒီမှာ ကိုကျော်ညွန့်တို့ ငါးတွေက အကြီးအသေး (၄၀၁) ပိဿာ တိတိရှိတယ်ဗျ... ဆယ်ပိဿာစီးတာ သက်သက် (၁၇) ကောင်ထိပါတယ်”

ကုန်ချိန် ကောင်လေးဆီက သတင်းပေးပို့သံက ကိုကြီးစံတို့ အတွက် သာယာလှပါဘိခြင်း။

“ခု ဒီရေမှာ...ကျွန်တော်က ငါးလိပ်ကျောက်တွေကို (သုံးထောင်) ဈေးထိ မြှင့်ပေးထားတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့က ကုန်ကြမ်းရှာသမားတွေပဲ ကိုသာဇံမောင်တို့က အခြေအနေပေးလို့ ဈေးမြှင့်ပေးရင် ကျွန်တော်တို့ ပိုရတာပေါ့ဗျာ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်”

“အကုန်လုံး (၁၂-သိန်း) နဲ့ (သုံးထောင်) ရမယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထွန်းစံခိုင်နှင့် ကျော်ညွန့်တို့ ငွေထုပ်များကို စိစစ်ပြီး သယ်လာကြ၏။

“တစ်ယောက်ကိုတော့...သုံးသိန်းကျော်လောက်စီရမယ်ကိုကြီးစံ”

“အေးကွာ ခုလိုပဲ နေ့တိုင်းရရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်မလဲနော်”

“တို့က ဒီလောက်ရတာကိုပဲ အားရကျေနပ်နေကြတာနော်၊ ဒိုင်ရှင်တွေ ဘယ်လောက်များ ရလိုက်လေမလဲဗျာ”

“ဟုတ်ပါ...သူတို့မှာက အသားတွဲက တစ်ခါမြတ်မယ်...၊ ငါးအရေခွံနဲ့ ကျောက်နဲ့က တစ်ခါရမယ်”

“အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကလည်း...ဈေးကောင်းရတယ်တဲ့ဗျာ”

လိပ်ကျောက်ကို ကုန်ချောထုတ်သည် ဆိုရာ၌ ပထမဦးဆုံး ကျောက်ကုန်းပေါ်က ကျောက်ပါသည့် အဝိုက်အဝန်းကို ဓားပါးပါး ထက်ထက်လေးဖြင့် ညင်ညင်သာသာလေး ခွာယူရသည်။ ငါးလိပ်ကျောက်မှာ သူ့နာမည်ကို သူမှည့်ပြီး ဖြစ်တည်လာသောငါးမျိုးဖြစ်သည်။ ကျောက်ကုန်းပေါ်တွင် ကျောက်လုံးလေးများ ဖြန့်ခင်းထားသလိုမျိုး အစီအရီပါနေမှုကြောင့် “ငါးလိပ်ကျောက်” ဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျောက်ပါသည့် အရေပြားကို ခွာထုတ်ပြီးချိန်တွင် အရေပြားပေါ်က ကျောက်လုံးလေးများကို သီးခြားစီ ခွာထုတ်ရသေးသည်။ အရေပြားနှင့် ကျောက်လုံးကို နေလှန်းရ၏။ ငါးလိပ်ကျောက်အရေပြားကို မြို့ကြီးများရှိ စားသောက်ဆိုင်များတွင် ဟင်းချိုချက်ရောင်းခြင်းဖြင့်

ဈေးကောင်းကောင်းရပြီး လူကြိုက်လည်း များကြသည်ဟု သိရသည်။ ကျောက်လုံးလေးများကို လက်ဝတ်ရတနာများ ပြုလုပ်ရာတွင် အသုံးပြုကြသည်။

ငါးလိပ်ကျောက် ကိုယ်ထည်ကြီးကိုတော့ ကျောက်ကနေ ထက်ခြမ်းခွဲရသည်။ နှစ်ခြမ်းခွဲပြီးချိန်တွင် ရင်အုံဘက်ကနေ နှစ်မွှားပူး၊ သုံးမွှားပူး စသည်အားဖြင့် အသားတွဲများ ခွဲရသည်။ ကိုယ်ထည်၏ အစွန်ပိုင်း ပါးပါးလေးနေရာကိုတော့ လုံးလုံးလွတ်သွားအောင် မခွဲရဘဲ ချန်ထားရသည်။ သို့မှသာ တန်းဆွဲပြီး နေလှန်း၍ အဆင်ပြေသည်။ မိုးတွင်းရာသီများဆိုလျှင် ထင်းမီးများ ထိုးကာ ကျပ်တိုက်ရသည်။ ငါးလိပ်ကျောက်သားမှာ အသားချိုလှသဖြင့် ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းသားတို့ အစားများကြသည်။ စစ်တွေဒေသဘက်တွင်ဆိုလျှင် ပဒဲကောညွန့်ကို ဟင်းခတ်ထည့်ပြီး ငါးလိပ်ကျောက်သားဖြင့် ရခိုင်မုန့်တီ ချက်စားကြသည်။ မွှေးမွှေးချိုချိုဖြင့် လွန်စွာအရသာရှိလှ၏။ ငါးလိပ်ကျောက်၏ ကိုယ်ထည် အနံ့အပြားတွင် ကြာဆံလုံးခန့်ရှိ အရိုးများမှာ ခေါင်းဘီးစိပ်ကလေးများသဖွယ် တည်ရှိနေကြ၏။ အရိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း အခြားငါးများ၏ အရိုးများလို မာကျောမှုမရှိ။ ငါးအသားနှင့်အတူ ဝါးစား၍ရသည်။

“ငါ့မှာလည်း...အကြီးကောင်နဲ့ အလတ်ကောင် နှစ်ကောင် စလုံး နွေတက်ရင် သင်္ကန်းစည်းရမယ်ကွာ...ခုကတည်းက ရတာလေးတွေ ချွေတာစုနေရတယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း...ရှိသားပဲ ကိုကြီးစံရာ...ဘဝတူမိသားစုတွေပဲ၊ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ငါးလိပ်ကျောက် များသမားတို့၏ ရင်ထဲတွင် ဘဝပီတိလှိုင်းများ
မြင့်တက်လျက်ရှိနေကြလေ၏။

အရှေ့လေပြည်လေးကတော့ ဟံတာပင်လယ်ရေပြင်ကို တို့ဆိတ်
ကျီစယ်နေသည်။

အလွမ်းပင်အိုက ပန်းလက်ကျန်

ကဆုန်နေ့ပေပဲ။ သူရိန်နေမင်းက ပူရိန်ပြင်းပေ၏။ မနက်လင်း
သည်ဆိုလျှင်ပဲ ရှင်နေမင်းသည် ရိုးမတောင်ဖျားက စီးမိုးကာ
ကမ်းရိုးတန်းသားတို့အား နှိပ်စက်စပြုပြီ။

နုဖြူမှာ ရေဆန်တိုးကာ ချောင်းဖျားပိုင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ရောက်
လာ၏။ ချောင်းရေစပ်အား အုပ်မိုးကာ ပေါက်နေသော ငှက်ကြီးတောင်
ရုံအောက်သို့ ယက်သဲ့ကို လှမ်းချလိုက်၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ညာ
အားသွင်းကာ အနည်းငယ်ဖိပြီး ရင်တွင်းဘက်သို့ ဆွဲဖော်လိုက်သည်။
ပုစွန်တက် (ဘော့ဂျိတ်) များ တဖြုန်းဖြုန်း ရုန်းကာ ပါလာကြ၏။
နုဖြူကလည်း လျင်သည်။ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ချက်ချင်း
ကောက်ဖမ်းကာ ခါးတွင် စည်းချည်ထားသော ပလောင်းတွင်းသို့
ထည့်လိုက်၏။ ပလောင်းထဲတွင် ငှက်ကြီးတောင်ခက်များအောက်က
ပုစွန်တက်များ ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ငါးသဲ့ရာတွင်
ပလောင်းကို ခါးတွင် ကြိုးဖြင့် ဖက်ချည်ထားရသည်။ ပလောင်းထဲတွင်
ရ၊ထားပြီးသော ပုစွန်တက်များ ခုန်ထွက်မသွားစေရေးအတွက်

ပလိုင်းအပေါ်ပိုင်းတွင် ညံ့ခက်၊ ငှက်ကြီးတောင်ခက်တို့ဖြင့် ဖုံးဖိထား ရ၏။ ပုစွန်တက်များမှာ ဖျတ်လတ်သန်မာပြီး အခွန်အပျံ မြန်ဆန်သည်။

နေကား ဆွမ်းခံနေလှန်တိုင်ခဲ့ပေပြီ။ နုဖြူသည် ယက်သဲ့ကို မြဲမြံကိုင်ပြီး ဆလီချုံအောက် ရေစပ်နားသို့တစ်ချီ ချလိုက်ပြန်၏။ အသာအယာ ဆွဲဖော်လိုက်ပြန်သည်။ ယက်သဲ့တွင်ပါလာသော ပုစွန်တက်များကို ကောက်ဖမ်းပြီး ပလိုင်းထဲထည့်လိုက်ပြန်၏။ ပုစွန်တက်များမှာ ဒီရေအစပ် ချုံပုတ်များအောက်တွင် နားခိုနေတတ် ကြသဖြင့် နုဖြူမှာ ချုံစပ်အောက်များကို အဓိက ပစ်မှတ်ထားကာ သဲ့ယူခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟူး...ပူလိုက်တာ”

နုဖြူ တစ်ယောက်တည်း ငြီးချက်ထုတ်ကာ ခေါင်းပေါင်းထား သော အဖေပုဆိုးအနွမ်းကလေးကို ဖြုတ်ကာ မျက်နှာကို ပွတ်သုတ် ပစ်လိုက်၏။ မျက်နှာပြင် ပါးနားတို့ကို ထိခတ်သွားသော ပုဆိုးအနွမ်း ကလေး စိုစိုဖတ်ဖတ်ဖြစ်သွားသည်။ နုဖြူ ယက်သဲ့ကို တစ်ချီပြီး တစ်ချီ သဲ့ယူလိုက် ပုစွန်တက်များကို ကောက်ထည့်လိုက်ဖြင့် ပုစွန် တက်များ ပလိုင်းထဲတွင် အတော်အသင့်ပြည့်နေပေပြီ။

“ဒီကောင်တွေကလည်း တစ်မျိုး”

“ခွပ်”

နုဖြူ ဖြုတ်များ ခဲနေသော လည်ပင်းကုပ်စပ်ကို လက်ဝါးပြင်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ထည့်လိုက်၏။ ရွံ့နစ်များတွင် ပျော်ပါးကျက်စား တတ်ကြသော ဖြုတ်ကောင်များမှာ ချောင်းရေစပ်တွင် ငါးရှာ၊ ဟင်းခူး၊ မျှင်ထိုးနှင့် ကျွဲမောင်း၊ နွားမောင်းသူများကိုပါမကျန် တွေ့လျှင် သူတို့ အတွက် ဓာတ်စာနှင့် တွေ့သည်ဟုများ မှတ်ထင်နေကြသလားမသိ။

အုံခဲကာ တွယ်ကြတော့သည်။ ဖြုတ်ကိုက်ခံနေရာများမှာ ယားလေ ကုတ်လေ ကုတ်လေယားလေနှင့် အတော်အခံရခက်သော ဝေဒနာ တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ချောင်းမြောင်းအင်းအိုင်နှင့် မကင်းနိုင်ကြသော ကျေးလက်ဝန်းကျင် အခြေခံလူတန်းစားတို့မှာ ဖြုတ်ကောင်များနှင့် ထွေးလား အုံလား လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရင်း ကြီးပြင်းကြရသည်။

နုဖြူမှာ ပေါင်လယ်လောက်ထိ ရေထဲတွင် နစ်နေ၏။ ရေပေါ် ပေါ်နေသော နုဖြူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်းကသာ ပူလောင်ခြင်းတည်း ဟူသော ရာသီဥတုဒဏ်၊ ယားယံခြင်းမည်သော အကောင်ပလောင် တို့၏ ကိုက်ခဲမှုဒဏ်တို့ကို အများဆုံးခံနေရပေသည်။ ရေထဲတွင် နစ်နေသည့် နေရာများကိုတော့ ငါးပူတင်းလေးများ မကြာမကြာ လာကိုက်ကြသည်။ ခြေထောက်ကို တဖြုန်းဖြုန်း ရုန်းခါပစ်လိုက်မှ ထွက်ပြေးသွားတတ်ကြသည်။ နုဖြူမှာ သည်ဘဝ သည်အဖြစ်သနစ် များနှင့် ပွဲတိုးပေါင်းများခဲ့ပြီမို့ မဖြူတော့ပေ။

နုဖြူမှာ မနက်ဝေလီဝေလင်းကပင် အိပ်ရာမှ ထပြီး ထမင်း ကြမ်းလေးကြော်ပြီး အဖေကြီးနှင့် သားလေးအတွက် သီးသန့်ခွဲထား လိုက်သည်။ လက်ကျန် ထမင်းကြော်ကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ပြီး ရေနွေးကြမ်းနှင့် ကသုတ်ကရက် စားပစ်လိုက်၏။ ချက်ချင်းပဲ ယက်သဲ့နှင့် ပလိုင်းကို ဆွဲပြီး လှေဆိပ်သို့ဆင်းကာ လှေကလေးဖြင့် လှော်ထွက် လာခဲ့သည်။ ပုစွန်အနေများသော သစ်ပုတ်ချောင်းဘက်သို့ လှော်ထွက်လာခဲ့၏။ နုဖြူမှာ ရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင် ငါးရှာ၊ ဟင်းခူးရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့သူမို့ ငါးပုစွန်တို့ ခိုနားနေတတ်ကြသည့် ချောင်းများ ဆည်များကို သိသည်။

နုဖြူမှာ ရွာမလေ့စရိုက်အတိုင်းပါပဲ အပျိုအရွယ်ရောက်သည် ဆိုရင်ပဲ ရွာတောင်ပိုင်းက ထွန်းလှနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ မိဘများမှာ လယ်တစ်ကွင်း၊ နွားတစ်ရှဉ်းမှ မရှိလေတော့ လုပ်စားရေးက အဆင်မပြေ။ နုဖြူတို့မှာ သားလေးတစ်ယောက် မိသားစုရင်ခွင်ထဲသို့ အရောက်မှာတော့ သူ့ယောက်ျား ထွန်းလှမှာ ဖားကန်သို့ ထွက်သွား ခဲ့ပေသည်။

တစ်နှစ်တိတိအကြာမှာတော့ နုဖြူဘဝနှင့် လုံးဝ သဟဇာတ မကျသော သတင်းတစ်ခုက နုဖြူနားထဲသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ထွန်းလှ တစ်ယောက် မှော်ထဲမှာ ငှက်ဖျားမိပြီး ဆုံးသွားပြီဆိုသောသတင်းပင်။ ကြားသောသတင်း အမှားပဲဖြစ်ပါစေဟု နုဖြူ ဘုရားမှာ အခါခါ ဆုတောင်းခဲ့သည်။ သို့သော် နုဖြူ ဆုတောင်းကား မပြည့်ခဲ့ပါ။ ထွန်းလှနှင့်အတူ ရွာမှာ ထွက်သွားခဲ့ကြသော အောင်ဘ ပြန်ရောက် လာသည်။ အောင်ဘက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ အသက်ထွက်သွားခဲ့တာ ပါလို့ပြောမှ နုဖြူမှာ မျက်ရည်ချောင်းစီး ငိုကြီးချက်မနှင့် သက်ပြင်းသာ အခါခါချရပေတော့သည်တကား။

ခုတော့ လင်သေမုဆိုးမဘဝနှင့် ရုန်းကန်လာခဲ့သည်မှာ ဖတဆို သားလေးတောင် သုံးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်ပါရောလား။ အဖေကြီး ဦးသာမောင်တစ်ယောက် ငါးရှာကွန်ပစ်လုပ်နိုင်သေး၍ တော်သေးသည်။ ဦးသာမောင်မှာ ဇနီးသည် ဒေါ်အေးရင်ရှိတုန်းကပင် ဆည်ချောင်း မကျန် ကွန်ပစ်ဆင်းခဲ့သည်။ လှေစီးပြီး ကွန်ပစ်ရမည့်အနေအထားမျိုး ဆိုလျှင် ဇနီးသည်ကို ပဲ့ကိုင်တာဝန်ပေးပြီး ချောင်းရိုးအနံ့ ကွန်ပစ် ဆင်းသည်။ ဇနီးသည် တိမ်းပါးသွားချိန်တွင်တော့ လှေပဲ့ကိုင်ပေးရမည့် အလုပ်ကို လင်သေမုဆိုးမ သမီးနုဖြူကို တာဝန်လွှဲပေးခဲ့သလိုမျိုး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဦးသာမောင်မှာ ကွန်ပစ်ရုံသက်သက်သာမဟုတ် နေ့ချင်းပြန် သွားလာ၍ရသော မြစ်ချောင်းများသို့ ငါးဝက်များတန်းချခြင်းအလုပ် ကိုလည်း ရာသီအလိုက် လုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်းစဉ်နယ်တွင် ဦးသာမောင် တို့ ကမ်းထောင်းကြီးရွာသားတို့သည် ငါးဝက်များတန်းချကြသည်။ ငါးဝက်များတန်းချခြင်းကို နွေနှင့်မိုးတွင် အဓိကထား လုပ်ဆောင်ကြ သည်။ ဆောင်းဆိုလျှင် ငါးဝက်များခြင်းအလုပ်မှာ မရှိသလောက်ပင်။ ငါးဝက်ကို ရေသေရက်များတွင်သာ များကြရသည်။

ငါးဝက်ငါးများကို ရန်ကုန်ဈေးများတွင် မတွေ့ရပေ။ ငါးဝက်မှာ အလှမွှေးငါး တီလားဗီးယားနှင့် သဏ္ဍာန်တူသည်။ နှုတ်သီး ချွန်ချွန်လေးနှင့် အမြီးပိုင်းသည် တိုပြီး သေးသည်။ ကိုယ်ထည်ပိုင်းသာ ဗိုက်တွဲတွဲနှင့် ပုပိုင်းနေသည်။ ရက်ကန်းချည်ရစ်လုံးနှင့်လည်း တူသလို ရှိ၏။ အဆီရှိပြီး ဟင်းစားအလွန်ချိုသည်။ ငါးဝက်တွင် အဖြူရောင်နှင့် အနက်ရောင် နှစ်မျိုးရှိသည်။ ငါးဝက်ဖြူ၊ ငါးဝက်အမည်းဟု ခွဲခြား ခေါ်ကြ၏။ သို့သော် ဟင်းစားအရသာမှာ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်းစဉ်သားတို့ အရမ်းကြိုက်သော ဟင်းစားငါးဖြစ်သည်။ ခုဆိုလျှင် တစ်ပိဿာကို နှစ်ထောင်ဈေးထိရှိသည်။ သို့သော် ကုန်သည်များ အနေဖြင့် စီးပွားဖြစ်လောက်အောင် ကုန်ထွက်မရှိသဖြင့် စားငါး လောက်သာ ရှာကြသည်။

လူဖြစ်လာလျှင် သက်မွေးပညာကိုယ်စီပါဆိုသလို ဦးသာမောင် မှာ အသေးစား ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းဖြင့် မိသားစု အစာအိမ်လေး ပိန်ရှုံ့ခြင်းမှ ကင်းဝေးရေးအတွက် ဒေသဘာဝ အခြေအနေပေါ် အကြောင်းပြုပြီး ရုန်းရကန်ရ တွန်းလှန်ရနှင့်။

“ဖေကြီးရေ”

“ဗျာ...သမီး ရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ရောက်ပါပြီရှင့်”

“ဖေကြီးရေ...ချောင်းမှာ ရေတွေတောင် တော်တော်ပြည့်နေပြီ၊ များထွက်ဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“အေးအေး သမီး ဖေကြီးလည်း...သမီးကို စောင့်နေတာလေ ထမင်းတွေလည်း ကျက်နေပြီ...၊ မြေးလေးကိုလည်း ထမင်းကျွေး ထားပြီ”

“ဒါဆို...ဖေကြီး ချောင်းဆင်းရတော့မယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် သမီး...အဖေကြီး ထမင်းတောင်းပါ အဆင်သင့် ထည့်ထားပြီးပြီ...သမီးကိုမှာတဲ့ ငါးစာ ပုစွန်ကောရခွဲလား”

“ရတာပေါ့...အဖေကြီးကလည်း သမီးက ဒီပုစွန်တက်တွေရဲ့ အထာကို သိနေတာလေ၊ ဒီကောင်တွေ ဘယ်ပြေးမလဲ တစ်ချို့ညဲ့လိုက်ရင် အနည်းဆုံး သုံးကောင်ပဲ”

“ဟာ...သမီး တော်တာပေါ့”

“အဖေကြီး...ဒီမှာတွေ့လား...ပလိုင်းမှာ တစ်ဝက်ကျော်ကျော် လောက်ရှိတာလေ”

နုဖြူ ပုစွန်တက်ပလိုင်းကို ခပ်စောင်းစောင်းလုပ်ပြီးပြလိုက်ရာ ပုစွန်တက်များ တဖြုန်းဖြုန်း ရုန်းခါနေကြ၏။ ရေတံငါ ဦးသာမောင်၏ နှလုံးစိတ်ဝမ်းကို ကျေနပ်မှုဖြစ်စေခဲ့သည်။ ဦးသာမောင်မှာ များတန်း ကြိုးခွေကို တက်ရိုးနှင့် ထိုးထမ်းပြီး လှေဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ညာလက်မှာတော့ ဓားမတိုလေးတစ်ချောင်းကိုပါ ကိုင်လာခဲ့၏။

“အရီး ဖွားရင်ရေ...သမီး သားလေးကို...ခဏကြည့်ပေးပါဦး”

“ရတယ်လေ...နုဖြူ သားလေးကို ထားခဲ့...ထားခဲ့ အရီး ကြည့်ပေးထားမယ်”

“လာ လာ သားလေး...အဘွားနဲ့ ကျန်ခဲ့နော်”

နုဖြူသားလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ နုဖြူသားလေးကို လက်ဆွဲပြီး အိမ်နီးချင်း ဖွားရင်ဆီ အပ်ထားခဲ့သည်။ နုဖြူမှာ ပုစွန်စာ ပလိုင်း ထမင်းတောင်းနှင့် လှော်တက်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီး အဖေ နောက်က လိုက်သည်။

နုဖြူက ပဲ့ကိုင်ပြီး အဖေကြီးဦးသာမောင်က လှေဦးပိုင်းက ထိုင်လှော်သည်။ နုဖြူ ချောင်းရေပြင်ကို လှော်တက်ဖြင့် နာနာနှိုက်ပြီး ဆွဲကော်ကာ ဖိလှော်လိုက်၏။ ရေတက်ကလေးနှင့်ဆို ရေစုန်ဖြစ်နေတာမို့ လှေကလေးမှာ ခပ်သွက်သွက်ပြေးနေသည်။ ငါးဝက်များမှာ ရေသေ ရက်များဆိုလျှင် ရေအောက်ကြမ်းခင်းပြင် ကျောက်စရစ်ခံသော မြေမျိုးတွင် အနေများကြသည်။ ဦးသာမောင်တို့ ငါးဝက်များသမားများ မှာ ကမ်းထောင်းကြီး မြစ်ဝ၊ သရက်တောင်ချောင်း ဓနိခင်းရေစပ် တစ်လျှောက် လှေပြိုင်မြစ်၊ ညောင်ခဏ္ဍန်မြစ်၊ အရူးကြီးမြစ်များမှာ ငါးဝက်များလှေရှိကြသည်။

ဦးသာမောင်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်မှာ လှေပြိုင်မြစ်ကို ပစ်မှတ် ထားပြီး လှော်လာကြ၏။ လှေပြိုင်မြစ်တွင် ကမ်းခြေ၌ ဗောဓိပင်ကြီး ရှိသည်။ ဗောဓိပင်ကြီးနှင့် မျဉ်းဖြောင့်တန်းနေသော မြစ်လယ်ခေါင် နေရာသည် ရေအောက်တွင် ကျောက်စရစ်သံခုံရှိသော နေရာပင် ဖြစ်သည်။

“ကဲ သမီး...လှေထိန်းလိုက်တော့”

နုဖြူ လှေကို ထိန်းလိုက်၏။ ရေသေရက်ဖြစ်၍ ရေဆွဲအားက သိပ်မပြင်းပေ။ လှေကိုထိန်းလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ လှေမှာ ရပ်တန့် သွားသည်။ နုဖြူက တက်မလို နောက်သို့ နည်းနည်း နည်းနည်း ယက်ကာ ကျိတ်လှော်လိုက်ခြင်းဖြင့် အသွားနှုန်းကို ငြိမ်စေ၏။ ဦးသာမောင် ကြာဆံကြိုးတွင် တွဲချည်ထားသော (၁၁) လောင်ပေါ် မျှားကို ဇာတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် လှေနှင့် တွဲပြီး ရေထဲတွင် နှစ်ထားသော ပလိုင်ထဲက ပုစွန်တက်အရှင်ကောင်၏ ကျောကို ဖောက်ချိတ်လိုက်ပြီး မျှားတစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ ငါးမျှားချိတ်နှင့်အတူ တွဲချိထားသော ဖော့တုံးကလေး များကိုပါ ပစ်ချလိုက်၏။ သုံးလက်မပတ်လည်ရှိ ဖော့ဖြူတုံးကလေးများ မြစ်ရေပြင်တွင် ပေါလောပေါ်နေကြ၏။

ရေအနက်ကို ချိန်ဆပြီး မျှားကြိုးလွှတ်ပေးရ၏။ ပုစွန်တက် အရှင်စာသည် ရေအောက်ကြမ်းခင်းပြင်နှင့် တစ်ပေခန့်အကွာတွင် ရှိနေရသည်။ ပုစွန်တက်စာမှာ ငါးမျှားချိတ်ဖောက်တပ်ခံရထားသော ဒဏ်ရာကြောင့် နာကျင်လွန်းပြီး ဖျတ်ဖျတ်လူး ကူးခတ်နေသည့် အချိန်သည် ငါးဝက်မည်သော အစာရူး ငါးတို့၏ မက်လောက်စရာ ရမ္မက်ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။ အစာကိုရလိုမှုကြောင့် လောဘဇောဝင်ပြီး ဟတ်လိုက်ချိန်တွင်တော့ ငါးဝက်တို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေမိန့် ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဦးသာမောင်တို့သားအဖသည် ရေအောက်ကျောက်စရစ်ပြင်အနံ့ ဖော့လွှတ်ပြီး ငါးမျှားချိတ်များကို ပစ်ချထား၏။ ရေပေါ်တွင် ပေါလော ပေါ်နေသော အံစာသီးပုံ ဖော့တုံးဖြူဖြူလေးများမှာ မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်ကာ အစီအရီ ပေါ်နေကြရာ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်း နေပေသည်။

ဦးသာမောင် ချည်လွယ်အိတ်ကလေးတွင် ထည့်လာသော အနားပုံဆေးတံလေးကိုထုတ်ပြီး လုံးခြေထားသော မာန်အောင် ဆေးရွက်ကလေးကို ဆေးတံဝတွင် လက်မဖြင့် ဖိကာ သိပ်ထည့် လိုက်၏။ ဓာတ်မီးခြစ်ကလေး၏ ထိပ်သီးစက်ဝိုင်းကလေးကို လက်မဖြင့် ခြစ်လိုက်ချိန်တွင် မီးစွယ်ကလေး ထတောက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ အသင့်ကိုက်ထားသော ဆေးတံရိုးဝသို့ မီးကူးပေးလိုက်၏။ ဆေးတံကို မီးစွဲသွားချိန်တွင် တစ်ချက် နှစ်ချက် သုံးချက်လောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရှိုက်ပြီး ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို လွှင့်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဆေးလိပ်အခိုးအငွေ့လေးများ အရှေ့လေပြည်လေးနှင့်အတူ လေထဲတွင် လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတောင်ဘက်ခြမ်းနေ အခြေခံလူတန်းစားတို့မှာ မာန်အောင်ကျွန်းထွက် မာန်အောင်ဆေးရွက်ကို ဆေးပြင်းလိပ်အဖြစ် ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆေးတံများတွင်ထည့်၍လည်းကောင်း သောက်သုံး ကြသည်။ လယ်သမားနှင့် ရေလုပ်သားတို့လို အလုပ်ကြမ်း လုပ်နေကြ သူများကတော့ ဆေးလိပ်လိပ်၍ သောက်ခြင်းထက် ဆေးတံများတွင် ဆေးထည့်ပြီး သောက်ကြသည်ကများသည်။ ငွေကုန်ကြေးကျ သက်သာသည့်အပြင် အချိန်တိုတိုနှင့် ကိစ္စပြီးမြောက်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“အဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်”

ဦးသာမောင် ဆေးတံသောက်နေရင်း ချောင်းဆိုးလာသည်။

“အဖေကြီးကို...ဆေးတံမသောက်ပါနဲ့ ပြောတာလည်း မရ ဘူး...။ ချောင်းတွေလည်း ဆိုးလှပြီ ကျန်းမာရေးမှူးကလည်း အဖေ့ကို ဆေးတံမသောက်ဖို့ တားထားတယ်လေ”

“ရာသီချောင်းပါ...သမီးရယ်”

“ဘယ်ကနေ ရာသီချောင်းရမှာလည်း အဖေ ချောင်းဆိုးတာ နှစ်လလောက်ရှိနေပြီ၊ ကျန်းမာရေးမှူးက မြို့တက် ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ လည်း ပြောထားပြီ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားလို့ရှိရင် အချိန်တိုတိုနဲ့ ကုသလို့ ရတယ်တဲ့ ခြောက်လဆို အမြစ်ပြတ်တယ် ပြောတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ အဖေကြီးလည်း ကြိုးစားနေပါ တယ်၊ ဒီတစ်ရေလောက်ဆို စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် မြို့သွားလို့ ရပါပြီ”

“အဖေလည်း သနားပါတယ် အဖေရယ်၊ အဖေအသက်အရွယ် နဲ့ ဘုရားရိပ် တရားရိပ်ခိုပြီး ကျောင်းကန်ဘုရား သွားသင့်ပြီ၊ ခု သမီးတို့ သားအမိကို အကြောင်းပြုပြီး ငါးမျှားကွန်ပစ် လုပ်နေရတုန်းပဲ”

“သမီးကလည်း အဖေကြီးက သမီးတို့အမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ ကတည်းက ဒီအလုပ် လုပ်စားခဲ့တာလေ မပင်ပန်းပါဘူး”

“အဖေကြီးကသာ မပင်ပန်းဘူးပြောနေတာ၊ လှေကလေး လှော်တာနဲ့တောင် အဖေကြီး ဟောဟဲ့လိုက်နေပြီ သမီး မြင်သားပဲ”

သည်တစ်ခါတော့ ဦးသာမောင် ဘာမျှ ဆင်ခြေမတက်တော့ ချေ။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်နေသည်။

ဦးသာမောင်မှာ အသက်က (၆၀) ကနေ သီသီစွန်းခဲ့ပြီ။ ဇနီးသည် ဒေါ်အေးရင် ကွယ်လွန်သွားတော့ သမီးကလေး နုဖြူနှင့် သားအဖနှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည်။ ခုတော့ လင်သေမုဆိုးမ သမီး နုဖြူနှင့် တစ်ဝမ်းတစ်ခါအတွက် မျှားတန်းချ ကွန်ပစ်အလုပ်ပဲ လုပ်နေ ရသည်။ အခြားသူများကဲ့သို့ လယ်လည်း မတည်နိုင်၊ ပိုက်ကြီးလည်း မချနိုင်၊ ပုစွန်တာလည်း မဆည်နိုင်။ စရိတ်ကျဉ်းသော ငါးဖမ်း လက်နက် ကိရိယာလေးဖြင့် ဘဝကို အလျဉ်မီရုံ ရုန်းကန်နေရသည်။

ဦးသာမောင်မှာ ခုနောက်ပိုင်း ချောင်းဆိုးလာသည်။ မောလာသည်။ လူလည်း တော်တော်ရပ်ကျသွားသည်။ အခြေအနေကို နားလည်သော သမီးနုဖြူက ငါးစာပုစွန်တက် ဖမ်းခြင်းအလုပ်ကို အဖေ့ကို ပေးမဖမ်းစေတော့ဘဲ မနက်ဝေလီဝေလင်းကပင် ကိုယ်တိုင် လှေလှော်ထွက်ပြီး ဒီရေရောက် ချောင်းဖျား၊ မြောင်းဖျားများတွင် သွားရှာသည်။ သွားဖမ်းသည်။

ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် အိမ်ပေါ်က အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလျှင် ချောင်းများ၊ မြစ်များပင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်တိုင်းတွင် လှေ ရှိကြသည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရွေး အသက် တစ်ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင် လောက်ဆိုလျှင် ရေကူးတတ်ကြသည်။ လှေလှော်တတ်ကြသည်။ ခုလည်း နုဖြူမှာ အဖေ ငါးမျှားလုပ်ငန်းတွင် လှေပဲ့ကိုင်အဖြစ် တာဝန်ယူကာ အဖေ့ကို ကောင်ကောင်းကူညီနိုင်ပေသည်။

“အဖေကြီး ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဖော့သီးလေးသုံးလုံးမှာ လှုပ်တုပ် လှုပ်တုပ်နှင့် ရေပြင်တွင် မြုပ်လိုက် ပေါ်လိုက် ဖြစ်နေပေရာ အဖေကြီးကို နုဖြူ မေးထိုးပြလိုက်သည်။ ရေလုပ်သားအဖေကြီး ချက်ချင်းသဘောပေါက် သွားသည်။

“လှော်ပေး...လှော်ပေး...သမီး”

နုဖြူ လှော်တက်ကလေးကို နာနာရှိုက်ပြီး ဖိလှော်လိုက်၏။ ခါယမ်းလှုပ်ကစားနေသော ဖော့သီးလေးနား ရောက်သွားသည်။ ဖော့သီးလေးမှတစ်ဆင့် မျှားကြိုးကို ခပ်သွက်သွက်ဆွဲဖော်လိုက်၏။ ငါးဝက်ကြီးမှာ တဖြုန်းဖြုန်းရုန်းကာ ရေထဲမှ ပေါ်လာ၏။ ဦးသာမောင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်ဖမ်းကာ ငါးမျှားချိတ်ကို အာခံတွင်းထဲမှ

ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ငါးဝက်ကြီးကို ရေပက်ခန်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။
ငါးဝက်ကြီးကတော့ ဆူးတောင်ကြီးများ တကားကားနှင့် လွတ်လမ်း
အတွက် ကြိုးစားရုန်းကန်နေသေးသည်။

ဟော တစ်ကောင်၊ ဟော တစ်ကောင် သည်တစ်ချိန်မှာတင်
ငါးကောင်တိတိ ရသွားသည်။ ဦးသာမောင်မှာ ငါးမျှားချိတ်တွင်
မိနေသော အကောင်ကိုဖြုတ်ယူပြီး ပုစွန်အရင်စာတပ်ကာ မျှားကို
ပြန်ပစ်ချသည်။ ငါးကိုဖြုတ်ပြီးချိန်တွင် ငါးစားပြန်တပ်ပြီးဖြစ်နေသကဲ့သို့
ငါးမျှားချိတ်ကို ပြန်ချပြီးသားလည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်သွားတော့
သည်။ အလုပ်သုံးခုစလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း ပြီးမြောက်အောင်
ဆောင်ရွက်နိုင်သော ဦးသာမောင်၏ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုပင်ဖြစ်သည်။

အဖေကြီးက မျှားကြီးကို ဆွဲ ငါးကိုဖြုတ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန်တွင်
သမီးနုဖြူကလည်း လှော်တက်ကလေးကို လှော်လိုက် ကန်ကြိတ်
လိုက်နှင့် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ကြိုးစားဆောင်ရွက်နေ၏။ အဖေကြီးက
ငါးတစ်ကောင်စီ ဆွဲဖော်လိုက်တိုင်း သနပ်ခါးနှင့် ဝေးနေသော
နေလောင်မျက်နှာပြင်ဝိုင်းဝိုင်းလေးမှာ အပြုံးပန်းကလေးများ တစ်ပွင့်ပြီး
တစ်ပွင့် ပေါ်ပေါ်သွားသည်။

“အဟွတ်...ဟွတ် ဟွတ်...ဟွတ် ဟွတ်”
“အို အဖေကြီး...သနားလိုက်တာ”

ဦးသက်မောင်မှာ ငါးမျှားကြီးကို ဆွဲဖော်နေရင်း ချောင်းဆိုး
လာသဖြင့် သမီးနုဖြူထံမှ အဖေအတွက် ကရုဏာသံများ ရုတ်ချည်း
ထွက်ပေါ်သွားသည်။

လောဘ ဒေါသ မောဟ တရားတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်နေသော
ခန္ဓာကြီး၌ ရုပ်နှင့်နာမ် ဒွန်တွဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘဝဆိုသော
ဒုက္ခအဆောက်အအုံ ဆက်လက်တည်မြဲရေးအတွက် အိုလည်းမလွတ်၊
နာလည်းမလွတ် ရုန်းရ ကန်ရ လှုပ်ရှားနေကြရပေသည်သာတကား။

* * *

“မနေ့က နုဖြူတို့သားအဖတော့...မဟာကံထူးရှင်ဖြစ်သွား
တာပဲကွ”

“ပြောပါဦးဟ ကျော်မြ ဘာတွေကံထူးတာလဲ”

“မင်းကလည်း တစ်ရွာထဲနေကြတာများ မသိတာ အံ့ရောကွာ”

“ငါက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲဟာ...တောင်ကို လှေခုတ်
တက်နေတာ ညမိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်တာလေ”

“အဲလိုဆို နားထောင်...နုဖြူတို့သားအဖ မနေ့က လှေပြိုင်
မြစ်မှာ ငါးဝက်သွားမျှားတာ ကောင်ရေ (၃၀) တိတိ ရလာတာလေ”

“ဟေ့”

“ဟုတ်တယ်...၊ ငါးဝက်က ပုံမှန်အကောင်တွေဆို နှစ်ကောင်
တစ်ပိဿာစီးတာလေ”

“ဒါဆို သူတို့သားအဖ မနေ့က နှစ်သောင်းကျော်ဖိုးလောက်
မိလာတာပေါ့”

“ရပါစေကွာ အဘိုးကြီး...သနားပါတယ်”

“ဟေ့ကောင်...ဟေ့ကောင် မောင်ဒေါင်း မင်းအကြောင်း
ငါသိတယ်နော်...ဘာအဘိုးကြီးသနားတာလဲ...မင်း နုဖြူကို
စိတ်ဝင်စားနေတာမဟုတ်လား”

ကျော်မြစကားကြောင့် မောင်ဒေါင်း ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွား၏။

“ငါကတော့ကွာ အမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ နုဖြူကို သနား တာရယ်...သူ့စိတ်ဓာတ်ကို နှစ်သက်တာရယ်...ဒါတွေကြောင့် စဉ်းစားတာပါကွာ”

“ကောင်းပါတယ်...သူငယ်ချင်း လူလူချင်းမေတ္တာထားတတ် တာ အင်မတန် မွန်မြတ်တဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရားပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို...ဒီနေ့ သူတို့သားအဖ လှေပြိုင်မြစ်ဘက် ပြန်ထွက် ကြဦးမှာပေါ့”

“မင်းကလည်း တစ်ချီရပြီးတဲ့ခွင်မှာ နောက်တစ်နေ့ဆို ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မှာလဲ ပွဲပျက်ပြီလေ ငါးတွေပြေးကြပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါ”

“ခု ဒီနေ့ဆို...နုဖြူတောင် ငါးစာရှာမထွက်တော့ဘူးလေကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...မင်းတော်တော်သိနေတာပဲ”

“သိတယ်...သိတယ် နုဖြူကလည်း ပြောတယ်လေကွာ... သူ့အဖေကြီး ဒီနေ့ ငါးဝက်များမထွက်ဘူးတဲ့”

“ဒါဖြင့်...သူတို့သားအဖ အနားယူကြတာပေါ့”

“မနားဘူးလေကွာ၊ ဘိုးတော် မနက်အစောကြီးကတည်းက ကွန်ယူပြီး ထွက်သွားတာတဲ့”

“ဟုတ်လား...ဒါဆို သူ့ခွင်တစ်ခုခုရှိလိမ့်မယ်ကွာ၊ သူ ဒီအတိုင်း ရေရေရာရာ မရှိဘဲနဲ့တော့ ထွက်မသွားတတ်ဘူး”

“မောင်ဒေါင်း...မင်း သူတို့သားအဖတွေရဲ့အထာကို တော်တော်သိနေတာနော်”

ကျော်မြနှင့် မောင်ဒေါင်းတို့ အကြည့်ချင်းဆုံပြီး ရယ်မိရက်သား ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။

ကျွန်းစဉ်နယ်သားတို့မှာ ဒေသ၏ ပထဝီအနေအထားအရ မြစ်ကြီးချောင်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ခက်ဖြာစီးဆင်းနေမှုတို့ကြောင့် ရေလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြသူတို့များကြသည်။ ဦးသာမောင်တို့ ကမ်းထောင်းကြီးရွာမှာ ပင်လယ်ပြင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အတွင်းပိုင်း ကျသောနေရာတွင် တည်ရှိသဖြင့် ပင်လယ်ပြင် ကမ်းဝေးငါးဖမ်း လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သူ လုံးဝမရှိကြ။ မြစ်တွင်း၊ ချောင်းတွင်း၊ ဆည်တွင်းများတွင်သာ ငါးဖမ်းလေ့ရှိကြသည်။

ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများက ကျားပါးစပ်ပိုက်၊ သုံးထပ်ပိုက်များ ထောင်ပြီး လုပ်ငန်းကြီး လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ခုဆိုလျှင် ငါးပုစွန် ကဏန်းတို့ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ဝင် ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းများဖြစ်လာကြသဖြင့် လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့လာကြသည်။ အဓိကအားဖြင့် ဒီရောက်တော များကို လက်ကောက်ပိုင်းသဏ္ဍာန် စုပေါင်းဆည်ဖို့ကြခြင်းဖြင့် ပုစွန်တာ များကို ဖန်တီးကာ လုပ်ငန်းကို ပိုမိုချဲ့ထွင်လာကြသည်။ အထူး အောင်မြင်ကြသဖြင့် လူများလည်းဝ၊ ရွာများလည်း လှနေကြပေပြီ။

ဦးသာမောင်တို့ ဘဝကတော့ အဏ္ဏဝါကမ်းခြေအနီးက ဇရာပို တံငါအိုကြီးဘဝရယ်လေ။ တောင်ညိုရိုးမမှ စီးဆင်းနေသော ဒလက်ချောင်းကြီး တောင်ကျရေ မညင်သာသလို တံငါအိုကြီး ဘဝကလည်း မညင်သာပါလေခဲ။

* * *

မနက်ခင်း နေရောင်ခြည် ဖြန့်ကြဲလိုက်ချိန်တွင် မောင်းညှိနေသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ပိုမိုလင်းထိန်သွားကာ ရွှေရောင်အဆင်းကို ဆောင်နေ၏။

ဦးသာမောင် နှင်းများသီးနေသော မြက်ပင်များကို ဖိနှင်းပြီး လယ်ကန်သင်းပေါင်ပေါ်က မြက်တောကို ဖြတ်လျှောက်လိုက်သည်။ မြက်ဖျား နှင်းသီးများ ကွဲကုန်ကြသဖြင့် ခြေသလုံးလောက်ထိ နှင်းရည်များဖြင့် ရွဲကုန်၏။ ဖုံးလုံးနေကြကုန်ပြီဖြစ်သော စပါးနံ့များ ကလည်း ခေါင်းကလေးညိတ်ပြီး တို့ဆိတ်ကျီစယ်လိုက်ကြရာ စပါးနံ့ စပါးရွက်များမှတစ်ဆင့် ရာသီရှေ့ပြေး ဆောင်းနှင်းပွင့်ကလေးများက ဦးသာမောင်ကို အေးစက်သွားစေပြန်၏။ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးကလေးက တစ်ခါ ဆော်သွေး လိုက်ပြန်ရာ ဦးသာမောင် ပိုပြီး အေးသွားသလိုမျိုး ခံစားသွားရသည်။

ဦးသာမောင်ကား ကြောင်ငိုပလိုင်းကြီးကို ကျောပိုးပြီး ကွန်ကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ ခဲလုံးများပါသည့် ကွန်အဝပိုင်းကို နောက်ကျောသို့ တွဲလောင်းချထား၏။ ကွန်ဖူးချာနှင့် တွဲချည်ထားသော လက်ဆယ်ကြိုး ကိုတော့ အခွေလိုက်ကိုင်ကာ ရှေ့ဘက်သို့ ချထား၏။ ကိုယ်အောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံး နှင်းရည်တို့ဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ဦးသာမောင် ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေ၏။

“အဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်”

“ဒီချောင်းကလည်း”

ဦးသာမောင်မှာ သွားနေရင်းနှင့် ချောင်းက ဆိုးလိုက်သေးသည်။ ရည်မှန်းချက်အတွက် ကြိုးစားရုန်းကန်နေရသောအချိန်မို့ စိတ်က မရှည်ချင်။ ဝေဒနာက စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဖောက်ဖောက်လာတတ်

ပေရာ ရုပ်နာမ်တရားထဲက သန္ဓေတည်ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါကို မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားသည်။ ဦးသာမောင်မှာ စပါးခင်းကြီးကို ကျော်လွန်ပြီး ကျွဲစာခင်းမြက်တောကြီးကို ဖြတ်နေပေပြီ။

“အဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်”

အအေးဒဏ်ကြောင့်များ ဖြစ်နေလေသလားမသိ။ သည်နေ့ ချောင်းက ပိုဆိုးနေသည်။ သျှိုသျှားသီးမှုန့်နှင့် ဖန်ခါးသီးမှုန့် ရောနယ် ထည့်ထားသော ပုလင်းကလေးကို ခါးပိုက်ထဲက ထုတ်ပြီး ဆေးမှုန့်ကို လက်ဝါးကလေးထဲထည့်ပြီး ခေါင်းကိုမော့ပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ချ လိုက်၏။ ပါးစပ်ထဲကို ရေနှင့်တော့ လောင်းထည့်မချ။ တဖြည်းဖြည်း ဝါးရင်း ဆေးရည်များ တစ်မိမိမိမိ လည်ချောင်းထဲ ဝင်ပါနေခြင်းဖြင့် ချောင်းဆိုးခြင်းကို သက်သာစေသည်။

မြက်တောကြီးအဆုံးတွင် ဆူးလိုင်းသုံးလိုင်းဖြင့် ရှည်မျောမျော အရွက်ရှည်များကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသော သပေါ့ပင်တောကြီးကို အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့နေရသည်။ လေအတိုးမှာတော့ ဆူးများပိုင်ရှင် သပေါ့ရွက်ရှည်ကြီးများမှာ ညာလှည့်ဘယ်လှည့်ဖြင့် ကဗျာလွတ် က,သလိုမျိုး လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ် ပြုနေကြ၏။ အစိမ်းရောင် ပြောင်ချော အရွက်ကြီးများ၏ လှုပ်ခါမှုမှာ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ပိုပြီး အရောင် လက်နေ၏။

ဦးသာမောင် သပေါ့ပင်တောအနီးသို့ အရောက်တွင် အနီရောင် ဝတ်ရုံလွှာကလေးကို ခြုံလွှမ်းထားသော တောစာ ငှက်ကလေးများ ဝုန်းခနဲ ထပျံပြေးကြ၏။ တောစာငှက်ကလေးများမှာ သပေါ့ညွန့် ကလေးများတွင် ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် ချိတ်နားခိုတွဲပြီး တစ်စီ အော်မြည်နေကြ၏။ သူတို့၏ သိုက်မြုံကလေးများကို အန္တရာယ်ပြု

ဖျက်ဆီးမည့်သူများ ဖြစ်နေလေမလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ကလေးများဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြသည်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ဦးသာမောင်ကား ရည်မှန်းချက်ကို မရောက်မချင်း ရပ်နားသည် ဟူ၍မရှိ။ ရှေ့သို့ ဆက်ကာ ဆက်ကာ သွားနေ၏။ သပေါ့ပင် တောကြီးကို လက်ဝဲထားပြီး ဆက်လျှောက်လိုက်ပြန်သည်။ ဦးသာမောင်၏ ခြေလှမ်းကြွကြီး တွန်းအား ရုန်းအားကြောင့် ခဲလုံးများ တွဲထားသော ကွန်အဝပိုင်း ခဲထုပ်မှာ တဖြုန်းဖြုန်း ရုန်းခါပြီး ဦးသာမောင်၏ တင်ပါးနား တစ်ပိုက်အား တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်ခတ် နေ၏။ ခဲထုပ်၏ ရိုက်ခတ်မှုမှာ စည်းချက်ပေးသလိုဖြစ်ကာ ဦးသာမောင် ဘဝင်တွေ့ပြီး ကျေနပ်သလိုတောင် ဖြစ်လိုက်မိသေး၏။

ဟော သပေါ့ပင်တောကြီးကို လွန်သွားခဲ့ပေပြီ။ ရှေ့က ဇီးတော ဆည်ကြီးက အဖွေးသား ပေါ်လာ၏။ သို့သော် လယ်ရေဖောက်ချိန်မှို ဆည်ကြီးမှာလည်း ရေက တစ်ဝက်ခန့် ခန်းနေပြီ။ မင်းကန်းပင်ကိုင်း၊ ကျီးကန်းပင်ကိုင်းတို့မှာ ရင်ညွန့်လောက်သာနက်သော ဆည်ရေထဲတွင် ဟိုနားတစ်ကိုင်း သည်နားတစ်ကိုင်း စိမ်းစိမ်းဖန့်ဖန့် ပေါ်နေကြ၏။ ဦးသာမောင် ကျေနပ်သွား၏။

ဆည်ရေထဲရှိ သစ်ကိုင်းများမှာ အလိုအလျောက် တည်ရှိ နေကြခြင်းမဟုတ်ပေ။ မနေ့ကတည်းက ဇီးတောအတွင်း လယ်သမား များ ဆည်ရေဖောက်သည်ကြား၍ ဦးသာမောင် ကိုယ်တိုင်လာပြီး သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ခဲ့သည်။ ဆည်ရေပြင်အန့် ကွန်ချက်ကောင်းမည့် နေရာများကို ရွေးပြီး သစ်ကိုင်းများကို ချထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူပြုလုပ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း မရွေ့မပြောင်း တွေ့ရ၍ ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆည်ပတ်ဝန်းကျင်အန့်၊ ဝေ့ဝိုက်အကဲခတ်လိုက်၏။ ခြောက်တောင် ဗျိုင်းများ၊ ကျွဲစီးဗျိုင်းများ၊ ချုံဗျိုင်းများ ဆည်ရေစပ်တွင် ဟိုနားသည်နား သွားကာ ဝမ်းစာရှာနေကြ၏။ ပိန်ညင်းငှက်ကလေး တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စကလည်း ဆည်ရေစပ် ချုံပတ်ကလေးများတွင် နားခိုပြီး ပရိယေသနအတွက် စောင့်ကြည့်နေကြပုံရသည်။ ဟော ကြည့်နေရင်းပဲ ပိန်ညင်းငှက်ကလေးတစ်ကောင် သစ်ပင်ပေါ်က ဖျတ်ခနဲပျံဆင်းပြီး ရေစပ်က ငါးကလေးတစ်ကောင်ကို ထိုးဆိတ် ကောက်ယူပျံပြေးသွားလေပြီ။

ဗျိုင်းများကတော့ လည်တံကလေးများကို ရနိုင်သမျှ ရှည်ထုတ်ပြီး အကွက်ကျကျလျှောက်ကာ အစာကို ရှာဖွေနေကြဆဲ။ သူတို့၏ ရိုးရာဓာတ်စာ ငါး၊ ပုစွန်ကလေးများကို တွေ့လိုက်ရပါက နှေးနှေးမည်မထင်နှင့်။ ခြေထောက်ပိန်ရှည်ရှည်လေးနှစ်ချောင်းကို ဇော်ဇော်နှင့် ပြေးလျှောက်ပြီး ချက်ချင်းကောက်ယူချီလိုက်မည်သာမှတ်။

ငှက်များကလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ့အလုပ်။ ဦးသာမောင်ကလည်း သူ့ဘဝနှင့် သူ့အလုပ်ပဲလေ။ ဦးသာမောင် ဆည်ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက် ပေပြီ။ ရေထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းလှမ်းကာ ဆည်လယ်သို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းလေးများ ရေပေါ် ပေါ်ထွက် နေသော နေရာသို့ ရောက်ချိန်တွင် ခြေထောက်ကို ခပ်ကားကားလေး အနေအထားဖြင့် ရပ်လိုက်၏။ ကွန်ကို ပခုံးပေါ်ကချပြီး ကွန်သား တစ်ဝက်ခန့်ကို ဘယ်ဘက်လက်မောင်းပေါ်တွင် တင်ပြီး ဘယ်လက်ဖျားကို ကျန်သည့်ကွန်သားတစ်ဝက်အား စုကိုင်လိုက်၏။ ဘယ်လက်ဖျားဖြင့် စုကိုင်ထားသော ကွန်သားတစ်ဝက်ကို ညှာလက်ဖျားဖြင့် လှမ်းကိုင်ပြီး ကွန်သားတစ်ဝက်ကို ခွဲယူလိုက်ခြင်းဖြင့်

ကွန်သားထုကြီးမှာ ဘယ်လက်ဖျားနှင့် ညာလက်ဖျားတွင် တစ်ဝက်စီ အညီအမျှဖြစ်သွားပြီး ကွန်ပစ်ရန် အနေအထားမှန် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဘယ်ဘက်လက်ကတော့ ကွန်သားတစ်ဝက်ကို တင်ထားခံရမှုကြောင့် တံတောင်ဆစ်မှာ ကျင်တွယ်ကောက်လိုဖြစ်နေပေ၏။

ဦးသာမောင် ဘယ်လက်မောင်းအားကို အဓိကပင်မအားအဖြစ် အသုံးပြုကာ မောင်းအားသွင်းပြီး ရေပေါ်ပေါ်နေသော သစ်ကိုင်းကို လွှမ်းခြုံဖြစ်သွားအောင် ကွန်ကိုဖြန့်ကြဲ ပစ်ချလိုက်၏။

“ဟိုး...ဖျန်း”

ကွန်ရေထဲသို့ ကျအပြီးတွင် လယ်ဆယ်ကြိုးကို တင်းကြည့် လိုက်သည်။

“ဟ...ဟ...ဟ...ဟ”

ကွန်တစ်ခုလုံး တဖြန်းဖြန်း ရုန်းခါနေပေရာ ဦးသာမောင်မှာ အသံဗလံများ ထွက်အောင်ထိ အံ့ဩပျော်ရွှင်သွားသည်။ ဧကန္တ လယ်ငါးဆည်ငါး ကကတစ်ကောင်များ အပြုလိုက်ဝင်ရောက်နေပြီဟု ဦးသာမောင် သိလိုက်၏။ ဦးသာမောင်၏ အလုပ်ကို “ချုံအုပ်သည်” ဟုခေါ်သည်။ ချုံအုပ်ပြီး ပစ်ချထားသော ကွန်ကို ချောင်းထဲမြစ်ထဲတွင် ရေစမ်းပစ်သလိုမျိုး အလွယ်တကူ ဆွဲဖော်၍ မရနိုင်ပေ။ ကွန်ချည်သား မှာ သစ်ခက်တို့ဖြင့် ငြိနေမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်တွင် ကိုယ်ကိုယ့်ကို နှိမ့်ချလိုက်ပြီး ကွန်ပတ်ပတ်လည်ကို ငုံ့စမ်းရသည်။ ရေသိပ်နက်နေပါက ငုတ်ပြီးစမ်းရသည်။

ဦးသာမောင် ကွန်ထဲတွင် မိပြီး တလှုပ်လှုပ် ရုန်းခါနေကြသော ကကတစ်များကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဖြုတ်ယူပြီး ခေါင်းကျော် ပစ်ထည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကြောင်ငိုပလိုင်းထဲရောက်သွားစေ၏။ ဆည်ငါး

ကကတစ်တို့၏ ပါးဟပ်တွင် ထက်လှသော ပါးဟပ်သင်တန်းများ ပါခြင်း၊ ကျောကုန်းတွင် ဆူးတောင်များရှိခြင်းတို့ကြောင့် ကွန်ထဲတွင် ငါးကို စမ်းဖြုတ်ယူရာတွင် အထိအရှမဖြစ်စေရေးအတွက် လွန်စွာ သတိထားရ၏။ ငါးစင်ရိုင်းများကိုဖြုတ်ရာတွင်လည်း သူတို့၏ ထက်လှသော ရန်စွယ်သုံးချောင်း အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းအောင် သတိကြီးစွာထားပြီး ကြိုးစားဖြုတ်ယူရသည်။

လယ်ငါးတို့မှာ အကောင်သိပ်ကြီးကြီးတော့ မရပေ။ နှစ်ကောင် တစ်ပိဿာ၊ သုံးကောင် တစ်ပိဿာ၊ လေးကောင် တစ်ပိဿာ စီးသည့် ခပ်ငယ်ငယ် ငါးမျိုးသာဖြစ်သည်။ ကကတစ်နှင့်အတူ ငါးစင်ရိုင်း အကောင်ကြီးများကလည်း ရောနှောကာ ပါလာတတ် ကြသည်။ ဆည်ငါး လယ်ငါးတွေမှာ အဆီအလွန်ရှိပြီး ဟင်းစား ကောင်းလှသဖြင့် လူကြိုက်များကြသည်။

ဦးသာမောင် ဆည်တစ်ဝက်ခန့် ချုံချုပ်ပြီးချိန်တွင် ကြောင်ငို ပလိုင်းကြီး ပြည့်တက်နေပေပြီ။ နောက်ထပ်ထည့်၍ မရတော့ချေ။ ဦးသာမောင် ကမ်းပါးဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“အဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်”

မောပန်းသွားပေလို့လားမသိ ချောင်းက ဆိုးလာပြန်သည်။ ဖန်ခါးသီးမှုန့်နှင့် သျှိုသျှားသီးမှုန့်များကို ငုံလိုက်ပြန်၏။ ကမ်းပါးစောက် ကို တွယ်တက်ပြီး ပလိုင်းထဲကငါးများကို သပေါ့ပင်အုပ်အနီးတွင် ပုံထားလိုက်၏။ ချက်ချင်းပဲ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဆင်းလိုက်ပြန်သည်။ ဦးသာမောင် သူဖန်တီးထားသော သစ်ကိုင်းသစ်ခက်ချုံများကို တစ်ချုံပြီးတစ်ချုံ ကွန်ဖြင့်ချုပ်၊ ငါးဖမ်းနှင့် နေ့တစ်ဝက်တိုင်ခွဲပေပြီ။ ကကတစ်နှင့် ငါးစင်ရိုင်းကောင်များကလည်း ကြောင်ငိုပလိုင်းကြီးနှင့် သုံးပလိုင်းအပြည့်အမောက် ရသွားတော့သည်။

ဤတွင် ဦးသာမောင်အတွက် ဝမ်းသာမှုဂယက်ကြားက အခက်အခဲတစ်ခုကို သွားတွေ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းသော်ကား ဦးသာမောင်မှာ ရထားသည့်ငါးက သုံးပလိုင်းတိတိ။ အမှန်တကယ် ပါလာသည်က ငါးပလိုင်းက တစ်လုံးတည်း၊ ဦးသာမောင် တစ်ချက် တွေ့သွားသည်။ သိပ်မကြာ အကြံရသွားသည်။ ကိုယ်ပေါ်က စစ် ရှုပ်လက်ရှည် အနွမ်းကလေးကို ချွတ်လိုက်၏။ ရေစိုကိုယ်ကြီးကို လေတိုးအားကြောင့် တစ်ချက်တော့ အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူရိန်မင်းက ပူရိန်ပြင်းနေပြီမို့ ချက်ချင်းနွေးသွားသည်။ ငါးများကို အင်္ကျီထဲ ကောက်ထည့်ပြီး ထုပ်ချည်လိုက်၏။ ကျန်ငါးများအတွက် စဉ်းစားလိုက်ပြန်သည်။

ပုဆိုးအောက်စကို ညာတစ်စွန် ဘယ်တစ်စွန် ကောက်ဆွဲပြီး ခန္ဓာကိုယ်အရှေ့ဘက် ချက်၏ဝဲယာတွင် ပုဆိုးစွန်း နှစ်စွန်းစလုံးကို မြဲမြဲထိုးသွင်းထားလိုက်ချိန်တွင် ခါးပိုက်အိတ်ကြီးတစ်ခု ရရှိသွား တော့သည်။ ဦးသာမောင် ငါးများကို ကောက်ထည့်လိုက်ပြန်၏။ ဟော ငါးခါးပိုက်ကြီး ပြည့်သွားပြီ။ မြေပြင်တွင် ပုံထားသော ငါးများလည်းကုန်ပြီ။

ဦးသာမောင် ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်လေးတွင် ကျောပြင်ပေါ်၌ ငါးအပြည့်ဖြင့် ကြောင်ငိုပလိုင်းတစ်လုံး၊ လက်ဝဲဘက်တွင် အင်္ကျီဖြင့် ထုပ်ထားသော ငါးထုပ်ကြီးက တစ်ထုပ်၊ ပုဆိုးခါးပိုက်ထဲတွင် ငါးထုပ် ကလည်း တစ်ထုပ်၊ ညာလက်တွင်တော့ ကွန်ထုပ်ကြီးကို ကိုင်ထား သည်။ ဦးသာမောင် ချိန်ဆပြီး လှမ်းသွားကြည့်လိုက်၏။ သိပ်အသွက် ကြီးတော့ မရွေးနိုင်။ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်း လှမ်းကာသွားရ၏။ ဦးသာမောင်မှာ ဤနည်းမှအပ အခြားမရှိပြီဟု

သိလိုက်၏။ တဖြည်းဖြည်း လှမ်းသွားလိုက်သည်။ ဒုက္ခပေးနေသည်က ရှေ့ခါးပိုက်ထဲက ငါးထုပ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ တစ်လှမ်းစီလှမ်းတိုင်း ညာဘက်လိုမ့်ခါလိုက် ဘယ်ဘက်လိုမ့်ခါလိုက်နှင့် အသွားနှုန်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေ၏။ ဦးသာမောင် ကြိုးစားပြီး ရုန်းကန်လာ ခဲ့သည်။ လယ်ကွင်းအစပ် ရေကန်ပျက်ကြီးနားက ဗောဓိပင်ကြီးအောက် ရောက်လာ၏။ မောလည်းမောပန်းနေခဲ့ပေပြီ။

“အဟွတ်..ဟွတ်..ဟွတ်..ဟွတ်..ဟွတ်”

ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်နေရသော အလုပ်မို့ အရမ်းမောပြီး ချောင်းက ဝင်ရောက်နှိပ်စက်လာပြန်သည်။ ဦးသာမောင် ဗောဓိပင် ခြေရင်းတွင် အသာအယာထိုင်ချလိုက်၏။ သို့သော် ပေါင်ကြားက ငါးထုပ်ကြီးကြောင့် သိပ်တော့ ဟန်မကျလှ။ ဦးသာမောင် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူပြီး မျက်လုံးကို မှေးထားလိုက်၏။ နံရိုးကျကျကြီးက နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နှင့် ဖိုထိုးသလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။

“ဟင် အဖေကြီး...ဒီရောက်နေပြီလား”

ဦးသာမောင် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ သမီးလိုက်လာတယ်ဟုတ်လား...ဒီမှာတွေ့လား... သမီး ငါးတွေ ငါးတွေ အဖေ ဖမ်းလာတဲ့ငါးတွေလေ”

ဦးသာမောင်မှာ အမောရွှေရင်အုံကြီး ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ ရောက်သွားသည်မသိ။ သမီးမျက်နှာလေးမြင် လိုက်ရတော့ အေးမြသည့် မိဘမေတ္တာရေစင်က ချက်ချင်းဖျန်းပြီးသား ဖြစ်သွား တော့သည်။ အားရဝမ်းသာ ပြုံးရယ်ပြပြီး အောင်မြင်မှုအတွက် အောင်ပွဲခံနေလေရဲ့။

“ဪ အဖေရယ်...ဒီလောက်များတဲ့ငါးတွေကို မနိုင်မနင်းနဲ့ အဖေ သယ်လာရတာ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီပေါ့။ ရော့ အဖေ ရေလေး သောက်လိုက်ပါဦး...။ အဖေသွားတာကြာနေတာနဲ့ စိတ်မချလို့ သမီးလိုက်လာတာလေ အဖေရဲ့...ဒီမှာ အဖေ့အတွက် ထမင်းချိုင့် လေးဆွဲလာတယ်”

ဦးသာမောင်မှာ သမီးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။ သမီးလေးက စကားလေးတပြောပြောနှင့် အဖေအိုကြီးကို ပြုစုပုံကလည်း အမောပြေစေသလိုမျိုးဖြစ်နေ၏။

“အဖေ စားလိုက်ပါအဖေရယ်... အဖေ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ အဖေ့ကို သမီးသနားလိုက်တာ အဖေရယ်”

နုဖြူမှာ အဖေ့ကို ကရုဏာသက်စွာပြောရင်း အဖေကြီးထမင်း စားဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ပေးလိုက်၏။ အဖေကြီးကလည်း ချစ်သမီးလေး ချက်ပြုတ်ယူလာခဲ့သော ဆင်းရဲထမင်း ဆင်းရဲဟင်းကို တဖြည်းဖြည်းချင်း စားနေ၏။

“ရှော့...အဖေ ရေသောက်ချလိုက် ထမင်းလုတ်နင်နေဦးမယ်၊ ဖြည်းဖြည်းစားပါ”

“စားပြီးရင် အဖေ ခဏနားလိုက်ဦးနော်”

“သိပ်အကြာကြီးနားလို့ ဘယ်ဖြစ်ယုံမလဲ သမီးရယ်...သမီးက ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်ပြီး ငါးရောင်းရဦးမယ် ရေခဲဝင်တာတွေလည်း ဒိုင်သွင်းပေါ့သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အဖေ ဟုတ်ကဲ့”

နုဖြူ လယ်စပ်ချုံ့ပုတ်နားသို့သွားကာ နှိုင်းနွယ်တစ်ပင် ဆွဲဖြတ် လိုက်ပြီး အဖေ့ခါးပိုက်ထဲက ငါးများကို နွယ်ကြိုးဖြင့် သီလိုက်၏။

အဖေ့ခါးပိုက်ထဲတွင် ငါးများ ပြောင်တလင်းခါသွားပေပြီ။ နုဖြူ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး အဖေ့ဆီတွင် ကျောပိုးထားသော ကြောင်ငိုပုလင်းကို လှမ်းယူပြီး ကျောပိုးထားလိုက်၏။ အဖေအင်္ကျီဖြင့် ထုပ်ထားသော ငါးထုပ်ကို ညှာလက်ဖြင့် မပြီး ခါးထစ်ခွင်တွင် တင်ပြီး သယ်ထား လိုက်၏။ ဘယ်လက်ကတော့ နွယ်ကြိုးဖြင့် သီထားသော ငါးများကို ဆွဲကိုင်ထားလိုက်၏။

“အဖေကြီး...ကွန်ထုပ်ကလေးတစ်ခုပဲ သယ်နော်”

“ဪ...သမီးမှာ အထုပ်တွေများနေပြီလေ...အဖေကြီး တစ်ခုလေးပါဦး”

“ရတယ်အဖေ...သမီးနောက်က ဖြည်းဖြည်းပဲ လိုက်လာ ခဲ့နော်”

“အေး ရတယ်...ရတယ် သမီး”

နုဖြူမှာ အဖေ့ကိုစောင့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းလှမ်းနေ၏။

“အဖေရယ် ဒီတစ်ခါတော့ အဖေ သေချာပေါက်မြို့တက်လို့ ရပြီ၊ အလျင်ရေတွေက စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေရယ်...ဒီရေမှာ ငါးဝက်ကရတဲ့ပိုက်ဆံရယ် ခုတစ်ခါ ကွန်ကရလာပြန်ပြီ၊ သမီးဝမ်းသာ လိုက်တာ အဖေရယ်...အဖေ့ကို ဆေးကုရတော့မယ်”

နုဖြူ မျက်နှာပြင်လေးတွင် ဝမ်းသာရိပ်များ ပြည့်နေ၏။

“အဖေ သိပ်တော်တာပဲ၊ ဒီငါးတွေ ခုလောက်အများကြီး ဘယ်လိုလုပ်ရလာတာလဲဟင်”

“ဒါက...ဒီလိုရှိတယ် သမီး၊ ခုက လယ်သမားတွေ လယ်ရေ ဖောက်ချိန်လေ၊ ဒီလို လယ်ကန်သင်းတွေကို ရေဖောက်လိုက်တဲ့အခါ မှာ စပါးပင်တွေကြားမှာ ကျက်စားနေကြတဲ့ ငါးတွေက ရေနဲ့အတူ ဆင်းကြတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်းလယ်တိုင်းမှာ ရေထုတ်ဆည်ဆိုတာ ရှိကြတယ်... လယ်ကန်သင်းတွေက ဆင်းလာကြတဲ့ငါးတွေဟာလည်း အဲဒီဆည်မှာ စတည်းချကြတယ်လေ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မှီခိုကြတာပေါ့ကွယ်”

“ဒီငါးတွေဟာ အပြင် ချောင်းတွေ၊ မြစ်တွေကို ထွက်ချင်ကြတဲ့ အကောင်တွေမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပေါက်ဖွားရာ ကြီးပြင်းရာမှာ ပျော်ကြ တာလေ...၊ ဒီငါးတွေဟာ မလွဲမရှောင်သာလို့သာ လယ်ထဲက ဆင်းလာကြရတာ သူတို့တွေဟာ ရတဲ့နေရာမှာ ခြေကုတ်ယူပြီး မှီခို ချင်ကြတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့...အဖေ”

“ခု သူတို့ ဒီဇီးတောပြင်ဆည်ကို ရောက်ကြတဲ့အခိုက်မှာ သူတို့ဘဝအတွက် မှီခိုဖို့၊ ကာကွယ်ဖို့ နေရာရှာကြတာပေါ့။ ဒါကို အဖေက သိတယ်...၊ ဒါကြောင့် သူတို့ နားခိုဖို့အတွက် သစ်ကိုင်း လေးတွေ ခုတ်ပြီး ယာယီနားခိုဆောင်လေးတွေ လုပ်ပေးလိုက်တာ ပေါ့ကွယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ...ဒီရေသတ္တဝါတွေဟာ...သူတို့အတွက် မှီခိုရာ ဒုက္ခသည်စခန်းလိုဟာမျိုးရတော့ ဝင်ရောက်မှီခိုကြတာလေ”

“သူတို့ ဒီလိုမှီခိုနေတာဟာ...အဖေကြီးအတွက် ငါးတွေ စုပုံ ပေးထားသလိုမျိုး ဖြစ်သွားတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့...သမီးရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေကြီးရယ်...အဖေကြီးရဲ့ ရေလုပ်သား အသိအတတ်ပညာတွေကြောင့်သာ ဒီလို ငါးတွေ များများရတာပေါ့

နော်...သမီးကတော့ အဖေကြီးအတွက် ဆေးကုဖို့ရတာကိုပဲ ကျေနပ် လှပါပြီ အဖေရယ်”

ဘဝမှန် ရေလုပ်သား သားအဖနှစ်ယောက်၏ ဝမ်းသာပီတိ စကားသံများကို ကောက်ကြီးစပါးနှံများက ခေါင်းကလေးညိတ်ပြီး ကောင်းချီးဩဘာ ပေးနေကြသယောင်ပါတကား။

တကယ်တော့ ဇရာပို တံငါအိုကြီး၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် ဆန္ဒနှင့် ဘဝ တစ်ထပ်တည်း ကျသွားခြင်းပါပေ။ အလွမ်းပင်အိုတစ်ပင်၏ ရှိသမျှခွန်အားလေးဖြင့် အားယူပေးစွမ်း ပွင့်လန်းပေးခဲ့သော လက်ကျန် ပန်းပေပဲ မဟုတ်ပေတုံလော။

မောင် ဣပြီ မြနင်းရီ

လောင်းထားချိုင် လှေဆိပ်တွင် ပိုက်လှေများ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ထိုးကပ်လာကြရာ လှေဆိပ်တွင် ပိုက်လှေများဖြင့် ပြည့်နေ၏။

“ကဲ ကဲ ဘန်ထီးရေ...မင်းအလယ်ရွက်ကို ချလိုက်တော့”

နာယာ (ပိုက်လှေ၏ အကြီးအမှူး) က တာဝန်ပေးလိုက်ရာ ပိုက်ဆွဲ ဘန်ထီးသည် နပျံကြိုးကို ဖြုတ်ပြီး ရွက်ကို ချလိုက်၏။

“ချစ်လှ...မင်းက တို့လှေ ချည်တိုင်ရောက်အောင် ခတ်တက် နည်းနည်း ဆွဲခတ်ပေးကွာ”

ပိုက်နာယာ ဘဦးက ဦးထိုင်ပိုက်သမား ချစ်လှကို ပြောလိုက်ရာ ချစ်လှ ခတ်တက်ကို ဆွဲခတ်လိုက်၏။ ဘဦးတို့ ပိုက်လှေမှာ အစီအရီ ချည်ထားကြသော လှေများကြားသို့ သူလည်းတစ်စင်း ပါဝင်ဖြည့်သိပ် လိုက်ရာ လှေဆိပ်တွင် ပိုက်လှေတပ်ကြီး တစ်တပ်လို ဖြစ်သွားတော့၏။ ချစ်လှက ရေထဲသို့ဆင်းပြီး ချည်တိုင်တွင် လှေကို ဆွဲချည်လိုက်သည်။

“ဟေ့...မင်းတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြ နော်...၊ တို့ ဒီရေမှာ ပသူူးက အခြေအနေမပေးတော့...ရေသေ ဆက်မျှောရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်တို့ ခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်”

မင်းကျ (ဖို့ဝေစားပိုက်သမား) သမားနှစ်ယောက် ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။ ဘဦးမှာ ပိုက်လှေ၏ အကြီးအမှူးပီပီ လိုအပ်သည်များကို သိမ်းဆည်းပြီး ပိုက်တဲသို့ တက်သွားလိုက်၏။

“လှခင်ရေ...ဒီနေ့တော့ ဓား လွတ်တယ်ဟေ့”

အိမ်အနီးသို့ရောက်လျှင် အုန်းပင်ရိပ်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လင်ယောက်ျားကို မျှော်နေသော ဇနီးသည်ကို ဘဦး အော်ပြောလိုက်သည်။ ဇနီးသည် လှခင်ကတော့ ဘာမျှမပြော။ သူ့ယောက်ျားလက်ထဲက သောက်ရေအိုးကလေးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“ဓားလွတ်လည်း အရေးမကြီးပါဘူးတော်...ငါးခြောက်တွေ ရှိနေတာပဲ”

“အဲဒါတွေ ဓားနဲ့ အတုံးကလေးတွေ တုံးပြီးချက်မယ်၊ ကျွန်မကတော့ ဓားမလွတ်ပါဘူး”

အိမ်သူဆွေ မောင့်သက်ထားက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြောလိုက်မှုကြောင့် ပိုက်နာယာကြီးဘဦး အမောပြေသွားသည်။

“ကဲ ယောက်ျား...ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ...ခဏအနား ယူလိုက်နော်၊ ကျွန်မ ငါးခြောက်ချက်ဖို့ ပြင်လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်...မိန်းမရေ...အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

ကိုဘဦး ရေမိုးချိုးနေတုန်း ဇနီးသည် လှခင်က ငါးခြောက် ဟင်းချက်ရန် စီမံလိုက်သည်။

ဘဦးမှာ ပင်လယ်ပြင် ကမ်းနံဘေးက ငပသုန်ရွာသားဖြစ်သည်။ ကမ်းခြေမှာမွေး ကမ်းခြေမှာ ကြီးပြင်းလာတော့ ကမ်းခြေရဲ့ ဓလေ့စရိုက်က ငါးဖမ်းလိုက်ခြင်းပေပဲပေါ့။ ကိုယ့်ရွာသူ လှခင်နှင့်

အကြောင်းဆက်ပေါင်းဖက်လာခဲ့သည်မှာ အိမ်ထောင်သက် လေးနှစ်ဆိုတဲ့ ကာလတစ်လျားကို ကျော်လွှားခဲ့ပြီပေါ့။ သားလေး သက်ဦးခိုင်လေးကို ရွာမူကြိုကျောင်းကလေးမှာ ထားနိုင်ခဲ့ပြီလေ။

သားလေးရဲ့ အနာဂတ်ပညာရေး၊ မိသားစုဘဝ အရည်အသွေး မှီနိုင်ရေးအတွက် အိမ်ထောင်ဦးစီး ကိုဘဦး ကြိုးစားခဲ့သည်။ ရုန်းကန်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင် စစ်တလင်းမှာ လှိုင်းသရမ်းများနှင့် စီးချင်းထိုးခဲ့သည်။ ခုဆို လှေတစ်စင်းနှင့် ပသျှူးပိုက် တစ်ဖောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး ပိုက်နာယာ (ပိုက်သူကြီး) အဆင့်ကိုတောင် ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

ပသျှူးပိုက် တစ်ဖောင်တွင် မင်းကျနှစ်ယောက် လိုပေသည်။ အလယ်ထိုင် မင်းကျသားက ပိုက်ချသူဖြစ်သည်။ ပိုက်ချနေစဉ် နာယာဖြစ်သူက ပဲ့စင်ကနေ မတ်တပ်ရပ်ကာ မြီးတံရုည် တက်မကြီးဖြင့် လိုရာလမ်းကြောင်းသို့ရောက်အောင် ပဲ့ကိုင်ပေးရ၏။ ပိုက်လှေရွေ့လျားမှု နှေးကွေးသည်ဟု ထင်လျှင် တက်မရိုးကို ရေအောက်သို့ နာနာနှိုက်ပြီး ကန့်ကြိတ်ပေးရ၏။ ဦးပိုင်းထိုင် မင်းကျသားက ပိုက်ချရာတွင် ပိုက်လှေကို ရွေ့လျားအောင် ခတ်တက် ခတ်ပေးရ၏။ သို့မှသာ လှေအသွားနှုန်းဖြင့် ပိုက်အစအဆုံး ဆွဲဆန့်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

မင်းကျသားနှစ်ယောက်က ပိုက်ချ ပိုက်ဖော် လုပ်ကြရသည်။ ပသျှူးပိုက်မှာ ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းတွင် ချရသော ပိုက်မျိုးဖြစ်၍ ဖော့ကြိုးကို လက်လံ (၂၀) ထိ လွှတ်ပေးရသည်။ ပိုက်မှာ (၁၆) ပင်လိမ် (၈) လက်မကွင်းဖြစ်၍ လွန်စွာလေးသည်။ တော်ရုံခွန်အားဖြင့် ဖော်တင်၍ မရနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပသျှူးပိုက်လိုက်လျှင် ခွန်အားပြည့်ရန် လိုပေသည်။

ပသျှူးပိုက်တွင် ကကူရုံ၊ ကကတစ်၊ ကသမြင် ဆတ်ဖာရိုးရှည် (နတ်ကတော်) စသော ငါးကြီးများသာ ရကြသည်။ တော်ရုံငါးများမှာ ပိုက်ကွက်ကျယ်တွင် မတင်နိုင်။ ငါးမရဟုဆိုလျှင် ခုတ်ထစ်ပြီး ချက်စရာတောင်မရသဖြင့် ငါးမရသောနေ့များကို “ဓားလွတ်သည်” ဟု ရေတံငါတို့ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။

* * *

ဘဦးတို့ ပိုက်လှေကလေးသည် ငပသုန်ကျွန်းကို လက်ဝဲထားပြီး ပင်လယ်ဒီရေအတက်လေးနှင့် ထုံးကျိကျွန်းဖျားပိုင်းသို့ ရွက်တိုက် လာနေ၏။

“ဘန်ထီး...မင်း အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဦးပိုင်း ခဏပို့ထား လိုက်ကွာ...ပိုက်ချရင် ရှုပ်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ဟုတ်ကဲ့”

ဘဦးတို့မှာ ရေသေမျောရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များဖြင့် ညအိပ်ခရီး ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းအမည် ခွဲခြား ထားသော်လည်း ပိုက်မှာ ပသျှူးပိုက်ပင်ဖြစ်သည်။ ပိုက်သမားနှင့် လှေမှာလည်း ပသျှူးပိုက်ချသူတို့ပင်ဖြစ်သည်။ ညအိပ်ခရီး ပိုက်ချ ထွက်ခြင်းကို ပိုက်သမားတိုင်း မလုပ်ကြ။ ပိုက်ခွင်ဟူ၍လည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိကြသဖြင့် မြေစမ်းပြီး ခရမ်းပျိုးသလို အခြေအနေမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ရေသေရက်များတွင် မျှောရသော အခြေအနေမျိုးဖြစ်၍ ရေသေမျောသည်ဟု ပြောကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့မှာ နွေနေ့ပူထဲမှာ နေထွက်မှ နေဝင်ထိ ခမောက်ကလေး တစ်လုံးသာလျှင် အပူဒဏ်ကို မလုံတလုံ ကာကွယ်ပေးမှုရှိသည်။ အမှန်တော့ ခမောက်ကလေးတစ်လုံးမှာ ခေါင်းကလေးတစ်လုံး

လုံရုံမျှသာရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ နေပူကြီးထဲမှာ ပေခံနေကြရသည်။ ထွက်သည့်နေလည်း ကျောပြင်မှာ၊ ဝင်သည့် နေလည်း ကျောပြင်မှာ ဆိုသည်မှာ သူတို့လို ဘဝကြမ်းသမားတွေကို ညွှန်းဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ညအိပ် ပိုက်ထွက်လာကြသူများမှာ ရေကြီးရေထရက်များတွင် ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းများ၌ ပသျှူးပိုက်ချ၍ ကကူရုံ မရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကကူရုံ မရလျှင် အခြားငါးများသော်လည်း ရလေ မလားဟု ပရိယေသန စစ်ပွဲအတွက် အရဲစွန့်ထွက်လာကြသူများပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ တစ်ပတ်စာခန့် ရိက္ခာယူဆောင်ကြရသည်။ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရန် အရေးပေါ် ဖန်တီးလာခဲ့သော မီးဖိုအကြမ်း ကလေး ပါလာသည်။ မြစ်လယ်မှာဆိုလျှင် လှေပါမီးဖိုတွင် ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြရသည်။ ကမ်းခြေနှင့် နီးသည့်နေရာသို့ရောက်လျှင် ကမ်းခြေသို့ကပ်ပြီး စားရေးသောက်ရေးကို စီမံကြရသည်။ သူတို့တွင် တစ်ပတ်စာ ချက်ပြုတ်စားသောက်နိုင်ရန် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်နှင့် ရေတို့ကို ရွာမှထွက်ကတည်းက အသင့်ယူဆောင်လာကြရသည်။

တစ်နေ့ကုန် နေပူဒဏ်ကို ကျောကော့အောင် ခံကြရသော်လည်း ရေချိုးခြင်း အမှုကိုကား တစ်ပတ်လုံးလုံး သူတို့ မပြုလုပ်နိုင်ကြ။ နေ့လယ် နေ့ခင်း ပိုက်ချထားစဉ်တွင် ရွက်ဖျင်ကို တဲလိုလုပ်ကာ အဖြစ်သဘော အရိပ်ခိုကြရသည်။ သို့သော် နွေလယ်နေကား သိကြ သည့်အတိုင်းပင် ဖျင်ကြမ်းရွက်ထည်လောက်ကို ပျင်းတောင် ပျင်းသေးသည်။

“ကဲ...ကျွန်းဖျားပိုင်း ရောက်ပြီ...ဒီနေရာက ရေတိမ်ပိုင်းပဲ”

“ဘန်ထီးရေ...ပိုက်တစ်တန်းချကြည့်မယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ချစ်လှ...ရွက်ချလိုက်တော့...ပြီးရင် ခတ်တက်ကို အနေတော်လေး ခတ်ပေးထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နာယာ ဘဦးက ပိုက်တန်းဖြောင့်ဖြောင့်သွားအောင် ပဲ့ကိုင် ပေးထား၏။ ဦးထိုင် မင်းကျသမား ချစ်လှက ပိုက်လှေအရှိန်ရအောင် ခတ်တက်ကို ဆွဲခတ်ထား၏။ လှေအရှိန်ရသည်နှင့် အလယ်ထိုင် ပိုက်ကိုင် ဘန်ထီးက ပိုက်ချခြင်းအလုပ်ကို စလိုက်ပေပြီ။ လက်ဖျား ဖော့ကြီးကို ချလိုက်သည်နှင့် အဆင်သင့်လုပ်ထားသော ပိုက်ပုံကြီးကို ပိုက်လက် တစ်လက်ပြီးတစ်လက် ပိုက်ထိမ်းဖော့ကြီး တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး မြစ်ရေပြင်ထဲသို့ ပစ်ချနေ၏။ အဝေးကလှမ်းကြည့်လျှင် လှေပေါ်က လူသုံးဦးမှာ ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ် ထမ်းဆောင်နေကြ သည်မှာ ဇာတ်တိုက်ထားသော ကကွက်တစ်ကွက်ကို သရုပ်ဖော် ကပြနေကြသည်နှင့်လည်း တူပေ၏။

ပညူးပိုက်တစ်ဖောင် အစအဆုံးချရသည်မှာ တစ်နာရီခန့် ကြာပေသည်။ ရေသေချခြင်းမှာ ကကူရုံမျှောသည်နှင့်တော့ မတူပေ။ ကကူရုံကို ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းထဲတွင် မျှောရခြင်းဖြစ်ပြီး ရေသေ မျှောခြင်းကိုမူ ကမ်းဦးရေတိမ်ပိုင်းတွင် မျှောရသည်။ ကကူရုံကို ရေကြီးရေထရက်ဖြစ်သော လဆန်း (၁၄) ရက်မှ လပြည့်ကျော် နှစ်ရက်ထိ မျှောရပြီး ရေသေမျှောခြင်းကိုတော့ ဒီရေဆုတ်ချိန်ရက် များတွင် မျှောရသည်။ နွေနှောင်းရာသီကာလများသည် ကကတစ်များ ကမ်းဦးရေတိမ်ပိုင်း သောင်ပြင်သို့ တက်လှေရှိသည်ဟု ရေတံငါတို့ နားလည်ထားကြသည်။ ရေတိမ်ပိုင်းဖြစ်၍လည်း ပိုက်ထိမ်းဖော့ကြီး

များ၏ ဖော့ကြီးကို တစ်လံခွဲသာ ပစ်လှေရှိသည်။ ကကူရုံဆိုလျှင် ရေနက်ဒေသဖြစ်၍ လက်လံ (၂၀) ထိ ဖော့ကြီးလွှတ်ပေးရသည်။

ရေဆုတ်ရေသေရက်များတွင် ပိုက်မျှောချိန်ကို ညဦးယံရေတက်စ အချိန်နှင့် မနက်မိုးလင်းခါနီး ရေတက်စအချိန်တို့တွင် မျှောလှေရှိကြ သည်။ သဘောမှာ ရေတက်စအချိန်များတွင် ငါးပုစွန်တို့သည် ရေတက်ဦးနှင့်အတူ ရေတိမ်ကမ်းစပ်များတွင် အစာရှာဖွေ စားသောက် ကာ မြူးထူးလှေရှိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ငါးပုစွန်တို့ အုပ်လိုက် သင်းလိုက် သွားလာကျက်စားနေကြသည်ကို သိကြသော ကကတစ် ငါးကြီးများက အနိုင်ကျင့်ပြီး ဝါးမျိုတတ်ကြသည်။ ကကတစ်မှာ ခွန်အားပြည့်ပြီး အစားကြီးသောငါးများဖြစ်၍ အခြားငါးများလည်း ကြောက်ကြသည်။ ရေအခြေအနေ ငါးအကဲအလဲကို နားလည်ကြသော ရေတံငါတို့က အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး ကကတစ်များကို ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် ထောင်ဖမ်းကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

* * *

“ကဲ ရေတိုင်တော့မယ်...ပိုက်ဖော်မယ်ဟေ့”

ပိုက်နာယာ ဘဦးက လုပ်ငန်းအတွက် နှိုးဆော်သံလေး ပေးလိုက်သည်။ ဘန်ထီးနှင့် ချစ်လှတို့ကလည်း ပိုက်သမားများဖြစ်၍ မြန်သည်လေ။ ချက်ချင်း ပိုက်ဖော်ခြင်းလုပ်ငန်းကို စတင်လိုက်ကြသည်။ ပိုက်ဆွဲရာတွင် ပိုက်ကို တစ်လက်ချင်း သိမ်း၍ ဆွဲရသည်။ ပိုက်ရေထဲမှ ပေါ်လာသည့်အချိန်တွင် ပိုက်ထိမ်းဖော့ကြီးများကို အစီအရီချပြီး ဖော့ကြီးများကို ဖော့တစ်လုံးချင်းအလိုက် ခွေထားရသည်။ သို့မှသာ နောက်တစ်ချီ ပိုက်ပြန်ချသည့်အချိန်တွင် အငြိအတင်မရှိဘဲ ရှောရှော

ရှုရှု။ ပိုက်ပြန်ချနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ငါးခြောက်ဖောက်လေးများကိုလည်း ပိုက်တစ်လက်စီ ပုံထားသည့်အတိုင်း အစီအရီ ပုံထားရသည်။

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

ချစ်လှက ရေထဲမှ ဖွေးဖွေးလက်ပြီး ပေါ်လာသော ငါးကြီးကို ကြည့်ပြီး မေးထိုးပြလိုက်၏။

“ငါ မြင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း အေးအေးနေစမ်းပါ”

ဘန်ထီး ငါးကြီး၏ မြီးရင်းခွကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး ဖော်တင်လိုက်၏။ ကကတစ်ငါးကြီး ပိုက်နှင့်ထွေးပြီး ပါလာသည်။ ဘန်ထီး ပိုက်ကွက်ထဲက ငါးကို ဆွဲဖြုတ်၏။ မရ။ ပိုက်ကွက်ထဲတွင် ဂုတ်စည်းဝင်နေ၏။ ငါးမှာ ကြီးလွန်းနေသဖြင့် ဖြုတ်ရေးက မလွယ်။ ငါးခေါင်းပိုင်းကို ရှေ့ဘက်သို့ဆွဲလျှင်လည်း ကကတစ်ငါးက ကျောကုန်းပိုင်းက ပိုကြီး၍ ကျွတ်ထွက်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ပိုပြီး စည်းသွားရုံသာ ရှိပေမည်။ နောက်ဘက်သို့ ဆွဲနုတ်လျှင်လည်း ပါးဟက်ဆူးပြားကြီးက အဆန်ခံနေသဖြင့် ပိုက်မှ လွတ်ကျွတ်ထွက်စရာ လမ်းမမြင်။

“ဟာ မင်းတို့ ငါးတစ်ကောင်ဖြုတ်တာ အဲသလောက်တောင် ကြာရသလားကွာ”

“ငါးကြီးက ဂုတ်စည်းနေတာဗျ”

ဘန်ထီးက အခက်အခဲကို ပိုက်နာယာအား တင်ပြလိုက်၏။

“အဲသလိုဆိုရင်...အကူစူးပါတယ် မဟုတ်လား...ငါးဖြုတ်စူးလေ၊ မင်းတို့ကလည်း မလုပ်ဖူးတာ ကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါ...ဟုတ်ပါ...”

ခုမှ သတိရဟန်ဖြင့် ဘန်ထီး ဝါးချွန်ဆူးနှစ်ချောင်းကို ပဲ့ချောင်ထဲက သွားဆွဲလိုက်သည်။ ဝါးချွန်ဆူးမှာ ဝါးအရင်းပိုင်းကို တစ်ထောင်ခန့်

အရှည်ထားပြီး၊ ခဲတံလုံးခန့် ချောမွေ့နေအောင် ပြုလုပ်ထားရသည်။ အရင်းအဖျားကို ကိုယ်လုံးပိုင်းထက် နည်းနည်းသေးထားရပြီး နှစ်ဖက်ချွန်သဘောလုပ်ထားရသည်။ သို့မှသာ ငါးပါးဟက်နှင့်ပိုက်ချည်ကြားကို သွင်း၍ လွယ်ကူမည်ဖြစ်သည်။ ဘန်ထီးသည် ဝါးချွန်ဆူးကို ငါးပါးဟက်နှင့် ပိုက်ချည်ကြားသို့သွင်းပြီး ပိုက်ကွက် ကျယ်သွားအောင် ဆကာ ဆကာ လှုပ်ပေးခြင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပိုက်ကွက်များ ကျယ်လာသည်။ ဤတွင် ငါးကိုလည်း အလွယ်တကူ ပိုက်ကွက်ထဲက ဆွဲထုတ်၍ ရသွားတော့သည်။ ပိုက်တစ်ချီဖော်ပြီးချိန်တွင် ငါးပိဿာကနေ တစ်ဆယ်ပိဿာခန့် အလေးစီးသည့် ကကတစ်ကြီး ငါးကောင်ထိ ရသွားသည်။

“ကဲ ချစ်လှရေ...တို့ ညနေစာအတွက် ငါးခပ်သေးသေးလေး တစ်ကောင် ကိုင်စမ်းပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ယခုခေတ် ပိုက်သမားတို့ဘဝမှာ ငါးရှာနေရသော်လည်း ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်ကြရသော အဖြစ်ပင်။ ငါးရလာလျှင် အကုန်လုံး ရေခဲပုံးထဲထည့်ပြီး ငါးဒိုင်တွင် သွင်းကြရသည်။ ငါးဟင်းစားချင်လျှင် မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး အရဲစွန့်ကာ တန်ဖိုးအနည်းဆုံး ငါးတစ်ကောင်ကို ကိုင်ရသည်။ ငါးရှာခြင်းမှာ သူတို့အတွက် ပရိယေသန ဇာတ်ဝင်ခန်းမို့ တော်ရုံနှင့် ငါးကိုဖျက်ပြီး မစားရဲကြ။

“ချစ်လှရေ ခေါင်းဖြတ် အူသည်း နုတ်မယ်ကွာ၊ မြီးရင်းခွကြီးပါ ထည့်ပြီး ချဉ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ သောက်ဆမ်းချက်မယ်နော်”

“ကျန်တဲ့ အသားတစ်တွေကိုတော့ အကွင်းပါးပါးလှီးပြီး ဆားနယ် ထားလိုက်လေ...။ မနက်ဖြန် ကြော်စားစား၊ ကင်စားစား ရတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...”

ဘန်ထီးက ကကတစ် တစ်ကောင်ကိုဆွဲယူပြီး အတုံးလိုက် တုံးသင်ပေးလိုက်၏။ ချစ်လှက ငရုတ်သီးထောင်းကာ ငါးခေါင်းဟင်း တစ်အိုးကောင်းကောင်း ချက်လိုက်ပေပြီ။ ငါးမြီးရင်းမှာ အဆီရှိပြီး စားကောင်းသဖြင့် ငါးခေါင်းနှင့်အတူ ရောချက်လိုက်သည်။

“ပိန္နဲသီးနုဟင်းကတော့ ချက်ပြီးသွားပြီဗျာ”

“အေး...ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်”

ချစ်လှစကားကို ပိုက်နာယာကြီး ဘဦး သဘောကျစွာ ထောက်ခံလိုက်သည်။ ပိုက်ချထားစဉ်ကပင် ချစ်လှမှာ ထမင်းချက် ထားပြီးပြီ။ ကျွန်းစဉ်ဒေသကား ဟင်းခင်းဥယျာဉ် နည်းပါးမှုကြောင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များလည်း ရှားပေသည်။ တောင်ခြေအချို့တွင်သာ ပိန္နဲ၊ သရက်၊ မရမ်းစသော နှစ်ရှည်ပင်များကို ဖြစ်သလို စိုက်ပျိုး ထားလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း ပိုက်နာယာ ဘဦး၏ ဘဝကြင်ဖော် လှခင်မှာ ပိန္နဲသီးနုကလေးများကို ဟင်းစားအဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်းစဉ်နယ်တွင် ပိန္နဲသီးစိမ်း ခပ်နုနုများကိုလည်း ဟင်းအဖြစ် ချက်စားလေ့ရှိကြသည်။ ပိန္နဲသီးစိမ်းကို အခွံနွာပစ်ရသည်။ လေးစိပ် ခွဲကာ အူတိုင်များကို ဓားဖြင့်ချန်လှီး ပစ်ရ၏။ အသားမျှင်များနှင့် အစေ့နုနုလေးများပါ တစ်သားတည်းထားကာ အတုံးကလေးများ တုံးရသည်။ ပိန္နဲသီးတုံးကလေးများကို မျှင်ငါးပိ၊ ငရုတ်စိမ်းများ ရောထည့်ကာ အရည်ခပ်များများနှင့် ချက်ရသည်။ အရည်ခန်းလှ နီးခါမှ ထုတ်ရသည်။ နူးနပ်ပြီး စားကောင်းစေရန်အတွက် အရည်ကို များများထည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ငါးခေါင်း၏ ဂုတ်သားစ၊ မှ အသား များကို ဖဲ့ယူပြီး ပိန္နဲသီးဟင်းတွင် ဟင်းခတ်ထည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် စား၍

အရသာလှသော ရခိုင်ဟင်းလှော်တစ်မည်ကို ရရှိစေပါသည်။ ပိန္နဲသီးစိမ်း၏ အသားနုထွတ်ထွတ်ထဲတွင် ပိန္နဲသီးစေ့နုနုလေးများ နစ်မြုပ်လျက်ရှိရာ ပိန္နဲသီးစိမ်းဟင်းလှော်ကလေးကို ဝါးစားလိုက်ချိန် တွင် အရမ်းချိုပြီး ခံတွင်းတွေ့လှသည်။

ငါးခေါင်းချည်ရည်ဟင်းမှာလည်း ငရုတ်လေးလေး မရမ်းသီး ချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ချက်ထားရာ ဘဦးတို့ ပိုက်သမားသုံးယောက် ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ပလုတ်ပလောင်း စားပစ်လိုက်ကြသည်မှာ အားရစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။ သူတို့မှာ ဆီ၊ အချိုမှုန့်ဆိုသည် ဝေလာဝေး။ သဘာဝအရသာက ခွန်အားကို ဖြစ်စေသည်ကတော့ ဧကန်အမှန်ပင်။ နေလောင်အသားရောင်တွင် ဖုထစ်ကြွရွှနေကြသော သူတို့၏ ခန္ဓာဗေဒ ဆိုင်ရာတို့က လတ်ဆတ်သောအာဟာရဖြစ် အစားအစာများကို စားသောက်ကြရသည့် ပင်လယ်ပျို ရေလုပ်သားများဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနေကြပေသည်။ ညဉ့်ဦးယံ လရောင်ဖြာတော့ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်လွှာများက ဘဝသရုပ်ဖော် ရုပ်ရှင်ပြကွက်များသဖွယ် အထင်းသား။

ဘဝဟူသည် ကိုယ်ကျင်လည်ရာ ပျော်သည်သာတည့်ဟု ဆိုထားသည်ပဲ မဟုတ်ပေလော။

* * *

နွေနှောင်းရာသီ ဝီပီ မနက်ပိုင်းဆို ဆိုင်းဆိုင်းဆိုဆို မှိုင်းမှိုင်း ညိုညို။ ကိုဘဦးတို့မှာ နတ်ကျွန်းမြစ်မှတစ်ဆင့် ဗောဓိပေါက် မြစ်ဘက်သို့ ဖြတ်ကူးလာကြ၏။ တောင်လေကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ခွင့် ရလိုက်ကြပြီမို့ ရွက်လွင့်နာဝါလှေမှာ မြစ်ရေပြင်တွင် ရုပ်တိုက်ပြေး နေ၏။

“သဘာဝတရားက ခွင့်ပြုတော့လည်း မင်းတို့တွေ သက်သာ ကြတာပေါ့...ဟုတ်လား”

“ကိုကြီး ဘဦးရာ သဘာဝက ခွင့်မပြုလည်း မဖြံ့ပါဘူး၊ တက်ခတ်တာလောက်က ဘာအရေးလဲ...ခတ်တက်ကို သယ်နိုင် ကတည်းက တက်ခတ်လာကြတာလေ။ ဒီမှာ ကျွန်တော့်လက်ဝါးပြင် မှာ လက္ခဏာတောင် ပျောက်နေပြီ”

“အားပါး...ဘန်ထီးကတော့ တကယ့်ဘန်ထီးပဲဟေ့၊ နာမည် နဲ့လည်း လိုက်ဖက်တယ်ကွာ”

ပိုက်နာယာ ဘဦးနှင့် ပိုက်ချသမား ဘန်ထီးတို့မှာ အာလာပ သလ္လာပပြောရင်း လိုက်ပါလာကြ၏။ ပိုက်နာယာ ဘဦးက တက်မကို အလိုက်သင့် စင်းပေးထားသည်။ ဘန်ထီးက ပိုက်ခွင့်သို့ ရောက်လျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင် ပိုက်များကို စနစ်တကျ ပြန်စီနေ၏။ ချစ်လှ ကတော့ လှေဦးပိုင်းတွင် ထမင်းအိုးတည်ရင်း ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ပါလာသည်။

“ချစ်လှရေ...ဒီမနက်စာ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲဟေ့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မနေ့က ဆားနယ်ထားတဲ့ငါးကို အကွင်းလိုက် ကင်မလို့ဗျ”

“အေး ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ အသီးအရွက်က ဘာရှိလဲ”

“အစ်မကြီး လှခင်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ သင်္ဘောသီးစိမ်းတော့ ရှိတယ်”

“အေး...အေး အဲဒီသင်္ဘောသီးကို ဟင်းလှော်လေးချက်ပေါ့ ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကိုကြီးဘဦး ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုပဲ စီစဉ် ထားပါတယ်”

“ဟင်းရည်ကတော့ ရေနွေးကြမ်းပဲ”

“ဒါဆို ပြီးပြီလေကွာ ဘာလိုသေးလဲ...တို့က ဘဝကြမ်းသမား တွေပဲ ဘာနဲ့ပဲ စားရ စားရ အာဟာရဖြစ်ဖို့ပဲလိုတာ စားနိုင်မှ အားရှိမယ်၊ အားရှိမှ အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်မှာလေကွာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပဲဗျာ...ဟုတ်ပဲ...ဟုတ်ပဲ”

ပင်လယ်ပြင် ရေလုပ်သား ပိုက်သမားသုံးဦး၏ မျက်နှာပြင် လေးများတွင် ကျေနပ်အပြုံးလေးများ ထင်ဟပ်နေကြပေရာ ရွက်ကြမ်း ရေကျို နေလောင်မျက်နှာပြင်လေးများမှာ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေ၏။

“ကဲ ချစ်လှရေ...တော်ကြာ ဗောဓိပေါက် ကျောက်တန်း မြစ်ကြောင်းထဲရောက်မယ်၊ အဲဒီမှာ ပိုက်တစ်တန်းချမယ် ပိုက်မချခင် ထမင်းအပြီးချက်ထားရမှာနော်”

“ရပါတယ်...ကိုကြီးဘဦးကလည်း ထမင်းအိုး မထုတ်ရခင် ကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ သင်္ဘောသီးချက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ လေဗျာ”

“အေး...အေး”

“ငါး ကင်တာလည်း ဘာကြာမှာလဲဗျာ၊ ဝါးခြမ်းပြားလေးနဲ့ ညှပ်ကင်ထားလိုက်ရင် ခဏနဲ့ ကျက်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ”

သင်္ဘောသီးစိမ်းကို အခွံနှာပြီး အတုံးကလေးများတုံးပြီး မျှင်ငါးပိ၊ ငါးဟင်းခတ်၊ ပုစွန်ဟင်းခတ်ကလေးများ ထည့်ရသည်။

ခပ်စပ်စပ် စားချင်လျှင် ငရုတ်သီးစိမ်းကို နှစ်ခြမ်းခွဲကာ အရည်စစ်စစ် လေးနှင့် ဟင်းလှော်ချက်စားကြသည်။ ဟင်းခတ်ကကောင်းတော့ ကျွန်းစဉ်သားတို့ ထမင်းမြိန်ကြသည်။ သင်္ဘောသီးစိမ်းမှာ မပုတ် မပိန်ဘဲ တာရှည်ခံသဖြင့် ခရီးစာဟင်းအဖြစ် ယူဆောင်လေ့ရှိတတ် ကြသည်။

မြူများဆိုင်းနေသော ငွေတွင်းတူးတောင်တန်းကြီးကို လက်ဝဲထားပြီး ဗောဓိပေါက်မြစ်ကြောင်းထဲ ရောက်လာ၏။ မြစ်ကြောင်းထဲသို့အဝင်တွင် တောင်တန်းကြီးက နံရံကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ကာဆီးနေလေရာ လေတိုးအားရပ်သွားပြီး ရွက်နှစ်ဖုံစလုံးမှာ တဖြုန်းဖြုန်း ရုန်းခါသွားကြ၏။

“ကဲ ကဲ ကျောက်တန်းကမ်းခြေရောက်ဖို့ လိုတယ်၊ တက်ကူ ပေးလိုက်ကြရအောင်”

နာယာ စကားဆုံးလျှင်ပင် ဘန်ထီးနှင့် ချစ်လှတို့မှာ ခတ်တက် စင်နှစ်စင်ကို ကိုယ့်စင်နှင့်ကိုယ် ခွဲဝင်ကာ တက်ချက်ညီအောင် ပြိုင်တူ ဆွဲခတ်လိုက်ကြ၏။ ဘဦးတို့ ပိုက်လှေမှာ တောင်ရိပ်ခိုပြီး မြစ်ရေပြင် တွင် ပြေးနေ၏။

“ရောက်တော့မယ်၊ နည်းနည်းအားထည့်ပေးလိုက်ကြဦး”

နာယာ ပြောအပြီးတွင် ခတ်တက်ကို ရှေ့တိုးနောက်လန် ဆွဲခတ် လိုက်ကြရာ ပိုက်မျှောလှေ၏ ပြေးအားမှာ စက်တပ်ယာဉ်အလား ထင်မှတ်မှားရပေသည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် တက်ခတ်ရသည်ထက် မြစ်ကျဉ်း ချောင်းကျဉ်းများတွင် တက်ခတ်ရသည်ကို ပိုက်သမားတို့ ပိုမိုသဘောတွေ့ကြသည်။ အကြောင်းသော်ကား လှေအသွားနှုန်း ကြောင့် ကမ်းခြေ၊ ကမ်းစပ်နှင့် တောင်တန်းတို့မှာ လှေနောက်တွင်

ချာလပတ်လည်ကာ ကျန်ခဲ့ကြသည်မှာ မျက်စိပသာဒရှိလှသည်။ ကိုယ့်ခွန်အားကို ပိုသုံးလျှင် ပိုပြီးရွေ့လျားမှု မြန်သည်ကို တွေ့မြင် နေရာ ပိုပြီးမြန်စေရန် ပိုပြီး အားမာန်ထည့်ပြီး တက်ခတ်ကြသည်။

ပြေးအားက အရမ်းမြင့်မားနေပေရာ နာရီဝက်ခန့် အကြာမှာပင် ကျောက်တန်းကမ်းခြေသို့ ချဉ်းနင်းမိလိုက်သည်။

“ကဲ..ကဲ..ပိုက်တစ်တန်းချပြီးမှ ထမင်းစားမယ်၊ ပိုက်ချ မယ်ဟေ့”

ဘန်ထီးကား ခတ်တက်ကို ဆွဲတင်ပြီး ပိုက်ချရန် ပိုက်ပုံနား ကပ်စင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိနေခဲ့ပေပြီ။

“ချ”

စစ်မြေပြင်တွင် တပ်မှူး၏ အမိန့်ပေးသံနှယ် နာယာကြီး ကိုဘဦး၏ ပိုက်ချရန်အချက်ပေးသံက သောင်ယံတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွား သည်ဟု ထင်ရလောက်ပေသည်။

“ဖန်း”

ကိုဘန်ထီး လက်ဖျားဖော့ကြီးကို ပစ်ချလိုက်ပေပြီ။

“ဖျန်း..ဖျန်း..ဖျန်း..ဖျန်း..ဖျန်း”

“ဂျောင်း..ဂျောင်း..ဂျောင်း..ဂျောင်း”

ပိုက်ချသံ ခတ်တက် ခတ်သံတို့မှာ မိုးသားတိမ်တိုက်များ ကြားမှ မဝှံမရဲ ထွက်ပြုလာသော နေရောင်ခြည်ကို အန်တုပြီး ထွက်ပေါ် နေ၏။ ပိုက်တစ်ဖောင်လုံး ပိုက်ချပြီးအောင်ထိ တစ်နာရီနီးနီး ကြာပေသည်။ ပိုက်အဆုံးတွင် တက်ခတ်သမား ချစ်လှက တက်ခတ် ခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။ နာယာကြီး ဘဦးက ပဲ့စင်ပေါ်က မတ်တပ် ရပ်ကာ ပိုက်တန်းအသွားကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ပိုက်တန်းကတော့ သိပ်မဆိုးဘူးကွ”

“ဒီနားမှာ ပိုက်ချရတာက ကျောက်တန်းကိုလည်း သတိထား ရတာလေ...၊ ကျောက်တန်းမှာ ငြိမိလိုက်လို့ကတော့ကွာ၊ တစ်နေ့ကုန်ပြီသာမှတ် ဘယ်မှမရွေ့တော့ဘူး”

“အဲသလိုများဖြစ်ရင်တော့...ကိုကြီးတို့ကို မိန်းမ မာန်မှာများ မြင်မိသေးတယ်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်...ချစ်လှ မင်းက ငါ့ကို မိန်းမကြောက်တဲ့ ကောင်များ ထင်နေလို့လား”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို မေးနေရသေးလား...ကိုကြီးဘန် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိမှာပေါ့”

မင်းကျ ပိုက်သမားနှစ်ယောက် ပြောနေကြဟန်ကိုကြည့်ပြီး နာယာကြီးဘဦး ပြုံးနေ၏။

“တစ်ခါ မှတ်မိသေးတယ်...၊ ကိုကြီးဘန်ခမျာ ဧည့်သည် ရောက်လို့ အရက်ကလေးတစ်ခွက် သောက်မိပါတယ်...၊ အစ်မသန်းမေ ဆူလိုက်ပူလိုက်တာဗျာ တစ်အိမ်လုံး ကျွက်ကျက် ညံနေတော့တာပဲ”

“မင်းတို့ ကိုကြီးဘန် ဘာမှ ပြန်မပြောဘူးလား”

“ဘယ်ကနေ ကိုကြီးဘဦးကလည်း မူးလွန်းလို့ လည်ချောင်း ထဲက ထွက်ကျလာတဲ့ အန်ဖတ်တောင် အစ်မသန်းမေရှေ့ ထွက်ကျမှာ စိုးလို့ အိမ်ရှေ့က ဖွားလေးတို့ အိမ်နောက်ဘက် သွားအန်ရပါရော့ လားဗျာ”

“ချစ်လှ မင်း...တော်တော့”

ဘန်ထီးမှာ ရှက်ရှက်နှင့် ထအော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ချစ်လှကတော့ သဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်နေလိုက်၏။ နာယာကြီး ဘဦးကတော့ ကျေနပ်ပြုံး ပြုံးနေ၏။

“ကဲ...အမောအပန်းလေး ဖြေလိုက်ကြဦး...တော်ကြာ ထမင်းစားကြမယ်”

ဘန်ထီးနှင့် ချစ်လှ သောက်ရေလေး တစ်ယောက်တစ်ခွက် ခပ်သောက်ပြီး ကိုယ့်နေရာလေးနှင့်ကိုယ် အနားယူနေလိုက်ကြ၏။ ပိုက်တန်းကတော့ ရေတက်ကလေးနှင့် တရွေ့ရွေ့ မျောပါနေသည်။

နေအိမ်မှ မြစ်ပင်လယ်များဘက်သို့ ငါးဖမ်းထွက်လာကြသူများမှာ လောကစစ်မြေပြင်သို့ ပရိယေသနစစ်ပွဲ ဆင်နွဲရန် တာထွက်လာကြ သော ဘဝစစ်သည် ရေတံငါများပင် ဖြစ်ကြသည်။ ဘဝဝမ်းစာ အတွက် စစ်မျက်နှာဖွင့်ရင်း လေပွေလေရိုင်းများကို ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ လှိုင်းသရမ်းများနှင့် စီးချင်းထိုးကြရသည်။ မိုးဒဏ်နေဒဏ်ကို တွန်းလှန် ကြရသည်။

“ဟာ...ပိုက်တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားပါလား...ကိုကြီးဘဦး”

“အေးကွာ...သွားပြီ ပိုက်လက်ဖျား ကျောက်မှာငြိသွားပြီကွာ” ပိုက်မှာ မျောလာရင်း လက်ဖျားဖော့မှာ မရွေ့လျားတော့ပေ။ လက်ရင်းပိုင်းဖြစ်သည့်လှေသာ မြစ်ညာပိုင်းရောက်လာသည်။

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ...ကိုကြီး ဘဦး”

“ငုပ်ပြီး ဖြုတ်ရမှာပေါ့ကွာ...၊ ဒါပေမဲ့ ရေတက်နဲ့ ငြိတာ ဆိုတော့ ခုဖြုတ်လို့ အဆင်မပြေနိုင်သေးဘူး၊ ရေစစ်မှပဲ ဖြုတ်တော့မယ်”

“ခု ဖြုတ်ရင် မရဘူးလား...ရေစစ်မှဆိုတော့...တစ်ရေ မဆုံးဘူးလား”

“တစ်ရေတော့ ဆုံးတာပေါ့ကွာ...၊ ဒါပေမဲ့ ရေစစ်ချိန် ဆိုတော့...လုပ်ရကိုင်ရ အဆင်ပြေတယ်လေ...၊ ၎င်းရတာလည်း သက်သာတာပေါ့”

ပိုက် လက်ဖျားမှာ ရေအောက် ကျောက်ပုံတွင် ငြိနေခဲ့ပြီမို့ တင်းတင်းကြီးဖြစ်နေပေပြီ။

“ရေတိုင်ရင်တော့...ရသလောက် ဆွဲဖော်ထားမယ်ကွာ”

“ကိုကြီးဘဦး အဆင်ပြေသလိုစီစဉ်ပါ...၊ တို့ကတော့ရတယ် ဆင်းဆိုဆင်းမှာပဲ၊ ၎င်းဆို၎င်းမှာပဲ”

“ရေလုပ်ငန်းက အရမ်းလုပ်လို့မရဘူးကွ၊ ခုလည်း ဒီကျောက်တန်း...ဒီလောက်ထိ ကျောဘက်ရောက်နေမှန်း ငါ မသိဘူးလေ”

“ရေလုပ်ငန်းလုပ်ကြတဲ့ ရေလုပ်သားတွေမှာ ဒီပြဿနာတွေက မတွေ့မရှိ တွေ့ကြရတာပဲ ကိုကြီးဘဦးရာ”

“ရေတိုင်တော့ ရသလောက် ကောက်ဆွဲကြတာပေါ့”

“ကဲ...ထမင်းစားကြမယ်ကွာ”

ဒီရေရောက် တောတန်းကြီးက တောင်လေမုတ်သုံအဆော့တွင် ခပ်သော့သော့လှုပ်ခတ်ကာ သစ်ရွက်သစ်ခက်ချင်း ထိတွေ့သံများက ဆူညံသောသောဖြစ်စေ၏။

ပိုက်သမားသုံးယောက်မှာ ငါးကင်၊ သင်္ဘောသီးဟင်းချက် တို့နှင့် ခံတွင်းတွေနေကြ၏။ နင်သလိုလိုဖြစ်လာရင် ရေနွေးကြမ်းကို သောက်ချလိုက်ကြ၏။ ထမင်းစားနေရင်း နဖူးမှ ချွေးလုံးများ ထမင်း ပန်းကန်ပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက် ကြွေဆင်းနေကြ၏။ ရေမချိုး ရသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ နွေရင့်ရင့်မို့ ပူလိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ ခုလို မြစ်ရေပြင်ထဲမှာ ပိုက်ချ ပိုက်ဖော်အလုပ်ဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။

ရေမချိုးရသော ခန္ဓာကိုယ်တွင် လိမ်းကျံနေသော ပင်လယ်ဆားငန်ရေ များမှာ နေကြောင့် ခြောက်အသွေ့တွင် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆားပွင့် ဖြူဖြူလေးများ ထင်ကျန်နေရစ်ကြလေပြီ။ ရေတံငါတို့ စီးမျောကြောင်း များမှာ ဘဝသင်ခန်းစာ ယူစရာများက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု စာမျက်နှာ တိုင်းတွင် ပြည့်လျှံနေပေသည်။

“ရေတိုင်ပြီထင်တယ်...မလှုပ်ရှားတော့ဘူးနော်”

“ဒါဆို...တိုင်တာနဲ့ ရေကျတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ခုတိုင်တာနဲ့ ပြန်ကျမှာပဲ”

“ဟော...ပြောနေရင်းပဲ တို့လှေလည်း ဆင်းလာပြီ တွေ့လား”

“ဒါကြောင့်...နာရီလက်တံတို့ ဒီရေတို့ဟာ မရပ်မနား အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ အရာတွေလို့ ပြောကြတာပေါ့ကွာ”

“ကဲ...ပိုက်ကို ရသလောက် ဆွဲတင်ကြရအောင်”

နာယာ စကားအဆုံးတွင် ဘန်ထီးနှင့် ချစ်လှတို့ ပိုက်ကို ကောက်ဆွဲလိုက်ကြသည်။ ဖော့သီးကိုတင် ပိုက်ကိုဆွဲနှင့် မရပ်မနား လုပ်လိုက်ကြ၏။ နာယာကြီးက ပဲ့စင်ကနေ လိုအပ်သလို ပိုက်လှေကို လှည့်ပေးနေသည်။ ပိုက်စ၊ ဆွဲကတည်းက ရထားသော ကကတစ်ကြီး နှစ်ကောင်ကတော့ ရေပက်ခန်းထဲတွင် ပါးဟက်ကလေးကို ပွစ်ပွစ် လုပ်နေသည်။ ရေပက်ခန်းထဲက ရေကလေး နည်းနည်းပါးပါး၏ အကူအညီကြောင့် အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ရှင်သန်နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အမြီးဖျားကို တစ်ချိတစ်ချိ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်ကြ၏။ ပိုက်ဆွဲနေရင်းပင် ပိုက်က တင်းသွားပေပြီ။ ဆက်ဆွဲ၍ မရတော့။

“ကဲ...ဆွဲမရတော့ရင် ရသလောက်...ရပ်ထားလိုက် ရေစစ်မှ ဆင်းငုပ်တန် ၎င်းရမယ်”

“ဒီနေရာတွေက ပင်လယ်အစပ် ကမ်းဦးရေတိမ်ပိုင်းတွေပဲ ဆင်းငုပ်ရင်လည်း မခက်ပါဘူး”

ဘန်ထီးက ရေငုပ်ကောင်းသူပီပီ ပိုက်နာယာကို အားဖြည့်စကား ပြောလိုက်၏။

ပိုက်နာယာဟူသည် ပိုက်တစ်ဖောင်လုံး၏ လုပ်ငန်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ ပိုက်နာယာသည် ပိုက်တစ်ဖောင်နှင့် ပိုက်လှေတစ်စီးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရသည်။ မိမိရင်းနှီးငွေဖြင့် မလောက်မငဖြစ်နေလျှင် ငါးဒိုင်မှ ကြိုတင်ငွေယူရသည်။ လုပ်ငန်းအကောင်အထည်ဖော်သည့်အချိန်တွင် ရလာသည့်ငါးကို အယိုအဖိတ်မရှိစေဘဲ ဒိုင်သို့ သွင်းရသည်။

“ကိုကြီးဘဦး...ဒီပိုက်နဲ့ ဒီလှေကို ထူထောင်တာမှာ ဒိုင်က ကြိုငွေ လွတ်ရဲ့လား”

“ဒါတော့...လွတ်တယ်ကွ၊ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဆွဲစရာမလိုဘူး၊ ငါ့ ချွေးနည်းစာလေးရယ်...မိန်းမဈေးရောင်းတာလေးရယ်... ပေါင်းပြီးတော့ လုပ်ထားတာပါ”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်...ရတာအတင်ပဲ”

ပိုက်သမားတို့မှာ ပိုက်တစ်ရေစီထွက်တိုင်း ရလာသည့် ပိုက်ဆံကို ဝေစု လေးစု ခွဲရသည်။ မင်းကျသားနှစ်ယောက်က တစ်ယောက် တစ်စုစီရကြ၏။ ပိုက်နာယာက တစ်စုရ၏။ ပိုက်နာယာ မှာ ပိုက်နှင့်လှေကိုလည်း သူပိုင်သဖြင့် ပိုက်နှင့်လှေအတွက် တစ်စုကိုပါ ပိုက်နာယာကရသည်။ သို့ဖြစ်၍ နာယာက ဝေစု နှစ်စုရသည်။ ဤသို့ အချိုးအစားအရ ခွဲဝေမှုမှာ ကျွန်းစဉ်ဒေသကမ်းခြေနေ ပိုက်သမားတို့၏ မိရိုးဖလာလို ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ ရေလည်းစစ်ပြီ...တစ်ချီဆွဲကြည့်ရအောင်”

ဘန်ထီးနှင့် ချစ်လှတို့ ပိုက်ကို ဆွဲလိုက်ကြပြန်၏။ သို့သော် ပိုက်မှာ ဆွဲရမလွယ်ကူတော့ပေ။ တင်းတင်းကြီးခံနေ၏။

“မရတော့ဘူး...ကိုကြီးဘဦး ကျွန်တော်...ဆင်းငုပ်လိုက် တော့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း...ငုပ်တော့ကွာ”

ဘန်ထီး အင်္ကျီအနွမ်းကလေးကို ကမန်းကတန်းချွတ်ပြီး ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် ငုပ်ဆင်းသွားခဲ့လေပြီ။ ရေထဲက ဘန်ထီးမှာ ဖျံကြီး တစ်ကောင်နှင့်လည်း တူလှပေ၏။ ပိုက်သမားတို့ ပိုက်ငြိလျှင် ပိုက်ကို ပြန်လည်ရရှိရေးအတွက် ရေစစ်ချိန်တွင်သာ ကြိုးစားကြသည်။ ရေစစ်ချိန်သည် ရေငြိမ်ချိန်ဖြစ်ပြီးလျှင် ရေအတိမ်ဆုံးအချိန်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

မကြာမီ ဘန်ထီး ကမန်းကတန်း ရေပေါ်သို့ ပေါ်တက်လာပြီး လှေနံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်၏။

“ကျောက်စွန်းမှာ ငြိနေတာ ဖြုတ်ထားခဲ့ပြီး လွတ်သွားပြီ”

ဘန်ထီးမှာ မောမောပန်းပန်း ပြောရင်း လှေပေါ်သို့ ဖြုန်းခနဲ တွယ်တက်လိုက်၏။

“ချစ်လှ လာကွာ ပိုက်ကောက်ဆွဲရအောင်”

ဘန်ထီးနှင့် ချစ်လှတို့ ပိုက်ကို ရေငြိမ်တုန်း အလျင်စလို ကောက်ဆွဲလိုက်ကြ၏။ ပိုက်တစ်ဖောင်လုံး လှေပေါ်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

“ဒီလောက် ပိုက်ငြိနေတာကြီးမှာ ငါးတစ်ကောင်က ပါလာ သေးတယ်ကွာ”

“ကိုကြီးဘန်ကလည်း ငါးပါလာတာများ အပြစ်တစ်ခုကို ပြောနေပြန်ပြီ”

“ဟေ့ကောင်...ငါ ပျော်လို့ ပြောတာကွ”

ပိုက်ဆွဲသားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြပြန်၏။

“ကဲ တို့လူတွေ ပိုက်တက်ရင် ကွမ်းချောင်းမြစ်ဘက် ခတ်ထွက် မယ်ကွာ၊ အဲဒီမှာ အစစ်ရေ တစ်ရေ ချမယ်ကွာ”

ပိုက်လှေမှာ ဗောဓိပေါက်မြစ်မှ ခတ်တက် တဗွမ်းဗွမ်းခတ်ကာ ထွက်လာကြပေပြီ။ မြစ်ဝသို့အရောက်တွင် မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း ဟိုးဝေးဝေးမှာ ကွမ်းချောင်းတောင်ကြီးက ထီးထီးမားမားပေါ်လာသည်။ ကွမ်းချောင်းတောင်မှာ မြစ်လယ်ခေါင်တွင် ကျွန်းတောင်ကြီးအဖြစ် တည်ရှိနေပေ၏။ ကျွန်းစဉ်ဒေသရှိ ကွမ်းချောင်းတောင်မင်းကြီးမှာ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် အကြီးမားဆုံးနှင့် အမတ်စောက်ဆုံး ပင်လယ်ရေပြင်ထဲက ကျွန်းတောင်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ တောင်ခြေ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရွာပေါင်း တစ်ဆယ်ရွာတိတိ ပေါင်းစည်းပါဝင် နေ၏။

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲအပြီးတွင် ရခိုင်ဒေသ အင်္ဂလိပ်တို့ လက်အောက်သို့ ကျရောက်သွားချိန်၌ ကွမ်းချောင်းတောင်ခြေမှ နယ်ချဲ့ တော်လှန်ရေးသမား ဗိုလ်ငမောက်ဆိုသူ ပေါ်ပေါက်ဖူးခဲ့၏။ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း သန်မာထွားကျိုင်းပေ သည်ဟုဆို၏။ ကျွန်းစဉ်နယ်၏ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်ပါပေ။ ကွမ်းချောင်းတောင်ကြီးကို ခြေကုပ်ယူပြီး တော်လှန်ခဲ့သည်ဟု ပြောကြသည်။ “**ကွမ်းချောင်းခမောက် တိမ်ကိုဖောက် ငမောက်ပေါ်စ ကွမ်းချောင်းက**” ဟု တဘောင်ပေါ်ခဲ့ပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်ဟု သိရသည်။

ဗိုလ်ငမောက်မှာ သမိုင်းမဝင်ဂုဏ်မတင်ခဲ့။ မော်ကွန်းမဝင်သော တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦးပါပေ။

ကွမ်းချောင်းမြစ်ပြင်ထဲသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် လှိုင်းတို့က ပိုက်လှေကို ဘောင်ဘင်ခတ်ကာ တို့ဆိတ် ကျီစယ်နေကြပေပြီ။ လှေကို တွေ့လျှင် လှိုင်းက ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားရောက်လာကြကာ ပျာပျာသလဲ ကခုန်မိတ်ဆက်တတ်ကြသည်မှာ မြစ်တို့၏ မာယာများ ပေလော။

လှိုင်းနှင့်သောင်ကမ်း၊ ပွေ့ဖက်နမ်း၍
အလွမ်းသယ်နေ၊ နာဝါလှေတို့
မြစ်ရေပြင်ထက်၊ ရင်ချင်းဆက်လျက် ပေတကား။

* * *

ညဦးလမိုက်ကာလတို့ ပတ်ဝန်းကျင် ဒီရေရောက် တောတန်း ကြီးက ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေ၏။ မှုန်ဝါးဝါး ရေပြင်ပေါ် မှာတော့ ဘဦးတို့ ပိုက်လှေက မည်းမည်းထင်ထင်။ လေပြည်ကလေး အသွေးတွင် လှိုင်းကလေးများက လှေကို ကသုတ်ကရက် လာရောက် နှုတ်ဆက်နေကြ၏။ ကမ်းခြေဘက်က ဘုတ်ငှက်အိမ်ကို မကြာမကြာ ကြားနေရသည်။

“သည်ကမ်းစပ်ကတော့ ဝဲကတော့ခံပြီး ငါးခိုးမျှားတဲ့ နေရာ ပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ...နေဝင်စ၊ကတောင် ကျွန်တော်ကြည့်နေတယ်၊ ဖော့ကြီးတွေ လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ် တွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဒါလေ”

ဤမျှဆိုလျှင် ပိုက်သမားချင်း နားလည်ကြပေပြီ။ ရေပေါ် မျှောသောပိုက်မှာ ဖော့ကြီးများ လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ် ဖြစ်နေပြီ ဆိုကတည်းက ရေအောက်ပိုက်တန်းတွင် ငါးတိုးနေပြီဆိုသည်ကို သိပြီးဖြစ်ကြသည်။ လပြည့်ကျော်ခုနစ်ရက်နေ့ ညမို့ တစ်ဆယ်နာရီ ဆိုလျှင်ပင် ဒီရေစစ်တော့သည်။

“ကဲ ကဲ ရေစစ်ပြီ ပိုက်တန်းဖော်လိုက်ကြစို့”

ဘန်ထီးနှင့်ချစ်လှကား သွက်လှသည်။ ပိုက်လက်များကို ဆွဲဖော်လိုက် ဖော့လုံးများကို ဆွဲဖော်လိုက်နှင့် အသိနှင့်သတိကို ခေါင်းပေါ် တင်ပြီး လုပ်နေကြလေပြီ။ ငါးများကလည်း ထင်သည့်အတိုင်း ခပ်စိပ်စိပ်ပါလာကြသည်။ ငါးတွေ့လျှင် နှစ်ယောက်အတူဖြုတ်ပြီး ရေပက်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်ကြ၏။ သန်းခေါင်ပါးနီးနီးတွင် ပိုက်ဖော် ခြင်းလုပ်ငန်း ပြီးသွားတော့သည်။ ဘန်ထီးက ပိုက်များကို အနေ အထားအတိုင်း ပြန်စီနေသကဲ့သို့ ချစ်လှကလည်း ငါးများကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ရေခဲပုံးထဲ ကောက်ထည့်နေ၏။ ရေခဲပုံး နှစ်ပုံး ပြည့်သိပ်နေပေပြီ။

* * *

“ငါးဘယ်နှစ်ကောင် ဖြစ်လဲဟေ့...ချစ်လှ”

“အကုန်လုံး (၂၁) ကောင်ပဲ အစ်ကိုကြီး”

“ခုက ဒီရေမှာ နှစ်ပိဿာ အထက်ဆိုရင် တစ်ပိဿာကို ခြောက်ထောင်ထိ ပေးမယ်လို့...ဒိုင်ကပြောလိုက်တာကွ”

“တို့မှာ ရလာတာ ပိဿာ (၂၀၀) ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

“ရှိနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

“ငါ့ညီလေး ချစ်လှတစ်ယောက် မိုးမကျခင် ပုဆိုးတန်းတင် ဖြစ်တာတော့ မြင်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ကြိုးစားနေတာပဲဗျာ...ကျွန်တော်လည်း မြန်းရီကို လက်လွှတ်မထားချင်တော့ဘူးဗျာ”

“ညီလေးတို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြတာ တော်တော်ကြာပြီ ကြားတယ်”

“သုံးနှစ်သုံးမိုးဆိုပါတော့ဗျာ...မြန်းကို ကျွန်တော် အရမ်း ချစ်တယ်ဗျာ၊ မြန်းဟာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားဗဟိုချက်မှာ နေရာယူ နေတာဗျ”

“ဒါဆို ညီလေးရေ...ညီလေးမှာလည်း အတန်အသင့် စုဆောင်းမိနေပြီပဲ၊ ဒီနေ့မှာ ယူလိုက်တော့လေ”

“မိန်းမဆိုတာမျိုးက လှေနဲ့မြင်းလိုပဲတဲ့၊ အစီးကောင်းတဲ့ လှေနဲ့တွေ့ရင် အလိုရှိတိုင်း ပါတာပဲတဲ့”

ချစ်လှ မျက်နှာကလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ချစ်လှ၏ အခြေအနေကို ညမှောင်မှောင်ထဲမို့ မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြ။ ပိုက်လှေ ကလေးကတော့ အရှေ့လေအသွေးတွင် မြစ်ရေပြင်တွင် ရှုပ်တိုက် ပြေးနေ၏။ ရေကျလေသင့်မို့ အတော်ပြေးအား ကောင်းနေသည်။ နာယာကြီး ကိုဘဦးက ရွက်ကိုလေသွင်းရင်း ပိုက်သမားနှစ်ယောက် ပြောနေကြသံကို ပဲ့ကိုင်ရင်း နားထောင်နေ၏။

ချစ်လှမှာ မိအိုဖအိုကို လုပ်ကျွေးနေသော တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သည်။ အဖေတံငါအိုမှာ သားကိုပေးစရာ အမွေဆိုလို့ ငါးဖမ်းခြင်း အလုပ်မှတစ်ပါး အခြားပေးစရာ နတ္ထိ။ သို့သော်

ချစ်လှကား တွေဝေမနေ။ ယောက်ျားပဲ ဘာဖြစ်လဲ ရိုးရိုးသားသား လုပ်စားလျှင် သူတို့ ရေတံငါများအတွက် ထမင်းတစ်လုပ်စားရေးသည် မခက်။ ကြိုးစားလျှင် ကြီးပွားနိုင်သည်အထိ အခြေအနေရှိသည်။ ခုလည်း စားသောက်မှုက ပိုလျှံသည်ကို စုဆောင်းလာခဲ့သည်မှာ အတော်အသင့် စုမိနေပေပြီ။ မိုးမကျခင် ချစ်ဦးသူ မြန်းရီနှင့် အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ဟော လောကကြီး၏ ကျေးဇူးရှင် ရှင်နေမင်းက ရိုးတောင်ဦးက မြန်မာ့မြေအနောက်ခြမ်းကို ခေါင်းပြုကြည့်နေပေပြီ။ ချစ်လှတို့ ပိုက်လှေလည်း ငပသုန်ကမ်းခြေသို့ ထိုးဆိုက်ခဲ့ပေပြီ။ မြစ်ကမ်းခြေ အုန်းပင်တန်းများမှာ လက်တံကြီး တယမ်းယမ်းနှင့် ပိုက်လှေများကို ဝှေ့ယမ်းကြိုဆိုလျက်။ ဝတ်ရုံနက်နှင့် ကျီးမည်းများကလည်း ကိုရွှေတံငါ တို့ကို တအအ တအာအာ သံစာစာဖြင့် မြည်သံပေးကာ ကြိုဆို တတ်ကြသည်မှာ တံငါရွာတို့၏ သဘာဝတစ်ခုပဲလေ။

“ချစ်လှရေ...မင်းပဲ တစ်ခေါက်သွားပို့လိုက်ဦးကွာ...ငါ ဒီမှာ ပိုက်နည်းနည်း ဖြောင့်စရာရှိသေးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ရတယ်လေ...ကိုကြီးဘန် လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် သွားပို့လိုက်ပါ့မယ်”

ချစ်လှ ငါးခြင်းထဲတွင် ရေခဲပုံးထဲက ငါးများကိုကောက်ထည့် ပြီး ခိုင်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် တက်သွားလိုက်သည်။ ဘဦးနှင့် ဘန်ထီးတို့ ပိုက်လှေထဲတွင် ပစ္စည်းများ သိမ်းပြီးရင်း ချစ်လှ ပြန်ဆင်း အလာကို မျှော်နေကြ၏။ သို့သော် ချစ်လှကား တော်တော်နှင့် ပြန်ဆင်း မလာ။

“ဒီကောင်...ငါးရလာတဲ့အကြောင်း လေဖောင်နေပြီနဲ့တူတယ်”
ဘန်ထီး မချင့်မရဲ ပြောလိုက်၏။

“ဟဲ့ ဟိုမှာ...ဟိုမှာ အုန်းပင်ရင်းမှာ ထိုင်နေတာ ချစ်လှ မဟုတ်ဘူးလား”

ပိုက်နာယာဘဦး လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဘန်ထီး ကလည်း ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွက်သွက်လက်လက် တက်သွားသော ချစ်လှတစ်ယောက် အုန်းပင် ခြေရင်းတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထိုင်နေလေပြီကော။

“ဟာ ဒီကလေး ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်...၊ နေထိုင်များ မကောင်းတာလားကွာ”

ပဲ့ကိုင်နာယာကပင် တအံ့တဩ အသံထွက်သွားသည်။

ချစ်လှ၏ အခြေအနေ ထူးခြားမှုကို ကြည့်ပြီး ဘန်ထီး ဘဝင်မကျ။ ထူးခြားမှု တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပြီဟု သတိပြုလိုက်ပါ၏။ မြစ်ရေစပ် သံဖြူတန်းကို ဖြတ်ပြီး ချစ်လှဆီ ပြေးတက်သွားလိုက်၏။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း ဘဝတူ ရုန်းကန်ဖက်ဆိုသော အသိက တွန်းအားပေးလိုက်ခြင်းပင်။

“ဟော ဗျာ”

ချစ်လှ၏ အပြုအမူက ထူးခြားလှသည်။ ဘန်ထီးကို လှမ်းမြင် သည်ဆိုလျှင်ပဲ ထိုင်နေရာကနေ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွား တော့သည်။

“ချစ်လှရေ...ချစ်လှ၊ ဟောကောင်...ချစ်လှ”

ဘန်ထီးက နောက်ကနေ လှမ်းခေါ်သည်။ သို့သော် ချစ်လှကား လုံးဝဆို လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ တောင်ခြေတောစပ်ထဲသို့

ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ အံ့ဩခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း အကြောင်း တရားသည် ပိုက်သမား ဘန်ထီး ရင်၌ အံ့ဖွဲ့ဖြစ်ပေါ်နေလေပြီ။

ဘန်ထီးမှာ ချစ်လှ၏ အခြေအနေကို သိလိုသဖြင့် ငါးဒိုင်သို့ ဆက်သွားခဲ့လေသည်။ ငါးဒိုင်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ ဘန်ထီးလှေဆိပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပိုက်နာယာ ကိုကြီးဘဦးက ဘာသဘောလဲ ဆိုသည့် စူးစမ်းဟန်ဖြင့် လှေအနီးသို့ ရောက်လာသော ဘန်ထီးကို လှမ်းကြည့်၏။

“ဆိုစမ်းပါဦး ဟ”

“ကောင်လေးရည်းစား မြနင်းရီ...မနေ့ကညနေကပဲ မြို့က ဒိုင်လာဖွင့်နေတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ လိုက်သွားပြီတဲ့ဗျ...မြို့ကို စက်လှေနဲ့ ခေါ်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ”

“ဟာ သွားပြီဗျာ၊ ကောင်လေး ရူးပြီပေါ့”

မြစ်ရေစပ်တွင် တဒဂံ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“ဒါကို ကျွန်တော် မိန်းမတွေဆီက တစ်ဆင့်ကြားခဲ့တာဗျ။ ဒီကောင်မလေး မူမမှန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလေ... ဒီကောင်လေးကတော့ ဘာသိမှာလဲဗျာ၊ ဒီနှစ် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ ကုန်းရုန်းရှာနေတာလေ၊ ဒီကောင်လေးက ကောင်မလေးကို တော်တော် ချစ်ရှာတာလေ...ကောင်လေးသနားပါတယ် ဒုက္ခပဲဗျာ”

“ဒါကြောင့် လမ်းမှာတုန်းက မိန်းမဆိုတာ လောဘအရမ်းကြီးတဲ့ အမျိုးအစားတွေလေ၊ လှေနဲ့မြင်းလို ကိုင်တွယ်မှုကောင်းတဲ့ လူနောက် လိုက်တတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာလေ”

“ကောင်မလေးကလည်း တို့ရွာနဲ့ မတန်အောင် ရုပ်ကလေးက ရှိတာကိုး”

“ကောင်လေးအတွက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ”

“အေးဗျာ”

လောကကြီးက မတရားတာလား။ လူတွေကများ သစ္စာမရှိ ကြတာလား။

ဪ ချစ်သော ကမ္ဘာမြေ သစ္စာရှိသော လူသားများဖြင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော လူ့လောကကြီး ဖြစ်ပေးပါလော။

မိုးရေထဲက ငှက်ပျံသည်

ကျွန်းစဉ်ဒေသ သရက်တောင်ရွာ၏ ရိုးရာဓလေ့မှာ အခါကြီး ရက်ကြီးနေ့များတွင် လူပျိုအပျိုအရွယ်ကအစ သက်ကြီးရွယ်အိုအထိ ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ကြခြင်းပင်။ ခရီးဝေးသွားနေကြသူများနှင့် လယ်ကွင်းထဲ ဆင်းနေကြသူများသာ ဥပုသ်ကျောင်းသို့ မရောက်နိုင်ကြပေ။ သို့သော် လယ်ထဲတွင် နေကြသူများအနက် သက်ကြီးရွယ်အိုများမှာမူ ဥပုသ်နေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်ကပင် ကြိုတင်ပြီး ရွာသို့ လှေကလေးဖြင့်လှော်ကာ ဥပုသ်စောင့်ရန် ရောက်လာကြသည်။

ယနေ့သည်ကား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အထွတ်အမြတ်ထားရာ နေ့ထူးနေ့မြတ် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ အခါသမယပေတည်း။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ဥပုသ်သည်များဖြင့် ပြည့်နေ၏။ အချို့ ဥပုသ်သည်များကမူ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှေ့ရှိ ဦးပညာတောင်တွင် သီလဆောက်တည်ကြသည်။ ဘာဝနာပွားများကြသည်။ ဤသည်မှာ သရက်တောင်ရွာသားတို့၏ ဘာသာသာသနာစောင့်ရှောက်မှု အစဉ်အလာတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကိုယ်ကျင့်တရား မြင့်မြတ်မှုကို ဖော်ဆောင် ရာလည်း ရောက်ပေ၏။

ဤသို့ သရက်တောင်ရွာသားတို့၏ နှလုံးအိမ်တွင် ဘာသာသာသနာကို အလေးအနက်ထား ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန်အတွက် ဘဒ္ဒန္တဂုဏဝါ (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)၊ ဘဒ္ဒန္တကုမာရ၊ ဘဒ္ဒန္တ နာဂိန္ဒ စသော ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အဆက်ဆက်၏ နည်းပေးလမ်းပြ သွန်သင်ဆုံးမမှုများ အများဆုံး ပါဝင်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးများ ကတော့ သာသနာ့ဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူ သွားကြပေပြီ။ လက်ရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသုန္ဒရ (အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ) နှင့် သရက်တောင်ရွာဇာတိဖြစ်တော် မူသော ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒဂုံမြို့သစ် (ဆိပ်ကမ်း) မြို့နယ်၊ အလိုတော်ပြည့် ဓမ္မာစရိယတက္ကသိုလ် နာယကချုပ်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသုစိတ္တာဘိဝံသ (အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ) ၏ နည်းပေး လမ်းညွှန်ပြုမှုများကလည်း သရက်တောင်ရွာသားတို့အား ဘာသာ သာသနာအရေးကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစေသည်။

ဥပုသ်သည်များမှာ မနက်ပိုင်း သီလခံတရားနာယူပြီး ပုတီးစိပ် ခြင်းဖြင့် စရဏအလုပ်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြသည်။ နေ့ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီး တစ်ကြိမ်၊ ညနေနှင့်မွန်းလွဲပိုင်းတွင် တစ်ကြိမ် တစ်နေ့ သုံးကြိမ် ပုတီးစိပ်လေ့ရှိကြသည်။ စိပ်ပုတီးစိပ်ချိန်များဆိုလျှင် ကျောင်းပရိဝုဏ် တစ်ခုလုံးတွင် လေတိုးသံမှအပ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ယခုလည်း နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးချိန်သမယမို့ စိပ်ပုတီးစိပ်ခြင်း အမှုကို ပြုပြီး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဟေး...ဇီးကိုင်းကျွန်းကြီး ဒီရေတိုးပြီး ပေါက်သွားပြီတဲ့”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သောအသံတစ်သံက ရွာထဲက ခပ်စူးစူးထွက်ပေါ်လာမှုက ဥပုသ်သည်တို့၏ နားစည်မြွေကို သံစူးနှင့် ထိုးလိုက်သလိုမျိုး ချက်ချင်းခံစားသွားကြရသည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

“အဲလိုဆို ဒုက္ခပဲ”

“ဒါဆို ခုဆင်းရမယ်ဗျာ”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဥပုသ်သည်များမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အဝိဇ္ဇာတရားတို့နှင့် မကင်းသေးသော ပုထုဇဉ်များသာ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လယ်ယာလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရင်း စားဝတ်နေရေး တည်းဟူသော လူမှုဘဝ ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနေကြသည့် လောက လူသားများသာဖြစ်ကြသည်။ ခုတော့ တမံပေါက်ပြီဆိုတော့ ထမင်းအိုးကို ရိုက်ခွဲခဲလိုက်ကြရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဥပုသ်သည် တို့လည်း သီလမစောင့်နိုင်တော့။ စိပ်ပုတီးလေးကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး လယ်ကွင်းကြီးဆီ လှော်ဆင်းလာခဲ့ကြလေပြီကော။

ဪ ကျွန်းစဉ်နယ်သား လယ်သမားတို့ဘဝက ဥပုသ်သီလ ကလေး ဆောက်တည်ရတာတောင် သည်းထိတ်ရင်ဖို သောကအပူနှင့် မကင်းနိုင်ကြရတဲ့ ဘဝများပါတကား။

* * *

ဇီးကိုင်းလယ်ကွင်းပြင်ကြီးကား ဒီရေအတိုးမှာ တမံရိုး ကျိုးပေါက်ပြီး ပင်လယ်ဒီရေလှိုင်းများ စပါးခင်းကြီးထဲရောက်ပြီး တသုတ်သုတ် လှုပ်ကာ ကခုန်ကစားနေသည့် ရေပြင်ကျယ်ကြီး ဖြစ်နေ ပေပြီ။

“သွားပြီဗျာ...ဒီသီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာပေါက်တော့ ဘာမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...ဒီနှစ်တော့ ငတ်ကိန်းဆိုက်ပြီကွာ”

“ကျွန်မတို့က ပိုခက်တာပေါ့ရှင်၊ အိမ်မှာ ယောက်ျားရယ် လို့လည်း အားကိုးစရာမရှိဘူး၊ လူငှားပြီး လယ်ထွန်ခိုင်းထားရတာ၊ ဒီလယ်က စပါးမရတော့ရင် ဒီနှစ် ဝမ်းစာအတွက် ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲရှင်”

လယ်သူမကြီး ဒေါ်မြခင်မှာ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းနှင့်ပြောနေ ရှာ၏။

“ကဲကဲ...ခင်ဗျားတို့ ဆားငန်ရေပြင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက် နေကြလို့လည်း အပိုပဲ...ခု ဒီရေတွေ ရေကျရင် ခန်းသွားမှာပဲ...၊ အဲဒီအချိန်မှာ တို့တွေ တာပေါက်နေတဲ့နေရာတွေကို အပြီးလိုက်ဆယ် ကြရမှာနော်”

ဥပုသ်စောင့်နေရင်း လှော်ဆင်းလာသော လယ်သမားကြီး ဦးထွန်းလှအောင် သတိပေးသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထွက်ပေါ် နေပေသည်။

“ဦးကြီးရယ်...ပြန်ဆယ်ပြီးလို့ကော ဘာထူးမှာလဲ၊ စပါးတွေက အရွယ်တွေရင့်ကုန်ပြီလေ”

“အဲသလို တထစ်ချ ပြောလို့တော့ မရဘူးလေ၊ နောက်မိုး ရွာရင် ရနိုင်သေးတယ်လေ”

ဟုတ်ပါသည်။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်း ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် လယ်တစ်ကွင်း ယာတစ်ပြင်ရရှိရေးအတွက် ဖန်တီးလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည် မှာ မလွယ်ကူပေ။ ဒီရေများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ဒီရေရောက် သစ်တော ကြီးများကို လက်ကောက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်းပတ်ဆယ်ဖို့ကြရသည်။ တောခုတ်တောရှင်းရသည်။ တောမီးရှို့ရသည်။ လယ်ကန်သင်း ခတ်ရသည်။ ကိုယ့်တာ သူ့တာ သတ်မှတ်ပြီး မိသားစုတစ်ခုလုံး ကလေးလူကြီး စုပေါင်းလုပ်ဆောင်ကြရသည်။

ကျွန်းစဉ်သား လယ်သမားတို့၏ အဓိကရန်သူမှာ မိုးခေါင်ခြင်း၊ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်ခြင်းနှင့် ဒီရေတိုးခြင်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။ မိုးခေါင်သော နှစ်များဆိုလျှင် ရေမရရှိမှုကြောင့် မြေကြီးများ ပပ်ကြားအက်ပြီး စပါးပင် များ သေသွားတတ်ကြသည်။ မုန်တိုင်းများတိုက်ခတ်သော နှစ်များ ဆိုလျှင်လည်း စပါးခင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို တောဝက်များ ဝင်မွေသွား သလိုမျိုး ညက်ညက်ကြေကာ အဖတ်ဆယ်မရသည့်အခြေအနေမျိုးထိ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဒီရေတိုး၍ တမံပေါက်လျှင်တော့ မိုးဦးနှင့် မိုးလယ် ကာလများဆိုလျှင် ဒီရေကျသွားချိန်တွင် လယ်သမားတို့မှာ တမံပေါက်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ဆယ်ဖို့ကြရသည်။ သူတို့အတွက် စပါးရရှိရန် ပြန်လည်မျှော်လင့်နိုင်၍ပင်ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် မိုးဦး၊ မိုးလယ်ကာလမို့ မိုးက ဆက်လက်ရွာသွန်းပြီးရန် အချိန်ကာလ တစ်ခုထိ ကျန်နေသေးသည်။ မိုးရွာလျှင် လယ်ကွင်းပြင်၌ ပြန်လည်ပြီး မိုးရေပြည့်လာမည်။ ရေချိုပြန်လည်သောက်ရသဖြင့် မိုးစပါးတို့လည်း ပြန်လည်အားပြည့်လာပြီး ဖူးကြမည် ပွင့်ကြမည် သီးကြမည်ပေါ့။ ခုတော့ ဇီးကိုင်းလယ်ကွင်းပြင်ကြီး၏အဖြစ်မှာ ဒီရေများ နှိပ်စက် လိုက်ချိန်က သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ဖြစ်နေသည်။ သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ကာလသည် နေ့စာ ရက်စာ ကောက်လျှင် စပါးအနည်းငယ် မှည့်ဝင်းရုံသာရှိသေးသည်။ ကောက်လျှင်စပါးမှာ ဆန်ဟောင်းနှင့် ဆန်သစ်ကြားတွင် ဆက်စပ်မှုပေးပြီး ရာသီစပ်ကူး မတ်ကူးကာလ၏ အရန်ဆန်အဖြစ်သာ ကြားဖြတ်စားသုံးကြသော ဆန်စပါးဖြစ်သည်။ ကောက်လတ်နှင့် ကောက်ကြီးဆန်တို့လို ထမင်းစားမကောင်းသဖြင့် များများစားစား မစိုက်ပျိုးကြပေ။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ကာလရောက်ချိန်တွင်ကား ကောက်လတ် စပါးများ ဖူးတံထွက်၍ ပန်းပွင့်ပြီ။ သို့သော် ဖုံးဖုံးလုံးလုံးမဖြစ်သေး၍

ဆန်မမည်သေး။ ကောက်ကြီးစပါးဆိုလျှင်လည်း သီတင်းကျွတ်
လပြည့်နေ့တွင် ပဋိသန္ဓေခ,သည်ဟု လယ်သမားတို့ နားလည်ထား
ကြသည်။ ခုတော့ သရက်တောင်သား လယ်သမားတို့၏ ဇီးကိုင်း
လယ်ကွင်းကြီးသည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ဆားငန်ရေများ
ဝါးမျိုနှိပ်စက်ခြင်းကို မရှုမလှ ခံနေကြရလေပြီ။

ကောက်လတ် ကောက်ကြီးတို့မှာ မိုးမရလျှင် လယ်သမားတို့
သောကပင်လယ် ဝေကြွရတော့မည်။ နောက်မိုးများ ကြိမ်ကြီးကြိမ်မ
ချပြီး ရွာလျှင်တော့ မျှော်လင့်ချက် ရာနှုန်း (၅၀) လောက် ရှိနိုင်ပါ
သေးသည်။

ကျွန်းစဉ်နယ်သား လယ်သမားတို့ဘဝမှာ သဘာဝအန္တရာယ်
များက လက်တစ်ကမ်းမှာ။

* * *

ဇီးကိုင်းကျွန်းသားလယ်သမားတို့မှာ တာပေါင်အပေါက်များကို
ပြန်လည်ပိတ်ဆို့နိုင်ခဲ့သော်လည်း ယနေ့ထိ စပါးပင်များ၏ ခြေရင်းတွင်
ရေဆို၍ မျက်ရည်တစ်စက်မျှလောက်ပင် မရှိတော့။ နောက်မိုးကို
မျှော်သော်လည်း ကြိမ်ကြီးကြိမ်မ ချ၍ မရွာဖြစ်လေခဲ့။ နှင်းမိုးကလေး
ဖွဲဖွဲ ကျရုံမျှဖြင့် ဆားငန်ရေ စွဲနေသော စပါးခင်းကြီး၏
ရေသောက်မြစ်ကို မည်သို့မျှ အထောက်အကူမပြုနိုင်ခဲ့ပေ။ ခု
တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ပြီဆိုတော့ စပါးခင်းကြီးကို ဆားငန်ရေများ
နှိပ်စက်ခဲ့သည်မှာ တစ်လတင်းတင်း ပြည့်ခဲ့လေပြီ။

ခုတော့ ဆားငန်ရေတည်းဟူသော စပါးပင်တို့၏ အဆိပ်ရေက
လယ်သမားတို့မျှော်လင့်ချက်ကို အပိုင်းပိုင်း ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့လေပြီ။
စပါးပင်များမှာ သာမန်မိုးခေါင်မှုထက်ဆိုးသော ဆားငန်ရေလွှမ်းမိုးမှု

ဒဏ်က ပိုမို ပြင်းရှပေရာ တဖြည်းဖြည်း သေကျေရသောဘဝသို့
ရောက်ရှိခဲ့ကြရသည်။ စပါးပင်များမှာ မည်းတူးပြီး မတ်တပ်ကြီး
သေနေကြ၏။ ဆားငန်ရေသင့် စပါးပင်များမှာ လယ်သမားများ
အတွက် အကျိုးမပြုရုံမက ကျွဲနွားစားရန် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်မျှပင်
မရရှိပါလေခဲ့။ တစ်နှစ်လုပ်မှ တစ်သီးစားကြရသော ကျွန်းစဉ်နယ်သား
လယ်သမားတို့မှာ သောကတောင်ထု မြင့်မားခဲ့ကြရလေပြီ။ လုပ်ငန်း
ကာလ နှစ်တစ်ဝက်မှာပဲ ပုတ်ဟောင်းလောင်း၊ ရိုင်ဟောင်းလောင်းနှင့်
ရွာပြန်ဝင်ခဲ့ကြသကဲ့သို့ အိမ်အနီး စပါးကျီများမှာလည်း ဟောင်းလောင်းကြီး။

လူမှုဘဝနယ်ပယ်ထဲမှာ အောင်မြင်၍ ပျော်ရွှင်ရခြင်း၊ ဆုံးရှုံး၍
ငိုကြွေးရခြင်းတို့သည် သဘာဝနိယာမတရားဖြစ်သည်မှာ မှန်ပါ၏။
သို့သော် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော လူ့ဘဝ၏ သန္ဓေပါ
တွန်းအားက လူမှန်လျှင် ဆက်လက်ရုန်းကန်နေရမည်ဆိုသော
ခံယူချက်ကို ဖြစ်စေခဲ့သည်ပဲလေ။

* * *

“ကိုကျော်ဇောရေ...ကျွန်မတို့အလုပ်က လူတကာက
ကြည့်ရင် ဘာမဟုတ်လို့ ထင်ရပေမယ့် သိပ်တော့ မဆိုးလှဘူးနော်”

“ဒါပေါ့...ကြာဖြူရေ...ဘယ်အလုပ်မဆို ကြိုးစားရင်
ကြိုးစားသလောက် အကျိုးပြုကြတာချည်းပဲလေ”

“မနေ့က ကိုကျော်ဇောရေ၊ ကြာဖြူရော ရလာတဲ့ မျှင်တွေ
ငါးပိထောင်းရင် ခြောက်ပိသာလောက် စီးမှာလေ”

“ဪ...ဒါဆို...ငါးပိဈေးက တစ်ပိသာ နှစ်ထောင်ဈေး
ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်...အရောအနှောမပါတဲ့ မျှင်သား စစ်စစ်ဆိုရင် နှစ်ထောင့်ငါးရာထိတောင်ရတယ်လေ”

“ဒါဆို...တို့နှစ်ယောက် မနေ့က တစ်သောင်းနှစ်ထောင်လောက် ကိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ကိုက်တယ်ရှင်”

အောင်ကျော်ဇောနှင့် ဇနီးသည် လှကြာဖြူတို့မှာ မိမိတို့ဘဝ စီးပျောကြောင်းကလေး၏ အောင်မြင်မှုကလေးကိုပြောရင်း ပီတိရသကို ခံစားပြီး ဘဝအမောဖြေနေကြသယောင်။

“ကဲကြာဖြူရေ...ရေကျတော့မယ်၊ ချောင်းဆင်းရဦးမယ်လေ ...ထမင်းရော ကျက်ပြီလား”

“ကျက်ပြီလေ...ထမင်းတောင်းလေးမှာတောင် အဆင်သင့် ထမင်းထည့်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ...ဒါဆို ကိုယ်ဆင့်တော့မယ်”

“ကြာဖြူလိုက်ပို့မယ်လေ”

အောင်ကျော်ဇောက ရှေ့ကနေ မျှင်ပိုက်ကို ထမ်းပြီး လှေဆိပ်သို့ ဆင်း၏။ ဇနီးသည်လှကြာဖြူက ထမင်းတောင်းကလေးနှင့် သောက်ရေ အိုးကလေးကို ချီပြီး နောက်ကလိုက်၏။ လှေဆိပ်သို့ရောက်လျှင် မျှင်ပိုက်နှင့် ထမင်းတောင်းကို လှေပေါ်သို့တင်လိုက်၏။ အောင်ကျော်ဇောက လှော်တက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်ကာ ပဲ့စင်တွင် အဆင်သင့်သွားထိုင်နေလိုက်၏။ လှကြာဖြူက လှေကြိုးကို အလိုက် သိစွာ ဖြေပေးလိုက်၏။ မျှင်ထိုးလှေကလေးကား ဓနိတန်းနှစ်ခုကြား ကနေ ချောင်းရိုးအတိုင်း လှော်ထွက်သွားပေပြီ။ အောင်ကျော်ဇော

မောင်းရင်း အားသွင်းကာ ခပ်ပြင်းပြင်းဖိလှော်လိုက်ရာ လှေကလေးမှာ ချောင်းရေပြင်ပေါ်တွင် ခပ်သွက်သွက်ပြေးနေပေတော့သည်။

လှကြာဖြူ အိမ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ထမင်းတောင်းကလေးကို ဇတ်ခနဲ ကောက်ထမ်းလိုက်၏။ ကြမ်းဆင့် အောက်တွင် ထိုးသွင်းထားသော လှော်တက်ကလေးကို ဆွဲယူအပြီး တွင် အိမ်ထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့...သမီး ခင်ဗေဒါ”

“ရှင့် အမေ”

“သမီးရေ...မနေ့က မျှင်တွေ တစ်နေထုတ်လှန်းထားလိုက် ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ...၊ ဟုတ်ကဲ့...”

“မောင်လေးကိုလည်း ထမင်းဝါးခွံထားလိုက်ဦးနော်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ...၊ ဟုတ်ကဲ့”

“အေး...အေး...အမေတို့သွားပြီ”

လှကြာဖြူကား မျှင်ခံရန် ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ လမ်းတစ်ဝက်သို့ အရောက်တွင် အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

“နအေးဇံ...မပြီးသေးဘူးလားဟေ့”

“ပြီးပြီ အစ်မရေ...ပြီးပြီ လာပြီ...လာပြီ”

ကောင်မလေးတစ်ယောက် မျှင်ပိုက်ထုပ်ကိုထမ်းပြီး အိမ်ထဲက ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာ၏။ လက်မှာလည်း တက်တစ်ချောင်း က ပါလာသေးသည်။ လှကြာဖြူနှင့် နအေးဇံတို့မှာ နေ့တိုင်းမျှင်အတူ ခံနေကျဖြစ်သည်။ ထမင်းကိုတော့ တစ်ယောက်တစ်ရက်စီ ခွဲတန်းကျ

အညီအမျှ ချက်ယူကြသည်။ မနေ့က နုအေးဇံအလှည့်ပြီးပြီမို့ သည်နေ့တွင် လှကြာဖြူ ထမင်းယူလှည့်ပင်ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက် အတူ လှေဆိပ်သို့ ဆင်းလာကြပြီး လှေကလေးပေါ်တွင် နှစ်ယောက် အတူ တက်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လှကြာဖြူက ပဲ့ကိုင်ပြီး နုအေးဇံက လှေဦးပိုင်းကလှေသည်။

မျှင်ခံအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ လှော်ယက်အားကြောင့် မျှင်ခံ လှေကလေးမှာ ရွာချောင်းရေပြင်ပေါ်တွင် ခပ်သွက်သွက်ပြေးနေ၏။

* * *

ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် နွေရာသီ ရောက်ပလားဆို မျှင်ကောင် ထိုးခြင်း၊ မျှင်ကောင်ခံခြင်းလုပ်ငန်းသည် အစဉ်သဖြင့် ရှိနေ၏။ ယောက်ျားများက မျှင်ထိုးသည်။ မိန်းမများက မျှင်ခံသည်။ သို့သော် ထင်ပေါ်သော ရေလုပ်ငန်းကားမဟုတ်ပေ။ ငါးဖမ်းကိရိယာများကို ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး အရင်းအနှီးမပြုနိုင်သူများ၏ အသေးစားလုပ်ငန်း ငယ်မျှသာဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ မျှင်ငါးပိ ကောင်းကောင်းရရန် ကြံဆလုပ်ကိုင်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယနေ့အချိန် အခါတွင် ငါးပိဈေးများ မြင့်တက်လာခဲ့ပြီမို့ မျှင်ထိုးသား၊ မျှင်ခံသား တို့၏ အလုပ်ကလေးသည်လည်း မိသားစုအစာအိမ်ကို ဖြည့်သွင်း ရေးတွင် အထောက်အကူပြုနေခဲ့ပေပြီ။

မျှင်ထိုးခြင်းမှာ အလျား (၁၂ ပေ)၊ အနံ (၁၂ ပေ) ရှိသော မျှင်ပိုက်ကွက်စိပ်တွင် အလျားဟု သတ်မှတ်သော အနားနှစ်ဖက်ကို ဝါးနှင့်တွဲချည်သည်။ ပြီးလျှင် ဝါးအရင်းပိုင်းနှစ်ဖက်ကို ပူးချည်လိုက် ခြင်းဖြင့် မြီးခွသည် အမြောက်လက္ခဏာသဏ္ဍာန် ဖြစ်သွားသည်။

မြီးခွအောက်တွဲကျနေသော မျှင်ပိုက်စ၊ကို သီချုပ်လိုက်သောအခါ မျှင်ပိုက်အိတ်ဖြစ်သွားသည်။

ဝါးအဖျားနှစ်ခုတွင် တစ်ပေခွဲခန့်ရှည်သည့် သစ်သားချောင်း နှစ်ချောင်းကို လုံးထွင်းလှေကလေးသဖွယ် ထွင်းပြီး အတွင်းဘက်တွင် ဝါးဖျားကိုစွပ်၍ သံရိုက်ကာ ထည့်ထားသည်။ ကျောဘက်တွင် ခုံးချောလုပ်ထားခြင်းသည် အဖျားကို မြေတွင် စိုက်မဝင်စေရန် ဆောင်ရွက်ထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သို့မှသာ မျှင်ပိုက်ကို တွန်းထိုးလိုက် ချိန်တွင် ရွေ့လျားမှု မြန်ဆန်စေသည်။ ဤသစ်သားချောင်းနှစ်ချောင်း ကို “မျှင်ခွာ” ဟုခေါ်သည်။ မျှင်ခွာဖျားသည် ရှေးမြန်မာဘုရင်များ စီးသော ဖိနပ်တော်ထိပ်ဖျားကဲ့သို့ ကော့ပျံတက်နေ၏။

မျှင်ထိုးခြင်းလုပ်ငန်းကို သရက်တောင်၊ စိတ္တရ ပေါက်တူးတောင်၊ စက်ခွေ၊ ငန်းတောင်၊ ကျောက်ဖျာ၊ အောက်တောင်ရှည်၊ ရေနီကြီး၊ သင်းပေါင်းချောင်း၊ ဝပေါ်ကြီး၊ ဆတ်တက်၊ ငွေတွင်းတူး၊ ကုတ္တို၊ လောင်းဒရိတ်၊ သေချောင်း၊ ဘီလူးဘွေ၊ ငသွင်ဦးချိုင်း၊ ကုန်ဘောင်၊ မိုးသီးနတ်တောင်၊ အမျက်ထွက်၊ ကျီးခေါင်းတောင်နှင့် ရေရှင်ရွာများ အဓိကလုပ်ကိုင်ကြသည်။

မျှင်ခံခြင်းမှာ မျှင်ပိုက်နှစ်လက်၊ သုံးလက်ဆက်ပြီး ချောင်းရေ အကျ သုံးပုံ၊ နှစ်ပုံခန့် လျော့မှ ခံရသည်။ မျှင်ခံသော ချောင်းမှာလည်း ရေနှစ်ဖက်စီးသောချောင်းမျိုး မဖြစ်စေရ။ တစ်ဖက်စီး ပြင်ကျချောင်း ရေမျိုးဖြစ်ရန် လိုပေသည်။ မျှင်တိုင်သစ်သားချောင်းများကို ချောင်းလယ် လောက်တွင် တန်းစီစိုက်ပြီး မျှင်ပိုက်ကို ကာရံထားရသည်။ ချောင်းလယ်ရေဆွဲအား ပြင်းသောနေရာက မျှင်ပိုက်အိတ်ကို

ရှည်မျောမျောချပြီး ထောင်ထားရသည်။ သို့မှသာ ချောင်းရေစီးဖြင့် မျောပါလာသော မျှင်ကောင်များ မျှင်ပိုက်အိတ်ထဲ တန်းဝင်ကြသည်။ မျှင်ကောင်များမှာ သေးငယ်သဖြင့် မျှင်ပိုက်အိတ်သို့ ဝင်မိချိန်တွင် ရေဆန်တိုးပြီး ပြန်ထွက်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။ အကယ်၍ ရေဆန်တိုးနိုင်သော်မှ တစ်ဖက်စီးချောင်းမျိုးဖြစ်၍ ပြေးလမ်းမရှိဘဲ မျှင်အိတ်သို့သာ ပြန်ရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။

မျှင်ခံရာတွင် ရေကျပြီး ချောင်းဘောင်၏ လက်ဝဲလက်ယာ နှစ်ဖက် ရေထဲကပေါ်မှသာ မျှင်ပိုက်ချရသည်။ မျှင်ပိုက်ချသည့် အချိန်တွင်လည်း ချောင်းရေသည် မျှင်ခံသူ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ ရင်လောက်သာရှိသင့်သည်။ အရပ်မမှီဘဲ မျှင်ပိုက်ချလိုက်ပါက ဒီရေအကျဖြင့် လူရော မျှင်ပိုက်ပါ လွင့်စဉ်သွားနိုင်ပေသည်။ ချောင်းကမ်းပါးပေါ်ချိန်လောက်တွင် မျှင်ပိုက်ချမှ မျှင်ပိုက်ကို ရုန်းထွက် နိုင်လောက်သော ငါးများလည်း ချောင်းတွင်းမှ ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ကျန်နေသော ငါး၊ ပုစွန်များမှာလည်း ရုန်းအား၊ တွန်းအားမရှိသော ငါးသေး၊ ငါးနုတ်နှင့် မျှင်ကောင်လေးများသာဖြစ်သည်။

မျှင်ခံအမျိုးသမီးနှစ်ဦးမှာ ချောင်းကို လက်ဝဲလက်ယာခွဲပြီး ကိုယ့်တာကိုယ်လုံအောင် တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ကြရ၏။ လှကြာဖြူနှင့် နုအေးဇံတို့သည် သရက်တောင်ရွာချောင်းကြီးမှ လက်ဝဲဘက်သို့ ခွဲထွက်နေသော ယာပြင်ချောင်းသို့ လှေကလေးကို လှော်သွင်းလိုက် ကြ၏။ ယာပြင်ချောင်းမှာ မျှင်ဝင်များသော ချောင်းဖြစ်၍ မျှင်ခံ မိန်းမများ အကြိုက်တွေ့ကြသည်။ ယာပြင်ချောင်းကို တစ်နေ့လုံး ရေအလိုက် မျှင်ခံနိုင်ရေးအတွက် လှကြာဖြူနှင့် နုအေးဇံတို့မှာ တလင်းဦးကတည်းက ပန်းဖူးစိုက်ထားကြသည်။

ပန်းဖူးစိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ ချောင်းဝနုတ်ခမ်းဘောင်တွင် ဒီရေ လွတ်အောင် သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းကို ထိုးစိုက်ထားပြီး တိုင်ဖျားတွင် ဓနိလက်အဖျား သို့မဟုတ် ကောက်ရိုးထုပ်ကို ခိုင်ခိုင် မြဲမြဲ စုချည်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤသို့အချက်ပြ ပန်းဖူးစိုက်ထားလျှင် ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသား ချောင်းမို့ အခြားမျှင်ခံမိန်းမများ မျှင်ခံမဝင်ကြတော့ပေ။

ကျွန်းစဉ်ဒေသ၏ ဓလေ့နှင့် မျှင်ခံလုပ်ငန်းမှာ သစ္စာရှိခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း၊ မှန်ကန်ခြင်းတို့ကို ဖော်ညွှန်းနေပေသည်။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြသော ဓလေ့စရိုက်များပင်ဖြစ်ပေသည်။

* * *

အောင်ကျော်ဇောသည် ရွာချောင်းကြီးမှထွက်ပြီး ကန်ပြင် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း လှော်ဆင်းလိုက်သည်။ မျှင်ထိုးသားတို့ မျှင်ထိုး ဆင်းရာတွင် ရွာအောက်ဘက် ဒီရေစီးဆင်းရာ ချောင်းဝမြစ်ဝဘက်သို့ သာ လှော်ဆင်းရ၏။ မျှင်ထိုးခြင်းမှာ ရေဆန်ထိုးရခြင်းဖြစ်ပေရာ ရေဆန်ထိုးတက်လာခြင်းဖြင့် ရွာနှင့် ပိုမိုနီးကပ်လာစေရန်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မျှင်တန်းအဆုံးတွင် ဒီရေပြန်တက်လျှင်လည်း ရှေ့သို့ ဆက်လက်လှော်တက်ခြင်းဖြင့် ရွာသို့ ရောက်လွယ်စေသည်။

“ရေကျ သုံးပုံ နှစ်ပုံလောက် ရှိရောမယ်...ရေစီးမပြင်းတော့ဘူး အတော်ပဲ”

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော် ရန်အတွက် အောင်ကျော်ဇော မျှင်ထိုးလှေကလေးကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ကမ်းသို့ ကပ်လိုက်၏။ ကမ်းသို့အရောက်တွင် မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက် သည်။ ရေက ရင်ညွှန်လောက်ဆိုတော့ မျှင်ထိုးသားအကြိုက်ဖြစ်သည်။ အောင်ကျော်ဇောသည် ကျွဲချေးခြောက်ကို ဓာတ်မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိပြီး

လှေဦးတွင် တင်ထားလိုက်၏။ မြစ်ချောင်းများနံ့သွေးရှိ ရွံ့နှစ်စား ဖြုတ်တို့ ခြင်တို့ အထွေးလိုက်အပြုလိုက် ရှိနေတတ်ကြသည်။ ဤအကောင်ပလောင်များမှာ လူနှင့်တွေ့ပါက ဝိုင်းအံ့နှိပ်စက်တတ်ကြ သည်။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် မျှင်ထိုးသားများမှာ ဘီလူးက က၊ နေကြရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွဲချေးခြောက်ကို မီးညှိပြီး ခြင်ဖြတ်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ကြရသည်။ ကျွဲချေးခြောက်မီးမှတစ်ဆင့် ဆေးလိပ်ဆေးတံ မီးညှိလိုလျှင်လည်း လွယ်ကူစေသည်။

အောင်ကျော်ဇော မျှင်ပိုက်ကို ရေသို့ချပြီး ဝါးလုံးဖျားနှစ်ခုတွင် တပ်ထားသော မျှင်ခွာနှစ်ခုကို တစ်ဖက်တစ်ခုစီဖြစ်သွားအောင် မျှင်ပိုက်ဝကို ရနိုင်သမျှကားပြီး ရေဆန်ခံပေးထားလိုက်၏။ ပူးချည် ထားသော ဝါးလုံးအရင်းပိုင်းကို လှေဦးတွင် အသေစိုက်ထားသည့် “မျှင်တိုင်” တွင် ခွကြားနှင့် ညှပ်ပြီး ပူးချည်ထားလိုက်သည်။ လူက မျှင်ပိုက်ဖင်ပိုင်းခွနှင့် လှေဦးပိုင်းကို တွဲချည်ထားသောနေရာမှ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲမြဲကိုင်ပြီး ရှေ့သို့ တွန်းရ၏။ မျှင်ထိုးသားသည် မျှင်ပိုက်နှင့် မျှင်ထိုးလှေကြားတွင် ရောက်ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရေအောက်ထဲမှ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အားရပါးရ ကန်ပြီး လျှောက်လှမ်းပေးခြင်းဖြင့် လှေနှင့်မျှင်ပိုက်ကို ရွေ့စေ၏။ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် တွန်းထိုးရသဖြင့် ကာယကံအလုပ်ဟု နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ရေစီးအားကို ရေဆန်ခံပြီး တွန်းနေရာမှာ အတော့ကို အားစိုက်ရုန်းကန်ရသည်။

ဒီရေကျပြင်းချိန်များတွင် အမှိုက်သရိုက်များ အထွေးလိုက် အပြုလိုက် မျောဆင်းလာကြခြင်း၊ မျှင်ကောင်များကမ်းကပ်၍ မရသေးခြင်းတို့ကြောင့် မျှင်ထိုးခြင်း မပြုကြပေ။ ရေသုံးပုံ၊ နှစ်ပုံ လျော့ခန့် ရေကျနေသွားတော့မှသာ မျှင်ထိုးခြင်းပြုကြသည်။

ရေအကျနေလားပြီး ရေစီး ညင်သာလာမှသာ မျှင်ကောင် များလည်း ကမ်းသို့ကပ်လာကြသည်။ ရေကလည်း ကမ်းပြုတ်ပြီး ဆင်ခြေလျှော ရွံ့ပြင်သာကျန်တော့သည်။ မတ်စောက်သော ကမ်းစပ် များတွင် ကမ်းနားသစ်ပင်များ လဲပြိုကျပြီး ရေထဲတွင် ရှိနေတတ် ပေရာ မျှင်ထိုး၍ မရပေ။

အောင်ကျော်ဇောသည် မျှင်ပိုက်အိတ်လေးလာသည်ကိုတွေ့၍ မျှင်ပိုက်အဝဘက်ကို ရေထဲမှ ပေါ်စေခြင်းအလို့ငှာ မောင်းအားကို သွင်းပြီး မ၊လိုက်သည်။ မျှင်ပိုက်မှာ ရေထဲမှ ပေါ်လာသလို မျှင်ပိုက် အဝဘက်က မျှင်ခွာနှစ်ချောင်းမှာလည်း ရေထဲမှ ကားရားကြီးပေါ်ပြီး မိုးပေါ်ထောင်တက်နေပေ၏။ ဝင်နေသမျှ မျှင်ကောင်များ မျှင်ပိုက် အိတ်ထဲတွင် စုပုံနေကြပေပြီ။

“အဟဲ...နည်းတဲ့ အထုပ်ကြီး မဟုတ်ဘူး”

“ဖွမ်း...ဖွမ်း...ဖွမ်း”

အောင်ကျော်ဇော တစ်ချက်ပြုံးပြီး မျှင်ပိုက်ဖင်အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး လှေထဲသို့ သွန်ချလိုက်၏။

“လှလိုက်တဲ့မျှင်တွေ...ဆန်ပုံကြီးအတိုင်းပါပဲလား”

အောင်ကျော်ဇောတစ်ယောက်တည်းပြောရင်း ကျေနပ်နေ၏။ မျှင်ကောင်များကို စင်အောင်ခါပြီး ပိုက်ကို ရေပြန်ချပြီး ဆက်ထိုး လိုက်ပြန်သည်။

ပစ္စုကွအခြေအနေကြောင့် အောင်ကျော်ဇော၏ အဇ္ဈတ္တရင်ပြင် တွင် ကျေနပ်မှုလိုင်းဂယက်များ ရိုက်ခတ်နေ၏။ အောင်ကျော်ဇောမှာ မျှင်ဝင်အားကောင်းနေသည်မို့ မျှင်ပိုက်ချေးအိတ်ကို လှေထဲသို့ ခဏခဏဖွင့်ချနေရသည်။ မျှင်ထိုးလှေကလေးတွင် ဆန်ပုံအလား မျှင်ကောင်များဖြင့် ဖွေးနေပေပြီ။

ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် လုံးထွင်းလှေကိုသာ အသုံးများကြသည်။ လှေခပ်ကြီးကြီးလိုချင်ပါက လုံးထွင်းလှေကို စပ်တင်ပြီး စီးကြသည်။ မျှင်ထိုးလှေမှာ မျှင်ထိုးသားက ရေဆန်ဆွဲယူရသဖြင့် ပေါ့ပါးစေရန် စပ်မတင်ဘဲ လှေအသေးများကိုသာ အသုံးများကြသည်။

“ဟောဗျာ...ရေတက်လာပြီ”

အောင်ကျော်ဇော နှုတ်ဖျားမှ လွတ်ခနဲအသံထွက်သွားသည်။

လဆန်း (၁၁) ရက် ရေသည် နေ့လယ်လောက်တွင် စစ်သည်။

ရေစစ်သည်နှင့် ရေပြန်တက်တော့သည်။ ရေတက်လျှင် ရေစုန်သွား ပြီမို့ မျှင်ထိုး၍ မရတော့ပေ။ အောင်ကျော်ဇော မျှင်ပိုက်ကို ဆေးကြောပြီး လှေပေါ်သို့ အလျားလိုက် တင်ထားလိုက်၏။ မျှင်ပုံမှ စီးကျနေသော ရေဖြင့် ရေပက်ခန်းတွင် ရေအတန်အသင့်ရှိနေပေရာ ပက်ခွက်ကလေး ဖြင့် ခပ်သွက်သွက် ပက်ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် ပဲ့စင်သို့တက်ပြီး လှေကို တစ္စတ်တစ္စတ် လှော်သွားလိုက်သည်။ မျှင်ထိုးလိုက်ရသည်မှာ နှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ပဲကြာလိမ့်မည်ထင်သည်။ လှေဝမ်းဗိုက် ထဲတွင် မျှင်ပုံကြီးဖြစ်သွား၏။ အောင်ကျော်ဇောမှာ ရေတက်ကလေးဖြင့် လှေလှော်ရင်း မျှင်ပုံကြီးကိုကြည့်ကာ ရင်ဝယ်ပီတိပြည့်နေ၏။ အောင်ကျော်ဇော မြစ်ကမ်းစပ်အတိုင်း လှော်သွားလိုက်သည်။ ရေသင့်မို့ လှေကလေးမှာ တဖျတ်ဖျတ် ပြေးနေ၏။

“ဂလွမ်း...လွမ်း...လွမ်း”

မိုးခြိမ်းသံကြီးတစ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း မြည်ဟီးသွားသည်။

“ဟာ...ဒီမိုးကြီး တစ်နေကုန်အုံ့နေပြီး ခုမှ ရွာတော့မလို့ပဲ”

အောင်ကျော်ဇော ကောင်းကင်သို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ငြီးလိုက်၏။ အောင်ကျော်ဇော လှေကို သွက်သွက်ကလေး လှော်ပေး

လိုက်၏။ မျှင်ထိုးလှေကလေး၏ ပြေးအားနောက်တွင် ထင်ကျန်ရစ် ခဲ့ကြသော ရေယက်ကလေးများမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့ကြ၏။

“ဂလွမ်း...လွမ်း...လွမ်း...လွမ်း”

မိုးခြိမ်းသံကြီးက ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်၏။ အရပ်ရစ်မျက်နှာ စလုံး သပြေသီးမှည့်ရောင် ဆင်နေခဲ့ပေပြီ။ တောင်လေ မုတ်သုံက ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ အလုံးအရင်းနှင့် ပြေးဝင်လာရာ တိမ်မည်းညိုတို့ အဆုပ်လိုက် အပြုံလိုက် ပြေးလွှားနေကြသည်။

“မိုးကြီးက...တကယ်ရွာတော့မှာပါလား”

“မိုးရွာရင် ငါ့မျှင်တွေ...ဘယ်လိုနေလှန်းလို့ရပါတော့မလဲ”

အောင်ကျော်ဇော၏ အမောရင်အုံ့တွင် သောကရိပ်များ ချက်ချင်း ခိုတွဲနေရာယူလာခဲ့သည်။

“ကြာဖြူတို့ရော ဘယ်လိုနေကြမလဲ...ရွာကိုရော ရောက်ကြ လေပြီလော”

သံယောဇဉ်တရား၏ တွန်းအားကြောင့် အိမ်သူဆွေ ဘဝဖော်ထံ အတွေးအာရုံက ချက်ချင်းရောက်သွား၏။ လောကလူသားတို့သည် လူ့ဘဝ၏ ချိုမြိန်မှုရသများ ခါးသီးသည့်အလှည့်အပြောင်းများကို ကြုံကြိုက်ကြပလားဆို သံယောဇဉ်တရားနှင့် မကင်းကြသူများကို သတိရ တတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပဲလေ။

“ဟော...ရွာလာပြီဗျာ”

တောင်လေနှင့်အတူ မိုးက တခြိမ်းခြိမ်း အသံပေးပြီး ရွာချလာ ချေပြီ။ သဘာဝမိုးကို အောင်ကျော်ဇော ဘယ်ပုံ တွန်းလှန်၍ ရနိုင် မည်နည်း။ ပါလာသော ခမောက်ကလေးတစ်ခုကို ဆောင်ထားရုံ မှအပ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

“ဂလွမ်း...လွမ်း...လွမ်း...ဂျိမ်း”

လျှပ်စစ်တန်းတစ်ချက် ဖျတ်ခနဲလင်းအပြီးတွင် မိုးခြိမ်းသံကြီး နှင့်အတူ မိုးကြိုးပစ်သံတစ်ချက် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ် သွားသည်။ အောင်ကျော်ဇောမှာ အလန့်တကြား ငဲ့ပစ်လိုက်၏။ မိုးဦး မိုးမို့ ရွာသည်ဆိုလျှင် ဒုံးရိုက်ဖြန်းဖြန်းပဲ။ အောင်ကျော်ဇော တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ကုန်ပြီ။ မိုးရေကြောင့် မျှင်ထိုးလှေကလေးမှာ ရေများပြည့်လာ၏။ အောင်ကျော်ဇော လှေဝမ်းမိုက်ဘက်သို့ လျှောက်ပြီး ပက်ခွက်ဖြင့် ရေများကို ပက်ထုတ်လိုက်ပြန်၏။

မျှင်ထိုးလှေကလေးကတော့ မိုးသဲသဲကို ထိုးဖောက်ကာ ကန်ပြင် မြစ်ရေပြင်တွင် ခပ်သွက်သွက် ပြေးနေဆဲ။ ကမ်းနဖူးက ဖြူးရုံများ၊ မဒမချုံများကလည်း လှေကလေးကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေကျမို့ လေအစေ့ တွင် တနွဲ့နွဲ့ယမ်းကာ နှုတ်ဆက်နေကြလေရဲ့။

* * *

“ကြာဖြူရေ...ကြာဖြူ”

အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့် လှကြာဖြူ ဒရောသောပါး ပြေးထွက် လိုက်၏။

“ဟင်...ကိုကျော်ဇော မိုးတွေမိလာပြီပေါ့”

“မိုးမိတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး ကြာဖြူရေ...မျှင်တွေက အများကြီးရလာတယ်...၊ ခုလို မိုးရွာနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကွာ”

“မိုးကလည်း ကဆုန်လဆိုတော့ မိုးဦး ရွာပြီပေါ့... ယောက်ျားရေ”

“ကြာဖြူတို့မှာ မျှင်တွေကော ဘယ်မှာလဲ...ရခဲကြရဲ့လား”

“ဟာ...ရတာပေါ့ သုံးပလိုင်း အပြည့်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်...ဒီ မိုးဦးကျရာသီက မျှင်တက်တဲ့ရာသီ မျှင်တက်တဲ့လလေ”

“ကိုယ့်မှာလည်း...လှေထဲမှာ အများကြီးပဲ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...ကျွန်မတို့မှာတော့ ရွာရောက်တာ စောတာနဲ့ စားမျှင် ရောင်းလိုက်တယ်လေ...၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား ဆန်တောင်းကြီးပြည့်နေပြီ”

“ဟုတ်ပဲ...ဒါဆို ကြာဖြူရေ...ကိုယ့်မျှင်ကိုပါ စားရင် သွားရောင်းလိုက်လေ...၊ တော်ကြာ လွှင့်ပစ်ရတော့မှာ”

စားမျှင်ဆိုသည်မှာ မျှင်ကောင်လေးများကို ဆားနှင့်ထည့်ပြီး ပြုတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မျှင်ကျက်လောက်သည့်အချိန်တွင် အရည်ကို ငဲ့ပစ်ရသည်။ ခွက်ကိုဖွင့်ပြီး လုံးဝခြောက်သွေ့သွားသည်အထိ ချက်ရသည်။ ဖိုခနောက်ပေါ်တင်ပြီး ချက်ထားစဉ် အိုးဖင်တွင် ကပ်မိ မသွားစေရန် မျှင်အိုးကို လက်နှီးချဖြင့် မ၊ပြီး ခဏခဏ လှုပ်ခါပေး ရသည်။ သို့မှသာ ထွေးထွေးရွရွ မျှင်ဟင်းကို ရရှိမည်ဖြစ်ပေသည်။ ထမင်းပူပူနွေးနွေးကို ပန်းကန်ပြည့်ထည့်ပြီး မျှင်ခြောက်ခြောက်ဟင်းနှင့် ရောနယ်လိုက်လျှင် ထမင်းထွေးပြီး စား၍ ခံတွင်းတွေ့လှသည်။ အစပ်အချဉ်ဟင်းများနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ ကျွန်းစဉ်နယ်တွင် ဟင်းစားငါးများ၊ ပုစွန်များ၊ မျှင်များကို ခြောက်ခြောက်ချက်လျှင် မြေအိုး ဖြင့်ပင် ချက်ကြသည်။

“ကိုကျော်ဇောကလည်း မျှင်ခံတာက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အခြားမိန်းမတွေလည်း မိုးကို အစိုးမရတာနဲ့ အကုန်လုံးပဲ ဆန်နဲ့ တစ်ချင်းလဲလိုက်ကြပြီ၊ ရွာမှာလည်း အိမ်တိုင်းစေ့ မျှင်တွေဖြစ်ကုန်ပြီရှင်”

အောင်ကျော်ဇော တစ်ချက်မှိုင်းသွား၏။ ကျွန်းစဉ်ဒေသများတွင်
“တစ်ခုချင်း” ရောင်းသည် ဆိုသည်ရှိ၏။ တစ်ခုချင်းရောင်းခြင်းမှာ
ငွေကြေးဖြင့် ရောင်းဝယ်ကြခြင်းမဟုတ်ပေ။ ဆန်၊ စပါးတို့နှင့် လဲလှယ်
ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ငွေကြေး လဲလှယ်နှုန်းအားနည်းခြင်း
ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲမှုတို့လည်း
ပါသည်။

တစ်ခုချင်းဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းအခြင်အဝင်တူ လဲလှယ်ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ဆန် နို့ဆီတစ်ဘူးလျှင် ပစ္စည်းလည်း နို့ဆီတစ်ဘူး
ပြန်ရသည်။ မျှင်ကောင်လေး နို့ဆီတစ်ဘူးဆိုလျှင် ဆန်လည်း နို့ဆီ
တစ်ဘူး ပြန်ရသည်။ ကျွန်းစဉ်နယ်တွင် အခြင်အဝင် အသုံးပြုရာ၌
နို့ဆီတစ်ဘူး၊ တစ်စလယ်၊ တစ်သိုက်၊ တစ်ဘဝါ၊ ဖလားတောင်း၊
သံတစ်တောင်း စသည်ဖြင့် သုံးကြသည်။

တစ်စလယ်မှာ နို့ဆီနှစ်ဘူးကိုဆိုလိုသည်။ “စလယ်တောင်း”
ကလေး ပြုလုပ်ပုံမှာ ဝါးအတွင်းသားကို နှိုးဖြာပြီး နို့ဆီနှစ်ဘူးဆုံ
ဖြစ်အောင် ကိုယ်ထည်ပိုင်းကို လေးထောင့်ကျကျ စည်ပိုင်းကလေး
လိုရက်ရသည်။ အခြေခံကိုယ်ထည်ပိုင်း ရက်ပြီးပါက ဝါးကုန်းနှိုးခေါက်
သေးသေးလေးဖြင့် စလယ်တောင်း၏ ကိုယ်ထည်ပိုင်းတွင် ဒုတိယထပ်
အဖြစ် အပြင်ပိုင်းက ပိုးပြီး ရက်ရသည်။ နှစ်ထပ်စလုံး အဆင်ပြေ
သွားချိန်တွင် စလယ်တောင်းပုံအတိုင်း ထောင့်လေးထောင့်တွင်
ကြိမ်နှိုးပြားခံပြီး ခိုင်မာအောင် ကွပ်ရသည်။ ပြီးပါက အရမ်းခိုင်မာ
သွားပြီး လွင့်ပစ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ကိုင်ပေါက်၍သော်လည်း
ကောင်း၊ ပျက်စီးသွားစရာ အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ ဆန်တစ်စလယ်
တောင်းဖိုး ဝယ်လျှင် ပစ္စည်းလည်း တစ်စလယ်ဝင်ရသည်။

“သိုက်တောင်း” မှာ နို့ဆီဘူး လေးဘူးဆုံကို ဆိုလိုခြင်း
ဖြစ်သည်။ စလယ်တောင်းကဲ့သို့ပင် အဆင့်ဆင့်ရက်လုပ်ခြင်းဖြင့်
သိုက်တောင်းကို ရရှိစေပါသည်။ ဆန်တစ်သိုက်ဖိုးဝယ်လျှင်
ပစ္စည်းလည်း တစ်သိုက်အပြည့်ရသည်။ သိုက်တောင်းမှာ စလယ်ဖြင့်
ဆိုလျှင် နှစ်စလယ်ဆုံပေသည်။

“ပဝါတောင်း” မှာ နို့ဆီဘူး (၁၂) လုံးဆန့်သည်။
“စလယ်တောင်း” ဆိုလျှင် ခြောက်လုံးဝင်သည်။ “သိုက်တောင်း”
ဆိုလျှင်တော့ သုံးတောင်းဝင်သည်။ စလယ်တောင်း၊ သိုက်တောင်း
တို့လို အဆင့်ဆင့်ရက်လုပ်ခြင်းဖြင့် ပဝါတောင်းကို ရရှိစေပါသည်။

“ဖလားတောင်း” မှာ သိုက်တောင်း ခြောက်တောင်းဝင်
ဖြစ်သည်။ ကြေးဖလားကြီးနှင့် တူလှသဖြင့် ဖလားတောင်းဟု
ခေတ်အဆက်ဆက် ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ “သံတောင်း” မှာတော့
သိုက်တောင်း (၁၂) သိုက်ဝင်ဖြစ်သည်။ ပဝါတောင်းဆိုလျှင် လေးပဝါ
ဝင်သည်။ ဖလားတောင်းဖြင့် ဆိုလျှင် နှစ်ဖလားဆုံသည်။
ဖလားတောင်းနှင့် သံတောင်းတို့ကိုလည်း စလယ်တောင်း၊ သိုက်တောင်း
ပဝါတောင်းတို့လို အဆင့်ဆင့် ရက်လုပ်ကြသည်။

သံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သံတောင်း (၁၂) သိုက်ဝင်ပုံး
ရှိခဲ့သည်။ အိမ်သုတ်ဆေးပုံးနှင့်သဏ္ဍာန်တူ၏။ ကာလရွေ့လျားလာ
မှုကြောင့် သံတောင်းများရှားပါးလာသည်။ ယခုဆိုလျှင် လုံးလုံး
မတွေ့ရတော့ချေ။ သို့ကြောင့် ဝါးနှိုးများ ကြိမ်များဖြင့် (၁၂) သိုက်ဝင်
ရက်လုပ်ကြသည်။ ယခင်သုံးခဲ့သော သံတောင်းကို အကြောင်းပြုပြီး
ယခုလည်း သံတောင်းဟုပင် ခေါ်ကြဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင်

အခြင်အဝင်၌ သံတောင်းထက်ကြီးသော တောင်းမရှိပေ။ တင်းကို သုံးလှေမရှိကြချေ။ တောင်းကိုသာ ခုထိ သုံးနေကြသေးသည်။

သိုက်၊ ပဝါဟု ခေါ်ဆိုသုံးနှုန်းသော်လည်း ကြိုးဖြင့်ဆွဲ၍ ချိန်ရသော “ဆွဲသိုက်” နှင့်ကား မတူပေ။ ဆွဲသိုက်မှာ “အချိန် အတွယ်သုံးကိရိယာ” ဖြစ်သည်။ စလယ်တောင်း၊ သိုက်တောင်း၊ ပဝါတောင်း၊ ဖလားတောင်း၊ သံတောင်းတို့မှာ “အခြင်အဝင်သုံး ပစ္စည်း” ဖြစ်သည်။ အခြင်အဝင်တောင်းများဖြင့် ဝယ်ခြမ်းရာ၌ ဆန်တစ်ဘူးဖိုးပေးပါ။ တစ်စလယ်ဖိုးပေးပါ။ တစ်သိုက်တောင်းဖိုး ပေးပါ စသည်ဖြင့် ဈေးဆိုင်များတွင် ဆန်တောင်းကလေးများကို ကိုင်ပြီး ဝယ်ခြမ်းကြသည်။ ဆိုင်ရှင်များကလည်း ကာလပေါက်ဈေး ဖြင့် ဆန်တန်ဖိုးကို တွက်ချက်ပြီး ဈေးသတ်မှတ်ကာ ရောင်းချကြသည်။ ကျွန်းစဉ်နယ်တွင် အိမ်တိုင်းလိုလို၌ အခြင်အဝင်သုံး တောင်းများ ရှိကြသည်။

မျှင်တက်သောရာသီမှာ သင်္ကြန်ကာလ နောက်ပိုင်းတွင် အစုလိုက် အပုံလိုက် ရွရွထကာ တက်ကြသည်။ သည်လို နွေနှောင်း ဝသန်ကာလဆို မိုးကလည်း ကိုယ်ရောင်ပြလာပြီမို့ မျှင်တံငါတို့ သောကဝင်ကြရပြီ။ မိုးက နေကို အန်တုပြီး ကမ္ဘာမြေပြင်ကို ခြေသံ ပြင်းပြင်းနှင့် စစ်ခင်းစ၊ ပြုပြီကိုး။ သည်နေ့မှာတော့ မနက်ပိုင်းကတည်းက မာန်ဟုန်ပျိုးနေသော မိုးနတ်မင်းကြီး ခုတော့ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲပြီး အစွမ်းကုန် ကြဲပက်ချနေပေပြီ။

“ယောက်ျားရေ...မျှင်ခံတဲ့မိန်းမတွေက ရွာအနီးအနားတွေမှာ ဆိုတော့...ရွာကို စောစောရောက်ကြတာလေ...ရောက်တာနဲ့ အခြေအနေမဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီး “တစ်ခုချင်း” ရောင်းလိုက်ကြတာလေ”

“အေးကွာ...ကိုယ်ရလာတဲ့မျှင်နဲ့ ကြာဖြူရလာတဲ့မျှင်သာ ငါးပိ ဖြစ်ရင်တော့ ဆယ်ပိသာလောက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပဲလေ”

“ဟုတ်ပါ့ရှင်...ခုက ရွာမှာတင် ဖောက်သည်တွေ တစ်ပိသာကို နှစ်ထောင့်ငါးရာဈေးပေးနေပြီလေ”

“ဟုတ်ပါ့...တို့နှစ်ယောက်...တစ်နေ့မှာ အဲသလောက်ရတာ လွယ်သလားကွာ”

အောင်ကျော်ဇောနှင့် လှကြာဖြူတို့မှာ နှစ်စဉ် မျှင်ခံကြသည့် မျှင်တံငါများတော့ မဟုတ်ကြ။ ဇီးကိုင်း ကျွန်းလယ်ကွင်းတွင် လယ်တစ်ကွက်၊ ကျွဲတစ်ရှဉ်းဖြင့် လယ်သမားဘဝခံယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဒီရေအတိုးမှာတော့ လယ်ကွင်းပြင် တာရိုးကျိုးပြီး ကိုယ်ကျိုးနည်းခဲ့ ကြပါရောလား။

လူဖြစ်လာရ ဘဝတာမှာ မစားဘဲနေလို့မရ၊ မဝတ်ဘဲနေလို့ မရ။ သည်တော့ လုပ်သလိုမဖြစ်ရင် ဖြစ်သလိုလုပ်ကြရတော့သည်။ ပိုက်ဆံအတန်အသင့်ရှိသူ လယ်သမားအချို့မှာ ပုစွန်တာ ဆယ်ကြ၊ ရှယ်ယာဝင်ကြနှင့် အဆင်ပြေနေကြပေပြီ။ ယခုလို နွေနှောင်းရာသီ မျိုးတွင် မိုးများရွာချလိုက်ပါက ပုစွန်တာသမားများမှာ ဒီရေလာလျှင် ငွေပါသည်။ ဒီရေကျလျှင် ရွှေရသည် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

အချို့ကလည်း ကျားပါးစပ်ပိုက်ထောင်ကြ၊ အချို့မှာ ပင်လယ်ပြင် ငါးဖမ်းထွက်ကြနှင့်။ အောင်ကျော်ဇောတို့ကတော့ အညံ့စားလယ်သမားများပါပဲ။ စပါးရသည့်နှစ်များမှာ ဝမ်းစာမမီချင်၊ လယ်ကွင်းကို ဆားငန်ရေဝင်လိုက်တော့ စပါးက ကြည့်လေဝေးလေ။ သည်တော့ ကိုယ်နိုင်ရာကလေးနှင့် မျှင်ပိုက်ကလေး ဝယ်ပြီး မိန်းမနှင့်အတူ

မျှင်ထိုးကြ၊ မျှင်ခံကြနှင့် ခြေချော်လဲကျရာမှ ရုန်းထရန် ကြိုးစားကြ သည်။ ဟော ခုဆို မိုးကြီးမိလို့ ငါးပိရဖို့အတွက် မျှင်ကောင်များ နေမလှန်းရဖြစ်နေပြန်ပြီ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...ယောက်ျားရယ်”

“ငါးပိဆိုတာက နေရှိမှ ဖြစ်တာလေ၊ နေမရတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ...ကြာဖြူရေ ပစ်လိုက်ရုံပဲပေါ့”

“ယောက်ျား တစ်နေကုန် မြစ်ထဲမှာ ရင်လောက်ထိဆင်းပြီး ရေဆန်တိုးပြီး မျှင်ထိုးခဲ့တာ ဘယ်လောက်များ ပင်ပန်းရှာမလဲရှင်”

လှကြာဖြူ၏ အနွမ်းမျက်နှာပြင်၏ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ မျက်ရည် ကြည်လေးများ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းလာကြ၏။

“ဟင်...ဟိုမှာ ဒေါ်ခင်ဝေ လာနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်...အမေ မနက်ပိုင်းက အမေတို့သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး၊ အဲဒီအဘွား အိမ်တစ်ခေါက် ရောက်လာသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

သမီးလေး ခင်ဗဒါစကားအဆုံးတွင် လှကြာဖြူ စီးကျမျက်ရည် များကို ကမန်းကတန်း သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အိမ်ရှေ့ လှေကားနားသို့ ဆင်းကြိုလိုက်သည်။

“ဒေါ်ခင်ဝေရယ် မိုးတွေရွာနေတယ်လေ၊ မိုးထဲလေထဲမှာ အားနာစရာကြီးရှင်၊ လာပါရှင် လာပါ အိမ်ပေါ်တက်ပါ”

လှကြာဖြူ လောကဝတ်ပြုပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ ဒေါ်ခင်ဝေ ဝါးကြမ်းခင်း ခန်းဆင့်ကလေးတွင် ခြေတွဲလောင်းဆွဲပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ လှကြာဖြူ၊ ဒီရေလည်း နင်တို့မှာ မိုးမိလို့ မျှင်တွေ ပစ်လိုက်ရတော့မှာမဟုတ်လား”

“မပြောချင်တော့ပါဘူး ဒေါ်ခင်ဝေရယ်...ဒီရေမှာရတဲ့ ငါးပိဖိုးတွေ အကုန်လုံး ဒေါ်ခင်ဝေကို အကြွေးဆပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ် ရှင်...ခုတော့ မိုးတွေမိလို့ မျှင်တွေပစ်လိုက်ရတော့မယ့်ဘဝ ရောက်နေပါပြီ”

“နင်တို့က ပြောလိုက်ရင် အဲလိုပဲ၊ ဒီရေပေးမယ် ဟိုရေ ပေးမယ်နဲ့ တစ်နေ့ကုန်ပြီလေ”

“သည်းခံပါ ဒေါ်ခင်ဝေရယ်...ကျွန်မတို့က တကယ်ပေးချင် တာပါ၊ ကျွန်မတို့မှာတော့ ဒီမျှင်က ရတာနဲ့ပဲ စားရေးသောက်ရေး၊ ရွာစရိတ်၊ ရပ်စရိတ်အကုန်သုံးနေရတာပါရှင်”

“ညည်းတို့ နွေဦးကတည်းက မျှင်ပိုက်ဝယ်ဖို့ ယူကြတာနော်၊ ခု မျှင်ရာသီကုန်တော့မယ်၊ ငါ့ကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မဆပ်နိုင်ကြ သေးဘူး”

ဒေါ်ခင်ဝေက စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောနေ၏။ လှကြာဖြူခမျာ မှာတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အမိန့်ကို နာခံနေရသူနယ် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ နှလုံးအိမ်ထဲတွင် သောကအဆောက်အအုံများ ကြီးထွားနေ၏။

“စိတ်ညစ်ပါတယ်ရှင်...ဒီနေ့ရတဲ့မျှင်တွေ ပစ်လိုက်ရုံမကဘူး မနေ့ကရလာတဲ့ မျှင်တွေတောင် တစ်နေ့ရိုက်ထားတာပဲရှိသေးတယ်၊ နက်ဖြန်ထုတ်မလှန်းရရင် ငါးပိဖြစ်မလား၊ လောက်ဖြစ်မလား မပြော နိုင်သေးဘူး”

“နင်တို့အဖြစ်က အရမ်းစိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...ကျွန်မတို့မှာ မိုးကျရင်လည်း လယ်ဝင် ရဦးမှာနဲ့...ဒီနှစ်စပါးက ရေငန်ထိလို့ မျိုးတောင်မပြန်ခဲ့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတော့ မကြံတတ်တော့ပါဘူး”

လှကြာဖြူမှာ ဘဝအတွက်တွေးပြီး မချီတင်ကဲဖြစ်မှုသည် ရင်၌ပြည့်နေ၏။

“ဒေါ်ခင်ဝေရယ်...မျှင်ရှာဖို့ သုံးရေလောက်တော့ ကျန်ပါ သေးတယ်၊ သဘာဝကခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော်တို့ အကြွေးကျေနိုင် ပါတယ်၊ ဈေးကောင်းရမယ်ဆိုပြီး စုထားတာ...ငါးပိ သုံးရေစာ လောက်လည်း ရှိပါသေးတယ်”

အောင်ကျော်ဇော တိတ်တိတ်ကလေး ထိုင်နေရာမှ ဝင်ပြော လိုက်၏

“ရော့...ဒေါ်ခင်ဝေ ဒါလေးကို ယူသွားလိုက်ပါ။ လတ်တယ်၊ ခုပဲ မျှင်ခံရာက ပါလာလို့ ကျွန်မ ဟင်းစားအဖြစ် ရွေးထားတာလေ”

လှကြာဖြူ ပလောင်းကလေးနှင့် ထည့်ထားသော ပုစွန်ဖြူများကို မီးဖိုခန်းထဲက ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ အကြွေးကို အရမ်းဆပ်ပစ်ချင်တာ ပေါ့ဗျာ၊ အကြွေးနဲ့နေရတာ ရင်ထဲမသက်သာဘူး၊ တကယ်လို့များ မိုးကျလို့မှ မကြွေးမကျေနိုင်ဘူးဆိုရင်...ကျွန်တော့လယ်ကို ရောင်းပြီး ပေးမယ်ဗျာ”

အောင်ကျော်ဇောရင်ထဲတွင် ဖြစ်တည်နေသော ခံစားချက် ထုထည်ကြီး ပွင့်အန်ထွက်သွားသည်။ အကြွေးတောင်းခံနေရသော

ဘဝမှာ အကောင်ပုပ်ကို ကျီးအာသလို ဖြစ်နေပေရာ ဘဝကို တွေးပြီး ရင်ထဲတွင် ခံစားချက်များ ပြည့်သိပ်နေ၏။

အောင်ကျော်ဇောစကားအဆုံးတွင် ဇနီးလှကြာဖြူ၊ သမီး ခင်ဗေဒါတို့က အဖေကြီးကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မိုးသားတိမ်တောင်များကြားက မိုးကဖွဲဖွဲကလေး ရွာကျနေဆဲ။

ဘူမိရှုပ်သွင် ခြောက်...ကျေးဇူးရှင်

“ဥဩ...ဥဩ...ဥဩ”

နွေတမန်တော် ငှက်ပြာညိုချောလေးကတော့ ဥဩဥဩနှင့် လွမ်းသံနှောလို့ တယောလေးလို ချဲ့နေလေရဲ့။ လေပွေကလေး တစ်ချက် ဝင်အရိုက်မှာ ရွက်ရင့်ဝါရွှေတို့ ကတိုက်ကရိုက် ကြွေဆင်း လာကြပြီး မြေပြင်တွင် ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှားနေကြ၏။

“မိန်းမရေ...ထမင်းကျက်ပြီလားဟေ့”

“ဒီနေ့ ထမင်းတော့ မချက်လိုက်တော့ဘူး၊ မုန့်တီ စားသွားကြ မယ်လေ မုန့်တီ ကျက်တော့မယ်”

ထွန်းနုမှာ လှော်တက်တစ်ချောင်းကို အချောကိုင်ခတ်နေရာမှ ဂုံးကောက်ဆင်းကြရတော့မှာမို့ ဇနီးသည် မြသန္တာကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်ကွာ ရေတောင် တော်တော်ခန်းနေပြီ”

“ရတော့မှာလေ မုန့်တီက ညှစ်ပြီးသွားပြီ၊ ဟင်းရည်ပဲ နည်းနည်းကျက်ဖို့လိုတာ တော်ကြာ ရတော့မှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ...၊ ဟုတ်ပြီ”

ကျွန်းစဉ်သူတိုင်းလိုလို ရခိုင်မုန့်တီကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တတ်ကြသည်။ မုန့်တီလုပ်ပြီး မိသားစု သရေစာအဖြစ် စားကြသည်။ ယခင်က မုန့်တီလုပ်စားလျှင် ဆန်ကို မုန့်နှစ်ချပြီး မြေအိုးများဖြင့် သိုလှောင်ထားကြသည်။ မုန့်တီစားလိုသည့် ဆန္ဒရှိသည့် အချိန်တွင် မုန့်နှစ်ကို ကော်ယူပြီး မုန့်တီလုပ်စားကြသည်။ ဟင်းရည် ကိုတော့ အဓိကအားဖြင့် ငါးရွှေကျပ်တိုက်ခြောက်ဖြင့် ချက်စားကြသည်။ ငါးရွှေဟင်းရည်မှာ အလွန်ချိုသော အရသာရှိ၍ မုန့်တီနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။

ခုဆိုလျှင် ယခင်က မုန့်တီအတွက် မုန့်နှစ်ကို ရက်ရှည်ထားပြီး အပုပ်ခံလေ့ မပြုကြတော့ပေ။ ဆန်ကို လက်ဖွတ်ဆန်ဆုံတွင် ချက်ချင်း ထောင်းပြီး ချက်ချင်းမုန့်နှစ်ချသည်။ မုန့်နှစ်ကို ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနွေးအိုးထဲသို့ ကြေးပေါက်အိတ်ဖြင့် ညှစ်ချရသည်။ မုန့်နှစ်ထည့်ပြီး ထုတ်ထားသော ကြေးပေါက်အိတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲမြဲပူးကိုင်ပြီး လက်ဖျံနှင့်လက်ဝါးပြင်နှစ်ခု အားကိုးသွင်းပြီး ညှစ်ချခြင်းဖြစ်သည်။ နူးချင်းပြန်မုန့်တီဟု ခေါ်ကြသည်။ ရန်ကုန်မှာတော့ လက်ညှစ်မုန့်တီဟု ခေါ်ကြပါ၏။

ကြေးပေါက်လေး အစီအရီကြားမှ ယိုထွက်လာသော မုန့်တီ ကောင်များမှာ ရေနွေးအိုးထဲသို့ တွန့်လိမ်ကာ ကျသွားကြပြီး အိုးဖင် သို့ထိ နစ်မြုပ်သွားကြသည်။ မုန့်တီကောင်များမှာ စိုစိုဖတ်ဖတ်နှင့် မုန့်တီစိမ်းများဖြစ်၍ အလေးစီးပြီး နစ်မြုပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မုန့်တီဖတ်များ ကျက်သွားမှ ရေပေါ်သို့ ပေါလောပေါ်လာသည်။ ဤအချိန်တွင် မုန့်တီကောင်များ ကျက်ပြီဟု သိလိုက်ရသဖြင့် “မုန့်တီခြင်း” ဖြင့် ဆယ်ယူပြီး ဆန်ခါတွင် ပုံထားလိုက်တော့သည်။

မုန့်တီညှစ်သော “ကြေးပေါက်” ဆိုသည်မှာ တစ်ဆယ်လက်မ အဝိုင်းရှိသော ကြေးပြားတွင် အစဘက်ပတ်ပတ်လည်ကစပြီး အဝိုင်း ပတ်အပေါက်ကလေးများကို ဖောက်ရသည်။ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် အဝိုင်းကျဉ်းသွားကာ ဗဟိုသို့ ရောက်သည်အထိ ဖောက်ရသည်။ ဖောက်ပြီးချိန်တွင် ကြေးပြားဝိုင်းတစ်ခုလုံး အပေါက်ကလေးများဖြင့် ပြည့်သွား၏။ အပေါက်ကလေးများမှာ မုန့်တီကောင်အလုံးခန့်သာ ဖောက်ရသည်။ ဖောက်ပြီးချိန်တွင် ကြေးပြား၏ အစပိုင်းအဝိုင်းပတ် အပေါက်ကလေးများတွင် တစ်ပေအရှည်ခန့် ပိတ်စထူထူဖြင့် တွဲချုပ် ရသည်။ ဤသို့ ကြေးပြားတွင် အပေါက်ကလေးများ ဖောက်ပြီး ပိတ်စဖြင့် တွဲကာ အိတ်လုပ်ထားသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး “ကြေးပေါက်အိတ်” ဟုခေါ်ပေ၏။

“မုန့်တီခြင်း” ဆိုသည်မှာ ဝါးနီးခေါက်သေးသေးလေးကို တစ်ဂါလန်ခွဲခန့် ရက်ပြီး အဝကို ကြိမ်ဖြင့် ကွပ်ကာ ခိုင်ခံ့အောင် ရက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆန်ခါပေါက်ကဲ့သို့ အပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း လေးများဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားခြင်းဖြင့် မုန့်ဖတ်ကို ဆယ်ယူလိုက်ချိန် တွင် ရေများ ပါမလာစေရန် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မုန့်တီဟင်းရည်ချက်ရာတွင် ငါးဟင်းခတ်နှင့် ငါးပိတို့ကျက်အောင် ဟင်းရည်ကို ကျိုရသည်။ ကျက်လောက်ပြီဟု ထင်သည့်အချိန်တွင် ငရုတ်ကောင်းစေ့များကို ငရုတ်ကြိတ်ခွက်တွင် ထည့်ပြီး အလွန်မုန့်မသွားအောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပစ်ရသည်။ သင့်လောက်ပြီဟု ထင်သည့်အချိန်တွင် ခွက်ကလေးနှင့် ထည့်ထားရ၏။ ငရုတ်ကောင်း ပြီးလျှင် ကြက်သွန်ဖြူကို တစ်ခါ ခွက်တွင်ထည့်ကြိတ်ရပြန်သည်။ အနေတော်လေးဖြစ်သည့် အချိန်တွင် ခွက်ထဲကကော်ယူပြီး

ငရုတ်ကောင်းနှင့်အတူ ကြက်သွန်ဖြူဖတ်များကို ဟင်းရည် အိုးထဲထည့်ရ၏။ ငါးပိနဲ့ ငါးညှိနို့တို့ကို ထိန်းနိုင်ရန်အတွက် အမွှေး အကြိုင်တို့ကို သုံးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်ထည့် ပြီးအချိန်တွင် မုန့်တီဟင်းရည်နံ့က ခပ်စူးစူးမွှေးမွှေးနေပေရာ အနံ့ခံရင်းဖြင့် ပင် မုန့်တီကို စားချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာစေတော့သည်။

မုန့်တီဟင်းရည်ချက်ရင်းပင် မုန့်တီစားရာတွင် မပါမဖြစ်သော ဆား၊ ငရုတ်မှုန့်၊ ချဉ်ရည် (မန်ကျည်းမှည့်ဖျော်ရည်ပျစ်ပျစ်လေး) တို့ကို တစ်ချင်းတစ်ချင်း ဟင်းစားခွက်ကလေးများဖြင့် ထည့်ကာ စီမံထားရ၏။

“ယောက်ျားရေ...လာတော့ မုန့်တီကျက်ပြီ”

“အေး...လာပြီ...လာပြီ”

ဇနီးသည် မြသန္တာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်နှင့် ထွန်းနု မီးဖိုခန်း ထဲသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။

“ရှေ့...ဟင်းရည်လေးက အရမ်းချိုတယ်”

မြသန္တာမှာ မုန့်တီခွက်ကို ဟင်းရည်လေး ခပ်ထည့်ပေးပြီး လင်တော်မောင် ထွန်းနုရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။ ထွန်းနုမှာ မုန့်တီ ခွက်ထဲက ဇွန်းကိုယူပြီး ဆားခွက်မှ ဆားကိုယူထည့်လိုက်၏။ ချဉ်ရည်ခွက်မှ ချဉ်ရည်ကို ယူထည့်၏။ ငရုတ်သီးမှုန့်ခွက်မှ ငရုတ်သီးမှုန့်ကို အနေတော်လေး ယူထည့်လိုက်၏။

“ယောက်ျားကလည်း ငရုတ်သီးမှုန့်တွေ အဲသလောက် များများ မထည့်နဲ့လေ သီးနေဦးမယ်”

“ရပါတယ်...မိန်းမကလည်း ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေးမှ စားလို့ ခံတွင်းတွေတာယျ”

“ဟုတ်ပါပြီ...မောင့်သဘောပါ”

မြသန္တာက မျက်လုံးဝိုင်းလေးကိုဝင့်ကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ရယ်ရင်း ပြောလိုက်ရာ ထွန်းနုသဘောတွေ့သွားသည်။

“မိန်းမက အဲသလိုမျိုးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ရင် တို့လူပျိုအပျို ဘဝတုန်းက ရွာတောင်ဘက် ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ နွားရေတိုက်ရင်း ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြတာတွေ သတိရသဗျာ”

ခင်နုမှာ လင်တော်မောင် အပြောကို သဘောကျပြီး ရယ်နေ လိုက်၏။

ထွန်းနုမှာ စကားပြောရင်းနှင့်ပင် ခပ်သုတ်သုတ်လေး စားပစ် လိုက်ရာ မုန့်တီတစ်ခွက် ချက်ချင်း ကုန်သွားသည်။

“ရှေ့ ထည့်ဦး”

မြသန္တာ နောက်တစ်ခွက်ထည့်ပေးလိုက်ပြန်၏။ ချဉ်ငန်စပ် အရသာလေးပေါ်အောင် ဟင်းခပ်ရင်း အားရပါးရ သောက်ချနေပြန်၏။

“မိန်းမက ဘာလို့မစားတာလဲ...စားလေ”

“ဟုတ်ပါ့ရှင်...ယောက်ျား မြိန်ရေယုက်ရေ စားနေတာကို ကြည့်ပြီး အားရလွန်းလို့ ကိုယ့်ဗိုက်ဆာနေတာတောင် မေ့သွားတာရှင်”

မြသန္တာမှာ ရယ်ရယ်မောမော ပြောရင်း မုန့်တီခွက်တွင် အပြည့်ထည့်ပြီး သူ့ယောက်ျားနှင့်အပြိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အားရပါးရ စားလိုက်တော့သည်။ ထွန်းနုက နှစ်ထွာဝိုင်းခန့်ရှိ ဟင်းချို ပန်းကန်ကြီးနှင့် ငါးခွက်၊ မြသန္တာက သုံးခွက်၊ ထွန်းနုနှင့် မြသန္တာတို့ လင်မယားမှာ ကောင်းကောင်းစားပြီး အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ကြ သည်။ ကျန်းမာရေးကလည်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်။ မောင်ရှေ့ကသွားရင် မေက နောက်ကလိုက်ပါစမြဲ။ ငယ်လင်ငယ်မယား စိတ်ရည်တူ

နှစ်ကိုယ်မျှကြတော့ ချမ်းချမ်းသာသာ မဟုတ်ကြပေမယ့် ကျန်းကျန်း မာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိကြသည်။ စိတ်ပျော်လို့ ကိုယ်နုကြသည်ဟုများ ဆိုရပေမလားမသိ။ မရှိအတူ ရှိအတူ မိသားစုဘဝ နှစ်လုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းလှပါဘိ။

“သားလေးရေ...ဟေ့ သားလေး ထွန်းထွန်း”
“ဗျာ အမေ”
“လာလာ သားလေး...အမေတို့ ဂုံးကောက်သွားတော့မယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ အမေ...လာပါပြီ”

မြသန္တာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ပြီး သူ့သားလေးကို လှမ်းခေါ် လိုက်၏။ သားလေးထွန်းထွန်းမှာ စာကြည့်တိုက်ထဲက ပြေးထွက် လာ၏။ လက်ထဲတွင်လည်း စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို လာသည်။ ခေတ်ရှေ့ဆောင်စာကြည့်တိုက်မှ ငှားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြသန္တာတို့ အိမ်မှာ စာကြည့်တိုက်နှင့်နီးသည်။

ထွန်းထွန်းမှာ ရှစ်တန်းဖြေထားသော ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ နွေရာသီဆိုလျှင် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်တွင် စာဖတ်နေတတ်သည်။ စာတော်သဖြင့် မိဘနှစ်ပါး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အပြည့်အဝ ရရှိ ထားသည်။ သားလေးက အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ပြောထားသဖြင့် မိဘနှစ်ဦးမှာ သားအတွက် ပီတိရင်ဝယ် ပြည့်နေကြ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

မိဘတို့ ပြောတိုင်းဖြစ် ဆိုတိုင်းဖြစ်သည့် သားသမီးအလိမ္မာ လေးများကို မွေးဖွားတတ်သူ မိဘတို့အတွက် အေးမြသည့် မိဘ မေတ္တာသီတာရေစင်သည် တသွင်သွင်စီးဆင်းလျက်ပေတကား။

* * *

ထွန်းနှင့် မြသန္တာတို့ ရွာပြင်ချောင်းသို့ ရောက်ချိန်တွင် ချောင်းရိုး တစ်လျှောက် ဂုံးကောက်လှေများဖြင့် ပြည့်နေပေပြီ။ လှေအချို့မှာ တစ်ယောက်တည်း။ အချို့လှေမှာ နှစ်ယောက်စသည်ဖြင့် ဂုံးကျင်းဆီသို့ ဦးတည်လှော်ခတ်နေကြ၏။ ဂုံးကောက်ခြင်းမှာ မိသားစုလုပ်ငန်းဖြစ်၍ မိသားစုချင်းလာကြသည်က များသည်။ ကမ်းထောင်းကြီးမြစ်မှ တစ်မော်လှည့်လိုက်ရုံဖြင့် ညောင်ခက္ကန်မြစ်ကို ရောက်ပေတော့သည်။

ဂုံးကောက်လှေချင်း နီးနီးနားနားတွေ့မိကြလျှင် တစ်လှေနှင့် တစ်လှေ ရွာအကြောင်း၊ ရပ်အကြောင်း၊ မာကြောင်း၊ သာကြောင်းက အစ ပြောရင်းဆိုရင်း လှေဘေးချင်းယှဉ်ပြီး လှော်ခတ်သွားလာနေ ကြ၏။ အချို့ကောင်လေး ကောင်မလေးများက ခေတ်ပေါ်အချစ် သီချင်းလေးများသီဆိုရင်း လှေတစ်စင်းနှင့်သီချင်းသည် လုပ်နေကြ၏။ ဂုံးကောက်သွားရင်း သီချင်းဆိုရင်းနှင့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့တေးသံစဉ်လေးများက နှလုံးသားဗဟိုချက်ထိ လှုပ်ခပ်ဝင်ရောက်သွားရာ ဘဝလက်တွဲဖော် များ ရရှိသွားကြသည်လည်းရှိ၏။

“ခင်ဗိုင်းတစ်ယောက် ဂုံးကောက်ဖို့လာတာ ဂုံးယက်သဲ့ရော နိုင်ရဲ့လားမသိဘူး”

“ခိုင်ထူး...နင်ငါ့ကို အထင်သေးတာပေါ့ဟုတ်လား”

“ခန္ဓာကိုယ်နဲ့နဲ့လေးကိုကြည့်ပြီး သနားလို့ပါကွာ”

“အောင်မာ ငါ့ကိုများ ပြောသေးတယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ငါက အသက် (၁၈) နှစ်ပြည့်ပြီဟေ့၊ တမံလည်း ဆည်နိုင်တယ်၊ ဓနိလည်း ခုတ်တတ်တယ်၊ မျှင်လည်း ခံတတ်တယ်၊ နင်ဘယ်လိုစမ်းမလဲစမ်း”

ခင်ဗိုင်းမှာ သူ့ကို အထင်သေးသလိုပြောလိုက်သော ခိုင်ထူးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်တွယ်လိုက်သည်။ ခိုင်ထူးမှာ သဘောကျပြီး ရယ်နေ

လိုက်၏။ ခိုင်ထူးနှင့် ခင်ဝိုင်းမှာ လှေဘေးချင်းယှဉ်ပြီး လှော်နေကြရာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြော၍ အဆင်ပြေနေကြသည်။

“ခိုင်ထူး နင် အရမ်းခေတ်နောက်ကျတာပဲ ရန်ကုန်မှာ မော်ဒယ်တွေဆိုတာ တီဗွီထဲမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ ဘယ်သူ တင်ပဆုံကြီးကြီး ခါးတုတ်တုတ်နဲ့ ရှိလို့လဲ”

“မယ်ရတဲ့ ကောင်မတွေလည်း တို့လိုပဲလေ”

“ကဲ ခိုင်ထူး နင်နဲ့ငါ တက်ပြိုင်လှော်ကြမယ်”

ခင်ဝိုင်းမှာ သူ့ကို နှိမ်သလိုမျိုးပြောသည်ကို မခံချင်သဖြင့်

မိန်းမ မာနလေးက တက်လိုက်သည်။

“တကယ်လား”

“တကယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ပြီဗျာ”

“တစ် နှစ် သုံး”

ခိုင်ထူး အစ်ကိုကြီး မောင်ဦးက ပဲ့ကိုင်ရာက တစ် နှစ် သုံး ရေလိုက်ရာ ခိုင်ထူးနှင့် ခင်ဝိုင်းတို့ လှေဦးစီးနှစ်ယောက် အားကုန် ထုတ်ကာ လှော်ကြတော့သည်။

“ယီလေးလေ ယီလေးလေ”

“ယီလေးလေ ယီလေးလေ”

ခင်ဝိုင်းတို့အစ်မကြီး ခင်နုကြည်ကပါ ပဲ့ကိုင်ရာမှ လှေတော် သံလေးဖြင့် အားဖြည့်ပေးလိုက်ရာ လှေနှစ်စီးမှာ ရေထုကို နှစ်ခြမ်း ကွဲအောင် တိုးဝင်ပြီး အပြေးပြိုင်နေကြပေပြီ။

“ဘာရမလဲ ခိုင်ထူးလေ နှာတစ်ဖျားသာလာပြီဟ”

ထွန်းနုနှင့် ဘဇံတို့ကလည်း ကိုယ့်လှေကို လှော်ရင်း အင်အား ဖြည့်စကားလုံးဖြင့် သွေးတိုးပေးကြ၏။

“ယီလေးလေ ယီလေးလေ”

“ယီလေးလေ ယီလေးလေ”

“ယီလေးလေ ယီလေးလေ”

ချောင်းရေပြင်အနှံ့ လှော်ဆင်းနေကြသော ဂုံးကောက်လှေများ အားလုံး သံပြိုင်ဟစ်ကာ အားပေးနေကြပေပြီ။ ခိုင်ထူးနှင့် ခင်ဝိုင်း လှေလှော်စွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲကား (၁၅) မိနစ်ခန့်ရှိနေကြပေပြီ။ ပဲ့ကိုင် နှစ်ယောက် မောင်ဦးနှင့် ခင်နုကြည်တို့မှာမူ လှေဦးမယမ်းစေရေးအတွက် တက်မကို အသေအချာ ကိုင်ပေးထားကြ၏။

“ဟော ဟော ခင်ဝိုင်းလေ ခိုင်ထူးကို ပဲ့ဖြုတ်ထားခဲ့ပြီဗျို့”

“ဟေး”

အရှုံးအနိုင် ဆုံးဖြတ်သံလေးအဆုံးတွင် ခင်ဝိုင်းမှာ လှေဦးတွင် မတ်တပ်ရပ်ပြီး တက်ကို ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဇော်ထမ်းသလို ထမ်းကာ ကနေပတော့သည်။ အမောကြား အပြုံးမျက်နှာလေးက ခိုင်ထူးဆီသို့ရောက်နေသည်။ ခင်ဝိုင်းသတ္တိ သိပြီမဟုတ်လားဆိုသည့် ခပ်ကြွားကြွား အကြည့်နဲ့ မျက်နှာပေးလေး။

* * *

စေတီတောင်မြစ်ရုံးကျင်းသို့ ထွန်းနုတို့ ရောက်ချိန်တွင် စိတ္တရ၊ သရက်တောင်၊ ဟင်းခရော်၊ ညောင်ခတ္တန် စသောရွာများမှ ဂုံးကောက် သမားများလည်း ရောက်ရှိနေကြပြီ။ မြစ်ပြင်တစ်ကြောတွင် ဂုံးကောက် လှေများ ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်။

ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်း ကျွန်းစဉ်ဒေသ မြေပုံမြို့နယ်အပိုင်
ညောင်ခက်ရွာအနီး စေတီတောင်မြစ်၌ ဂုံးခေါ်အခွဲမှာ ခရတစ်မျိုးမှာ
ဘယ်နံရောအခါကပင် ရှိနေခဲ့ကြလေသည်မသိ။ ယနေ့ထိတိုင်
ကောက်လို့ မကုန် ယူလို့မခန်း။ ထို့အတူ သရက်တောင်နှင့် စိတ္တရရွာ
အကြား ဖောင်ပြေမြစ်တွင်လည်း ဂုံးများ အံ့ကျင်းဖွဲ့ကာ ရှိနေကြသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများမှ လူများသည် ရေကြီးရက် ရေစစ်ချိန်များ
တွင် ဂုံးကောက်လေ့ရှိကြသည်။ ဤမျှ မြောက်မြားစွာထွက်ရှိသော
ဂုံးကျင်းမျိုးကို မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း မည်သည့်နေရာတွင်မျှ ထွက်ရှိ
သည်ဟု မကြားမိ။

ယခင်က ဂုံးကို မိသားစုဟင်းစားရုံလောက်သာ ကောက်ကြ
သည်။ မိသားစုတစ်စုက သွားကောက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များပါ
မျှဝေစားသောက်ကြသည်။ ယခုအချိန်တွင် ဂုံးကို မိသားစု စားရုံ
မဟုတ်တော့ဘဲ စီးပွားဖြစ်ကောက်ကာ ရောင်းချနေကြပေပြီ။ ကျွန်းစဉ်
ဒေသတွင် နို့ဆီဘူးခွံ လေးလုံးကို တစ်သိုက်တောင်းဟုခေါ်သည်။
ဂုံးကို အခွန်ပါထည့်ခြင်တွယ်လျှင် လုံးရေ (၃၀) ခန့်ကို တစ်သိုက်
တောင်းပြည့်သည်။ တစ်သိုက်တောင်းကို (၁၅၀) ကျပ်ဈေးရှိသည်။
လူတစ်ယောက် တစ်နေ့ကောက်လျှင် သံတောင်းရေ ငါးတောင်းမှ
ဆယ်တောင်းထိရတတ်ကြသည်။ သံတစ်တောင်းမှာ သိုက်တောင်း
(၁၂) တောင်း ဝင်ဆံ့သည်။

ဂုံးအရွယ်အစားမှာ တညင်းသီးအလုံးကြီးကြီးကို အခွဲခွာထား
သည့် အရွယ်အစားလောက်ရှိသည်။ အရောင်အဆင်းမှာ အဖြူရောင်နှင့်
ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်တွင် အညိုတန်းလေး အပြာတန်းလေးများ
မရင့်တရင့်ထင်နေကြသည်။ ပန်းချီဆရာဆေးရေးထားသည်နှင့်လည်း

တူ၏။ တင်းတင်းစေ့ထားသော ဂုံးပါးစပ်ကို ဓားသွားဖြင့်ကန်ဖြုတ်ပြီး
ဟလိုက်ချိန်တွင် ဂုံးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြီး အရည်များ ဒလဟော
ထွက်ကျလာတတ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လက်မကလေးကို ထိုးသွင်းပြီး
ဂုံးအခွံနှစ်ခုကြားက ဂုံးသားကို ကော်ယူလိုက်ခြင်းဖြင့် ဂုံးသားအစေ့ကို
ရရှိသည်။

ကျွန်းစဉ်သူ ကျွန်းစဉ်သားတို့သည် အသက် ခုနစ်နှစ်သား
အရွယ်လောက်ကပင် လူကြီးလူငယ်မရွေး ဂုံးခွဲကျွမ်းကျင်ကြသည်။
အချို့ကလည်း ဂုံးအလုံးများကို အိုးထဲထည့်ပြီး ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူ
အောင်ထိ ပြုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပါးစပ်များ ဟပြဲသွားချိန်တွင် အရည်
ညှစ်ပြီး ဂုံးအသားစေ့ကို ထုတ်ယူကြ၏။ ဂုံးလုံးရေ (၅၀) မှ (၁၀၀)
အတွင်း ခွဲမှ ဟင်းစားတစ်အိုးစာ ရရှိသည်။ ရလာသော ဂုံးအသား
စေ့ကို ငါးဟင်းချက်စားသလို ကြော်ချက်စားကြ၏။ အချို့က ငရုတ်
ကောင်းနှင့် ကြက်သွန်ဖြူလေးထည့်ပြီး ဟင်းခါးချက်စားကြ၏။
အချို့မှာ ငရုတ်သီးထောင်းဖြင့် သုတ်ပြီး သံပရာရည်လေးဖျန်းကာ
သုပ်စားကြသည်။ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ပါ ထည့်သုပ်ကာ ပိုပြီး အရသာရှိသည်။

ဂုံးကို ဒိုင်မှ လက်ခံဝယ်ယူရာတွင် ဂုံး၏ အရွယ်အစားတစ်ကျပ်
ပိုင်းနှင့် အထက်ဆိုလျှင် သံတစ်တောင်းကို ၁၅၀၀/- ဈေးပေးသည်။
တစ်ကျပ်ပိုင်းနှင့်အောက်ဆိုလျှင် သံတစ်တောင်းကို ၅၀၀/- သာပေး
သည်။ ဂုံးကောက်သမားတစ်ယောက်၏ တစ်နေ့ဝင်ငွေမှာ တစ်သောင်း
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသည်။

ဂုံးများမှာ မြစ်ရေပြင်အောက် မြေသားကြမ်းခင်းပြင် (သဲမြေ)
တွင် ရေတွက်မရနိုင်လောက်အောင် များပြားလှစွာသော လုံးရေပေါင်း
များစွာ အံ့ကျင်းဖွဲ့ကာ မြစ်ပြင်တစ်ဝှမ်း တည်ရှိနေကြသည်။ ရေကြီး

ရေထရက်,ရေစစ်ချိန်များ၌သာ ဂုံးကောက်၍ ရကြသည်။ ရေစစ်ချိန်တွင် သောင်ပေါ်သည်ဟုဆိုသော်လည်း ဂုံးကောက်သားများ လှေပေါ်က ဆင်းလိုက်လျှင် ပေါင်လယ် သို့မဟုတ် ခါးရင်းလောက် ရေရှိနေတတ်သည်။ ဂုံးကောက်သားတို့ ရေထဲဆင်းလိုက်ချိန်တွင် သဲများဖြင့် မာကျစ်စွာ ဖုံးအုပ်နေသော ကျောက်ခဲလုံးကလေးများကို ကျောက်ပြင်ကြီးသဖွယ် ဖွဲ့ယှက်နေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျောက်ပြင်ကြီးကားမဟုတ် အနုမတဂ္ဂသော ဂုံးလုံးများ ဖွဲ့ယှက်တည်ရှိနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဂုံးယက်သဲကိုမူ ကရင်ဝါးကို မန်ကျည်းစေ့ပြက်ခန့် ခွဲခြမ်းပြီး တစ်ခြမ်းတွင် နှစ်ပင်ရ နှီးကြမ်းဖြင့် ဂုံးထွက်ကျမသွားရုံ အကွက်ကို အနေတော် ရက်လုပ်ထားကြရသည်။ ပြီးလျှင် လေးစိတ်ခွဲဝါးခြမ်းကို ကြိမ်နွယ်ဖြင့် ဘောင်ကွပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ခိုင်ခံ့သော ဂုံးကောက်ယက်သဲကို ရရှိပေသည်။

နွေလယ်နေ့ခင်းမို့ နေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။ ဂုံးကောက်သားတို့မှာ ချွေးများစိုရွှဲပြီး “စီးပလေစေ မောင်မသုတ်နဲ့ တုတ်တုတ် ကျချွေး” ဆိုသလိုဖြစ်နေခဲ့ကြပေပြီ။ ထွန်းနုတို့ ဂုံးကျင်းသို့ ရောက်ချိန်တွင် ဂုံးကောက်လှေများမှာ ဟိုနားတစ်စီး သည်နားတစ်စီး မလှမ်းမဝေး နေရာယူနေကြပေပြီ။

“ကဲ မိန်းမရေ... ဒီနားဆင်းကြစို့”

ထွန်းနုမှာ ပြောပြောဆိုဆို ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်၏။ မြသန္တာကလည်း လှေဦးပိုင်းက ဆင်းလိုက်သည်။ ရေက ပေါင်ရင်းလောက်ရှိသည်။ မြသန္တာအရပ်နှင့်တော့ ခါးလောက်ထိရောက်သည်။ ထွန်းနုလှော်တက်ရိုးကို မြေထဲသို့ ထိုးစိုက်ပြီး လှေကြိုးကို ချည်လိုက်၏။

လင်မယားနှစ်ယောက် ကိုယ့်ယက်သဲနှင့်ကိုယ် ရေထဲသို့ နှစ်ချလိုက်ကြသည်။

ယက်သဲမျက်နှာဝကို မြေတွင် ရနိုင်သမျှ မြဲအောင် ထိုးစိုက်လိုက်ရသည်။ ယက်သဲဖင်ပိုင်းက ကင်းမြီးကောက်ထောင်သလိုမျိုး ဖြစ်နေရသည်။ ထောင်နေသည့် ယက်သဲဖင်ပိုင်းကို ရှေ့နောက်ယိုင်ပြီး လဲမသွားစေရအောင် ဖင်ပိုင်းကို ကြိုးချည်ပြီး လက်ဖြင့် မြဲမြဲခွဲထားရသည်။ ယက်သဲကို ရေစီးအောက်ဘက်ကထားပြီး ဂုံးကောက်သားက ရေစီးအပေါ်ဘက်က နေရသည်။ မြေစိုက်ထားသော ယက်သဲအနေအထားမှာ ဖင်ပိုင်းခပ်လန်လန်နှင့် ဂုံးသွင်း၍ လွယ်ကူစေရန် အနေတော်လေးထားရသည်။

ခြေထောက်ကို အားထည့်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းကန်ကျောက်မှသာ ဂုံးတစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်တည်နေကြသော ဂုံးလုံးများ ပြိုဆင်းကာ ရေစီးဖြင့် ဂုံးယက်သဲတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြပေသည်။ ယက်သဲပြည့်သည့်အချိန်တွင် ယက်သဲရေပိုင်းနှင့် နောက်ပိုင်းနှစ်နေရာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဟန်ချက်ညီညီ ကိုင်မ,ပြီး မောင်းရင်းအားကိုသွင်းကာ လှေပေါ်သို့ သွန်ချရသည်။ ဂုံးကျင်းပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် လှေပေါ်သို့ ဂုံးသွန်ချသံများမှာ ဟိုနားသည်နား သောသောညံလျက် ကြားနေရပေသည်။

ဂုံးကောက်ခြင်းမှာ နှေးကွေး၍ မရပေ။ ဂုံးမှာ လေးလံသော အရာဖြစ်၍ ရေထဲက ဖော်တင်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလှသည်။ ဒီရေကြီးချိန်များတွင် ရေကျမြန်သလို ရေတက်လည်း မြန်ပေရာ ရေမတက်မီ မှန်းချက်ကိုကအောင် အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ကိုင်ကြရသည်။

“ပြိုင်လှေပန်းဖူးဆွဲသွားတဲ့ မခင်ပိုင်း တော်တော်ရပလားပေ့”

“ပုံမှန်ပါပဲ ဦးရယ်... သိပ်အားတင်လို့လည်း မလွယ်ဘူး။ နှစ်ရက်ကနေ သုံးရက်လောက်ဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်တွေ နာလာတယ်”

“နာတာပေါ့ တူမလေးရယ်...ကျောက်သယ်ရသလိုပဲဟာ ကို”

ရေကြီးရေထရက်များတွင် ဒီရေအများဆုံး မြင့်တက်သလို ရေစစ်ချိန်တွင်လည်း အများဆုံး လျော့နည်းအောင်ထိ ခန်းတတ်သည်။ ဤလို ရေစစ်ချိန်မျိုးမှသာ ဂုံးကျင်းတွင် ပေါင်လယ် ပေါင်ရင်းလောက် ထိ ဒီရေလျော့သွားပြီး ဂုံးကောက်ရလွယ်သည်။ တစ်ရေတွင် ငါးရက်သာ ဂုံးကောက်ရက်ဖြစ်သည်။ ဂုံးကောက်စဉ်တွင်လည်း အကြာဆုံး နှစ်နာရီသာ ကောက်ရသည်။

“ခိုင်ထူး...မင်း...ခင်ဝိုင်းကို မနိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဪ ကိုကြီးထွန်းနကလည်း...သိတယ် မဟုတ်လား... မနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ ကျွန်တော်က သက်သက်အနိုင်ပေးလိုက် တာပါ”

“အောင်မယ် လာသေးတယ်”

ခင်ဝိုင်းမှာ ဂုံးသဲ့နေရင်း ခိုင်ထူးစကားကြောင့် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားကာ ခိုင်ထူးဘက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး အော်လိုက်သည်။

“အမှန်တရားကို ပြောတာပါဗျာ...သိပ်လည်း ဘဝင်မြင့်မနေပါနဲ့”

ခိုင်ထူးက လူပျို အပျိုဘာသာဘာဝ ခန့်တဲ့တဲ့နှင့် စ,လိုက်ပြန် ၏။

“ဒါဆို ကဲ ဂုံးကောက်ပြိုင်မယ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ဂုံးယက်သဲ့ကို မနိုင်တနိုင်သယ်ပြီး ဟောဟဲ လိုက်နေတာ မကြည့်ရက်လို့ပါဗျာ”

“ခိုင်ထူး...နှင့် ငါ့ကို မစ,နဲ့တော့နော်”

“မာန်ဝင်နေတဲ့ မျက်နှာလေးက တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေ သလားလို့ပါဗျာ”

“ခိုင်ထူးနော်”

ခိုင်ထူးကတော့ ဂုံးသဲ့ယူရင်း ခဏခဏ ခင်ဝိုင်းကို လှမ်းလှမ်း ကြည့်၏။

“စိတ်ဆိုးနေတယ်သာပြောတာ အသံလေးကလည်း သာသဗျာ”

ခင်ဝိုင်း တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ...ကိုကြီးထွန်းန ရွာဘုရားပွဲ စတိတ်ရှိုးမှာ ခင်ဝိုင်း “ချစ်မိုးကြီး” သီချင်းကို တက်ဆိုလိုက်တာ...ခုထိ ရင်ထဲ က မထွက်သေးဘူးဗျာ”

“ခိုင်ထူးနော်”

ခင်ဝိုင်းမှာ စိတ်ဆိုးသယောင်ရှိနေသော်လည်း ရင်ထဲကတော့ ခိုင်ထူး စ,နေသည်ကို ကျေနပ်သလိုမျိုး ခံစားနေရသည်။ ခိုင်ထူးကို တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ခိုင်ထူးက သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့၍ ရင်ထဲ အေးသွားသည်။

“ကိုကြီးထွန်းန...အစ်မမြသန္တာရေ နဂါးမျက်စောင်းလိုသာ အစွမ်းထက်ရင်တော့ ကျွန်တော် ပြာဖြစ်သွားတာ ကြာပြီဗျာ”

သည်တစ်ခါတော့ ခင်ဝိုင်းထံမှ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံက လှေထဲ သို့ ဂုံးသွန်ထည့်သံများနှင့် ရောကာ ခပ်စူးစူး ပေါ်ထွက်သွားပေသည်။

ထွန်းနနှင့် မြသန္တာတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်မှာလည်း သူတို့ နှစ်ယောက် ကျီစယ်နေကြသံကို နားထောင်ရင်း သဘောကျပြီး ပြုံးနေကြ၏။ အစ်ကိုနှင့်အစ်မ ပဲ့ကိုင်နှစ်ယောက်ကလည်း ဂုံးကောက်

ရင်း ရောယောင်ပြီး ရယ်နေကြ၏။ လူကြီးတို့ အိမ်နှင့် ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေကြခြင်းပင်။

“မိန်းမရေ...ဟိုမှာတွေ့လား ဘကြီးသာအောင် တစ်ယောက် ထဲ ဂုံးကောက်နေတယ်လေ”

ထွန်းနုစကားကြောင့် မြသန္တာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘကြီး သာအောင်မှာ ဂုံးယက်သံကို မနိင့်တနိုင် သယ်မ,ကာ တုန်တုန်ချိချိ ဂုံးကောက်နေသည်ကို စိတ်မချမ်းသာစရာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“တစ်ယောက်တည်းပဲနော်”

“တစ်ယောက်တည်းပေါ့ကွာ သူမှာ မိန်းမဆုံးသွားတော့ သားသမီးလည်း မရှိဘူး တစ်ယောက်တည်း နေတာလေ”

“အသက်တော်တော်ကြီးနေပြီနော်”

“ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်နားနီးပြီပေါ့ကွာ”

မြသန္တာမှာ အဘိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး သနားကရုဏာသက်နေ ၏။

“ငါ ခဏသွားကူလိုက်ဦးမယ်ကွာ သနားပါတယ်”

ထွန်းနုမှာ ကိုယ့်လှေကို ထားခဲ့ပြီး အဘဦးသာအောင်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“အဘ...တော်တော်ရပြီလား”

အဘ ဦးသာအောင် မျက်လုံးမှေးမှေးလေးကို ချီပြီး လှမ်းကြည့် ၏။

“အေး နည်းနည်းပါးပါးပဲကွာ...အဘက ယက်သံပြည့်ထည့် ပြီး သယ်မှ မသယ်နိုင်တာ နည်းနည်းစီပဲ ယူပြီး မ,ရတာလေ”

“အဘ...တစ်နေ့ကောက်ရင် ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“အများဆုံး...သုံးတောင်းပါပဲကွာ”

“အဘကို ချီးကျူးပါတယ်...အသက်ကြီးပေမယ့် လုပ်နိုင် သလောက် ကြိုးစားလုပ်နေတာ ကျွန်တော်တို့ သင်ခန်းစာယူရမယ် ဗျ”

“ဒါက သမိုင်းပေးတာဝန် ဘဝပေးတာဝန်လေကွာ...လုပ် နိုင်သမျှတော့ လုပ်ရမှာပဲလေ...ဘဝစရိတ်လိုတာကိုး ဗျ”

“ဟုတ်တာပေါ့...အဘရယ်”

“ခု ဒီဂုံးကျွန်းကြီး တည်ရှိနေတာကိုပဲ တို့ကမ္ဘာမြေပြင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ သယံဇာတတွေ ထုတ်လုပ်ပေးတဲ့ ဘူမိမြေလွှာကြီး အပေါ် သစ္စာရှိရမှာလေ”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ တန်ဖိုးရှိလိုက်တဲ့ သက်ကြီးစကားဗျာ”

အဘဦးသာအောင်၏ ပါးရေနှားရေတွန့်နေသော ရုပ်ခန္ဓာပေါ် တွင် နွေလယ်နေခင်း ရှင်နေမင်း၏ အနိုင်ကျင့်မှုကြောင့် ချွေးပေါက် များ တစ်မိုစိမို စီးဆင်းနေကြ၏။

“ကဲ အဘကို ကျွန်တော် ကူညီပါရစေ...အဘ ယက်သံကို ကျွန်တော့်ပေးပါ”

အဘဦးသာအောင်ဆီက ယက်သံကို ထွန်းနု လှမ်းယူပြီး ဂုံးများ ကို ကျုံးသဲ့ပြီး အဘ လှေပေါ်သွန်ချပေးလိုက်၏။ အဘဦးသာအောင် မှာ ခေါင်းပေါင်းစကို ဖြုတ်ပြီး မျက်နှာပေါ်က ချွေးကို ပွတ်သုတ် ပစ်လိုက်၏။

“နေကလည်း ပူသနဲ့...အဘ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ လှေပေါ် တက်ထိုင်နေလိုက်ပါ...အမောပြေ ရေလေးဘာလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

“အေး အေး အေး”

အဘဦးသာအောင် လှေပေါ်သို့ တက်ပြီး အမောပြေ ရေသောက် ချလိုက်၏။ ချွေးသုတ်ပြီး ခေါင်းပေါင်းကို ပြန်ပေါင်းထားလိုက်သည်။ ထွန်းနုမှာ သန်တုန်းမြန်တုန်းအရွယ်မို့ တစ်ချီပြီးတစ်ချီ လှေပေါ်သို့ တင်ပေးနေ၏။ လှေတွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော ဂုံးပုံကြီးကို အဘ ဦးသာအောင် မြင်တွေ့နေရ၏။ လျှောရိရိ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ ပြုံးယောင် သန်းနေ၏။

“ဟေး ရေတက်လာပြီဟေ့”

ဂုံးကောက်သားတစ်ယောက်၏ အော်လိုက်သံက ဂုံးကျွန်းတစ်ခု လုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။

“ကဲ အဘ...ရေလည်းတက်ပြီ ပြန်လိုက်တော့နော်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ...မောင်ထွန်းနုရယ်”

“ကျွန်တော် အဘကို လုပ်အားဒါနပြုတာပါဗျာ”

“အေးအေး...ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေကွယ် စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ လိုရာဆန္ဒနဲ့ ပြည့်ဝနိုင်ပါစေဗျာ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေဗျာ သာဓု သာဓု သာဓု”

“ကိုထွန်းနု ရေတွေပြည့်လာပြီး လျှောက်မလာနဲ့တော့၊ အဲဒီကနေ ကျွန်မလှေကို လှော်လာခဲ့မယ်”

“အေး အေး အေး”

မြသန္တာလှေအနားသို့ အရောက်တွင် ထွန်းနုလှေပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး လှော်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ လောဘဇောတက်ပြီး ဆက်ကောက်လို၍လည်း မရတော့ပေ။ ရေကြီးရေထရက် ရေက ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဝါးလုံးထိုးတက်လာခဲ့ပေပြီ။ ရေထဲတွင် ဆက်နေလျှင် ခြေကုတ်မရဘဲ ရေတက်ကြမ်းကြမ်းနှင့်

လွင့်ပါးသွားစရာသာရှိပေတော့သည်။ ထွန်းနုမှာ လှေပေါ်သို့ အရောက်တွင် ဂုံးများမှတစ်ဆင့် စီးကျသော ရေကို ပက်ခွက် ကလေးဖြင့် တဖျတ်ဖျတ်ပက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ မြသန္တာက လှေဦး ဖျားတွင် ချထားသော သောက်ရေအိုးကလေးကို မ၊ပြီး မော့သောက် ချလိုက်၏။ ချွေးစေးတို့ဖြင့် နဖူးပါးနားတို့တွင် ကပ်ငြိနေသော ဆံနွယ်စ ကလေးများကို ခေါင်းပေါင်းဖြုတ်ပြီး ချွေးသုတ်ရင်း သပ်တင် ပေးလိုက်၏။

“ကဲ မိန်းမရေ...ပင်ပန်းလှပြီ မလှော်ပါနဲ့တော့...ထိုင်ပဲလိုက် မင်းလည်း ကိုယ်လုပ်တာတွေ အကုန်လုံးလိုက်လုပ်နေရတာပဲ... တမံဆည်တော့လည်းပါ၊ ဓနိခုတ်တော့လည်းပါ၊ ထင်းဖြတ်တော့ လည်းပါရ ဂုံးကောက်တော့လည်း ပါရနဲ့ မိန်းမ ပင်ပန်းပါတယ်”

“ရပါတယ် ယောက်ျားရယ်...နှစ်ယောက်လုပ်တော့ နှစ်အား ပေါ့ရှင်”

မြသန္တာ ခါးကိုဆန့်ပြီး လှော်တက်ကို ဆွဲလှော်လိုက်ရာ တုတ်သယောင်နှင့် ကျဉ်သော ခါးအောက်ပိုင်း တင်ပဆုံပုခိုင်းခိုင်းကြီးက ကြွတက်သွားသည်။

“မိန်းမက...ဒီလောက် အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်နေတာတောင် အလှမပျက်သေးဘူးနော်”

“ယောက်ျားရယ်...ဘာတွေပြောနေတာလဲ...ကလေးစကား သူငယ်စကား”

မြသန္တာမှာ လင်တော်မောင် အပြောကို သဘောကျသော်လည်း သူမကြိုက်သလို မူပစ်လိုက်သည်။ ထွန်းနုမှာ မိန်းမစကားကြောင့် ရှက်သွားသလားမသိ။ အသံတိတ်သွား၏။ ဂုံးလှေလေးများမှာ ဂုံးလုံး

ဖြူဖြူပွေးပွေးလေး တစ်ပုံစီဖြင့် ချောင်းရေပြင်တစ်လျှောက် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေကြ၏။

မြေသယံဇာတ ရေသယံဇာတ ပေါများလှပါသည်ဆိုသော တို့မြန်မာနိုင်ငံရေ သင်၏ပေးသောလက်သည် တို့ပြည်သူများအား ထာဝရ ရှင်သန်ခွင့်ပေးပါလော့။

* * *

ညနေညိုညို လေချိုအသွေးမှာတော့ ကမ်းထောင်းကြီးရွာ ဂုံးအဝယ်ခိုင်သို့ ရောက်ရှိကြသည်။ ဂုံးဝယ်ခိုင်တွင် ဂုံးသိုလှောင်ရုံကို ရေငန်နစ်မြုပ်နိုင်သောနေရာတွင် ပေတစ်ဆယ်ပတ်လည် စတုရန်းပုံ တည်ဆောက်ရသည်။ ဂုံးများ မသေစေရန်အတွက် ရေငန်တွင် ထားသည့်သဘောဖြစ်သည်။ ဂုံးကောက်သမားများ တဖွဲဖွဲရောက်လာ ကြလျှင် သံတောင်းဖြင့် ခြင်တွယ်ပြီး ဂုံးသိုလှောင်ခန်းတွင် ထည့်သွင်း ထားရသည်။ ည ကိုးနာရီလောက်တွင် ဂုံးလက်ခံခြင်းကိစ္စကို ရပ်သည်။

ဂုံးကုန်ချောထုတ်လုပ်မှုကို နေ့ဆိုင်းညဆိုင်းဖြင့် လုပ်ကိုင်ကြ ရသည်။ တစ်ဆိုင်းဆိုလျှင် မိန်းကလေး (၂၀) နှင့် ယောက်ျားလေး ကျွမ်းကျင်လုပ်သား ခြောက်ယောက်စီ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရသည်။

ပထမဦးဆုံး သံဒယ်အိုးကြီးများကို ရေထည့်ပြီး ထင်းမီးတုံး ကြီးများထိုးကာ ရေဆူအောင် ပြုလုပ်ရသည်။ ကျွန်းစဉ်နယ်တွင် ဒီရောက်တော ပေါလွန်းသဖြင့် ဗြူး၊ ကနစို၊ တုတ်ခမောက် စသော ထင်းတုံးကြီးများရလွယ်သည်။ ရေဆူပွက်လာလျှင် ယောက်ျားလေး သုံးတွဲက ပလတ်စတစ်ခြင်းကြီးဖြင့် ဂုံးများကို သယ်ယူပြီး ဒယ်အိုး ကြီးထဲ ထည့်ရသည်။ ခြင်းကြီး၏ ကွင်းနှစ်ဖက်တွင် တုတ်ထိုးပြီး

လက်ဖြင့် မ,ထားလျက်နှင့် ရေပွက်ပွက်ဆူနေသော ဒယ်အိုးကြီးထဲသို့ ခြင်းကြီးကို ချနစ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဂုံးများကျက်လာသည့်အချိန်တွင် ပါးစပ်များဟပြုလာကြ၏။ ဤအချိန်တွင် ခြင်းကို နှစ်ထားသူ နှစ်ယောက်ပင်လျှင် ဒယ်အိုးထဲမှ ခြင်းကို ပြန်ထုတ်ပြီး ဖျာကြမ်း ပေါ်တွင် သွန်ချပေးရသည်။

ယောက်ျားလေးခြောက်ယောက် (သုံးတွဲ) မှာ ဤနည်းဖြင့် အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်ရင်း ပြုတ်ရင်း သွန်ချရင်း ဆောင်ရွက် ရသည်။ မိန်းကလေး (၂၀) ကလည်း ပြုတ်ပြီးသား ဂုံးများကို လက်ကိုင်နိုင်သည့်အချိန်တွင် ပါးစပ်များဟပြုနေသော ဂုံးဝမ်းဗိုက်ထဲက အသားစေ့များကို လက်ဖြင့်ထုတ်ယူရသည်။ အသားစေ့များ ထုတ်ပြီး ချိန်တွင် ဂုံးအသားပုံများကို ရေဖြင့် အသေအချာ ဆေးကြောပြီး သန့်စင်အောင် လုပ်ရသေးသည်။

ဆေးကြောသန့်စင်ပြီးနောက် တစ်ကီလိုစီ ချိန်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးများဖြင့် ထုတ်ရသည်။ မီးအပူပေးပြီး အိတ်ကို ပိတ်ရ၏။ ကုန်ချောများကို ကျွန်းစဉ်ဒေသ ကမ်းထောင်းကြီးမှ တောင်ကုတ်သို့ စက်လှေများဖြင့် ပို့ဆောင်ရသည်။ တောင်ကုတ်မှ တစ်ဆင့် ရန်ကုန်သို့ တင်ပို့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သတ်မှတ်ကုန်ထက် လွန်လွန်ကဲကဲ ဂုံးများ ဝင်လာပါက ဒိုင်က လက်မခံတော့ချေ။ ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် ဂုံးကောက်သမားတို့မှာ ဂုံးကို အစိမ်းလိုက်ခွဲပြီး ဟင်းစားအဖြစ် အစိမ်းရောင်းချကြသည်။ ဂုံးအသားစေ့များကို ဆွဲသိုက်ဖြင့် ချိန်တွယ် ရောင်းချရာတွင် တစ်ဘဝါ (တစ်ဆယ်ကျပ်သား) ကို တစ်ရာဈေးသာ ရှိသည်။ (၅၀) ကျပ်သားဆိုလျှင် မိသားစုတစ်စု ကောင်းကောင်း

စား၍ ရသည်။ အချို့ကလည်း ကျဈေးတွင် သံတစ်တောင်းကို ရှစ်ရာနှင့်ဝယ်ပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ကာ သရေစာအဖြစ် ပြုတ်စားကြသည်။ အရသာမှာ ချိုလှသည်။

ဝုံးဆိုသော အကောင်မျိုးသည် ရခိုင်ကမ်းမြောင်ဒေသ ကျွန်းစဉ် သားတို့အား သယံဇာတ အာဟာရတိုက်ကျွေးပေးနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ စီးပွားဖြစ် လုပ်ကိုင်၍ရသည်။ ဘဝမှန်ပြည်သူများကို ထမင်းကျွေးသည်။ အာဟာရဖြစ်အောင် ဟင်းစားလည်းပေးသည်။ သရေစာအဖြစ် ဝိုင်းဖွဲ့၍လည်း စားသုံးနိုင်သည်။

ဪ ကျေးဇူးတရားကြီးမားလှပါဘိ ဘူမိမြေပြင် ရွှေရုပ်သွင် ရယ်။

* * *

ဂိမှာန်ရာသီ တပေါင်းတန်ခူး လေရူးမြူးချိန်သည် ကျွန်းစဉ်သူ ကျွန်းစဉ်သားတို့ ဝုံးကောက်ချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ မိုးရာသီများတွင် ဒီရေမခန်းသဖြင့် ကောက်ရမလွယ်ချေ။ ခက်ခက်ခဲခဲ ကောက်ယူနိုင်ပြန်လျှင်လည်း တောင်ကျရေကြောင့် ရေငန်ဆုတ်ချိန်မို့ ဝုံးအသားမှာ ပေါ့ပျက်ပျက်နှင့် စား၍ အရသာမရှိပေ။ ဒိုင်များကလည်း လက်မခံကြ။

ဝုံးကောက်ခြင်းမှာ အချိန်တိုတိုလေးနှင့် ငွေရလွယ်ခြင်း၊ ပစ္စည်းကိရိယာ သုံးစွဲမှုနှင့် ငွေကြေးရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု နည်းပါးခြင်းတို့ကြောင့် လက်လုပ်လက်စားတို့အတွက် တွက်ခြေကိုက်သည်။ နွေရာသီရောက်ပလားဆို ကျေးလက်နေ အခြေခံလူတန်းစားတို့ လက်ထဲတွင် ဝုံးနှင့် ပိုက်ဆံသည် သူနိုင် ကိုယ်နိုင် ပြိုင်နေကြသည်။

မြေကပေးသော ကျေးဇူးတရား၊ ရေကပေးသော အကျိုးတရား တို့ကြောင့် ဓနိမိုး ဝါးထရံကာ အိမ်လေးများထဲမှ ကျေးလက်ပြည်သူတို့ ဘဝရပ်တည်ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့ကြသည်။

သယံဇာတ ထုတ်ကုန် ဝုံးကျင်းကြီးများ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ မပျောက်မပျက်ဘဲ အစဉ်သဖြင့် တည်ပါစေဟူ၍သာ။

ဘိလူးဆိုင် ကကြီးထဲက သမုတိ ဇာတ်ကောင်များ

ဟေမန္တဆေးသားများ ပါးလျားစ အပြုတွင် မိုးသား
ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခုလုံး၌ နွေမြူခိုးများ အစားထိုးနေရာယူလာကြ
သည်။

“အောက် အီး အီး အီး အွတ်”

ကျွန်းကျပ် တောင်ကမ်းပါးယံက တောကြက်တွန်သံမှာ
ရိုးပြတ်တောအတိပြီးသော တုံးကြီးချောင်းလယ်ကွင်းပြင်လေး၏
ငုံးတိတိဘဝကို အသက်သွင်းပေးလိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်သွား၏။

“တောကြက်ကလေး တွန်သံလေးက သာယာလိုက်တာနော်”

“သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့ သာယာနေကြတာပေါ့ မြမေရယ်”

“ဪ...ကြက်ကလေးတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေမှာတောင်
သူတို့ရာသီနဲ့ သူတို့ဘဝ ပျော်ကြ ရွှင်ကြ ရှိကြသေးတာနော်”

“မြမေ...ဘာဆိုလိုတာလဲဟင်”

“ဒီလိုလေ...ကျွန်မတို့က လယ်သမားတွေမဟုတ်လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်လေ”

“ကိုထွန်းရီရယ်...အမှန်က လယ်သမားတွေဆိုတာ မိုးကျတော့ လယ်ဝင်၊ ဆောင်းလွန်တော့ ရွာပြန်ကြရတယ်လေ”

“ခု ကျွန်မတို့ မိသားစုဘဝ သူများတွေ ရွာပြန်လို့ ပြန်နိုင်လို့ လားရှင်”

“ဒါကတော့ မြမေရယ်...တို့မှာက သူများတွေလို ဝမ်းစာစပါးမှ မရဘဲကိုး”

“ကျွန်မတို့မှာက စပါးမရရုံတစ်ခုမကဘူး၊ ခုလို ဒီရောက်တော ကြီးအလယ် လယ်ကွင်းပြင်ထဲမှာနေရတာ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးတွေနဲ့ အလှမ်းဝေးနေရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲရှင်၊ ကလေးတွေလည်း ကျောင်းနဲ့ဝေးပြီး စာမသင်ရတာက ပိုဆိုးတာပေါ့ရှင်”

“ဪ မြမေရယ်...တို့ဘဝ တို့အကြောင်းပေါ့ကွာ၊ စိတ်ညစ် စရာတွေချည်း တွေးမနေနဲ့လေ၊ တို့ ဒီကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါးပုစွန်၊ ကဏန်း အကုန်ပေါတယ်လေ၊ တို့မိသားစု ကိုယ်နိုင်ရာ ကိုယ်လုပ်ပြီး ငါးရှာမယ်၊ ပုစွန်ဖမ်းမယ်၊ ကဏန်းထောင်မယ်ကွာ၊ ဒိုင်သမားတွေလည်း ကျွန်းတွေဘက် ထွက်ဝယ်နေကြတာပဲ၊ ခုလည်း တို့မှာ အတန်အသင့် စုမိနေကြပြီလေ”

ထွန်းရီမှာ မြူခိုးတို့ဖြင့် ဝေ့သီနေသော ကျွန်းကျပ်တောင်တန်း ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောနေ၏။ မြမေ၏ မျက်ဝန်း အစုံမှာတော့ တိမ်ညိုဖုံးသော ကောင်းကင်ပြင်လို ညိုမှိုင်းနေသည်။

ဒီရေရောက်မြစ်ချောင်းများ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ ဖြစ်တည်နေကြ သော ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် ကျွန်းတောင်၊ ကျွန်းတန်း၊ ကျွန်းစုများ၌ ရပ်စု၊ ရွာစု တည်ထောင်ပြီး မိသားစု ဘဝများကို အခြေချ နေထိုင် ကြ၏။ ကျွန်းစဉ်သားတို့၏ အဓိက သက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုမှာ

ငါးဖမ်းခြင်းလုပ်ငန်းဟုပဲ ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် အချို့သော ကျွန်းစဉ်သားတို့မှာ ဒီရေရောက်တောကြီးများကို တာတမံ ပိုင်းပတ်ဆယ်ဖို့ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် လယ်ယာမြေများကို တည်ကြ၏။ မိသားစုအလိုက် ကိုယ့်ငန်းကိုယ့်တာ ခွဲဝေကာ စပါးစိုက်ပျိုးကြသည်။

ကျွန်းစဉ်နယ်သား လယ်သမားတို့အတွက် အဓိကရန်သူကြီး နှစ်မျိုးမှာ မိုးခေါင်ခြင်းနှင့် ဒီရေတက်ခြင်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။ ယခုနှစ်တွင် ထွန်းရီတို့လုပ်သော တုံးကြီးချောင်းလယ်ကွင်းတွင် တာရိုးကျိုးပြီး ဆားငန်ရေဝင်သွားခဲ့သည်။ အချိန်မီ ပြန်လည်ဆယ်ဖို့နိုင်မှုကြောင့် မြေမြင့်ပိုင်းက လယ်မြေများသို့ ဆားငန်ရေမရောက်ခဲ့သော်လည်း ထွန်းရီတို့ မြေနိမ့်ပိုင်းလယ်များတွင် ဆားငန်ရေဝပ်ပြီး စပါးပျက်စီး ခဲ့ရသည်။ တစ်နှစ်လုပ်မှ တစ်သီးစားရသော ထွန်းရီတို့ လယ်သမား များမှာ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ဒီရေလွတ်သူများမှာ စပါးရိတ်သိမ်းပြီး ရွာသို့ ပြန်ကြသော်လည်း ထွန်းရီတို့က မပြန်နိုင်။ လယ်ကွင်းတစ်ဘေးတွင် တဲတစ်လုံးဖြင့် ငေါင်စီစီကျန်ခဲ့ကြသည်။

“သိပ်လည်းမပူပါနဲ့ မြမေရယ်...သားကြီးကလည်း အားကိုးရ နေပါပြီ၊ ဟိုနေ့က သူကဏန်းသွားထောင်တာ တစ်သောင်းကျော်ဖိုး တောင်ရခဲ့တာလေ”

မြမေ ခေါင်းကလေးညှိတ်လိုက်၏။

“တို့နှစ်ယောက် ပိုက်ဖြူသွားတန်းတာလည်း ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ သိပ်ဝေးဝေးလံလံမသွားရဘဲနဲ့ ငါးဝမ်းပူရော၊ ကဘီဘူးရော နည်းသလား၊ တစ်သောင်းကျော်ဖိုးလောက်ရတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုထွန်းရီရယ်...ဒီလို ရနေတာကိုပဲ အားကိုးပြီး ထမင်းလည်းစား မျိုးစပါးလည်းဝယ်နိုင်အောင် ကြိုးစား နေရတာပေါ့”

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်”

“အဖေကြီး အမေကြီးတို့ရေ ဒီမှာ သမီးတို့ရောက်ကြပြီ”

ကိုထွန်းရီနှင့် မြမေတို့ ချောင်းစပ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။
ဗြူးပင်တော လှေဆိပ်က ရေအိုးကိုယ်စီဖြင့် တစ်ရိုးပေါ် လှမ်းတက်
လာကြသော သမီးအမွှာညီအစ်မ လှရီနဲ့ မြရီတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ သမီးလေးတို့ရောက်ကြပြီလား...အဖေကြီးလာပြီ...
လာပြီ”

ကိုထွန်းရီ သမီးနှစ်ယောက်ဆီက ရေအိုးများကို ဝိုင်းကူသယ်
ပေးရန် တဲထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ ကိုထွန်းရီတို့မိသားစု
နေထိုင်ကြသော တုံးကြီးချောင်း လယ်ကွင်းမှာ နွေရာသီဆို ရေ
ခန်းပြီ။ ရေတူး၍လည်းရေမရ။ သည်တော့ ဗြူးရုံချောင်းတစ်ဘက်ကမ်း
ကျွမ်းကျပ်သို့သွားပြီး ရေခပ်သုံးကြရသည်။ လှေဖြင့် တကူးတက
သွားခပ်ရသဖြင့် ပေါပေါမသုံးကြရ။ ရေရှားပါးသောနေရာမို့လို့ ခုလို
တန်ခူးကဆုန်ဆို အတော်ဒုက္ခများကြရသည်။ သို့သော် ဘဝပေး
အကြောင်းတရား၊ သဘာဝပေးအခြေအနေတို့က ထွန်းရီနှင့် မြမေတို့ကို
ရာသီအပူနှင့် စီးချင်းထိုးရန် ဖန်တီးခဲ့ပြီလေ။

“အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ”

မြမေ နို့စို့ကလေးကို နှီးပုခက်ထဲက ထုတ်ယူပြီး တင်ပါးလေး
ကို လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွလေး ပုတ်ခတ်ပေးလိုက်သည်။ ကလေးက
ငိုမြဲငိုပြီး အရေးဆိုနေပေရာ ရင်သား၏ နို့သက်လမ်းကြောင်းလေးကို
ကလေးပါးစပ်ထဲ စွပ်ပေးလိုက်မှ ငြိမ်သွားသည်။ မိမိဆန္ဒပြည့်ဝသွား
ပြီမို့ ကလေးမှာ ခြေကလေးနှစ်ချောင်းကို လှုပ်ခတ်ကစားရင်း မျက်ဝန်း
ကြည်ကြည်လေးနှင့် မိခင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေ၏။

“အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ”

ဟော နှီးလာပြန်ပြီတစ်ယောက် အာခံတွင်း နီရဲရဲလေးကို
ဟဖြပြီး ဆန္ဒဝမ်းမီးအတွက် အရေးဆို နေချေလေပြီ။

“ကိုထွန်းရီရေ...ရေအိုးချထားပြီးရင် ဒီအကြီးကောင်လေး
ခဏ လာကိုင်ပေးပါဦး၊ ဟိုမှာ အငယ်ကောင် အော်နေပြန်ပြီ”

ကိုထွန်းရီ ရေအိုးကို ကမန်းကတန်းချပြီး အကြီးကောင်လေးကို
ကောက်ချီထားလိုက်၏။ မြမေက ပုခက်ထဲမှ အငယ်ကောင်ကို ပွေ့ချီပြီး
သူ့ဝေစု အာဟာရဘာဏ်တိုက် တစ်ဖက်မှ နို့ရည်များ တိုက်ကျွေး
ပေးလိုက်၏။ အငယ်ကောင်လေး ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့ပြီမို့ ချက်ချင်း
အငိုတိတ်သွားသည်။

ကိုထွန်းရီတို့ တုံးကြီးချောင်းလယ်ကွင်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
မြစ်ချောင်းများ ပေါများခြင်းကြောင့် ကဏန်းထောင်ဖမ်းခြင်း၊
ပိုက်မျှောခြင်း၊ ချောင်းပိုက်ကာခြင်းတို့ဖြင့် ငွေရှာရလွယ်သလိုမျိုး တွေ့၍
ကိုထွန်းရီတို့မှာ ဒုက္ခဆင်းရဲခံကာ မိသားစုဘဝကို ပေးဆပ်မြှုပ်နှံထား
ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

* * *

ကဆုန်လ တိုင်ခဲ့ပြီမို့ မိုးသားကောင်းကင်ပြင်ကြီးမှာ မိုးရိပ်
တိမ်တောင်တို့ ညိုမှိုင်းအုံ့ဆိုင်းကာ မိုးဦးအသွင် ဟန်ရေးဆင်နေကြ
လေပြီ။

တုံးကြီးချောင်းလယ်ကွင်းကြီး၏ ခေါင်းတာဘက်က ရိုးပြတ်
တောကို မီးရှို့ရာမှ မီးခိုးလုံးကြီးများ မြင့်တက်လာကြပြီး တောင်ပြန်
လေနှင့်အတူ လွင့်မျောပါနေကြ၏။ တုံးချောင်းကြီး လယ်ကွင်းမှာ
နောင်တော်ပင်လယ်၏ လက်တက်ဖြစ်သော ထုံးကျီမြစ်၏

လက်ဝဲဘက်ချိုင်ဝှမ်း ဒီရေရောက်တောကြီးကို ဝိုင်းပတ်ဆယ်ဖို့ထား
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ငပသုန်ရွာသား၊ ကုက္ကိုရွာသားနှင့် အောက်တောင်ရှည်
ရွာသားတို့ ပူးပေါင်းပါဝင်ဆယ်ဖို့ထားကြသည်။

“ကိုထွန်းရီရယ်...ကျွန်မတို့ တစ်နေ့ ပင်ပန်းခံလိုက်ကြတာ
ထမင်းလည်းစားရတယ်၊ မိုးဦးကျကြဖို့ မျိုးစပါးလည်း ရသွားပြီနော်”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွာ၊ တို့အရပ်က ရေသယံဇာတတွေ
ပေါတဲ့အရပ်ဆိုတော့ ဘယ်သူမဆို တကယ်အလုပ်လုပ်ရင် အဆင်ပြေ
ပါတယ်၊ မချမ်းသာရင်သာနေမယ် ထမင်းတစ်လုတ်အတွက်တော့
မပူပင်ရပါဘူး”

ကိုထွန်းရီနှင့် မြမေတို့ အဇ္ဈတ္တအရောင်ချင်း ထပ်တူဖြစ်သွား
ကြ၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကျေနပ်အပြုံး
ရိပ်များ ဖြာဝေသွားကြသည်။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”

“စက်လှေသံကြားတယ်ဟ”

ချောင်းရိုးအတိုင်း မောင်းဝင်လာသော စက်လှေကလေးမှာ
ထွန်းရီတို့တဲ လှေဆိပ်အရောက်တွင် စက်သံရပ်သွားသည်။

“ဗျို့ ကိုထွန်းရီ”

“ဗျာ”

“သားကြီး မရောက်သေးဘူးလားဟေ့”

“မရောက်သေးဘူးဗျ”

ကိုထွန်းရီ တဲတွင်းမှထွက်ပြီး ကဏန်းဝယ်စက်လှေ ရပ်ထားရာ
လှေဆိပ်သို့ ဆင်းသွားလိုက်သည်။

“ဟာ...ကိုသာကျော် ခဏစောင့်ဗျာ၊ သားကြီးရောက်တော့
မှာပါ မနက်အစောကြီးကတည်းက ကဏန်းမြုံးသွားဖော်တာလေ”

ကုက္ကိုရွာသား ကိုသာကျော်တို့မှာ ကဏန်းအဝယ်စခန်းများ
ဖွင့်ပြီး ကွင်းဆင်း၍ ကဏန်းဝယ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သားကြီးမှာ
ကဏန်းကောင်းကောင်းရတတ်သဖြင့် ကိုထွန်းရီတို့ တဲကို ဖောက်သည်
အဖြစ် အမြဲတမ်းဝင်သည်။

“တဲထဲဝင်ကြဦးလေဗျာ...တမံပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်ကြီးဖြစ်နေ
ကြပြီ”

“မဝင်တော့ပါဘူး...မနက်ဖြန်မှ တစ်ခေါက်လာခဲ့ဦးမယ်၊
ဆတ်တက်ကွင်းဘက် တစ်ပတ် ပတ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

နွေနှောင်းရက်ကျန်ကာလလေး၏ မနက်ခင်းသည် မိုးရိပ်မိုးသား
များဖြင့် အုံ့မှိုင်းရီဝေနေ၏။ အနောက်တောင်ဆီက မိုးသားထုကြီးက
ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးအား မျက်နှာမည်းကြီးဆင်ကာ
ကမ်းရိုးတန်းဒေသအား မာန်ဖီသလိုမျိုးဖြစ်နေ၏။ တစ်ချီတစ်ချီ
အရှေ့လေက ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝင်တိုးလိုက်ရာ ဒီရေရောက် တောတန်း
ကြီးများကို ယိမ်းတိုးလှုပ်ခါကာ အသံမြည်သွားစေ၏။

“ကိုထွန်းရီတို့...ခုလိုရာသီဥတု အပြောင်းအလဲမျိုးမှာ
သတိတော့ထားရမယ်ဗျာ၊ မိုးဦးမှန်တိုင်းတွေက တို့ကမ်းရိုးတန်းကို
ခဏခဏ ဝင်မွေတတ်တာလေ”

“ဒီဒေသမှာ ခုလိုလေမျိုးကတော့ အမြဲတမ်းလိုလို တိုက်နေ
တာပါပဲ ကိုသာကျော်ရာ”

ရေမြေသဘာဝတို့၏ ဖြစ်တည်မှုအနေအထားပေါ် အကြောင်း
ပြုပြီး ငါးပုစွန်၊ ကဏန်းတို့ ရရှိလွယ်မှုအပေါ် ကိုထွန်းရီက

နွေလယ်ကွင်းပြင် ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေသည်။ အခြေအနေပေးတုန်း ရတုန်းရခိုက် ယူထားရမည်ဟု ခံယူထားပြီး ရယူလိုမှု လောဘတရားသည် ရင်ထဲတွင် ပိုမိုနေရာယူနေ၏။

“မဟုတ်ဘူးဗျ...ဒီနေရာမျိုးမှာ တောင်တွေ ကုန်းမြင့်တွေ ကလည်း မရှိကြဘူးဆိုတော့ ကိုထွန်းရီတို့က ရေပြင်ကြီးထဲမှာ နေကြ ရသလိုမျိုး ဖြစ်နေတာလေ”

“ကိုသာကျော် ခုလို စေတနာထားပြီး ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်၊ ခုတလော ဒီမှာ ငါးရှာရတာ၊ ကဏန်းထောင်ရတာ အဆင်ပြေနေတယ်ဗျ၊ နေ့တိုင်းပုံမှန် တစ်သောင်းကျော်ဖိုးလောက်စီ ရနေတာလေ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပေသည်။ ကိုထွန်းရီတို့မှာ လယ်လုပ်ရင်း ဒီရေမြစ်နေသော ဘဝထဲက ကြိုးစားရုန်းကန်ရင်း အောင်မြင်မှု လမ်းစကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် လောကလူသားတစ်ဦး၏ ရယူလိုမှု ဆန္ဒတရားကို အပြစ်ဟူ၍လည်း မဆိုသာပေ။

မြမေ နို့စို့ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီပြီး တဲထဲက ထွက်လာရင်း တမံရိုးပေါ် ရောက်ရှိလာသည်။

“ဟာ...ကလေး သေးသေးလေးနဲ့ဗျာ ဘယ်နှစ်လ ရှိသွားပြီလဲ”

“ဒီလိုပဲ ကိုသာကျော်ရေ မိဘဆင်းရဲတော့လည်း ကလေးတွေ လည်း ဒုက္ခတွင်းထဲ ကျတာပါပဲ”

“ဒါက ဒုတိယမြောက် အမွှာလေ သုံးလသားတွေပဲ ရှိကြ ပါသေးတယ်”

“အင်း ဘဝတွေပေါ့ဗျာ”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ...သားကြီး လာပြီ...သားကြီး လာပြီ”

မြမေမှာ ကိုသာကျော်တို့ စက်လှေနောက်က လှော်ဝင်လာသော တစ်စပ်တင် လုံးထွင်းလှေကလေးကို ကလေးချီရင်းနှင့် မေးထိုးပြ လိုက်၏။ ကိုထွန်းရီနှင့် မမြမေတို့၏ သားကြီး ထွန်းဇံဝေမှာ လူပျို လူလွတ်ဖြစ်သည်။ မိဘတို့နှင့်အတူနေရင်း မိသားစုဘဝကို အလုပ် အကျွေးပြုနေသည်။ သားကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်း တစ်စေ့ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။

“သားကြီး အဆင်ပြေရဲ့လားဟေ့”

“အိုကေပဲ ဦးလေးကျော် ရှယ်တွေချည်းပဲ...ထီးရှယ်ကော မ,ရှယ်ကော အများကြီးပဲ”

ကဏန်းကောင်၏ အကြီးအသေး အရွယ်အစားအလျောက် တန်ဖိုးကွဲပြားသည်။ ကဏန်းတွင် ရှယ်ကဏန်းဟူ၍ သီးသန့် သတ်မှတ်ထားသည်။ ရှယ်တွင်လည်း ထီးရှယ် မ,ရှယ်ဟု ခွဲခြား ထားပြန်သည်။

ထီးရှယ်မှာ အကြီးဆုံး ကဏန်းဖိုများကို ရွေးချယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြောက်လက်မ အထက်ကဏန်းများကို (အေ) ဆိုဒ်ဟု သတ်မှတ်ပြီး ငါးလက်မနှင့် ခြောက်လက်မကြား ကဏန်းများကို (ဘီ) ဆိုဒ်ဟု သတ်မှတ်သည်။

မ,ရှယ်မှာ ဥအပြည့်ပါသော ကဏန်းများကို သတ်မှတ်ခေါ် ဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မ,ရှယ်တွင် လေးလက်မ အထက်ကို (အေ)ဆိုဒ် ဟု သတ်မှတ်ပြီး သုံးလက်မခွဲနှင့် လေးလက်မကြားဆိုလျှင် (ဘီ)ဆိုဒ် ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ မ,ရှယ်မှာ ပို၍ ဈေးကောင်းကြသည်။ ထီးရှယ်၊ မ,ရှယ်များမှ ကြွင်းသော ကဏန်းများကို သာမန်ဟူ၍ သတ်မှတ်ပြီး ပျမ်းမျှဈေးသာရသည်။

သားကြီးမှာ မိမိလှေကို ကဏန်းဝယ် စက်လှေအနီးတွင်
ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ကပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟ အများကြီးပဲ...ကိုထွန်းရီ သားက အရမ်းတော်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်...ကိုသာကျော် တို့မိသားစုကို သားကြီးလုပ်ကျွေး
နေတာလေ”

“ဒီကောင် ပိုက်ဆံရှာတတ်တယ်၊ မိန်းမ လိမ်လိမ်မာမာရှာပေး”

“ကိုသာကျော်ကလည်း ဒီကောင်ကြီးက မိန်းမလည်း
စိတ်မကူးဘူးဗျ၊ ထိုင်း သွားမယ်ဆိုတာချည်းပဲ လုပ်နေတာ”

“ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ မင်းနိုင်ငံခြားသွားရင် ကိုယ့်ဒုက္ခ
ကိုယ်ရှာသလို ဖြစ်သွားမယ် သိလား”

ကိုသာကျော်က မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် တားလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လို့လား...ဦးလေးကျော်ရယ်”

“ဟုတ်သမှကွာ ဟုတ် ဟုတ် လို့တောင် မြည်နေသေးတယ်လို့
ပြောရမှာပဲ၊ ပြောပြမယ် နားထောင်”

“ငပသုန်ရွာကပဲ သိန်းအောင်ရဲ့သား ဇော်မင်းနိုင်ဆိုတာ
ပင်လယ်ပြင်မှာ ပိုက်ချနေရတာ အားမရဘူး...ဒါနဲ့ မိဘတွေကိုလည်း
အသိမပေးဘဲ ထိုင်းကို ထွက်သွားပါလေရော...အောက်လမ်းကဆိုတာ
မျိုးပေါ့ကွာ၊ တနင်္သာရီဘက်ကနေ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ရောက်သွား
တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုရောက်တော့ ဘယ်သူနဲ့ဆက်သွယ်လို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ခေတ္တတည်းခွင့်တော့
ရတယ် ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲသလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ပင်လယ်ကမ်းဝေးထွက်တဲ့
ငါးဖမ်းသင်္ဘောမှာ အလုပ်ရသွားတယ်တဲ့”

“မဆိုးဘူးပေါ့”

“နားထောင်ဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီ သင်္ဘောတွေက ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ခြောက်လ တစ်နှစ်
တန်သည် နေတာတဲ့၊ ငါးတွေကိုတော့ စက်လှေနဲ့ လာလာသယ်
တယ်လို့ ပြောတယ်”

“လကုန်လို့ လစာတောင်းတော့လည်း မင်းတို့ကို နှစ်ကုန်မှ
ပေးမယ်၊ ဒီမှာထားတော့ စုမိတာပေါ့လို့ ပြောပြီး မပေးဘဲထားတာတဲ့”

“ဪ”

“လစာတွေ တော်တော်များလာတဲ့အခါမှာတော့ ဒီကောင်တွေက
ဇော်မင်းနိုင်ကို ပင်လယ်ပြင်လှိုင်းတောထဲ ခုန်ဆင်းခိုင်းပြီး ပိုက်မှာ
တစ်ခုခု လိုအပ်နေရင် လုပ်ခိုင်းတာတဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားအောင်
စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဒီတော့ အဲဒီ ဇော်မင်းနိုင်ဆိုတဲ့ ကလေးကလည်း အခြေ
အနေကို ရိပ်မိလာပြီး မဆင်းဘဲ အတင်းငြင်းတာတဲ့”

“ဒါဆို မင်းရေခဲခန်းထဲဝင် ရေခဲတူးပေးဆိုပြီး ခိုင်းပြန်ရောတဲ့”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဇော်မင်းနိုင်က ရေခဲခန်းထဲ သေရင်လည်းသေ
ပင်လယ်ထဲတော့ မဆင်းဘူးဆိုပြီး ရေခဲခန်းထဲမှာ ကျိတ်မှိတ်ခံစားရင်း
ရေခဲတူးပေးတာတဲ့”

“သား စဉ်းစားကြည့်လေ တို့ရေခဲဆိုတာ ခဏလေးထိရင်တောင် အသားတွေ ကျဉ်တက်သွားတာ ရေခဲခန်းထဲဝင်ပြီး ရေခဲတွေကို အကြာကြီး တူးပေးနေရတာ ဘယ်လွယ်မလဲနော်”

“ဟုတ်ပါ”

“သူ့ခမျာကွာ အစားဆင်းရဲခြင်း အနေဆင်းရဲခြင်းတွေ ဖြစ်ရုံမက မာန်မဲဆဲဆိုတာတို့ ခြေထောက်နဲ့ ပိတ်ကန်တာတို့ လက်သီးနဲ့ ထိုးတာလည်း နေ့စဉ်လိုလိုပဲ ဆိုပဲ”

“ဒုက္ခပါလား”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ သူတို့ သင်္ဘောကမ်းကို ပြန်ဝင်တယ်တဲ့၊ သင်္ဘောမှာ ပြုပြင်စရာတွေ ပြုပြင် မယ်ပေါ့ကွာ”

ကဏန်းမြုံးသမား ထွန်းဇံဝေ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မပြောတော့ချေ။

“ဒီကလေးက ကမ်းကိုရောက်တဲ့အခါ ဘယ်လိုထွက်ပြေး ရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေပြီလေ”

“စဉ်းစားရတော့မှာလေ”

“ဒါနဲ့ အခြေအနေပေးတာနဲ့ ဒီကလေး လစ်တော့တာပဲတဲ့”

“သင်္ဘောကလူတွေ သူ့ကို လိုက်မရှာကြဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ် လိုက်ရှာကြတော့မှာလဲကွာ၊ ဒီကလေးရဲ့ နှစ်နှစ်လုံးလုံး လုပ်ထားတဲ့ လုပ်အားခတွေ သူတို့ လက်ထဲမှာ ရထားပြီလေ”

“ပြေးလေ ကောင်းလေပေါ့”

“သေရင် သူတို့ပိုကျေနပ်မှာလေ”

“ဟာ”

“ဒါနဲ့ ဒီ ဇော်မင်းနိုင်ဆိုတဲ့ ကလေးဟာ ထမင်းတစ်နပ် အတွက် ပန်းရန်လုပ်ငန်းတွေမှာ လူကြမ်းဝင်လုပ်ရင်း ဘဝကို တွေးပြီး စိတ်ညစ်ရင်း အရက်သောက်ရင်းနဲ့ပေါ့ကွာ”

“အဲဒါနဲ့ ကောင်လေးဟာ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး ပေပေတေတေနဲ့ ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလိုစားနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျန်းမာရေး အရမ်း ချို့တဲ့လာတာတဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီကလေးရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်က နိုင်ငံခြားမှာ ပိုက်ဆံရှာပြီး မိဘဆီပို့ပြီး မိဘကို ကူညီချင်တာလေ၊ နောက်တော့ကွာ မိဘကို ပို့ဖို့ဟာထား ကိုယ့်ထမင်း တစ်လုတ် ဘယ်လိုစားမလဲ ဆိုတာပဲ ဝေဖန်ရတဲ့ ဘဝထိ ရောက်သွားတာလေ”

“ကျန်းမာရေးကလည်း အရမ်းချို့ယွင်းလာတယ်၊ ချောင်းတွေလည်း ဆိုးလာတယ်၊ လူလည်း ပိန်ချုံးလာတယ်တဲ့”

“ဪ”

“နောက်တော့ကွာ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်မယ့်စရိတ်လေး စုမိပြီးတော့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ရန်ကုန်မှာ သူ့အဖေရဲ့ အစ်ကိုကြီး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘညွန့်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ဆရာကြီးက ဒီကလေးကို ကြည့်တော့ အားခွန်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ချောင်းတွေလည်း တဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေတယ်၊ ကိုယ့်ရွာပြန်လို့ ဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ဆေးခန်းကိုပို့တယ်”

“ဆရာကြီးလည်း သွေးကပြောတဲ့ သံယောဇဉ်တရားကြောင့် ကိုယ့်ဆီက ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ ဘဝတစ်ခုရဲ့ ဒုက္ခကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစား တာပေါ့ကွယ်”

“အဲဒီမှာ တော်ဝင်ဆေးခန်း၊ အာရှတော်ဝင် ဆေးခန်းတွေမှာ အဆုတ်ဆရာဝန် နှလုံးဆရာဝန်တွေနဲ့ အပြင်လူနာအဖြစ် ကုနေရင်း အပြင်းဖျားလာတယ်တဲ့။ ဒီဆရာကြီးက တောင်ဥက္ကလာပမှာ နေတာဆိုတော့ နီးစပ်ရာ သယ်နန်းကျွန်း စံပြဆေးရုံကြီးမှာ ဒီကလေးကို အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုပေးပေမယ့် ဆေးကုသရင်း ဆုံးသွားတယ်တဲ့ကွာ”

“ဟာ”

“အဲဒီ ကလေးမှာ ဘယ်လို ဖြစ်လာတယ် တော့မသိ ခြေထောက်လည်း မသန်တော့ဘူးတဲ့ ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်လာ တော့တယ် ပြောတာပဲ”

“အဲဒါပဲ ကွာ”

ကိုသာကျော် စကားကြောင့် သားကြီး ငိုငံသွားသည်။

“ခု ဒီမှာ သားရလာတဲ့ တစ်နေ့ လုပ်အားတန်ဖိုးက တစ်သောင်းကျော်ဖိုးလောက် ရနေပြီလေ...မိသားစုနဲ့လည်း အိုးမကွာ အိမ်မကွာ နေရတယ်...ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ”

ကိုထွန်းရီနှင့် မြမေတို့မှာ သားကိုပြောပြပေးသော ကိုသာကျော် အား ကျေးဇူးတင် မျက်ဝန်းများနှင့် ပြုံးပြုံးကြီး လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ဒီရေရောက် သစ်တောကြီးကတော့ လေရိုင်းများ၏ နှိပ်စက် ကလူ ပြုမှုမှုကြောင့် တရဲ့ရဲ့အသံမြည်ကာ ကသုတ်ကယက် လှုပ်ခတ်ကာ ယိမ်းထိုး ကခုန်နေကြသည်။

* * *

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

ညမှောင်မှောင်ထဲတွင် လေပြင်းတိုက်ခတ်သံကြီးက လောက ကြီးကို စိုးမိုးထားသည်။

“ကိုထွန်းရီ ဒါ မုန်တိုင်းတိုက်နေတာပဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲဟင်”

တုံးကြီးချောင်း လယ်ကွင်းထဲက တဲကလေး တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါ နေပေပြီ။

“အဖေကြီး အမေကြီးတို့ရယ် သမီးကြောက်တယ်”

(၁၁) နှစ်သမီးလေး မြရီက သူ့အဖေကြီးကို လှမ်းဖက်လိုက် သည်။ မြမေက နို့စို့ကလေးကို ကောက်ချီလိုက်သည်။ လေသံမိုးသံ က တောအလုံး တောင်အလုံး ခြိမ်းအုန်းသံသံမာန်ပြင်းနေသည်။ တဲကလေးမှာ ပိုမိုလှုပ်ခါလာသည်။ ရေငန်တား တမံရိုးကြီးကို လှိုင်းရိုက်သံကလည်း ပိုမိုဆူညံလာသည်။

“အဖေ သားတို့ ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြမှ ထင်တယ်”

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

လေသံလှိုင်းသံက ပိုမိုဆူညံလာသည်။

“ဒုက္ခပဲ ကိုထွန်းရီရယ်”

“ကဲ သားရယ် သားက ညီမလေးနှစ်ယောက်ကိုကိုင်၊ အဖေကြီးက ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီမယ်သား အမေက ကလေး တစ်ယောက်ချီမယ်နော်”

“ဝိုး...ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

“ဝုန်း...ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

“ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း”

လေတိုးသံ၊ လှိုင်းရိုက်သံ၊ မိုးရွာသံများက လောကအားလုံးကို သိမ်းကျုံးဝါးမျိုထား၏။ တဲကလေးကား ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ခါနေ ပေပြီ။

“ ဝုန်း...ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း...ဝှီး ”

“ ဟာ ဒုက္ခပါပဲ၊ သစ်ကိုင်းတွေ ကျိုးပါလာကြပြီ ”

“ ဗုန်း...ဗုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း...ဝူး...ဝူး ”

“ ဟာ သွားပြီ တမံရိုးကျိုးသွားပြီ ”

“ ဟာ...ဟာ...ဟာ တဲ ခေါင်မိုးပါသွားပြီ ”

“ သားကြီး မင်း ညီမလေး နှစ်ယောက်ကို ဆွဲ ဆွဲ ဆွဲ ”

“ အဖေကြီး အဖေကြီး အဖေကြီး ”

“ အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး ”

“ သားကြီး သမီးကိုဆွဲလေ ”

“ သမီးလေး အစ်ကိုကြီးလက်ကိုဆွဲ ”

“ အဖေကြီး အဖေကြီး လုပ်ပါဦး ”

ကိုထွန်းရီ ချက်ချင်း ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်ပြီး ဇနီးသည် မြမေကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ မြမေက ကလေးလေးကိုဖက်ပြီး ကိုထွန်းရီကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။

ပင်လယ်ဒီရေလုံးကြီးက ကိုထွန်းရီတို့ တဲကလေးအား ဝါးမျိုသွားခဲ့လေပြီ။ ကိုထွန်းရီတို့ သားအမိသားအဖ လေးယောက် ချာလပတ်လည်ကာ ရေလုံးကြီးထဲ တလိမ့်ခေါက်ကွေး မျောပါသွား ကြလေပြီ။

“ အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး ”

သားကြီး ထွန်းဇံဝေမှာ ညီမလေးနှစ်ယောက်ကို ဆွဲပြီး ရေလှိုင်း အတိုင်း အသင့်မျောလိုက်ပါသွားသည်။ မကြာမီ ပင်လယ် ဒီရေလှိုင်းတစ်လုံး ဆောင့်ရိုက်လိုက်ရာ ညီမလေး လှရီ လွင့်ထွက် သွားသည်။

“ ညီမလေး ”

ထွန်းဇံဝေ သံကုန်ညှစ်ပြီးအော်လိုက်သည်။ လှရီ ဘယ်ဆီ ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ထွန်းဇံဝေက ညီမငယ် မြရီ ခါးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဖက်ထားသည်။

“ ညီမလေး မရုန်းနဲ့နော်၊ လှိုင်းလုံးတွေအတိုင်း ကိုယ်ကို ဖော့ပြီးလိုက်မယ် ”

“ ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း ”

ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများက လှိုမ့်ကာ လှိုမ့်ကာ တက်လာ ကြ၏။ ထွန်းဇံဝေက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဖားကူးသလို ကန်ကျောက်၏။ ဘယ်လက်ဖြင့် ညီမငယ်ကို ဖက်ထားသည်။ ညှာလက်ဖြင့် ယက်ကာယက်ကာကူး၏။

ရေထွန်းအားက သိပ်ပြင်းနေပေရာ ထွန်းဇံဝေတို့ မောင်နှမမှာ လှိုင်းလုံးများကြားတွင် မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် မျောပါနေကြ၏။ လယ်ကွင်း ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးကား ရေပင်လယ်ပြင်ကြီးဖြစ်နေပေပြီ။ သစ်ပင်ကြီး အချို့သာ ခက်ဖျားခက်လက်များ မြုပ်တုံ့ပေါ်တုံ့ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ကြာရှည်မမြင်ရ။ ချာလပတ်လည်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ ဝှီး...ဝုန်း...ဝုန်း ”

“ ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း ”

လေတိုးသံ၊ လှိုင်းရိုက်သံ၊ မိုးသံတို့က ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံဆိုးကြီးကို စုရုံးဖြစ်ပေါ်စေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ညီမလေးကြောက်တယ်”

“မကြောက်နဲ့ ညီမလေး အစ်ကိုကြီးရှိတယ်”

မြရီလေးမှာ ရေကူးတတ်သဖြင့် တော်သေးသည်။ သူ့အစ်ကိုကြီးကို မှီပြီး မျှောလိုက်နေ၏။ လှိုင်းမြင့်လျှင် မြင့်တက်သွားပြီး လှိုင်းနိမ့်ကျလျှင် နိမ့်ကျသွားသည်။ ညမှာ ပိုမိုမည်းမှောင်လာသည်။ ထွန်းဇံဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ကြောက်စိတ်များ စိုးမိုးနေသည့် အပြင် ချမ်းလည်းချမ်းလွန်းသဖြင့် တခိုက်ခိုက် တုန်နေကြပေပြီ။ ညအချိန်မို့ ပိုဆိုးနေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ညီမလေးကြောက်တယ် ကြောက်တယ်”

“ဖေဖေကြီး၊ မေမေကြီးတို့ ဘယ်မှာလဲဟင်”

“သူတို့လည်း ဘေးလွတ်ရာမှာ ရှိနေကြမှာပါ ညီမလေးရယ်” ထွန်းဇံဝေမှာ ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ မိသားစုဘဝကို တွေးပြီး ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်နေသည်။

မြရီလေးမှာ တခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။

“မှောင်မည်းနေတာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဝိုး...ဗုန်း”

“အမယ်လေး”

လှိုင်းတစ်လုံး ပိရိုက်လိုက်ရာ မြရီလေးက ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည်။

“ညီမလေး ဒီမှာ သစ်တုံးကြီးပဲ ဖက်ထား ဖက်ထား လွတ်မသွားစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

သစ်တုံးကြီးတစ်တုံး ပေါလောပေါ် မျောလာပြီး ထွန်းဇံဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်အနီး အရောက်တွင် မည်းမည်းလှုပ်လှုပ်မြင်သဖြင့် လှမ်းဖက်ထားလိုက်ကြ၏။ ထွန်းဇံဝေတို့ အမိအရဆွဲထားသော သစ်တုံးကြီးအား လေရော လှိုင်းပါ ဆောင့်ရိုက်လိုက်ရာ သစ်တုံးကြီး သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်။ သို့သော် ထွန်းဇံဝေရော ညီမလေးရော သစ်တုံးကြီးကို အလွတ်မပေးဘဲ မြဲမြဲဖက်တွယ်ထားကြသည်။

“မုန်တိုင်းရယ်...မြန်မြန်စဲလိုက်ပါတော့”

မြရီလေး နှုတ်ခမ်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဆုတောင်းနေ၏။ ညကြီး သန်းခေါင်ကျော်ခဲ့ပေပြီ။ မုန်တိုင်းလေနှင့် မုန်တိုင်းမိုးက အားလျော့လာသလိုရှိသည်။

“ဟော ရေတွေ လျော့ကျသွားပြီတွေ့လား ညီမလေး”

“ညီမလေး လင်းရောင်ခြည်တွေ သန်းလာပြီနော် မိုးလင်းတော့မှာ”

“မြန်မြန်လင်းလိုက်ပါတော့ မိုးရယ်”

“ညီမလေး လေသံလှိုင်းသံ မိုးသံတွေစဲသလောက် ဖြစ်သွားပြီနော်”

မြရီလေးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝေဝါးဝါး လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့အစ်ကိုကြီးလက်ကို တစ်ဖက်၊ သစ်တုံးကို တစ်ဖက် မြဲမြဲကိုင်ထား၏။

မုန်တိုင်းလေကတော့ သစ်ရွက်ကလေးများ လှုပ်ခါရုံသာ ရှိတော့သည်။ မိုးကလည်း မိုးဖြောက်ကလေးများသာ ကျန်တော့သည်။

လှိုင်းသံများ ဟိုးဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားလေပြီ။ ထွန်းဇံဝေနှင့် မြရီလေးတို့သည် ဟိုဟိုဒီဒီ ရှေ့ယမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“လယ်ကွင်းပြင်ကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“တမံတွေကျိုး သစ်ပင်တွေ လဲပြိုကုန်ပြီပေါ့ ညီမလေးရာ ဘာမှလည်း မကျန်တော့ပါဘူး”

ဟိုး ဝေးဝေးက ပျံပျံမြင်နေရသော မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်ခံ ကွင်းပြင်ကြီးမှာ စပါးခင်းထဲ တောဝက်ကြီးများ ဝင်မွေထားသလို ဖွာလန်ကြကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေကြပေ၏။ သူတို့သံယောဇဉ် ကြီးစွာ ဖက်တွယ်နေထိုင်ခဲ့ကြသော သိုက်မြုံကလေး မရှိတော့သဖြင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး၏ နှလုံးအိမ်တွင် ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ခံစား သွားရသည်။

ထွန်းဇံဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ တစ်ညလုံး ဘီလူးဆိုင် ထဲမှာ ကကြိုးဝင်ခဲ့ကြရသလို နွမ်းဖတ်နေကြပေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ရွံ့အနည်အနှစ်များဖြင့် ပေကျံနေကြ၏။ ကြက်ကလေးများ ရေအိုင်ထဲကျသည်နှင့်လည်း တူလှပေ၏။

ကျွန်းလယ်ကွင်းပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ တာရီးများကျိုးပြီး တာရီး တစ်လျှောက် ဘီလူးသွားလိုဖြစ်နေ၏။ အကုန်လုံးကို ပင်လယ် ဒီရေလှိုင်းကြီးများ ဖြိုနှင်းဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့လေပြီ။ လယ်သမားတို့ ချွေးဖြင့် ရင်းပြီး လပေါင်းများစွာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆည်ထားခဲ့သော တမံရိုးကြီး ကျိုးပေါက်ခဲ့လေပြီ။ လယ်သမားတို့၏ ရိက္ခာအိုးကြီး ကွဲခဲ့လေပြီ။ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ရွံ့နှစ်ရွံ့နည်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ အနိဋ္ဌာရုံရုပ်ကို ဖော်ထုတ်ပြနေပေပြီ။

“အဖေကြီး အမေကြီးတို့ကလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ မသိဘူး”

“တွေ့ရမှာပေါ့ ညီမလေးရယ်”

ထွန်းဇံဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး၏ ရင်ထဲတွင် စူးရှစွာ ခံစားရမှုဝေဒနာက အရမ်းနာကျင်နေကြ၏။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”

“ဟာ ညီမလေး ရွာကလူတွေလာကြတယ်နဲ့တူတယ်၊ စက်လှေသံကြားတယ်”

“ဟုတ်လားအစ်ကိုကြီး ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်...ညီမလေးရဲ့”

မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာပြင်တွင် မျှော်လင့်ချက် ဂယက်ကလေးများ ရိုက်ခတ်သွားကြသည်။

“ဟာ တမံရိုးကြီး ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဒီအတိုင်းဆို ကိုထွန်းရီတို့မိသားစု ကံကြမ္မာက မလွယ်ဘူး”

စက်လှေပေါ်မှ ရွာသားများ၏ အသံများက ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်ပေါ်သွားသည်။

“ဦးလေးသာကျော်...ဦးလေးသာကျော် ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာဗျ”

ထွန်းဇံဝေ အားရပါးရအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟာ ဟိုမှာ သားကြီးတို့မောင်နှမ”

ကနစိုးပင်ကြီးအောက်တွင် ခွေခွေကလေးထိုင်နေကြသော ထွန်းဇံဝေတို့ မောင်နှမဆီသို့ ရွာသားများ ရောက်လာကြ၏။

“မင်းတို့မောင်နှမ ကံကောင်းလိုက်ကြတာကွာ၊ ရော့ ရော့ ဒီမှာ အဝတ်တွေပါလာတယ်”

“ရော့ ရော့ ဒီမှာ မုန့်တွေပါလာတယ် စားလိုက်ကြဦး”

ထွန်းဇံဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် မုန့်ကို စားလိုက်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ မုန့်များကို အရသာဖမ်း၍ မစားနိုင်ရှာပေ။ ပါးစပ်မှာခါးပြီး စီးပျောင်းနေကြ၏။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့အဖေ၊ အမေတွေရောဟင်”

“မင်းတို့က ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်လာကြတာလဲ”

“မင်းတို့ အရမ်းကံကောင်းကြတာပဲ”

ရွာသားများမှာ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်မေးမြန်းနေကြ၏။ ထွန်းဇံဝေ ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိ။

“ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ ပါဘူး ဦးလေးရာ”

“ကျွန်တော် ညီမလေးနှစ်ယောက်ကို ဆွဲပြီးအကူးမှာ ညီမလေး လှရီက လွတ်ထွက်သွားတယ်ဗျာ”

“ဒီက ညီမလေး မြရီကိုပဲ ဆွဲထားနိုင်တယ်။ လှိုင်းအရိုက်မှာ ကျွန်တော်တို့ မျောပါသွားပြီး ရေမျောတုံးကြီး တစ်တုံးရလိုက်လို့သာ ပေါ့ဗျာ”

“မနက်လင်းခါနီး ရေစစ်တော့မှ ဗြူးရုံထဲရောက်နေတာ သိရတယ်၊ ဒုက္ခတွေ များလိုက်တာ ဦးရယ်”

“ကဲ ကဲ အောင်ဘနဲ့ ကျော်မောင် မင်းတို့က ထွန်းဇံဝေတို့ မောင်နှမကို ရွာအမြန်ပို့လိုက်”

“ကဲ တို့က ကိုထွန်းရီတို့ကို လိုက်ရှာကြမယ်”

“ကဲ လာ တို့တွေ လူစုခွဲမယ်၊ အောင်လှဇံရယ် လှသာထွန်းရယ် သမဲ့ကိုင်းချောင်းဘက် ရှာကြ၊ ဘကျော်ပါလိုက်သွား”

“သာထွန်းအောင်နဲ့ ထွန်းခိုင် မင်းတို့ လယ်ခေါင်းတာဘက် ရှာကြ၊ စိန်ထွန်းရယ် ထွန်းမြအောင်ရယ် ငါ့နောက်လိုက်ကြ၊ တို့ ဝတ်ဆံချောင်းဘက် ရှာမယ်”

ကိုသာကျော်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ပီပီ ချက်ချက်ချာချာ ရှိလှ၏။ လုပ်ငန်းတာဝန် ခွဲဝေမှုများကို သူပဲ စီမံခန့်ခွဲလိုက်သည်။

“ရွာမှာရော ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြလဲဗျာ”

“ရွာမှာလည်း ပျက်တာပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာလောက် တော့ မဆိုးဘူးပေါ့”

ထွန်းဇံဝေကို ဦးသာကျော်က ပြောပြလိုက်သည်။

သဘာဝ ယမမင်း မုန်တိုင်းကြီး။ ရက်စက်ယုတ်မာလှသည့် မုန်တိုင်းကြီး။ တစ်ညလုံး ဆိုးသွမ်း ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းခဲ့သမျှ ခု သူဘာမျှ မဟုတ်သလိုပါပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကိုသာထွန်းအောင်တို့အဖွဲ့ တုံးကြီးချောင်းကျွန်း၏ အနောက် မြောက်စူးစူးသို့ ဆက်လျှောက်လာကြ၏။ ချောင်းစပ်သို့ ဆင်းကြည့် ကြ၏။ ချုံအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ကြ၏။ ကွင်းအနံ့၊ တောအနံ့ လျှောက်ရှာ ကြသည်။

“ဒီမှာဗျာ ဒီမှာ တွေ့ပြီ...တွေ့ပြီ”

ရှေ့သို့ရောက်နေသော အောင်လှဇံ၏ အော်သံကြောင့် လှသာထွန်းနှင့် ဘကျော်တို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားလိုက်ကြသည်။ တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ တမံရိုးနှင့် ဒီရောက်တောစပ် ဆလီဆူးချုံထောင့်

ကြားတွင် မြမေနှင့် နို့စို့ကလေး။ မိခင်က သားနို့စို့ကလေးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဖက်ပြီး ပက်လက်ကြီးလန်နေ၏။ မနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည် လဲ့လဲ့အောက်တွင် အမင်္ဂလာပြယုဂ်က အရပ်ဆိုးစွာ ဖြစ်တည်နေကြ၏။

မုန်တိုင်းကြီးတိုက်ပြီး သေပွဲဝင်ရတော့မည့် အခြေအနေမျိုးမှာ တောင် သားသမီးအပေါ် ထားရှိသော မိဘတို့၏ မေတ္တာတရားက ရှင်သန်ပြသွားခဲ့ပါရောလား။ အဆုံးအစမရှိသော မိဘတို့၏ မေတ္တာတရားရယ်လေ။

“ဒီမှာဗျို့ လှရီလေးရယ်၊ ဒီမှာတွေ့ပြီ”

ဝတ်ဆံချောင်းဘက်က စိန်ထွန်း၏အော်သံက ခပ်စူးစူးထွက်ပေါ်လာသည်။ ကိုသာကျော် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုကို ဂရုမပြုမိတဲ့ ဆိုးကျိုးတရားတွေ ပေါ့ကွာ”

ကိုသာကျော် တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူသလိုပြောလိုက်သည်။ ကိုသာကျော်တို့ ကွင်းပြင်အနံ့ တောကြိုချုံကြားမကျန် ဆက်ရှာကြသည်။

“ဒီမှာတွေ့ပြီဗျို့ တွေ့ပြီ၊ ကိုထွန်းရီတို့ သားအဖ”

သာထွန်းအောင်၏အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်ပေါ်သွားသည်။ ကိုထွန်းရီတို့ သားအဖမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်မဝေး။ ဒိုက်ပုံကြီးအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ ကိုးရိုးကားရားအခြေအနေဖြင့် သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်များ ဖြစ်နေကြ၏။

ကိုထွန်းရီတို့ မိသားစုမှာ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်မှု တိုက်ကွက်ကြားတွင် ရိုက်ချက်ပြင်းစွာ ခံစားသွားရချေလေပြီ။ ဒုက္ခသစ္စာ၏ မြေတလင်းတွင် ဗုန်းဗုန်းလဲကာ ဝပ်စင်းခဲ့ရရှာလေပြီကော။

* * *

နေဝန်းနီကြီးသည် နောင်တော်ကြီး တောင်အား ဖိနင်းပြီး ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲသို့ ငုပ်ဆင်းရန် အားယူလျက် ရှိနေချေပြီ။ ကုက္ကိုရွာသားများမှာ အားပေးစကားပြောကြ၊ ပြုစုကြ ကူညီကြနှင့် ထွန်းဇံဝေတို့ မောင်နှမဆီတွင် ရောက်နေကြ၏။

“မနေ့က ဦးလေးကျော် စကားကို နားထောင်မိရင် တို့မိသားစု ဒီလိုအဖြစ်မျိုးရောက်ကြရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လူအုပ်ထဲက ထိုးထွက်လာသော ထွန်းဇံဝေ၏ ကြေကွဲဆိုနှင့် သောအသံ။ ထွန်းဇံဝေ၏ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းလျက်ရှိနေ၏။ မြရီလေးကတော့ တစ်ညလုံး တိုက်ခတ်ခံထားရသော မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲတွင် နုံးခွေစွာ လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”

စက်လှေတစ်စင်းက ကုက္ကိုရွာ ချောင်းရိုးအတိုင်း မောင်းဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ထွန်းဇံဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကူညီနေကြသူများအားလုံး တီးလုံးမတိုက်လိုက်ရဘဲ ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်မိရက်သား ဖြစ်နေကြ၏။ ကယ်ဆယ်ရေးနှင့် ပြန်လည်နေရာချထားရေးအဖွဲ့၊ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့များ မြေပုံမြို့မှ လာကြကြောင်း ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ပြောပြ၏။

မြေပုံမြို့မှ ရောက်လာကြသော အဖွဲ့နှင့်အတူ ကုက္ကိုရွာသားတို့ အတွက် သတင်းထူး သတင်းကောင်းတစ်ရပ်က ထပ်ချပ်မကွာ ကပ်ပါလာသည်။ ဤကိစ္စဖြစ်မြောက် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရေး အတွက် ငပသုန်ရွာသား ဆရာတော် ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တအာဒိစ္စက အစီအစဉ်ချပြီး ရပ်ရွာ၊ မြို့နယ်၊ ပြည်နယ်တို့မှတစ်ဆင့် လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်များ၏ အကူအညီဖြင့် လွှတ်တော်သို့ တင်သွင်းထား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုတော့ မြေပုံမြို့နယ် ငပသုန်ရွာနှင့် ကုက္ကိုရွာတို့အကြား တုံးကြီးချောင်းကွင်းအား တာတမံဆည်ဖို့ရန်အတွက် နိုင်ငံတော်မှ သန်းပေါင်း (၁၀၉၆-သန်း) (ကျပ်သန်းပေါင်း တစ်ထောင်ကိုးဆယ့် ခြောက်သန်း) တိတိ ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းပေတည်း။ ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် အကြီးဆုံးသော တာတမံဖြစ်ပြီး ငွေလုံးငွေရင်း အများဆုံး ခွင့်ပြုထား ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တာတမံကြီး အခိုင်အမာဖြင့် ပင်လယ်ဒီရေများကို တားဆီးနိုင် ကြတော့မည်။ တာတမံအတွင်း အထွက်နှုန်းကောင်း စပါးမျိုးတို့ဖြင့် စပါးများ တောင်လိုပုံကြတော့မည်။ ငပသုန်၊ ကုက္ကို၊ နောင်တော်၊ ရေနီကြီး၊ ငွေတွင်းတူး၊ တောင်ရှည်၊ ဆတ်တက် စသော ရွာများမှ ကျေးလက်ပြည်သူများ ဘဝရပ်တည်နိုင်ကြတော့မည်။

ဆရာတော် ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တအာဒိစ္စမှာ ကိုယ့်ဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘဝမှန် ပြည်သူများ လူမှုဘဝရှင်သန်နိုင်ရေးအတွက် ဓေတနာစိတ် ကုသိုလ်စိတ်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး လုံ့လဥဿဟစိုက်ကာ ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာတော် သာသနာ့ဝန်ကို ဆတက်ထမ်းပိုးတိုး၍ ထမ်းရွက်နိုင်ပါစေ။

ကိုထွန်းရီတို့ မိသားစုကတော့ တုံးကြီးချောင်းကွင်းကြီးကို သံယောဇဉ်ကြီးစွာ ဖက်တွယ်ရင်း လောကဓံလေမုန်တိုင်းကို လက်မြောက်အရှုံးပေးသွားခဲ့ကြရလေပြီ။ ရွာသူရွာသားတို့၏ နှလုံး သည်းပွတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရခြင်းတို့သည် ထွေးရောယှက်တင်ဖြစ်နေကြ၏။

ငွေဗျိုင်းဖြူတစ်အုပ် ရွာချောင်းရေပြင်ပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ပျံသန်းနေကြ၏။ သူတို့၏ အသိကလေးနှင့် တစ်ညလုံး တိုက်ခတ် နှိပ်စက်ခဲ့သော မုန်တိုင်းဆိုး၏ အန္တရာယ်ကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ခဲ့ကြ သည်မှာ ချီးကျူးစရာပင်။ ရှေ့တန်းပြန် အောင်ပွဲခံ ငှက်စစ်သည်တော် များဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်လျှင် မှားအံ့မထင်မိပေ။ ငှက်စစ်သည်တော် လေးများကတော့ တောင်ခိုးလေပြည် အေးအေးကလေးကို ညင်သာစွာ တိုးဝှေ့ပျံသန်းရင်း မုန်တိုင်းဖျက် တောပျက်ချုံ့နွယ်များကို ကြေကွဲစွာ ငုံ့ကြည့်နေကြလေသယောင်။

လမင်းငွေစန္ဒာသည် ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးပေါ် မေးတင်ပြီး လခြမ်းမြေ ကမ်းရိုးတန်းအား အလင်းရောင်ပေး၍ နေချေလေပြီတကား။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
တတိယဆုရ

အလွမ်းဝင်တိုက ဝန်းလက်ကျန်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

စောခက်

အဖ ဦးမောင်အေးစိန်၊ အမိ ဒေါ်မစောနွဲ့တို့က ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ရခိုင်ပြည်နယ် မြေပုံမြို့နယ် ငပသန်ရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။

မူလတန်းပညာကို မြေပုံမြို့နယ် သရက်တောရွာ၊ အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းပညာကို ကျောက်ဖြူမြို့တွင် သင်ယူခဲ့သည်။ မြန်မာစာအဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိသည်။

စာပေဗိမာန်စာမူဆုပြိုင်ပွဲများတွင် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၌ “ကုသိုလ်အရောင် ဆိုးပေးပါ” စာမူဖြင့် လူငယ်စာပေ ပထမဆု၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၌ “သားယောက်ျား အားဖြစ်စေတည်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ” စာမူဖြင့် လူငယ်စာပေ တတိယဆုနှင့် ၂၀၁၂ ခုနှစ်၌ “ဘဝကျောင်းကခေါင်းလောင်းသံနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ” စာမူဖြင့် လူငယ်စာပေ ဒုတိယဆုတို့ ရရှိခဲ့သည်။ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေစာပေဆုပြိုင်ပွဲများတွင် ၂၀၀၇ ခုနှစ်၌ “မိုးဦးလေနှင့် လျှောတော့သည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ” စာမူဖြင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဒုတိယဆု၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၌ “ကျားပါးစပ်ထဲက အာဟာရနှင့် အခြား ဝတ္ထုတိုများ” စာမူဖြင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဒုတိယဆုနှင့် ၂၀၁၁ ခုနှစ်၌ “တွင်းကောက်ရာသောမြေများနှင့် အခြားဘဝရသဝတ္ထုတိုများ” စာမူဖြင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တတိယဆု တို့ ရရှိခဲ့သည်။ အခြားစာပေပြိုင်ပွဲများ၌လည်း ဝတ္ထုတိုဆုနှင့် ဆောင်းပါးဆုများ ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် “ကုသိုလ်အရောင်ဆိုးပေးပါ” စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု (လူငယ်စာပေ) ချီးမြှင့်ခံရသည်။

ယခုအခါ မူလတန်းလွန်ကျောင်း အမှတ် (၂၃) ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း) မြို့နယ် တွင် ကျောင်းအုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

အမည်ရင်း ဦးဘညွန့် ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ- အမှတ် ၄၃၉ (က)၊ တကောင်းလမ်း၊ (၅) ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။